

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI

KAREN MARIE
MONING

ARTEMIS

❖ BİR ATEŞ SERİSİ ROMANI ❖

GÖLGE
ve IŞIK
KRALLIĞI

ARTEMİS YAYINLARI

YAYIN NO: 2331

ATEŞ SERİSİ XI - GÖLGE VE IŞIK KRALLIĞI

Karen Marie Moning

Orijinal Adı: *Kingdom of Shadow and Light*

İngilizceden Çeviren: Beril Tüccarbaşoğlu Uğur

Editor: Yeliz Üslü

Kapak Tasarımı: Asmin Ayşe Gündoğdu

1. Basım: Ekim 2022

ISBN: 978 - 605 - 304 - 782 - 7

Sertifika No: 43949

GÖLGE VE IŞIK KRALLIĞI

© 2021, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

KINGDOM OF SHADOW AND LIGHT

© 2021, Karen Marie Moning

Kitabın Türkçe yayın hakları Libris Ajans aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretخانه Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiğdemhıvuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

ATEŞ SERİSİ
XI

KAREN MARIE
MONING

GÖLGE
VE IŞIK
KRALLIĞI

İngilizceden Çeviren: Beril Tüccarbaşoğlu Uğur

ARTEMİS YAYINLARI

*Bir kez daha bütün samimiyetimle,
ele avuca sığmaz M'ye...*

OKUYUCUYA NOT

Ateş Serisi'nin karmaşıklığını göz önünde bulundurarak romanın sonuna bir rehber ekledim. İnsanlar, Mekanlar ve Diğer Şeyler başlıkları altında topladığım bu kılavuz hafızanızı tazelemek açısından faydalı olabilir.

Yine de *Gölge ve Işık Krallığı*'ni okumaya başlamadan önce aşağıdaki notlarımı faydalı bulabileceğinizi düşünüyorum.

DOĞRU OKUNUŞLAR

Ixcythe: iks-Say

Aoibheal: ah-viil

Ryodan: RAY-uh-din

Lyryka: LİİR-ik-ah

Azar: ah-ZAR

Severina: sev-er-İN-ah

Masdann: maz-DAN

Y'rill: yuh-RİLL

Draoidheacht: DIROVD-hay-okt

Spyrssidhe: SIPUR-şi

Damhan-allaidh: dah-vin-OLİ

Gh'luk-sya drea: Guh-LUK-sıvuh-dırey

Sidhba-jai: şi-vuh-JAY

FAE

Fae sarayları iki tane: Işık Sarayı/Seelie ve Gölge Sarayı/Unseelie.

FAE KRALİÇESİ / IŞIK SARAYI

Cruce'un yaşam iksiriyle dönüşüme uğrayan ölümlü sidhe-kâhin MacKayla Lane-O'Connor artık neredeyse ölümsüz ve onu öldürmek çok zor. Henüz tam anlamıyla Fae olmasa da dört kraliyet evinden oluşan Işık Sarayı'nın kontrolü onun elinde.

Her kraliyet evinde genellikle prensler ve prensesler bulunur ama çoğu öldü ve yerlerine yenileri gelmedi.

IŞIK SARAYI KRALİYET EVLERİ

Kış Prensesi: Ixcythe (safkan Fae) (bilinen bir prensi yok)

Yaz Prensesi: Severina (safkan Fae) (bilinen bir prensi yok)

Sonbahar Prensi: Azar (safkan Fae) (bilinen bir prensesi yok)

İlkbahar Prensi: Müfettiş Jayne (Işık Sarayı prensine dönüşen insan) (bilinen bir prensesi yok)

UNSEELIE KRALI / GÖLGE SARAYI

Asıl Unseelie Kralı hükümdarlıktan çekilip tahtını bıraktı (*Ateş Şarkısı*) ama henüz bir vâris seçmedi. Cruce, Barrons ve Christian MacKeltar'ın da aralarında olduğu birkaç adayı yakından izliyor.

İki tane Gölge Sarayı var. Asıl Gölge Sarayı, Yaratılış Şarkısı'nın ilahi tarifini uygulamaya çalıştığı sırada Unseelie Kralı tarafından yaratıldı. İlk kraliçesi onun bu çabalarına ortak olmayı reddetti. Kırağı Kral, Dublin'i bir buz diyarına çevirip de gerçekliğin kumaşında kara delikler açıldığında (*Buz*) Mac dünyayı kurtarmak için Yaratılış Şarkısı'nı söyledi ve asıl

Gölge Sarayı bu sırada yok oldu (*Ateş Şarkısı*). Şimdiki Gölge Sarayı'nı Cruce yarattı.

Kralın dört asıl prensinden üçü bu badireyi atlattı. Cruce büyüler sayesinde kurtuldu. Unseelie prenslerine dönüşen iki insan, Christian ve Sean, Yaratılış Şarkısı'ndan zarar görmedi.

ASIL GÖLGE SARAYI / UNSEELIE KRALİYET EVLERİ*

(*Mahşerin Dört Atlısı*)

Savaş Prensi: Cruce (asıl Saray'a mensup, son safkan Unseelie)

Ölüm Prensi: Christian MacKeltar (insandan dönüşen Unseelie prensi)

Kıtlık Prensi: Sean O'Bannion (insandan dönüşen Unseelie prensi)

Salgın Prensi: Öldü ve yerine yenisi gelmedi.

*Asıl saraydan hayatta olan bir prenses yok.

YENİ GÖLGE SARAYI / UNSEELIE KRALİYET EVLERİ*

Su Prensi: Henüz ortaya çıkmadı

Rüyalar Prensi: Masdann

Ateş Prensi: Henüz ortaya çıkmadı

Hava Prensi: Henüz ortaya çıkmadı

*Cruce'un sarayında hiç prenses yok.

PERİLER DİYARI

Periler Diyarı, Işık ve Gölge Sarayları'nın tamamını, Unseelie hapishanesini, onun bitişiğindeki kralın sarayını, Tüm Günler Salonu'nu, bağlı oldukları dünyalar hariç bütün Gümüşleri, Beyaz Malikâne'yi, Cadılar Bayramı'nda insan ve peri diyarları arasındaki duvarlar çöktüğünde meydana gelen Boyutlararası Peri Çukurları'nı (*Intikam Ateşi*) ve kraliçenin özel mülkünü kapsar. Aslında bir Gölge Sarayı yoktu. Seelie Kralı kendi-

ni Unseelie Kralı ilan edip Gölge Sarayı'nı yaratana dek tek bir Peri Sarayı vardı. O andan itibaren Periler Diyarı sadece genişleyip gelişmeye devam etmekle kalmadı, aynı zamanda sayısız biçimde parçalandı.

ÖNSÖZ

Bir varmış, bir yokmuş, okyanusların ötesindeki güneşli bir krallıkta, hayatı sihirli bir yaz rüyasından ibaret, güzel bir prenses yaşarmış. Kral babasıyla kraliçe annesi iyi kalpli, cömert ve bilge kimselermiş. Ülke halkı onlara sadıkmış; barış ve huzur içinde yaşayıp giderlermiş.

Bu iyi huylu ve neşeli prenses, suları gece gündüz gümüş gibi parlayan gölden ormanlarla kaplı vadiye, kırlardaki kasabasının kaldırım taşlı sokaklarından onların ötesindeki masal şehrine dek, ülkesinin her karış toprağına derin bir aşkla bağlıymış. Geleceğın ona neler getireceğinden de eminmiş. Bir prense gönlünü kaptıracak, onunla evlenip çocuklarını büyütecek ve ebediyen mutlu yaşayacakmış.

Uçsuz bucaksız maviliklerin ötesindeki o manolya kokulu krallıkta kimse taht için savaşmazmış. Kimse tahtı düşünmemiş. Herkes kralla kraliçeden öyle memnunmuş ki onların sonsuza dek yaşaması için dua ederlermiş.

Ama bizim masalımız böyle değil.

Bu masalın prensesinin asla çocukları olmayacak.

O, bir canavara âşık oldu.

İçimde ne kadar insanlık kaldı bilmiyorum ama o yanımda hiç doğmayacak bebeklerim için büyük bir pişmanlık duyuyor. Gelgelelim Jericho Barrons'la geçecek bir hayat buna değer.

Bir kızım olsaydı ona ne söyleyeceğimi biliyorum ve bunlar masmavi denizin ötesindeki kırlarda yaşayan o gamsız prensesin söyleyeceği sözler olmazdı. O prenses, çocuklarını uysal, neşeli ve hayattan zevk alan insanlar olarak yetiştirirdi. Onlara basit yaşamların küçük mutluluklarıyla yetinmelerini öğütler ve şatosunun penceresinden çocuklarının havuz başında arkadaşlarıyla güneşlenmelerini gülümseyerek izlerdi.

O prenses, kızlarını balo elbisesi ve gelinlik alışverişine götürür, zarafetle yaş alırken torunlarını büyütür, uzun, mutlu bir yaşamın sonunda pek sevgili kral babasıyla kraliçe anasının yanı başındaki mezarında huzurla uykuya dalarlardı.

O prenses öldü.

Ben, Fae Kraliçesi Mac Lane-O'Connor'ım. Tahtıma giden uzun yolun taşları nice acılar, ihanetler, yalanlar, savaşlar ve çoğunu benim işlediğim cinayetlerle döşendi.

Benim krallığım ne güneşli bir yer ne de her karış toprağını ezbere biliyorum. Benim krallığım karanlık, yağmurlu, soğuk, çoğu zaman buzlu ve etrafı başka krallıklarla çevrili. Ölümlülerin ülkeleri; terk edilmiş Unseelie hapishanesini de içinde barındıran Işık ve Gölge Sarayları; Beyaz Malikâne, Tüm Günler Salonu, yozlaşmış Gümüşler ve daha kim bilir nelerle.

Geçici olarak kullandığım şatom mekânsal anlamda sorunlu ve düşmanım çok olduğu için bütün dünyadan sakladığım bir kitapçı.

Sürgün edilen ve doğurgan *Spyrssidhe* dışında bütün sarayım ölmemi istiyor ve beni tahttan indirmek için ellerinden geleni artlarına koymazlar.

Ben bu kadın olarak, hiç doğmayacak kızıma şöyle dedim: "Sen evrendeki her şeyle bağlantılı, ilkel ve önemli bir varlıksın. Sen dokunduğun her şeyi iyi ya da kötü yönde de-

ğıştirebilen simyacı bir yaratıksın. Dolayısıyla neye, nasıl dokunacağını iyi seç.”

Onu, bedeli ne olursa olsun inandıklarının arkasında duran biri olarak yetiştirirdim, çünkü günün sonunda gölgeler uzar, sinsileşir ve korkaklarla dönecekleri yutmaya hazırlanır. Sağlam olmayan bir irade, önünde sonunda kırılır. Ne istediğini ve neye inandığını bilmeli, onun için yaşayıp ölmeye istekli olmalısın.

Ona umudun paha biçilmez olduğunu ve korkunun ölüm getirdiğini söyledim. Hem de öyle düşmanın keskin bıçağıyla tek darbede merhametli bir ölüm değil, seni içten içe yavaşça çürüten, acılı bir ölüm.

Ona, kendisinden güçsüzleri korumasını tembihlerdim, çünkü bazıları diğerlerinden daha güçlü, daha sağlam ve dirençli doğar.

Ona gök gürültüsü ol, derdim. Fırtına ol. Yıldırım ol. Okyanusu çalkalayan kasırga, kıyı şeridini yeniden düzenleyen dev bir deprem dalgası ol.

Çünkü eğer kasırga ve fırtına sen değilsen, bir başkasının estirdiği ölüm rüzgârında narin bir yapraktan farkın olmaz.

Onunla acı ama hiç değişmeyen gerçeği paylaştım. Bazılarımız için hayat sihirli bir yaz rüyası değildir zira.

Ölümcüldür.

Ve sen, ondan daha da ölümcül olmalısın.

I. KISIM

*K*üçük kedi ayaklarıyla gelir sis, dedi Carl Sandburg.
Gençliğimde Ashford, Georgia'nın sisli sabahlarına bayılırdım. Arka bahçeyi saran pusun içinde bin bir çeşit fantastik yaratık gördüğümü hayal ederdim. Boynuzlu atlar, ejderhalar ve hatta ulu Aslan bile dalga dalga süzülen bulutların arasından fırlayacakmış gibi gelirdi bana. Pek sevdiğim çocukluk hikâyelerimin kahramanları o mistik, dumanlı kapıdan günüme sızardı.

Fae'nin *buz* için kullandığı yüzden fazla isim var. Eskiden aşırıya kaçtıklarını düşünürdüm ama şimdi İrlanda'da yaşıyorum ve sisler arasındaki ince ayrımlar için ben de bir o kadar farklı kelimeye ihtiyaç duyuyorum. Dublin'in, en az beş-altı kez etrafında dönmeden çıkamadığım ve her seferinde küfrettiğim kahrolası kavşakları gibi sis de artık hayatımın bir parçası zira.

Sokaklara sıra dışı güzelliğiyle kırağı çalan, dantel gibi narin sisin adı, Shika. Tenimde ıslak bir his bırakan, gri, zalim ve kasvetli olanıysa Barog. Kuvvetli rüzgârla dağılmadan önce kurdele gibi ayak bileklerime dolanan kuru dumanın ismi Playa. Mezarlıklarla gezinmeyi seven Macab diğerleri gibi salamura kokulu rüzgârla sürüklenmek yerine, topraktan fışkırır ve insanı iliklerine dek titretirken, yüreğine sebepsiz bir

korku salar. Birdenbire yolunun üzerine çöreklenip yön duygunu tamamen kaybetmene neden olan donuk beyaz renkli, tekinsiz bir bulutu andıran da, Oblivia.

Ama burada küçük kedi ayaklarıyla gelip sessizce arka ayaklarının üzerine oturan ve sizi ince, uzun gözbebekleriyle vahşice süzen tek şey sis değil.

Burada, ihanet sizi sinsice takip eder. Yaklaştığını duymaz ama hissedersiniz ve Fae buzunun yüz ayrı tonundaki gözleriyle sizi izleyerek sırtınıza bir hançer saplamak için en doğru ânı kollar.

FAE KRALİÇESİ
MACKAYLA LANE-O'CONNOR'IN
GÜNLÜKLERİNDEN

KARANLIK RÜYA

*Sen benim şehrimdin
Şimdi seni kapıdan geçiriyorum ya artık sürgündeyim*

Dublin, İrlanda.
Tüm savaşları bitiren savaştan sonra şehrim kusursuz bir yere dönüştü.

İki yanımda prensler ve ardımda tam kadro Işık Sarayı'yla Temple Bar sokaklarında süzülüyorum.

Dükkanlarla pubların çatılarının ötesinde kan kırmızısı kenarlarıyla parlayan ay o kadar alçak ve yuvarlak ki gece gökyüzünün tamamını kaplıyor sanki. Bana bin insan ömrü kadar uzun bir zaman önce, Cruce ve Unseelie Kralı'nın arasında durduğum başka bir gezegeni hatırlatıyor. O gün, gecenin kıyısına tırmanıp tahta bir çitin üzerinden bir sıçrayışta aya ulaşabileceğimi hissetmiştim.

Dünya değişmeye devam ediyor ve her geçen gün Periler Diyarı'na daha da çok benziyor. Daha yeşil, bereketli ve fantastik bir hal alıyor. Yorgun damaklara ve abartılı açlıklara daha da uygun bir yere dönüşüyor. Bu gezegene hükmeden

bizler evrenin kumaşını değiştiriyoruz. Ölümlülerin fizik kuralları geçerli değil artık. Gerçekliği yeniden şekillendiriyoruz ve o da irademize boyun eğiyor.

Tepemizde, göğüslerinden gelen boğuk gonk sesleriyle Avcılar uçuyor. Başımı kaldırıp ayın önünden süzülererek geçişlerini izliyorum. Kırmızı kenarlı küreyi gölgeleyen obsidyen kanatları hiç beklenmedik ve nahoş bir hatıranın hayalimde canlanmasına sebep oluyor. Zihnimde gece yarısı kadar siyah ve kırmızı lekeli gözler beliriyor. Bir erkeğin sert, meydan okuyan ve hesapçı bakışları: *Sen de kimsin ulan?*

İçimden çılgın bir kahkaha atmak geliyor. Ama bir zamanlar kıvılcımların yandığı yerde artık sadece küller olduğu için kahkaham da hızla sönüyor.

Ruhumda fokurdayan bütün duygular duruldu. Ben dipsiz ve durgun bir boşluğum.

Zihnimde çakan anının netliği kayboluyor. Bakışlarımı tekrar sokağa çeviriyorum.

İrlanda kıyılarını yalayan masmavi okyanustan fosforlu bir sis sürükleniyor. Demin bastıran yağmurdan sonra sokaklar hâlâ ıslak. Ve o dantelimsi sis kaldırım taşlarının üzerinde karmaşık desenler oluşturup sokak lambalarıyla vitrinleri inci rengi örümcek ağlarıyla sarmalıyor. Biz geçit törenimize devam ederken pencerelerden yuvarlanan ve çatı bahçelerinden dökülen kadife gibi goncalar tepemizde mis kokulu bir gölgelik oluşturuyor. Ayaklarımızı bastığımız taşların arasından denizin köpükleri ve gök mavisi çimenler fişkırıyor.

Kaldırım taşlı sokaklar yakında bereketli toprakların altında kaybolacak. Binalara asmalar sarılacak ve onları toprağın altına çekecekler. Bu dünya yeniden olması gerektiği gibi bir yere dönecek.

Bakir. Doğal. Fae.

Sis beni yatıştırıyor; gerçekleri gizleyip dönüştürüyor ve tüm olasılıkları mümkün kılıyor. Yanılsamalar için bir çerçeve yaratıyor ve hayali bir fırçayla dünyayı daha yumuşak renklere boyuyor. Odağımı yitirene dek gözlerimi kısıyorum ve o çerçevenin içini bir zamanlar değer verdiklerimle dolduruyorum. Sonra kendimi de aralarına yerleştirmeye çalışıyorum ama nafi.

Orada bana yer yok artık.

Dublin asla eskisi gibi olmayacak.

Ben de öyle.

Kendimi Saray'ın meselelerine adamadan önce son bir işim kaldı. Toprak belirli bir kitapçının üzerini yeterince hızlı kapatamaz. Ve eğer toprak onu yutamaz da bir gün karşıma çıkarsa, Unutma Kazanı bile Barrons'un kitapçısını hafızamın en derin köşelerinden silip atamaz.

Bu şehir, bu gezegen insanlardan ve onlara dair her şeyden tamamen arındı.

İnsanlıktan geriye yalnızca ben kaldım ve ben de o karmaşık ve sağı solu belli olmayan türün silik bir gölgesiyim ancak. Onun akıl sır ermez özelliklerinin bir fısıltısı bile değilim. İçimde insana dair ufacık bir kırıntı kaldıysa bile artık bedenim olan o dipsiz kuyuda kayboldu.

İnsanoğlu yeryüzünden silindi. Eski tanrılar öldü ve Fae sihirlerle zenginleşen dünyanın tek sahibi oldu. Dokuzlar... Hayır, onları düşünmeyeceğim.

Zihnimin ücra bir köşesinde, bu noktaya nasıl geldiğimi anlamak için çabalıyorum. Ama parçaları birleştiremiyorum. Hepsi de benim farklı bir varlık olduğum bir yer ve zamanda kaldılar zira.

Eskiden birinin evladıydım. Birinin kız kardeşiydim. Birilerinin arkadaşığıydım. Karanlık ve yırtıcı bir hayvanın âşığıydım.

Şimdi neyi hissedemediğimi bile bilmiyorum artık.

Aklımın karanlık derinliklerinde canımı acıtan belli belirsiz şekiller var. Tuhaf bir şekilde tanıdık ama anlamsızlar. Cisimsizler.

Kopuk parçaları birbiriyle ilişkilendiremiyorum.

Var olmayı uzun süreli bir uyku halinde deneyimliyorum. Sadece değişimi algılayabiliyorum.

Onun ötesinde, bir tek bugün var.

Ve bu tarz bir bugüne yalnızca bir tek şekilde katlanabiliyorum.

Eğlenerek.

Temple Bar'ın girişine yaklaşırken çiçeklerle kaplı, kemerli taş kapıya bakıyorum. Gece açan yaseminlerin Fae olmayan herkesi zehirleyen mis kokusu geceye dalga dalga yayılıyor. Kaymaktaş rengi taç yaprakları donmuş ve sokağı saran asmaların üzerine safirin bin bir tonunda buz kırıkları saçılıyor.

Buz kaldırımları kaplayıp hızla bana ulaşıyor ve ayaklarımı yalıyor. Dudaklarımda zalim bir gülümsemenin hayaleti oynuyor ve buzu kırmızı kar çiçeklerinden bir halıyla çatlatıyorum. *Hayalet* dememin nedeni, bir zamanlar sınırsız ihtimallerle bizim için hep taze kalan o nefes kesici beklenti halinin sonsuza dek yakamı bırakmayacağını bilmem. Her zaman peşimde gezinen ama birlikte geçirdiğimiz günlere dair hiçbir şey hatırlamadığım bir dost gibi.

“Mac.” Bu isim Unseelie Kralı'nın bir pelerin gibi sarındığı koyu gölgelerin arasından süzülüp kulağıma çalınıyor. Gecenin ta kendisi olarak gecenin içinde geziniyor. Sonsuza dek Fae'nin arasında yaşayıp onları gözetlesem bile, gerçek

tabiatını anlamam mümkün değil. O aksini arzu etmediği sürece görünmez kalacak. Gücü insanı afallatıyor.

“Artık kraliçenim,” diyorum.

“Asla. Bunu sen seçtin,” diye karşılık veriyor karanlık.

Seçmedim, demiyorum. Bırakın öyle düşünsün. Gerçeklerden iyidir. Eskiden bedeli ne olursa olsun gerçeği öğrenmek isterdim. Şimdi aklanmak için debelenen bir günahkârın coşkusuyla aldatmacaların merhametine sığınıyorum.

Gölge, pelerinini çıkarıyor ve siyah kanatlarını her silkeleyişinde laciverte boyayan kobalt mavisi bir ışık huzmesinin içinde bana görünüyor. Ürpererek pelerinime daha sıkı sarınıyorum. *Sidhba-jai*’a karşı bağışıklığım olsa da, Unseelie Kralı’nın cazibesine karşı tamamen savunmasızım. Adeta şehvetin vücut bulmuş hali. Öyle ki hayatta hiçbir şeye ihtiyacı olmayan bir kadının bile, insanın aklını başından alan, ilkel ve bağımlılık yaratan tutkuların ne demek olduğunu anlamasına yardımcı olabilir. Muazzam bir gücün ardındaki karanlığın da ötesinde olağanüstü, ebedi ve adeta tanrısal bir varlık. Etrafındaki havaya yayılan cazibesi aramızdaki atomları sessiz, erotik ve karşı konulmaz bir baskıyla doldururken, ona benden beklediği bir teslimiyetle boyun eğiyorum. Üzerimde yarattığı etkiyle nefesim kesilirken, *hâlâ zayıf noktası mıyım?* diye düşünmeden edemiyorum. *Hâlâ bana hayır diyemiyor mu?*

O, Işık Sarayı’nın sahip olması gereken her şeye sahip. Armağanlarını bize miras bırakması mümkün mü? Bunu ister mi? Ben, Ateş ve Aldatmacalar Kraliçesi, onu baştan çıkarıp buna ikna edebilir miyim? Başaramasam bile, hiç olmazsa yatağını paylaştırdım. Ortak bir yatak nice tavizlere gebedir.

“Asla.” Sesi yumuşak ama bakışları değil.

En büyük müttefikim, âşığım ve eşim olması gereken kral, baş düşmanım. Ama gerekliliklerin Unseelie Kralı için hiçbir anlamı yok.

Gereklilikler sen henüz harekete bile geçmeden önce hedefini şaşırtan aldatıcı şeylerdir, demişti biri. Keşkeler ise, harekete geçtiğinde ruhunu kemiren iblisler. Tek geçerli motivasyon kaynağı arzulardır, Bayan Lane. Önce ne istediğinize karar verin.

Ben kralımı istiyorum.

Ve o asla benim olmayacak.

Yaptıklarımı hiçbir zaman affetmeyecek.

Duyguları önemseyebilseydim eğer, kalbim paramparça olurdu. Biz Janus'un iki yüzüydük. Hâlâ öyleyiz. Şu dünyaya yan yana hükmetmek için gelmişiz. Gece ve gündüz, siyah bir yıldız ve güneş gibi.

Arkasındaki karanlık sarayı pozisyonunu değiştirdiğinde, gece krallığının buzları bir kez daha ileri atılıyor ve gündüz sarayımın ateşiyle çarpışıyor. Aramızdaki sokakta minik, coşkun volkanlar pırıltılı buz gayzerleriyle buluşuyor. Güçlerimiz bizden bağımsız olarak savaşıırken, kızgın lavlarla buzlar iç içe geçiyor. Yer çatlıyor ve aptallık edersek o ince yarık tüm gezeniyi yutabilecek bir uçuruma dönüşecek.

Özvarlığımız anlaşmazlık içinde.

Karşı karşıya gelmemiz bile savaş demek.

Böyle olmamalıydı.

Ordusuna göz atıyorum. Bir rakibin değer biçen bakışlarıyla değil de neredeyse açgözlülükle. Orada, bir kapının içinde görmekte geç kaldığım ya da gördüğümün ne olduğunu anlamadığım, örümcek ağı gibi incecik kastlardan biri var. Kralın arkasında iki prensi duruyor. Devasa büyüklükteki kara kanatları dikenli titanyumdan çok daha güçlü, daha ölümcül, merhametle sarmalamaya olduğu kadar, bir Demir

Bakire'nin kucaklayışıyla can almaya da muktedir bir kas ve iskelet sistemini gizliyor.

Kralın Karanlık Saray'ı, gerçeküstü bir uyku ve karanlık yıldızlardan motifler taşıyan, hülyalı bir gece yarısından ipeksi notalarla varoluşa söylenen bir gece senfonisi. İstisnasız hepsi güzel ve baştan çıkarıcı. Bunların zekâsı ve dikkati yanında benim sarayımın çoğu acemi çaylaklar gibi kalır. En yaratıcı şekilde ölümcül hale getirilen Unseelie bile insanın gözünü alacak kadar kusursuz ki bu da onları daha tehlikeli kılıyor. İnsanlar onlara yüz çeviremedi. Ölüm sinsice yaklaşıırken, onu hayranlıkla izlediler. Gerçi onları yok eden kralın ordusu değildi...

Yok, bunu da düşünmeyeceğim. "Buzunu geri çek," diye uslıyorum.

"O elementi kontrol etmesi gereken ben değilim."

"Benim sarayım ateş, sıcaklık ve hayat."

"MacKayla Lane ateşti. Sen buzdan da soğuksun. Bir boşluktan bile daha boşsun ve yalnızca yanılısamalar doğurabilirsin. Her adımında çiçekler açıtırsan da ardında yalnızca yıkım bırakıyorsun."

Bir an için endişe verici bir çelişkiye düşüyorum. Hâlâ kendimim ama aynı zamanda başka bir kraldan aynı suçlamayı işiten kadim bir kraliçeyim ve neden hep aynı noktaya geldiğimi merak ediyorum. Eskiden potansiyel hatalarımızı tahmin etmek gibi bir lüksümüz vardı.

Yine de o hataları yaptık.

"Buraya oh olsun demeye mi geldin? Önünde asla diz çökmeyeceğim. Hiçbirimiz çökmeyeceğiz."

Külliyen yalan ve bunu ikimiz de biliyoruz. Gücü benimkinin çok ötesinde. İsterse ona boyun eğerez. Başka şansımız yok.

Belki de hiçbir zaman seçme şansımız olmadı. Belki hepsi ben doğmadan çok önce taşlara kazınmış ve canavarları uzak tutmak için kale olarak dikilen bir kitapçının tavanına resmedilmişti.

Canavarları uzak tutmak yerine bir canavar doğurdu.

Bakışları değişip benim anlayışımın çok ötesinde nüanslarla titreyiyor. Bir iki konuşmaya yelteniyor ama bir şey söylemiyor. Gözlerine yıldızlı gölgeler üşüşüyor, çenesinde bir kas seğiriyor. Bir an sonsuza dek karşılıklı dikilip sessizce birbirimizi izleyebilirmişiz gibi geliyor. Gözlerimde ne gördüğünü merak ediyorum. İçlerinde bir şey var mı diye merak ediyorum.

Arkamı dönüp gidiyorum.

En azından buna niyerleniyorum.

Ayaklarım yere kök salıyor.

Gözlerimi ona dikmiş vaziyette bekliyorum. Omurgamda anlamadığım ve nasıl dile getireceğimi bile bilmediğim bir yakarışı içinde barındıran, tarifsiz bir gerginlik var.

Derin bir nefes alıp veriyor ve bana elini uzatıyor. Yavaşça, en ufak hatasının bir savaş başlatabileceğinin bilinciyle. Avcu açık. Uzun, güçlü ve zarif parmakları gergin. Bir keresinde avcunu öpmüştüm. Onu başıma koymuştu. Çenemi tutmuştu. Belime sarılmıştı.

“Elimi tut. Sana dönüş yolunu göstereyim.”

Nereye gittiğimizi sormuyorum. *Haydi, yoluna*, diyor ki-barca.

Bunu yapabilir mi gerçekten? Beni her şeyin başladığı yere geri götürebilir mi? İşlerin henüz bu kadar ters gitmediği bir zamana? Kıskançlık beni keserken aynı zamanda zehirleyen bir jilet. Bizi zaman ve olasılıklar arasında hareket ettirebilecek kadar güçlü olması sinirime dokunuyor. Ben onun gibi

değilim. Şüphe beni biraz daha zehirliyor. Teklifinin hiçbir mantıklı tarafı yok. Yerinde olsaydım, asla böyle bir öneride bulunmazdım. Beni ona güvenmeye teşvik ediyor.

Güven karşındaki kişinin geçmişte yaptıklarıyla bağdaşan davranışlar sergilemesini beklemekten başka nedir ki?

Tanrı biliyor ya, ben bunu yapmadım. O neden yapsın?

İçimde kalan son duygu kırıntılarıyla, umudun neden ebedi bir his olduğunu sorguluyorum. Kırılıp dökülüp hunharca sakatlanmamıza, eğilip bükülmemize ve duygularımızla birlikte kıymet verdiğimiz ne var ne yoksa bizden çalınmasına rağmen benliğimizin o inatçı parçasına dört elle sarılmaktan hiç vazgeçmiyoruz. Varlığımızın bir tutamı hatalarımızdan dönebileceğimiz ya da kendimizi temize çıkartabileceğimiz inancına tutunmakta ısrar ediyor. Elimizde artık hissedemediğimiz ve bir daha asla gerçekleşmeyecek bir hayalin hatırasından daha somut hiçbir şey kalmasa da hâlâ umut edebiliyoruz.

İnsan nasıl bu denli kaybolabilir?

Ufacık bir yanlış adımla.

Önemsiz gibi gelen bir karar yüzünden.

Genellikle şu kadar basittir: Keşke saçlarımı taramak için oyalansaydım, banyoya gitseydim, bir telefon görüşmesini er-teleseydim. O gün, sisli Karanlık Bölge’de sola dönmek yerine dümdüz yürümeyi seçseydim. Düşmanla karşılaşmasaydım, aramızda bir barış sağlanmasının mümkün olduğuna inanıp o bozuk şarabı kabul etmeseydim.

Dünyaların kaderinin bu kadar zararsız görünen anlara bağlı olması ne şaşırtıcı değil mi?

İnsan ruhunun böyle anlar yüzünden çalınabileceğine inanmak size de zor gelmiyor mu? Ve geriye yalnızca zamanla sızısını bile hatırlayamayacağın bir varoluş biçimini kaybetmenin acısının kalması?

Ona buz gibi bir sessizlik içinde bakıyorum.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen, gergin bir an boyunca gözlerimin içine bakıyor. Nihayet konuştuğunda, kelimelerine sızan duygular söylediklerini benim için anlaşılması daha da güç bir hale getirse de midemde neredeyse unuttuğum bir buruntu, kalbimin bir zamanlar kor ateş gibi yandığı yerde donuk bir titreşim hissediyorum.

Bunu bir zayıflık olarak görüp küçümsemeye çalışsam da bir yanımda kendimi bile aldatamayacağıma dair bir kuşku içinde. Bütün güç onda.

Ve kendi olarak kalmayı da başarmış.

Jericho Barrons her zamanki gibi yenilmez.

“Ah, Mac,” diyor boğuk bir sesle “her şeyi unutmuşsun.”

Her şeyi değil, demiyorum.

Hiç doğmamış olmayı isteyecek kadarını hatırlıyorum.

*Bir hayalim vardı
İstediğim her şeye kavuştum*

CHRISTIAN

Çatımın altında bir yarasa var. Dört kat tepemde, tavan arası kerestelerine çarpıp çanların arasında süzülüyor ve bu iş biraz da gururumu kırıyor hani. Keçileri kaçırmak deyimi iyi bilinir. Ama aynı anlama gelen ve çan kulesindeki bir yarasadan bahseden bir de deyiş var. Eh, benim de kafayı üşüttüğüm, balataları sıyırdığım, fıttırdığım ya da siz nasıl tanımlamak isterseniz öyle bir dönemim oldu. Dolayısıyla son yirmi dakikadır, şu kahrolası yaratığı kalemden atmaya çalışıyorum.

Birkaç hizmetçi, içinde rüzgârlar esen evimde çalışmayı tek bir şartla kabul ediyor: Draoidheacht'ı istila eden bu tüylü ve kanatlı yaratıklardan derhal kurtulacağım. Yarasaların kalemme gösterdikleri ilgiyi anlamak mümkün değil. Neredeyse burada yoğun nüfuslu bir yarasa mağarasına açılan, mistik bir boyut kapısı olduğunu düşüneceğim. Gerçi neden olma-

sın? Amcalarımın, kralın Beyaz Malikâne'deki, sağı soğu belli olmayan kütüphanesine yaptıkları baskınlar göz önünde bulundurulursa, kılık ve biçim değiştirmek suretiyle haneye tecavüzlere alışkın olmalıyız. Bu kocaman kale, hayatına tuhaf bir yer olarak başladı ve son zamanlarda daha da acayipleşti. Durmadan değişiyor, kendi kendini tamir ediyor ve bazı kısımlarını genişletiyor.

Doğrusunu isterseniz, benim o ufaklıklara pek aldırıldığım yok. Onlar da benim gibi, karanlık köşelerde saklanan, korkulan ve güvenilmeyen, kanatlı memeliler. Kubbeli odalarda, yarasanın peşinden koşarken bu işe bir de onun gözünden bakmaya çalıştım ve kendimi tutamayıp kahkahalarla güldüm. Zavallı kendini devasa büyüklükte, yarı tanrı, yarı iblis bir yaratık tarafından kovalanıyormuş gibi hissediyordur herhalde.

Dar ve kıvrımlı taş koridorlarda kara kanatlarını kâh kocaman açan, kâh bir çırpıda kapatan, ürkütücü bir yaratığım onun gözünde.

Tam iki kere onu enselememe ramak kaldı. Ama bana kıyasla ufacık bir şey ya, onun avantajını kullanarak atlattı beni. Şimdilik onu elimden kaçırdım.

Unseelie Kralı'nın kocaman kitaplarından oluşan bir yığının üzerine inip çenemi yumruğuma dayıyorum. Çizdiğim portrenin bilinciyle yarasayı öfkeyle süzüyorum. El kadar uçan bir kemirgen tarafından madara edilen vahşi ve kanatlı bir Unseelie prensi. Bir Fae soylusu, üstelik Ölüm olarak bilinen bir prens, parmağının bir işaretiyle yarattığı yok edebilme li oysa. Ya da en azından ona kalp krizi geçirtip ayaklarımın dibine düşmesini sağlayabilmeliyim.

Ama o işler öyle yürümüyor işte.

Şu hayattaki hizmet süremi büyük bir kısmını, sahip ol-

duğum muazzam gücü kontrol etmeye çalışan, ölümcül bir prens olarak doldurdum. Kara büyü içimde bir volkan gibi patladığında neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Yarasa nihayet yorulup bir kirişe baş aşağı asılıyor ve zar gibi kanatlarını vücuduna doluyor. Hiç kıpırdamıyorum. Hareket etmediğim sürece yaratık peşindeki tanrı/iblisin yuvadan uçuşunu ve bu gülünç kovalamacayı daha geniş bir alanda sürdürmek için bir yerlerde pusuda beklediğini sanacak. Ölüm bütün gün ne yapıyor? Yarasa kovalıyor. Tanrım. Böyle yüce bir varlığın bu kadar sıkıcı bir hayatı olsun! Pes doğrusu!

Beklerken eski kubbeli şapele göz gezdiriyorum. Kalenin geri kalanı gibi, burası da Unseelie Kralı'nın asıl kütüphanesinden çalınan eşyalarla dolup taşıyor ve Beyaz Malikâne'den nakledilenlerin tasnifine hâlâ başlayamadık. Kavanozlar ve sandıklar, ufak tefek heykeller ve eski cildlerle rulo halindeki parşömenler uzun zamandır kullanılmayan tapınağın tahta sıralarına saçılmış vaziyette. Daha büyük parçalar duvarların dibinde duruyor. Fae hakkında çok şey öğrendim ama onların tarihinde nasıl bir rol oynadığımı henüz bilmiyorum. Kralın çok çeşitli kaynaklardan derlediği koleksiyon için bir kataloğa ihtiyacım var. Gerçi bu noktada bana o bile yardımcı olamaz. Kütüphanenin bilinen bütün fizik kurallarını alt üst eden, dikey, yatay, çapraz ve benim bile kanatlarımla ulaşamayacağım kadar yüksek raflarıyla belirli bir düzene göre yerleştirildiğini varsayarak söylüyorum ki oradan taşıdığımız bütün parçalar şimdi birbirine geçmiş vaziyette.

Neden bu kadar öfkeli olduğumu sorarsanız, aslında yarasayı öldürmek istemiyorum. Evrenin düzeninde her yaratığın kendine göre bir yeri var. Yarasalar polen yayar, böcekleri yerler ve dışkıları gübre olarak kullanılır; yaşam döngüsü için gerekliler.

Birden bu işi başından beri yanlış yaptığım hissine kapılıp kaşlarımı çatıyorum. Yarasayla mücadele etmesi gereken Ölüm değil belki de. Manastırdaki buz-ateşi söndürmek için gerekli elementleri kazasız belasız çağırdım. Gerçi o Yaratılış Şarkısı söylenmeden ve Fae kadim gücünü tazelemeden önceydi.

Başımı arkaya atıp algılarımı açıyor, tepemdeki tüylü ve kanatlı yaşama ulaşmayı deniyorum. Ah, işte orada. Minik kalbi korkuyla küt küt atıyor. Ve evet, beni bir iblis olarak görüyor. Beynini saran panik sisinin tadını alıyorum. Korku ve yorgunluktan kalp krizi geçirmek üzere. Bunu ona ben yaptım. İçimdeki, koruma içgüdüleriyle yetişmiş, İskoçyalı-druid dehşete düşüyor. Bu şey benim düşmanım değil. Sadece yarsa gibi yaşayan bir yarsa. Güzel bir hayatı vardı...

Ta ki ben ona kafayı takana dek.

Geri çekilip kendi kalbime gömülüyorum. Ülkem ve yoldaşlarım için duyduğum sevginin bir kısmını tatlı bir esinti gibi yukarı yolluyorum. Onun yarattığı sarmaladığını ve narin vücuduna sızdığını hayal ediyorum. Yarasanın kalp atışları ânında yavaşlıyor ve basit aklındaki sis bulutu dağılıyor.

Seelie ya da Unseelie, bütün peri soylularından taşan ölümcül cinsel çekicilik, *Sidhba-jai* üzerindeki daimi kontrolümü serbest bırakıyorum. Druid sezgilerimi açıyorum ve şapelin zeminine yönlendiriyorum. Zindanı geçip kalenin taş temeline ve oradan bereketli topraklarla kaya katmanlarına sızıp o cömert ve muazzam enerjiye dokunmalarına izin veriyorum...

Dur, diye bağılıyor içimden bir ses. *Burası tehlikeli!*

Bağlantıyı kesip aramıza yeniden duvarlar örüyorum.

Ne yapıyorum ben? Aklımı mı kaçırdım? Yeryüzünün gücünü en son özümseyişimde, Cock and Crown'a gittim ve

oradaki bütün erkekleri, kadınları ve çocukları öldürdüm. Tam yüz kırk iki kişi havaya uçtu ve siyah külleri üzerime yağdı. Eğer o gün eve gitseydim, bütün klanımı öldürecektim.

O akşam, druid'liğimi reddettim, üzerine sağlam bir kilit vurdum ve bir daha asla Keltar sezgilerimle hareket etmedim. Druid yanımin farkında olmadan dünyanın gücünü emdiği ve içimdeki kontrolsüz Unseelie'nin onu ele geçirip yıkıcı bir güce dönüştürdüğü sonucuna vardım. Birileri bana patronun kim olduğunu acı bir şekilde hatırlatmıştı.

Öte yandan... Ya yanıldıysam?

Gözlerimi kısıp demin yeryüzünün derinliklerinde tattığım şeyi tarafsız bir gözle tahlil etmeye çalışıyorum. Cruce'un *Sidhba-jai*'ı nasıl kolayca susturup kendini nasıl gizlediğini uzun zamandır anlamaya çalışıyordum. Her şeyi nasıl bu kadar kolayca yaptığını. Daha biraz önce elimin altındaki gücün muazzamlığını hissettikten sonra bahse girerim ki Cruce asla kendi iradesini kullanmadı. Bunun yerine, doğanın sınırsız ve durmadan yenilenen ilkel enerjisini hortumladı. Yaptığı her şeyin ardındaki güç oydu.

Aynı güç kaynağı benim de emrimdeydi ve tek bir hata yüzünden kendimi ondan mahrum ettim. Evet, büyük bir hataydı ve sonuçları korkunç oldu ama yeniden denemek için bundan daha iyi bir zaman bulamayabilirim.

Hizmetçiler izinli.

Sean ölümsüz bir prens.

Gücümü bugün çağırırsam ve başarısızlığa uğrarsam, bundan tek zararlı çıkan yarasalar olur. Boğazına kadar karanlığa gömülmüş, insan etkileşiminden uzak ve kendiyle savaş halinde, kırık dökük bir varlık olarak yaşamaya devam edemem. Belki de hiç var olmayan mistik cevaplar için sonsuza dek kitapları karıştırıramam.

Zihnimi susturup druid sezgilerime odaklanıyorum. Önce temkinli davranıyorum ama yavaşça algı alanımı genişletiyorum. Gezegenin kalbinde insanın aklını başından alacak, gözlerini kör edecek ve yanında kendini bir toz zerresi kadar ehemmiyetsiz hissedeceği kadar büyük bir güç var. Ve ben onun bir parçasıyım! Hepimiz öyleyiz ama pek azımız onunla doğrudan bağlantı kurabiliyor.

Bu olağanüstü bolluğu içime davet ettiğimde, vücuduma öyle bir güçle çarpıyor ki kitap yığınlarının üzerine uçuyorum. Dengemi bulduğumda gezegene derin bağlarla bağlı, ateş gibi parlak ve capcanlı bir varlık olmanın tadını çıkarıyorum. Bunu özlemişim. Druid mirasımın nimetlerini. Müthiş bir enerjiyle titreşip kıvılcımlar saçıyorum. Hissettiğim baskı yüzünden bomba gibi patlamaktan korkuyorum...

Kahretsin, o gün barda neyin yanıış gittiğini anladım. O kadar basit ki daha önce nasıl göremediğime şaşıyorum.

Baskı altındaydım. Kapana kısılmıştım. O gün bilinçsizce enerji hortumladığımda, onunla hiçbir şey yapmamıştım. Onu özümsemişimin farkında bile değildim. Sonra varlığımın her bir atomu o patlamaya hazır güce doymuş bir halde bir bara girdim.

Gücün boşalması gerekiyordu.

Onunla ne yapacağımı seçmemiştim. Ona bir amaç ve çıkış yolu vermemiştim. Onu toprağa geri de göndermemiştim. Çağrılan ama yönlendirilmeyen her güç gibi, o da ikinci kez başarısızlığa uğrarsam yine yapacağı şeyi yapmıştı.

En saf biçimim olarak içimden fıskırmıştı. Bir Ölüm bombası olarak patlamıştı.

Hiçbir kanun ve sınır tanımayan o ilkel gücü zapt etmek için verdiğim uğraşla dişlerimi sıkarak başımı arkaya atıyor ve yukarı bakıyorum.

Yarasa sakın. Mozaik camlı bir pencerenin yanındaki kırışte baş aşağı duruyor.

Yeryüzünün gücünü titizlikle şekillendirip soğuk hava akımını bir huni gibi yukarı yönlendirirken, bir yandan da, kırık camdan ılık bir esintiyi içeri davet ederek ufaklığa bir amaç ve yön veriyorum. Yarasalar aşırı soğuklardan hoşlanmaz. Alttan gelen buz gibi akımla birlikte, yarasa sıcağı seven her yaratık gibi yarattığım sıcak alana doğru kanat çırpıyor.

Kaleyi terk ederken zihnine dokunuyorum. *Türüne söyle, buradan uzun dursunlar. Bir daha buraya uğramasınlar.*

İblisinkalesikötüiblisinkalesikötü.

Evet, diye mırıldanıyorum zihninin içinde.

Aramızdaki bağı koparıyorum ve bedenimde dolaşan muazzam gücü hemen toprağa geri gönderiyorum.

Güç vücudumu terk edip yeryüzünün derinliklerindeki yerine yerleşirken bir kahkaha atıyorum. Vay canına! Sonunda ne olduğumu anladım ve potansiyelimi nasıl kontrol edeceğimi öğrendim.

Fae ve druid birbirinden o kadar da farklı değil. İkisi de doğadan güç alıyor. Şimdi herhangi bir amaç için sadece ona yetecek miktarda gücü çağırmayı öğrenmem gerek. O gün, İskoçya'daki o bara adım atmadan önce hayatında ilk kez dondurma tadan bir çocuğun saf duygularıyla kendimi tıka basa doyurmuştum. Demin az kalsın bunu tekrar yapıyordum. Ama dersimi aldım.

Kitapların üzerinden kalkıp odanın karşısına doğru yürüyorum. Her tarafı örümcek ağlarıyla kaplı, koyu renkli bir örtüyle örtülmüş bir aynanın yanına gidiyorum. Tıpkı yarasalar gibi örümcekler de kalemi ele geçirdi ve her yere yapışkan ağlar örüyorlar. Hizmetçiler onlarla ilgili de kulağımı bükrü.

Örtüyü kaldırıp kendime bakıyorum. Aynanın içindeki uzun boylu, kuzguni siyah saçlı, esmer Unseelie prensi de soğuk ve kadim gözleriyle beni süzüyor. Açıldıklarında genişlikleri beş metreye ulaşan siyah kanatları şimdi sırtında kapalı duruyor. Üzeri çıplak ve altında yırtık bir koda kısa konçlu savaş botları var.

Kesik tişörtlerle kazaklar giymekten o kadar sıkıldım ki yalnızken yarı çıplak geziyorum. Dövmelerim derimin altında sürünen yılanları ve boynumdaki tork da tıpkı oraya çöreklenip uykuya dalan bir başka yılanı andırıyor. Vaktiyle içlerinde yanardöner ateşlerin yandığı gözlerim bir süredir kışı anımsatan, soğuk bir ifadeyle izliyor dünyayı. Buzlu, safir rengi bir şafağın siyahları ve mavileri oynaşıyor irislerimde. Gözlerim kalbimle uyuşmuyor ve insanların benden korkmasını anlayabiliyorum.

Bu kez kendimi sihirlerle değiştirmek adına öz enerjimi çağırmaya çalışmak yerine, eskiden olduğum adama dönüşebilmek için topraktan gelen güce başvuruyorum. Usulca yapıyorum bunu. Nazikçe. Druid olmak için yetiştirilen birinin özeniyle. Bizler daima işbirliği halindeyiz zira, dünya ve druidler. Birbirimiz üzerinde güç oyunları oynamayız. Birbirimizden çalmayız.

Aynada genç bir İskoç, Christian MacKeltar beliriyor.

Hayretle vücuduma bakıyorum. Aynadaki yansımam gibi, ben de eski Christian MacKeltar'ım artık. Her zaman bu kadar basitti. Kadınların bayıldığı öldürücü gülümsemem ölüm kokmuyor. Günde iki kere tıraş olmadığım sürece yüzümün yarısını kaplayan kirli sakalım yerli yerinde. Siyah saçlarım ensemdedir bir ipe bağlı. Artık dev gibi değilim. 1.90 boyunda, kaslı ama zarif bir vücuda, kaslı bir karna ve kehribar rengi kaplan gözlerine sahip genç bir adamım. Tanrım, onu

görmeyeli yıllar oldu. Yalnızca ben değil, kimse görmedi.

Elimi kanatlarıma atıyorum. Yoklar.

Rahat rahat oturmak için kanatlarını geçici olarak yok edecek bir sihir yapmayı henüz öğrenemedin galiba? demişti Mac kısa süre önce.

“Artık öğrendim.” Pişmiş kelle gibi sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Bu sırrı keşfetmem yıllarımı aldı. Bilgi güçtür. Bir Unseelie prensine dönüştüğümünden beri ilk kez kendimi canlı, güçlü ve merkezlenmiş hissediyorum. Üstelik bir Fae prensinin ölümcül cinsel cazibesini yaymıyorum.

Aynadaki yansımamdan gözlerimi alamıyorum. *Bir Fae prensinin ölümcül cinsel cazibesi.* Sihirle görünüşümü değiştirdiğimde, normal bir erkeğe dönüştüm. En azından, kadınlar üzerinde normal bir etkiye sahip bir druide. Uzun zamandır yasak olan bir meyve artık benim için zehirli değil. Yeniden düzüşebilirim! Dokunuşumla kadınları öldürmeye paydos. Bir kadınla dilediğim gibi sevişebilirim. Ya da onuyla birden. Bugünü asla göremeyeceğimi düşünmeye başlamıştım. En kısa yoldan ateşli bir hatunu nerede bulabileceğime kafa yoruyorum.

Haydaaa! Bu da ne?

Gözlerimi kısıp aynaya bakıyor ve algılarımı açıyorum. Ama onu hissedemiyor, sadece görebiliyorum. Fae ve druid taraflarımın ulaşamadığı bir yerde. Onların ötesinde...

Aynadaki yansımamın arkasında, yoğun, kara bir bulut dolanıyor ve giderek yaklaşıyor. Genişliği benim kanatlarım kadar var. Belki dört ya da beş metre. Bir Gölge değil; onlar Şarkı söylendiğinde yok oldu. Bir Fae de değil. Koruma büyülerim çok güçlü; hiçbiri krallığıma izinsiz giremez.

Onunla yüzleşmek için hızla arkamı döndüğümde, mürekkep siyahı, amorf bulut tavana kaçıyor. Bir biçimi ya da

yüzü olmamasına karşın, beni bakışlarıyla tarttığı hissine kapılıyorum.

Sonra ortaya çıktığı gibi birdenbire kayboluyor.

Bir yerlerde yeniden belirmesini bekliyorum. Görünmeyince onu aklımdan çıkartıyorum. Zaten derdim başımdan aşkın. Bir de olmayan dertlere kafa yoramam. Bugün iyi bir gün. Artık kendimle kavgalı değilim. Artık karanlık ve rüzgârlı kalemde saklanmak zorunda değilim. Yeniden seks yapabilirim. Ölümsüz hayatımı insan sıcaklığından yoksun geçirmenin ıstırabı beni bir Unseelie'ye dönüşmekten bile daha çok etkiledi. Karanlık prensle baş edebilirim. Ama bir kadını yatağıma alamamak beni önünde sonunda benzediğim canavara dönüştürecek. Dışlanmak insanıyeti yok eder. Kahraman ya da cani, hepimiz o yakınlığa muhtacız.

Bir görünüp bir kaybolan buluta dair bütün düşüncelerimi bir kenara bırakıyorum. Draoidheacht tuhaf bir yer. Belki de kralın kaprisli kütüphanesinden getirilen bir şey içinde bu varlığı barındırıyordu. Eğer öyleyse yeniden karşıma çıkar muhakkak. O zaman nedir ne değildir anlarım.

Şu anda aklımda tek bir şey var. Bir an önce arzulu bir kadının bulma telaşıyla kapıya yöneldiğimde, botumun burnu kitaplarla ıvır zıvır eşyalardan oluşan bir yığına takılıyor. Hepsi devriliyor ve bir camın kırılma sesiyle donup kalıyorum.

Aşağı bakıp da şüphelerim doğrulandığında öfkeyle tıslıyorum.

Orada olmaması gereken bir şeyi kırmışım. Halbuki camların hepsini üst raflara kaldırmıştım. Ama bu burada kalmış işte. Uzun ve dar ağzı tuzla buz olmasına rağmen şişman kısmı sağlam kalmış. İçindeki rengârenk taşlar binlerce minik ve parlak ateşböceği gibi sağa sola çarpıyor. Aniden telaşa kapılmış gibiler.

Ya da özgür kalma umuduyla heyecanlandılar.

Eğilip elimle şişenin kırık ağzını kapadığımda, parmaklarımın arasından parlak renkli bir sis sızıyor ve kesilen elimden akan kan pembe, yeşil, turuncu, eflatun, sarı, mavi toz lekelerine karışıyor.

Şişeyi küfrederek elimden bıraktığımda çan şeklindeki orta kısmını da kırıyor ve temkinli adımlarla geri çekiliyorum. Biraz önce o kahrolası şeye bir Unseelie prensinin kanını karıştırdım. Ne hoş. Az sonra karşıma çıkacak mistik yaratığın bütün izlerinden kurtulmak için elimi kotuma siliyorum.

Dani O'Malley bir gün, Unseelie Kralı'nın hain kütüphanesindeki bir şişenin tıpasını açtı ve örgü şişine benzeyen, böceksi bacaklarıyla avlarının karınlarını deşen ve bağırsaklarını ören, psikopat ruhlu Kırmızı Cadı'yı serbest bıraktı. O kuduz fahişenin elinde bin kere öldüm ve kayalık bir uçurumun kıyısında defalarca bağırsaklarım döküldü. Dolayısıyla kralın lanetli şişeleriyle başım hiç hoş değil.

Kırık şişeden yayılan sisin bir kaleydoskopun içindeki renkli desenleri andıran uzantıları havada süzölmeye, vücut bulup tekrar dağılmaya, uzun zamandır içinde bulundukları bedensizlik halinden sonra asıl biçimlerinin ne olduğuna karar veremez gibi, defalarca bir araya gelip ayrılmaya başlıyor.

Bir bu eksikti. Eski tanrılar yeryüzünde dolaşüyor, Fae hiç olmadığı kadar güçlü, baş kraliçe ortada yok ve rüzgârdaki keskin kükürt kokusu korkunç bir savaşın şafağında olduğumuzu müjdeliyor.

Tam o sırada alarmım çalmaya başlıyor: *Katarina MacLaughlin krallığınıza giriş yaptı.*

Şahane. Ben yokken Sean'ı ziyaret edebilmesi için koruma kalkanlarımın ayarlarını değiştirdim. Biriyle seks yapma planlarımın içine edilmeye devam ediyor.

Birkaç dakikadır yaşadıklarım yüzünde ne keyfim kaldı ne de hevesim. Sihri atıp tüm karanlık heybetim ve gaddarlığım-
la yine bir Ölüm Prensi oluyorum. Kanatlarımı açıp dişlerimi
göstererek dünyanıza ne menem bir bela saldığımı görmek
için beklemeye başlıyorum.

Beni şarkısıyla yavaşça öldürüyor

Kış Prensesi Ixcythe, hiçbir canlının doğal olmayan bir ölümle ölemeyeceği ve Baş Kraliçe'nin bile bir Fae'yi öldüremeyeceği kutsal Yaratılış Korusu'nda belirdi. Yanında iki Seelie emanetinden biri vardı. Ermin pelerininin kukuletasını açıp buzlu, gümüşü saçlarını düzeltirken ikisinin de ölümlülerin eline düştüğünü düşündü üzüntüyle.

Tıpkı türlerinin gerçek sihrinin artık MacKayla Lane'in ellerinde olması gibi. V'lane kılığında ortada dolaşan Unseelie prensi Cruce'un aralarına gizlice soktuğu, insandan bozma kraliçe Aoibheal yapmıştı bu işi.

Seelie defalarca kandırılıp ihanete uğramıştı.

Bir zamanlar, ebediyen çiçek açan Yaratılış Korusu, Fae kaynardı. Yamru yumru ağaç köklerinin altına yuva yapıp gökyüzünde hoplayıp zıplar, yüksek dallara tüneler, hatta zamanın şafağında kutsal tanrıçanın kendisi tarafından dikilen bu kadim ve ulu ağaçların içinde ortak bir yaşam sürerlerdi.

Koru, Şarkıyı Söyleyen tarafından şekillendirilen büyümlü bir cennetti. Tüm yaşamı başlatan da o değil miydi zaten?

Tuatha De Danann'ın doğmasından çok uzun bir zaman önce, bu diyardan bilinmeyen ovalara gitmeyi seçip kutsal Yaratılış Şarkısı'nı Tuatha De'nin İlk Kraliçesi'ne miras bırakmıştı.

İlk Kraliçe nadiren de olsa Şarkı'nın bazı kısımlarını kullanmıştı. Ama hepsini söylemesine bir daha hiç gerek olmamıştı.

Yakın bir zamana dek.

Koru, Periler Diyarı'nın bir parçası olmamasına karşın, Seelie kısa bir süre önce, unutulmuş sayısız hatırayla birlikte ona dair bilgisini de yenilemişti. Varlıklarının göz açıp kapayıncaya kadar biten altın devrinde burada yaşamışlardı. Eskiden oldukları şeyle dönüştükleri şey arasındaki dönemde.

Ixcythe başını arkaya atıp dünyanın en heybetli sekoyalarından on kat daha büyük anıt ağaçlara baktı. Dev gövdelerine perde perde sarmaşıklar sarılmıştı. Sık yapraklı dallarının arasında mücevher renkli kuşlar ve tüylü yaratıklar dolaşıyordu. Ixcythe o barış ve huzur dolu döneme dair anıların canlanmasını istemezdi doğrusu. Keşke hepsi sonsuza dek hafızalardan silinseydi.

Sonbahar Sarayı Prensi Azar'ın ve hemen ardından Yaz Prensesi Severina'nın koruya ışınlandığını fark edince yay gibi gerildi. İki soylu, çağrısına kulak vermişti. Onlar da Ixcythe gibi yeni zaaflarının ıstırapıyla kıvranıyorsa hepsini tehlikeli birkaç dakika bekliyor demektir.

İnsandan dönme İlkbahar Sarayı prensi Müfettiş Jayne asla çağırmayacaklarından biriydi. Ixcythe onun ölmesini ve asil soyunun gücünün safkan bir Seelie'ye geçmesini istiyordu. Diğer prenslerle prensesler öldürülmüş ve henüz yerlerini kimse almamıştı. Şimdi ırklarının başına bela olan lanet yüzünden o boşluklar asla doldurulamayabilirdi.

Yalnızca üçü vardı ve bu kadarı yeterliydi.

Prences buz tutan göğsünde kopan fırtınaları dindirmek için sivri tırnaklarını avuçlarına geçirdi. Dudaklarını aralayaarak yüzüne buz gibi bir gülümseme oturttu. Diğerleri kutsal koruda hiçbir Fae'nin öldürülemeyeceğini bilmelerine rağmen ona belirli bir mesafede durmayı yeğlemişti. Sık yapraklı dalların gölgesinde bir kraliyet üçgeni oluşturmuşlardı.

Kimseye güvenmeyiz. Kendimize bile.

Ama bu kez güvenmek zorunda kalacaklardı. Ya da korkunç bir kadere mahkûm olacaklardı.

Yaratılış Şarkısı güçlerinin bağlı olduğu bir dünyada söylenmişti. Aoibheal bağışlanamaz bir şekilde Fae'yi bir gezezene bağlamıştı. Ve tarihlerinde bu güçlü şarkıya, tamamının serbest kaldığı bir anda hiç bu kadar yakın olmamışlardı.

Şarkı onları değiştirmişti.

Önceleri bu değişim yavaştı ve hepsi tarafından memnuniyetle karşılanmıştı. Güçleri yeniden canlanmış ve özleri tazelenmişti. Ixcythe bu dirilişin nasıl bir bedeli olacağı üzerine daha çok kafa yormalıydı.

Aoibheal'in yokluğunda, Seelie, kraliçenin onları uzun zamandır ikamet etmeye zorladığı ve üzerlerinde müthiş bir baskı kurduğu Saray'dan ayrılıp dağılmıştı. Hepsi başka başka krallıklar kurup farklı yaşam biçimleri benimsemişti. Burunlarının dikine gidip arzularının cazibesine kapılarak Fae ve ölümlü diyarları arasında serbestçe gezinmeye başlamışlardı.

Bir süre için sadece var olmakla yetinmişlerdi. Ixcythe da gölge ve ıstırabın bin pırıltılı tonuyla kendi sarayını inşa etmişti. Mülkünü buzdan yapılmış nadide desenlerle süslü göller ve derelerle eski ihtişamına kavuşturmuştu. Gümüşü labirentini düşmanlarının buzdan heykelleriyle donatmıştı.

Sonbahar ve Yaz krallıkları da doğadan güç alan, o kendilerine has ilkel görkemlerine kavuşmuştu. Ama İlkbahar Krallığı buna yanaşmamıştı. Jayne ne aptaldı ne de o güce hükmetme becerisine sahipti.

Ama ırklarındaki değişim devam etti. Başta çok yavaştı.

Sonra hızlandı.

Cehennem gibi bir dönüşümü harekete geçirdi.

Unseelie Kralı'nın Şarkı'sı, Unutma Kazanı'nın yaptığı şeyi geçersiz kıldı.

Anılarını onlara geri verdi.

Hepsini. Diğer birçok şeyle birlikte, kökenlerini, bu koruyu ve Şarkıyı Söyleyen'i de hatırladılar.

Ve başka bir şeyi daha hatırladılar. Varlıklarını dengeli bir şekilde devam ettirebilmek için eti kemikten sıyırma ihtiyaçlarını.

En azından Kış Sarayı'nın sınırları içinde olan tam da buydu. Ixcythe tüm Periler Diyarı'nın aynı dertten mustarip olup olmadığını merak ediyordu. Yoksa bir tek onlar mı bu illete yakalanmıştı? Gelgelelim sarayından çıkıp bu sorunun cevabını aramaya korkuyordu. Evet, resmen korkuyordu.

Dolayısıyla bu gizli kapaklı görüşmeyi yapmaya mecbur kalmıştı.

Bakışları önce Azar'ı buldu. Teni atkestanelerinden yansıyan güz güneşinin rengindeydi, gözleriyse safran ve mandalina kabuğu iki Samhain ateşiydi. Sonra onu erimiş altın rengindeki gözleriyle süzen Severina'ya baktı. Vücudu dolgun ve şehvetli, teni yaz güneşinin rengindeydi. Altın saçları ayak bileklerine doğru bir şelale gibi çağlıyordu.

Ixcythe gerçeği yüzlerinden okuyamazdı. Onlar da onun aklından geçenleri anlayamazdı. Soylular Sidhe'nin en katı ve dayanıklılarıydı. İstedikleri tüm sırları saklayabilme gücüne

muktedirlerdi. Tabii durumlarının giderek kötüleştiği göz önünde bulundurulduğunda, belki bu özelliklerini de kaybedeceklerdi. Ixcythe bu düşünceyle ister istemez ürperdi.

“Bizi buraya neden çağırdın?” diye sordu Azar tepeden bakan bir tavırla.

Ixcythe elinin tek bir hareketiyle ermin pelerininin kuruldu. Korunun boğucu havası onu bunaltmıştı. “Nereye geleceğinizi nereden bildiniz?” diye karşılık verdi buz gibi bir sesle.

Anılar Kazan’la silinmiş ve bir zamanlar semavi bir bahçede yaşadıklarını çoktan unutmuşlardı. Konuklarının onu bulabilmesi Ixcythe’a aradığı cevaplarının büyük bir kısmının yanı sıra düşmanca bir haz da verdi. Demek ki anıları tazelenen bir tek o değildi. Başkalarının da acı çektiğini bilmek acıları daha dayanılır kılıyordu.

Sorusu yanıtsız kaldı.

“Hepimiz aynı gemideyiz,” dedi. “Sizin de anılarınız canlandı.” Taşınmayacak kadar ağır bütün o hatıralar. Ixcythe Kazan’ı Aoibheal’in krallığından çalmış ve düzenin yeniden sağlanacağı umuduyla tebaasından birkaç kişi üzerinde denemişti. İşe yaramamıştı. Kazan kırıktı; eski etkisi kalmamıştı. Eski düşmanlıklar depremişti ve ölümsüzler arasında sayısız kan davası vardı. Ebedi kinler, kavgalar ve acılar. “Duygularınız da tabii,” diye ekledi ruhsuz bir sesle.

Azar onu soğuk bakışlarla süzdü. “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir...”

Ixcythe sertçe sözünü kesti. “Size elimi gösterdim. Dürüstlüğüme saygısızlıkla mı karşılık vereceksin?” Soylular arasındaki kurallar belirliydi. Birbirlerine karşı saygılı davranmak zorundaydılar. Aksi düşünülemezdi. Nezaket kurallarını çiğnemek bir savaşın fitilini ateşleyebilirdi.

Azar uzun bir an sonra başını eğdi. “Söylediğin gibi, anılar da, duygular da geri döndü,” dedi gergin bir sesle.

Severina da başını salladı. “Yaz Sarayı...” Devamını getirmek yerine dudaklarını birbirine bastırdı. İnce, metalik bir çizgi halini aldılar.

“Kargaşa içinde,” diye bitirdi Ixcythe soğuk bir sesle. “Can alamadıkları için güçlerini en korkunç biçimlerde birbirlerine yönelterek eğleniyorlar.” Kış Sarayı sakinleri Unseelie hapis-hanesine yaraşacak iğrenç yaratıklara dönüşmüştü. Anılarla duygulardan yalnızca biri tazelenseydi, etkileri bu kadar yıkıcı olmayabilirdi. Sadece anıları tazelenseydi, onlarla yaşamayı öğreneceklerdi. Ölümcül davranışlarını tetikleyen, duygulardı. İkisinin birleşimi sonsuzluk kadar uzun bir zaman boyunca ikisinden de yoksun yaşayan varlıkları feci şekilde zehirlemişti.

Azar önce sessiz kaldı. “Hepsini kaleye kapatmak zorunda kaldım,” dedi sonra. “Kendi sarayım bırakın emirlerime uymayı, söylediklerimi iplemiyor bile.”

Bu itirafı yapmak şüphesiz onun için çok zordu. Tebaasından korktuğunu söylüyor ve çaresizce zeytin dalı uzatıyordu. En az onun kadar çaresiz olan Ixcythe’in de bu dalı kabul etmekten başka şansı yoktu. “Ben de öyle yaptım.” İnsanlara karşı ordu toplayamaz, onlara emirlerini kabul ettiremezdi. Sarayı artık görmeye ve dinlemeye dayanamadığı, tamamen duygularıyla hareket eden, akılsız vahşilere dönüşmüştü. Kraliyet evlerini yönetenlere doğuştan bahşedilen güç olmasaydı, şimdi sarayının avlusunda o kafasızlarla birlikte hareket ediyor olurdu.

Az sonra Severina da hassas dengeler üzerine kurulu bu ateşkes anlaşmasına dahil oldu. “Ben de aynı durumdayım. Sarayım Unseelie gibi korkunç yaratıklara dönüştü. Hepsi çıldırdı!”

Biraz abartıyordu aslında. Alt kastlar daha gençti ve hafızaları daha kısa süreliydi. Hatta bazılarının tohumları İksir Seelie'yi kısır bırakmadan önce bu cennet korusunda atılmıştı. Son doğan kast, Spyrssidhe, Tuatha De'yi etkisi altına alan çılgınlıktan etkilenmemişti. Ixcythe bu yüzden onlardan hem nefret ediyor hem de onları kıskanıyordu. Dönüşüm hızlandığında, sarayı onları avlamaya başlamış ve minik Fae'yi saklanmaya mecbur bırakmıştı. "Duyan da yalnızca saraylarınızın ıstırap çektiğini sanır. Siz hissetmiyor musunuz sanki? Aynı arzularla kıvranmıyor musunuz? Aynı gereksinimi duymuyor musunuz?" Saplantılı bir duyguydu bahsettiği. Bedeni tüketiyor ve zihni susturuyordu. Ezelden beri acı nedir bilmeyenler için dayanılması güç bir ıstıraptı.

Azar'ın yüz hatları gerildi. "Ben o aptallar gibi değilim. Duygularımla başa çıkabiliyorum."

Duygu yoksunu Fae biraz olsun bir şeyler hissedebilmek için duygulu varlıklarla oynamayı alışkanlık haline getirmişti. Ama her zaman böyle içleri bomboş yaratıklar değillerdi.

Severina omuz silkti. "Tutkularımızı yeniden zapt etmeyi öğreneceğiz ve bunu başardığımızda daha da zenginleşeceğiz. Şarkı ölümsüzlüğümüzü elimizden almadı ki."

"Henüz," dedi Ixcythe öfkeyle. "Tüm bu değişimin sebep-siz yere aniden duracağına inanacak kadar aptal mısınız?"

İksir'i çaldıkları tür buna pişman olacaklarına dair uyar-mıştı onları. Ölümsüzlüğün bedeli ruhun mahvoluşuydu zira. Bunun adil bir alışveriş olduğunu sanmışlardı. Bir yudumla sonsuzluğu garantilemek varken, neden reenkarnasyona ya da kimsenin görmediği bir tanrıya güveneceklerdi ki?

Bedenin rutkunun kaynağı değil de evi olduğunu geç fark etmişlerdi. Ruhları yasak bir odun yığnında yavaşça küle dönerken, beş yüz yıllık ateşli ve capcanlı bir ömrü sığ hisler-

le dolu, yavan bir ebediyetle değiş tokuş etmişlerdi. Yine de bunu iyi bir alışveriş olarak görüyorlardı.

Ixcythe artık hissedebildiklerine göre, birer ölümlüye dönüşmelerinin de uzak olmadığını bilincindeydi. Şarkı onları güçlerinin zirvesine taşımıyordu.

O gücü ellerinden alıyordu.

Fae özüne dönüyordu.

Yeniden ölümlü olacaktı.

Savunmasız, hassas, rezil ve en önemlisi, öldürülebilir yaratıklar olmaları an meselesiydi.

Ölümlüler kadar yumuşak karınlı ve zavallı.

Şarkı Unseelie'yi darmaduman etmişti.

Ve Seelie'yi baştan yaratıyordu.

Hem Işık Sarayı hem de Karanlık Saray tehdit altındaydı.

Kimse Aoibheal'in Yaşam İksiri'ni nereye sakladığını bilmiyordu. Ya da ondan ne kadar kaldığını. Ixcythe kendi kendine yemin etmişti; iksirden son birkaç damla kaldıysa bile hepsini o içecekti. Yeniden ölümlü olmayacaktı. Tüm bu anılardan ve duygulardan nefret ediyordu. İksiri bulmak için kraliçenin evi ve etrafındaki bütün ormanları, dere kıyılarını, vadileri karış karış aramıştı. Baş Kraliçe'nin kalesini didik didik etmişti. İzçilerini aklına gelen her yere yollamış ama hiçbirini geri dönmemişti.

Bu korunun tohumlarını atan Tanrıça, tarihlerinin herhangi bir döneminde, Tuatha De Danann'la karşılaşsaydı, onları yok ederdi. Ama Fae henüz İksir'i yeni özümsemişken ve hâlâ neşeli, doğurgan ve üzerinde yaşadıkları toprakları besleyip geliştiren yaratıklarken karşılaşmışlardı. O zamanlar, duygu yoksunu ve kötücül değillerdi.

"Kendi saraylarımıza söz geçiremezken, bizim olanı o insandan nasıl geri alacağız?" diye tısladı Ixcythe.

Soylu mevkidaşları hiçbir şey söylemedi.

Aralarında tek mantıklı düşünen o muydu? “Üçümüz İksir’i kullanmalı, halkımıza zorla içirmeliyiz!”

Azar ona öyle bir bakış fırlattı ki elbisesine titizlikle bezenen buz sarkıtları erimeye ve ayaklarının dibine sular damlamaya başladı. “İksir sende mi?” diye tısladı Azar yumruklarını sıkarak.

“Bende gibi mi davranıyorum?” dedi Ixcythe aynı sertlikle cevap vererek. “Bir daha gücünü üzerimde denemeye kalkışırsan ki buna elbisem de dahil, başlattığın savaşı bitiririm, Azar!”

“İksir’in yerini bilseydim, onu ânında içer ve krallığının üzerine yağmur gibi yağdırırdım! Çirkin elbisenin de canı cehennemle! Benimle savaştığında son sözü söyleyebileceğini mi sanıyorsun, prenses? Bir denesene!”

D’Anu adına, tıpkı şehvetten gözleri dönen saraylıları gibi davranıyorlardı. Ixcythe elini göğsüne bastırıp krallığının buzunu çağırdı, elbisesinin donuk süslemelerini onardı ve öfkesini yatıştırdı.

Hiddetini zapt etmekte güçlük çektiği için titreyen Azar boğuk bir sesle konuştu. “Rica etsem, ondan biraz da buraya yollayabilir misin?”

Ixcythe şu kendini beğenmiş pisliği bir buz kalıbının içine hapsetmek istiyordu. Sonra da onu dilimleyip sarayına yedirmek. Ama müttefiklere ihtiyacı vardı. Tırnaklarını avuçlarına batırarak, Azar’a serin bir rüzgâr gönderdi. Sonra da nezaket icabı esintinin onun etrafında dolaşmasını sağladı.

Birkaç dakika sonra Azar’dan yayılan sıcaklık soğudu ve bakışlarındaki kıvılcımlar söndü. “Bağışla, Ixcythe. Kış elbiseleri adeta birer sanat eseri.”

“Sonbahar topraklarının şiirsel güzelliğiyle karşılaştırı-

lamaz bile,” diye yalan söyledi prenses kibarca. Sonra “İksir bende de değil,” diyen Severina’ya döndü. “Kraliyet konutuna baktın mı?”

“Tabii ki ilk orayı aradım,” dedi Ixcythe küçümseyen bir tavırla. Bir başkasının ondan önce davranmasından korkmuştu. “Sandık ortada yok. Aoibheal, Cruce onu Unseelie hapis-hanesine gömmeden önce başına gelecekleri sezip onu başka bir yere götürmüş olmalı.” Yalnızca kraliçenin sahip olduğu, Kehanet yeteneği şimdi MacKayla Lane’e geçmişti. Prensес ölümlünün bunu fark edip nasıl kullanacağını öğrendiğini tahmin ediyordu.

Severina ilgisizce omuz silkti. “Ne değişir? Onu bulsak bile, Şarkı söylendi. İksir’in etkilerini yine hükümsüz kılacak.”

Azar kibirle homurdandı. “Yaz güneşi beynini mi haşladı? Şarkı yalnızca söylendiği sırada kusurlu saydıklarını yok ediyor. Kusurluları ilelebet ortadan kaldırmıyor. Öyle olsaydı, bir daha kusurlu hiçbir şey var olamazdı. Kral, Gölge Sarayı’nı yaratamazdı!”

“Azar haklı,” dedi Ixcythe. “Etkileri gezegenin özüne yerleşip kadim büyülerini onarsa da Şarkı belirli bir zaman diliminin dengesiyle oynar.” Ve tam da olması gerektiği gibi, duyguları olan varlıklara kendi iradeleriyle hareket etme serbestliği tanıyordu. Fae gibi tanrılar başka tanrılara hesap vermezdi. Zaten bir diğer sorun da tanrılardı. Şarkı eski düşmanlarını uyandırmıştı. Fae’nin zayıf ve ölümlü yaratıklara dönüşmeye başladığını öğrenirlerse... Ixcythe bu düşünceyle titredi.

“Bu da demektir ki,” dedi Azar, “İksir duyguları susturup bizi tekrar ölümsüz kılarken yeniden kazandığımız gücü azaltmayacak.”

Ixcythe başını eğdi. “Kesinlikle. MacKayla Lane, Aoibheal’in bilgisine sahip ve İksir’in nerede olduğunu biliyor.”

Severina gözlerini devirdi. “Neye yarar? Onu defalarca öldürmeye çalıştık ve başaramadık. Her seferinde canavar yolumuza çıktı. Üstelik mızrak Lane’in elinde!”

“Acele ettik,” dedi prenses soğukkanlılıkla. “Anılarımız tazelenmeden, burayı hatırlamadan önce çabucak yok olmasını istedik.”

“Şimdi elimizde güçlü bir koz var,” diye mırıldandı Azar gülümseyerek. “Bizim anılarımız tazelendi ama o, yalnızca Şarkı söylenmeden önce tahttan çekilen bir kraliçenin bilgisine sahip. Bizden çok daha genç bir kraliçenin. Bizler tarihimizi ve sahip olduğumuz güçleri ondan daha iyi biliyoruz. Onun hiç öğrenmediği büyüleri hatırlıyoruz.”

“Ama MacKayla Lane ortadan kayboldu,” diye karşı çıktı Severina. “Hiçbirimiz onu nerede bulacağımızı bilmiyoruz.”

“Bir mesaj yollar ve ayağımıza gelmesini sağlarız. Buraya. Onun ya da seviştiği canavarın kanımızı dökemeyeceği bu yere.”

Severina’nın gözleri parladı. “Ve bize İksir’i verirse, onu öldürmeye çalışmaktan vazgeçeceğimizi söyleriz. Muhteşem bir plan!” Öfkeyle tıslayarak ekledi: “Ölümlüler savaşları bitirmeye pek meraklıdır.” Fae de aksine, savaşın nadide zevklerinin açlığını çekerti. Kendileri o kavganın içinde olmadığı sürece tabii.

Ixcythe bir an konuşamadı. Yaz’ın aptallığı karşısında dili tutulmuştu. “Ona hiçbir şey söylemeyeceğiz, budala! *Kraliçemiz* için savaşı sona erdirmenin en iyi yolu teker teker ölüşümüzü izlemek. Bizi milyarlarca insanın yok oluşundan sorumlu tutuyor! Bizden nefret ediyor.”

“Bir kraliçe kendi halkından nefret etmemeli!” diye söylendi Severina huysuzca.

“Kutsal D’Anu adına, biz onun halkı değiliz! O bir

ölümlü! Bizi bizim onu istediğimizden daha fazla istemiyor. Gücümüzü kendi halkı için kullanmanın derdinde!” Ixcythe’ın sabrı taşmış ve bağırmaya başlamıştı. “Yine de karşıma geçmiş, ona yalvarmamızı istiyorsun. ‘Yüce kraliçemiz, lütfen, bize yardım edin, çünkü güçten düşüp yeniden ölümlü oluyoruz. Bize İksir’i vermezseniz hepimiz öleceğiz ve dünyanızı rahat bırakacağız. Böylece siz de bizden intikamınızı almış olacaksınız!’ Sen aklını mı kaçırdın?”

“İşin kötüsü, biz hiçbir şey yapmadık,” dedi Azar ateş püsküren gözlerle. “Hepsi kahrolası Unseelie’nin başının altından çıktı! Gölge Sarayı bizden katbekat daha çok insan öldürdü! İki kere kandırılıp iki kere insan bir kraliçeye mahkûm edilmeseydik, kim bilir şimdi nerelerde olurduk!”

“Kesinlikle!” diye atıldı Ixcythe. “Yüz binlerce yıl boyunca bizden biri olduğunu sandığımız bir kraliçenin emirlerine uyduk. Ama o hain fahişe bizim gücümüzü bizi avlayıp öldürmek için dünyaya gelen başka bir insana miras bıraktı. MacKayla Lane yeniden ölümlülere dönüştüğümüzün kokusunu alırsa...” Cümlesinin devamını getiremedi. Kendi kraliçeleri tarafından yok edileceklerdi. Fae avla avcının yer değiştirdiği bir Vahşi Av’da korkak tilkiler gibi kaçışacak ve avlanacaktı. Kraliçeleri kim bilir bundan ne kadar keyif alırdı! Hayır, Ixcythe buna izin vermeyecekti. “Bize ne olduğunu asla öğrenmemeli. Anılarımızın tazelendiğini ve yavaşça eski halimize döndüğümüzü kimse duymamalı!”

“Eğer şey olursak...” Severina nefret ettiği o kelimeyi sarf etmeden önce duraksadı. “...ölümlü... saraylarımızı her zaman bu kutsal yere taşıyabiliriz.”

Ixcythe yumruklarını öyle bir sıktı ki tırnaklarının sivri uçları etine battı. Duydukları ona yetmişti. Randevulaştıkları gün, kraliçeyle buluştuklarında, Yaz Prensesi ağzını açmaya-

cakrı. “Çılgınlığımız arasında birbirimizi öldüremeyeceğimiz bir koruda doğal yollardan ölene dek kendi türümüze eziyet ederek mi yaşayalım? Bunun kaç yüzyıl sürebileceğini unuttun mu?” Severina’yı nefret ettiklerini depoladığı buz bahçelerinde, teninden hâlâ yaz güneşi sızarken, mahkûmiyetinin farkında ama ondan kurtulmak için hiçbir şey yapamayan, donuk bir heykel olarak hayal ederek sinirlerini yatıştırdı. “Yozlaşma sürecimizde o kritik noktaya geldiğimizde, sayısız çalıntı sonsuzluğun hızla arayı kapatıp bize yetişmeyeceğini ve kül yığınlarına dönüşmeyeceğimizi varsayarsak tabii!”

Azar bu tüyler ürpertici düşünceyle donup kaldı. Az sonra öyle bir kükredi ki ayaklarının altındaki yer titredi. “Asla öyle bir şey olmayacak! Bizi sen çağırdın. Bir planın var anlaşılan. Nedir?”

Ixcythe gülümsedi. “Bizim geri istediğimiz bir şey var,” diye mırıldandı zehirli bir sesle. “O hırsız fahişenin de geri istediği bir şey olmasını sağlayacağız.”

*Savaştan önce bir içki isteyen?*MAC

Cruce yalan söyledi.
Şaşırdık mı? Hayır.

Kendisi artık var olmamasına rağmen *Teknik açıdan bakarsak, söylemedim*, diye karşılık veriyor alayla kafamın içinde.

Teknik açıdan, haklı. Aldatma sanatının baştan çıkarıcı ustası karşısındakinin açığını yakalamak konusunda da ustaydı. Ayrıntılar, kaçamaklı cevaplar, laf arasında atlananlar ve yan çizmeler onun uzmanlık alanıydı.

Kraliçe'nin gücünü kullanmanın anahtarının gezegenin kendisiyle bağ kurmak olduğunu teyit ettikten sonra Cruce bana ayrıca yeni kraliçelerin güçsüz kraliçeler olduğunu da söylemişti. Tam güçlerine erişmeleri yaklaşık elli ila beş yüz yıl arası bir zaman alabiliyordu.

Ama bu elli ila beş yüz yıl arası sürenin *zaten Fae olan bir kraliçe* için geçerli olduğunu benimle paylaşmayı atladı. Gerçek Büyü başka bir türe aktarılabilse de, o türün Fae'ye

dönüşmesi için yeterli değildi. Bunları zamanın ölümlülerin dünyasından farklı işlediği bu odadaki mahpusluğum sırasında gözden geçirdiğim on ya da on bir milyonuncu dosyada keşfettim.

Aoibheal'in gücünün beni tamamen değiştireceğini sandım. Saçlarım değişti. Kendimi son kez bir aynada gördüğümde, gözlerimin içinde tuhaf bir ışık yanıyordu. Yanardöner renkli iki ateşin pırıltısı dışarı vuruyordu sanki. Işınlanmadan elementleri dönüştürmeye, bir zamanlar var olan şeyleri yeniden inşa edebilmekten ruh halimle hava durumunu etkilemeye dek, yüklü miktarda Fae sihrini bünyemde barındırıyorum. Dolayısıyla tepeden turnağa değişeceğimi varsaymışım. Christian gibi. Sean O'Bannion ya da Müfettiş Jayne gibi.

Yanılmışım.

Bir ölümlünün tamamen Fae olabilmesinin yalnızca iki yolu var: Safkan bir Fae Baş Kraliçesi tarafından dönüştürülmek ya da Işık Sarayı'nda aralıksız olarak uzun bir süre geçirmek (bahse girerim, İlk Kraliçe bu bilgiyi Unseelie Kralı'yla hiç paylaşmadı!).

Kesin konuşmak gerekirse, Işık Sarayı'nda geçecek *beş bin yıldan* söz ediyorum. Benim o kadar vaktim yok. Burada inzivada geçirdiğim süreyi göz önünde bulundurursak, ölümlülerin zamanıyla aylarımı yediğimi düşünüyorum.

Yaratılış Şarkısı'nı söyleyip kara delikleri yok ettikten sonra Barrons'la Periler Diyarı'na gittik. Hükmedeceğim saraylarla tanışmak istedim. Işık Sarayı ayaklarımın altına kırmızı halılar serdi ve beni kraliçeleri olarak bağırılarına basmaya son derece istekli davrandılar.

Sahte kabullenişleri tam dört gün sürdü. Sonra saldırılar başladı. On iki saat içinde kırk iki tane ve her biri bir öncekinden daha kurnaz ve haince. Bizi koruma büyülerıyla hap-

setmeye, birbirimizden ayırmaya, büyülemeye ve mızrağımı çalıp bana karşı kullanmaya kalkıştılar. Tahta safkan bir Seelie geçirmek uğruna beni öldürmek için kendi canlarından olmaya bile razıydılar. Barrons'la sayısız Fae öldürmeye mecbur kaldık. Özellikle de en vahşi ve azılı düşmanım olduklarını kanıtlayan Kış Sarayı halkından.

Sonunda zaman kazanmak için kitapçıya ışınlandık. Böylece gücümü kullanmayı öğrenecektim. Bunun işimi kolaylaştıracak bir kullanma talimatı kitapçığı yoktu zira. Ya da varsa bile içimdeki bilmem kaç tane karmaşık dosyanın derinliklerine gömülmüştü.

Barrons bana kralın Beyaz Malikâne'yi bitirmeden önce, metresi için yarattığı ve zamanın ölümlülerin krallığından daha farklı aktığı bu odadan bahsettiğinde, tam da ihtiyacımız olan şey olduğunu fark ettim.

Orada inzivaya çekilip Yaratılış Şarkısı'nı kullanmayı öğrenerek ölümlüler ve peri diyarları arasındaki duvarları yeniden inşa edebilirdim. Fae'ye hükmedemediğim sürece beni asla kabullenmeyeceklerini açıkça belli etmişlerdi. En azından, onları kontrol altında tutabilmeliydim.

Metresin havada asılı odasındaki zaman kavramı konusunda Barrons'un hiçbir fikri yoktu. Sadece çok daha yavaş işlediğini biliyordu. Dublin'de yalnızca birkaç ay geçmişken ben içeride yüzyılları devirebilirdim. Barrons bunun daha bile uzun sürebileceği konusunda uarmıştı beni.

Kaybedeceğimiz süreyi alınmaya değer bir risk olarak gördük. Periler Diyarı'nda ya da ölümlülerin krallığında kalıyordum, Fae saldırıları devam edecek ve gücümü kullanmayı asla öğrenemeyecektim. Işık Sarayı'nın planı buydu; onlara saldırmamamı garantiye almak için beni durmadan kendimi savunmak durumunda bırakıyorlardı.

Odaya kapandığımda, Barrons ben dışarı çıkana kadar Beyaz Malikâne'nin koridorunda nöbet tutacaktı. İnzivam sırasında bir noktada, odayı kitapçıyla birleştirip ikisini birden hareket ettirmeyi öğrendim. Bu yolla düşmanlarımızdan gizlenmemiz kolaylaştı.

Ne kadardır buradayım bilmiyorum ama bana aradan yüzyıllar geçmiş gibi geliyor. Ve yakın bir zamanda, ihtiyacım olan şeyin ulaşabileceğim bir yerde olmadığını keşfettim. Elmas gibi sert ve dayanıklı, yenilmez, ölümcül bir Baş Kraliçe olduğumda dışarı çıkmayı planlıyordum. Ancak o zaman görevimin gerekliliklerini yerine getirebilecektim. Ama Periler Diyarı'na taşınıp ölmemi isteyen bir sarayın göbeğinde beş bin yıl boyunca hayatta kalmayı başaramazsam, ilelebet yarım bir kraliçe olarak düşmanlarım tarafından ezilmeye mahkûm olacağım.

Seelie'nin gerçek isimlerini bilmeme rağmen ölümlü dilimle tebaamı çağırmak konusunda V'lane/Cruce'u çağırmakta olduğum kadar başarısızım. Sırf bu bile beni sarayımın önünde küçük düşürecek. *Gerçek bir kraliçe değil o*, diye tıslayacaklar. *Bizi huzuruna bile çağıramıyor*, diye alay edecekler. Ve ebediyen beni öldürmek için ellerinden geleni artlarına koymayacaklar.

Sorun şu ki Fae elimde tuttuğum gücü benden alırsa, muhtemelen onu tüm insanlığı köleleştirmek ve sonunda yeryüzünden silmek için kullanacak. Dolayısıyla Fae üzerindeki etkimi derhal artırıp onlara hükmetmeliyim. Başaramazsam, bütün dünyayı kaderine terk etmiş olacağım.

Georgia'lı bir barmaid için epey ağır bir sorumluluk ha?

Bu noktada iç geçirirdim ama nasıl yapıldığını unuttum. Buradaki zaman kavramı beni, derimden kazındığında cismi ni kaybeden, *Sinsar Dubh* gibi, içi boş bir kabuğa dönüştür-

müştü. Fiziksel ihtiyaçlarımın bir önemi kalmamıştı. Karnım acıkmıyor, susamıyorum, tuvalete gitmiyorum ya da katılan kaslarımı esnetmeye çalışmıyordum. Sadece oturup içime bakıyordum. Ama oradaki milyonlarca dosyayı incelememe rağmen Yaratılış Şarkısı hakkında efsaneler, mitler ve masallar dışında elle tutulur hiçbir bilgi edinemedim.

Yine de vaktimi boşa harcamış sayılmam. Tüyler ürpertici bazı şeyler yapmayı öğrendim. Kimi kadim ve iğrenç büyülere vâkıfım artık. Kraliçenin silah deposundaki bazı zalimce silahların birkaçıyla birlikte, ölümcül kırmızı rünlerimi de yeniden keşfettim. Koruma büyüleri yapmayı ve bariyerler oluşturmayı biliyorum. Fae tarihinden birçok isim ezberledim. Işık Sarayı'nı ilk kez yakından tanıdım. Dünyadaki sihirlerin ateşini hissediyorum ve onu artırıp şaşılacak kadar haince yöntemlerle düşmanlarıma yönlendirebilirim.

Ne yazık ki hâlâ bir seçim yapmak zorundayım ve önümde iki seçenek var. Ya omuzlarımdaki bu güç yükünü bir Fae'ye devredip dünyamızdan bir daha geri dönmek üzere ayrılacaklarına güveneceğim (ki bunu asla yapmayacaklar, çünkü dünyamız sihirler bakımından her zamankinden daha çok verimli bir hal aldı ve güçleri buraya bağlı) ya da buradan çıkıp elimdeki kısıtlı imkânlarla ölümcül Fae'ye hükmedeceğim.

Keşke Cruce hayatta olsaydı. Böyle düşüneceğim hiç aklıma gelmezdi.

Onunla bir Anlaşma yapmıştık. Dünyamızı kurtardığımızda, ben ona kraliçenin gücünü vermeyi vaat etmiştim ve o da karşılığında, Fae'yi dünyamızdan görürecekti ve bir daha buraya hiç dönmeyecekti.

Keşke.

İlk başta, tahttan ineceğim günü iple çekiyordum. Çok geçmeden, Fae'ye hükmetmenin asla bitmeyecek ve son de-

rece tehlikeli bir görev olduğunu fark ettim. Ben de öyle bir tipim ki bir işi ya layığıyla yaparım ya da hiç yapmam. Dolayısıyla elveda insanlık. Hem kraliçe hem de bir insan olmaya vaktim yok zira.

Keşfettiklerimden sonra bu inziva sürecini daha fazla uzatmanın anlamı kalmadı.

Bir Fae'ye dönüşmeyeceğime ve öğrenebileceğim her şeyi öğrendiğime göre kolları sıvamamın zamanı geldi. Gerçi burada birkaç bin yıl daha geçirip dosyaları okumaya devam edebilir ve insanların krallığında daha çok zamanın geçmesine göz yumabilirdim. Ama nereye kadar saklanacağım?

İşsel çalışmalarına son verip dışarı bakıyorum ve kaneleden doğruluyorum. Kollarımı havaya kaldırıp gerinerek ve sırtımı esneterek vücudumla yeniden tanışıyorum. Of, hareket edebilmek harika bir his. Bir kez daha yaşayan, nefes alan ve sıcakkanlı bir kadın olabilmek.

Sıcakkanlı demişken.

Barrons.

Burada geçirdiğim süre zarfında aklımı kaçırmadıysam, bunun tek sebebi onun yanı başımdaki sessiz ama sıcacık varlığıdır. Yakın zamanda Ryodan'la Dani'yi de hissettim. Dani sıkıntılıydı, dolayısıyla telefonunun ekranında kısa bir mesajın belirmesini sağladım. Bulutların arasındaki Barrons'un kitapçısında başka pek az şey hissedebildim. Bu oda ardındaki dünyanın seslerini geçirmiyor.

Şu kapıyı bir çekişte açıp buradan çıkmaya ve yeniden canlı biri olup Dublin'e karışmaya can atıyorum. Umarım çok şey kaçırmamışımdır. Ölümlü zamanında burada ne kadar kaldığımı bilmemek beni endişelendiriyor.

Dimdik durup kendimi hazırlıyorum. Sınırlarım konusunda öğrendiklerimi ve Şarkı'yı nasıl kullanacağımı hâlâ

bilmediğimi kimsenin fark etmemesi lazım. Seelie'yi Gerçek Büyü'ye istediği zaman ulaşmaya muktedir, zalim kraliçeleri olduğuna inandırmam şart. Onları zarafet, nezaket ve merhametle yönetmem mümkün değil. Benim halkım gaddar, açgözlü ve işe yaramaz bir tür zira. İnsan ancak vahşetten güç alarak vahşilere hükmedebilir.

Işık Sarayı'nı kontrol altında tutmanın tek yolu onları korkutup sindirmek. Zayıflığımın kokusunu aldıkları anda anoreksik bir Gölgeler sürüsü gibi üzerime çullanırlar.

Zalim olmalıyım. Acımasız bir canavar olmalıyım.

Öğrendiklerimle onları süründürmeliyim. Ayaklarıma kapanmalı, bana kul köle olmalılar. Yapmak zorunda kalabileceklerimden asıl ben korkuyorum ama bunu onlara asla belli etmemeliyim.

MAC!

Barrons'un haykırdığı bu isim kafatasımın içinde bir bomba gibi patlıyor. Daha önce bana yalnızca birkaç kez böyle seslendiğini duydum.

Hepsinde öldüğümü sanmıştı.

Ama şimdi sapasağlamım.

Barrons burada hâlâ yaptığımı sandığı şeyi bu şekilde böğürerek yarıda kesebiliyorsa, demek ki tehlikede olan bir başkası.

Ve o kişi her kimse benim için çok önemli biri.

4

*Ben ölümsüzüm
Damarlarımda kralların kanı dolaşıyor*

CRUCE

“İsteğinizi yerine getirdim, lordum,” dedi prens laboratuvara girerken.

“Söylediklerimi harfiyen yaptın mı?”

“Elbette.”

“Bir engelle karşılaştın mı?”

“Hayır.”

“Ölümlülerin krallığına yaptığın ilk yalnız seyahat nasıl geçti?”

Masdann kara gözleri parlayarak gülümsedi. MacKayla Lane’i rüyalarında ziyaret etseydi, bu yüzü mutlaka hatırlardı. Edecekti de. Ama yalnızca bilinçaltının derinliklerindeki kabus gibi bir hayal olarak. Cruce, Morfeus prensinin bu tür bir genetik özelliği olmasıyla şimdilik eğleniyordu ama ile-

ride bundan güçlü bir silah olarak faydalanabilirdi. İnsanlar ve Fae, yüzlerle bedenlere benzer tepkiler veriyordu. Onları hem arzuluyor hem de onlardan korkuyorlardı. Cruce da çocuklarının dünyanın bütün nimetlerinden faydalanmasını istiyordu.

“Kazan’ı sahtesiyle değiştirmek için Periler Diyarı’na yaptığım yolculuktan daha enteresan geçtiği kesin,” dedi Masdann. “Dünyalarına *damhanallaidh*’i salarken bile bu kadar zorlanmamıştım. Ölümlülerin krallığı umduğundan daha zengin ve egzotik. O kadar çok kapı var ki hangisini seçeceğine karar vermeye çalışırken yoruluyorsun.”

Bilinçaltılarına açılan kapılar. Cruce prensine bahsettiği yeteneği kısıkanıyordu doğrusu. Pek az şanslı kişinin deliliğe yenik düşmeden dolaşabileceği bir krallığa hükmediyordu zira. Cruce kısa bir süreliğine bunun yalnızca dış çeperinde dolaşabilmişti. Belirli bir sidhe-kâhinle yatmasına yetecek kadar. Rüyalara girip çıkabilme yeteneğine sahip Masdann’ı başyapıtı olarak görüyordu. O hiç durmadan değişen sahipsiz ülkede, bir başkasının sanrılarının temelini oluşturan öğelerin arasında gezinmek herkesin harcı değildi.

Rüya Görme eylemi, Yaratılış Şarkısı’ndan bile daha esrar-
 rengiz, kozmik bir maddeyle şekillendirilmişti. Orada bütün fizik ve mantık kuralları farklı işlerdi. İnsanların lüsid ya da *berrak rüya* adı altında kurcaladıkları Rüya Görme eyleminde olup bitenlerin, sonrasında kişi üzerinde duygusal ve fiziksel anlamda şiddetli etkileri olabilirdi. İnançları temelinden sar-sabilir, kalbin bütün duygularını altüst edebilir ve hatta bir ölümlünün hayatının son bulmasına sebep olabilirdi.

Cruce, prenslerinin her birine kendi işine yarayacak, on-lara sahip olamasa bile hiç olmazsa hükmedebileceği güçler vermişti. “Chester’s hoşuna gitti mi?”

Masdann'ın gözleri parladı. "Tam bir ziyafetti. Sarhoş olduklarında sızıyorlar ve zihinleri zayıflıyor."

"Ryodan'ı gördün mü?"

"Evet."

"Jericho Barrons olduğuna inandı mı?"

Prens başını eğdi. "İnandı."

Cruce kıs kıs güldü. Şeytan ayrıntıda gizliydi ve prens yüzünü çaldığı vahşi ve kibirli adamın şu ufacık jestini şaşılacak bir ustalıkla taklit etmişti. Barrons da tıpkı böyle, kısa ve net bir şekilde ve her zaman sola doğru yatırırdı başını. Nasıl ayağa kalktığı, en küçük bir hareketi bile nasıl yaptığı önemliydi. İşin giydirme kısmı en kolayıydı. Pahalı İtalyan takımlar, kollalı gömlekler ve kravatlar.

Barrons onun düşmanıydı. Dolayısıyla emirlerine uyup ona *kralım* diye hitap eden bir kopyasının etrafta dolaşması bayağı eğlenceliydi doğrusu. Bir gün aslı ve kopyası karşı karşıya gelecekti ve o gün Barrons, Cruce tarafından alt edildiğini anlayacaktı. Kazanan, her şeye sahip olacaktı.

Ki buna kadın da dahildi.

Cruce'un içi içine sığmıyordu. Bütün planları Masdann'ın, MacKayla'nın yakın arkadaş çevresindekilere kendini Barrons olarak yutturmasına dayanıyordu. Onun için bugünkü önemli bir sınavdı.

"Şimdilik bu kadar," dedi. "Gidebilirsin."

"Nasıl isterseniz, lordum." Masdann arkasını döndü ve insanüstü bir zarafetle odanın eşyaları arasında eriyerek, adeta görünmeden dışarı süzüldü.

Kapıyı arkasından kapadığında Cruce gülümsedi. Ama Masdann'ın dünyadan aldığı keyfin sevinci kendi yaratıcısına duyduğu öfkeyle yer değiştirdiğinde yüz hatları gerildi. Cruce kendi yarattığı sarayın kralı olarak, yaratma eylemini son de-

rece aydınlatıcı bulmuş ve eski kralını her zamankinden daha iyi anlamıştı.

Şimdi ondan daha da çok nefret ediyordu.

Yaratmak, krallara layık bir haktı ama yarattığının sorumluluğunu da beraberinde getiriyordu. Eski kralın Unseelie'si önceleri yalnızca kobay fareleriydi ve çok sonraları onun çocukları olmuşlardı. Kral nice güzellikler doğurabileceği yerde, çirkinliği yaratmayı seçmişti. Dünyanın onları hor göreceğini bile bile yüz binlerce korkunç Unseelie meydana getirmişti. Onları zorba, yağmacı ve doyumsuz yaratıklar yapmıştı. Hepsini hayat bile denemeyecek bir hayatı yaşamaya mahkûm etmişti. Yaratılış Şarkısı, mahvettiği Unseelie için bir lütuftu; nihayet dinlenebileceklerdi.

Eski kral sonlara doğru dört prensini yaratmıştı: Savaş, Ölüm, Kıtık ve Salgın. Onları sayısız bakımdan diğer kastlarından üstün ve hem duygular hem de entelektüel kapasite bakımından zengin kıldıysa da, Cruce'un üç erkek kardeşi kısır topraklarda hüküm süren boş kafalı budalalardı. Cruce yalnızca Ölüm'ün topraklarına göz koymuştu ve o İskoçyalı şapşalı gerçek gücünün sınırlarını keşfedecek kadar uzun süre tahtında tutmaya niyeti yoktu.

Cruce eski kralın aksine, soylularını yüceltmeyi ve onlara yaratma gücü bahşetmeyi seçmişti. Gerçi kendi seçtikleri çeşitli yenilikçi ve korkunç şekillerde yıkmayı da tercih edebilirlerdi ama en azından seçme şansları vardı. Ateş, Su, Hava ve Rüyalar prenslerinin her biri kendi krallıklarını yönetiyordu. Hepsi de bedensel zevklere düşküncü ama Cruce gelişme potansiyellerini Fae'nin ölümcül Eros'uyla baltalamamıştı. Bir milyon yılın dörtte üçünde dikkatle gözlemlediklerini harmanlamış ve onları zaman, zekâ, dayanıklılık ve uyum yeteneği testlerine tabi tutmuştu. Kraliyet Evleri için prensesler ya-

ratmamıştı, çünkü prensleriyle güç savaşlarına girip gereksiz anlaşmazlıklar çıkarmalarını istemiyordu. Kraliyet kastı kendi eşlerini seçme hakkına sahipti.

Cruce, Gölge Sarayı'nı yıldızlar kadar parlak, evren kadar güzel ve yaratıcı, uzay boşluğu kadar ölümcül savaşçılarla kurmuştu. Kralının başarısızlığa uğradığı her alanda mükemmelliği yakalamıştı. Adım attıkları her dünyada gelişebilecek, gün ışığında gezinebilecek ve kabul görececek varlıklarla dolu bir saray yaratmıştı. En azından görünür olanlar öyleydi. Çocuklarından bazılarıysa hiçbir göze yakalanmayacak kadar zekiydi.

Kral yıllar önce tahttan çekilmesine rağmen yerine kimseyi seçmemişti. Ara sıra kraliyet gücünün büyük, kara bulutu Cruce'u iş üzerinde gözlemlemeye geliyordu.

Sonra da çekip gidiyordu. Doğru halefinin kim olduğu gün gibi ortada olmasına rağmen hâlâ ikna olmamış gibi davranması Cruce'u çileden çıkarıyordu.

O, kendini bir kral olarak çoktan ispatlamıştı. Yaşlı budalanın derdi neydi acaba?

Sarayının ona hükümdarları gibi muamele etmesi yeterli değildi. Kahrolası eski kral onu halefi olarak tanıyıp bütün gücünü ona devredene dek asla tam anlamıyla tatmin olmayacaktı.

O sana asla ihanet etmedi, Cruce, demişti kralın derilerinden biri. Çocuklarının hiçbirine ihanet etmedi. Onlar için en çok kıymet verdiği şeyden vazgeçti.

Anlamı şuydu: Kral hepsinden habersiz Yaratılış Şarkısı'nı tamamlamış ama onu, metresini Fae yapmak için kullanmasının Gölgeler Sarayı'nı yakıp yıkacağını fark edince bundan vazgeçmişti.

Cruce alayla homurdandı. "Geç kaldın, ihtiyar." Tek bir iyilik sonsuz bir ömür boyunca yapılan kötülükleri affettirmezdi.

Cruce zamanın ötesindeki bu mekânda neredeyse MacKayla'nın yeni gücünü keşfetmeye çalıştığı inzivadaki kadar uzun kalmıştı. Bunu biliyordu çünkü laboratuvarından onu görebiliyordu. Kimsenin erişemeyeceği bir yerde karanlık bir saray yaratmış ve onlara eski sarayınkinden katbekat üstün bir ölümsüzlük bahşetmişti.

Yaşlı, yarı kaçık kralın yapabileceği o kadar çok şey vardı ki. Ama o, sarayını yalnızca metresini kurtarmanın bir yolunu bulmak için yaratmıştı. Cruce ise yaratma gücünün verdiği hazları deneyimlemek istemişti.

Amaç, sonucu etkilerdi. Yanlış bir amaç kusurlu sonuçlar doğururdu.

Görüş alanının kıyısındaki ani ve beklenmedik bir hareketlilikle daldığı düşüncelerden uyandı.

Cruce başını çevirdi ve iki odayı birbirinden ayıran camın ardında, MacKayla Lane'in çok uzun bir aradan sonra hareket ettiğini gördü.

Havada asılı odalarında kimse gün hesabı yapmasa da aradan birkaç yüzyıl geçmiş gibiydi. MacKayla yavaşça kanepeden doğruldu. Kollarını kaldırdı ve uzun uzun gerindi. Loş odasında sağa sola eğilip bükülürken Fae'ye özgü bir pırıltı saçıyordu. Platin sarısı saçları kalçalarını okşuyor, yeşil gözleri mistik bir parıltıyla ışıldıyordu. Gözlerinin derinliklerinde Yaz Sarayı'nın ateşi ve Kış Krallığı'nın buzu pırıldıyordu. Tıpkı Cruce gibi o da tez ve antitezdi. Ateş ve buz. Güzel ve çirkin. Bir Fae kraliçesinin bedenine yerleşen bir ölümlünün tutkuları ve öfkesi içinden taşıyordu. Cruce'un anlaşılmaya vardıkları ve yakınlaştıkları bir anda ona verdiği iksir sayesinde şimdi neredeyse ölümsüzdü. Metres, kraliçenin iksirini içmiş ve sonunda ruhu kül olmuştu. Cruce'un MacKayla'ya verdiği iksirin böyle bir yan etkisi yoktu. Ruhu ve sonsuz tutkuları

sağlam kalmıştı ki bu da Gölge Sarayı'nın Işık Sarayı'ndan üstün olduğu konulardan biriydi.

Cruce bir keresinde onu altına almıştı. İçine girmiş ve ruhunu iliklerine dek hissetmişti. Gücü ve potansiyeliyle sarhoş olmuştu. MacKayla Lane hemen her bakımdan onun dengiydi. O zamanlar Cruce'un farkında değildi. Rızasını almadan ona sahip olduğu için ondan nefret ediyordu. Cruce'un kitabında, o bir sefer sayılmazdı ve onu MacKayla'nın kitabından da silecekti.

Eğer ilk seninle tanışsaydım, demişti bir keresinde.

Beni sevebilirdin, diye bitirmişti onun yerine. Ve beni seveydin... Durup beklemişti.

Değişebilirdin, demişti MacKayla usulca.

Gözlerindeki dürüstlüğü görmüştü. Ona Yaratılış Şarkısı'nın kendindeki yarısını armağan etmişti. O, Tuatha De Danann'ın Prens Cruce'u tek bir öpücük uğruna dünyayı kurtarmıştı. O öpücük en iyi taraflarını harekete geçirmiş ve ona olaylar farklı gelişseydi, MacKayla'nın gerçekten de Barrons yerine onu seçebileceğini söylemişti. Elbette onu seçerdi. Barrons'la asla eşit şartlarda yarışmamıştı ve bu değişecekti.

*Ben senin Barrons'un değilim, demişti ona. Asla da olmaya-
cağım. Ben Gölgeler Sarayı'nın prensi ve Tuatha De Danann'ın
gerçek vârisi, Cruce'um. Ve sen de Işık Sarayı'nın kraliçesi,
MacKayla Lane O'Connor'sın. Başka bir gün eşin olarak seçile-
ceğime beni inandır.*

MacKayla onu ikna etmiş ve melodiyi serbest bırakmadan önce ona dört saat tanıyacağına dair sözünü tutmuştu. Cruce bu süre zarfında, imzaladıkları anlaşmanın karşılığında talep ettiği bilekliğin yardımıyla Şarkı'nın ölümcül etkileşim alanından çıkmayı başarmıştı.

MacKayla kapıya doğru yürüdüğünde Cruce gözlerini kısarak onu izledi. Özömsediğı güç on kat artmıştı, tıpkı güzel vücudu gibi onu da kontrollü ve görkemli bir şekilde taşıyordu.

O, odadan çıkmaya hazırlanırken Cruce'un gözleri muzipçe parladı. MacKayla, Cruce'un ona anlatmayı özellikle atladığı ayrıntıyı öğrenmiş miydi acaba? Asla tam anlamıyla kraliçe olamayacaktı. Uzun bir süre Periler Diyarı'nda yaşamadıkça imkânsızdı bu. Ayrıca MacKayla onun yardımı ve koruması olmadan Periler Diyarı'nda beş bin yıl boyunca asla hayatta kalamazdı. Yalnızca Cruce onu sihirlerle Seelie'ye gerçek bir kraliçe olarak yutturabilirdi. Sadece o, sarayını çağırıp bunu MacKayla yapmış gibi gösterebilirdi. Barrons bile onu bu denli ölümcül düşmanların arasında bir Fae'ye dönüşebilecek kadar uzun bir süre koruyamazdı. Ama MacKayla Lane, Cruce'un desteğıyle Işık Sarayı'nı kolayca dize getirecekti. Şimdi kuyusunu kazanlar yarın ayaklarına kapanacaktı. Birlikte yenilmez bir çift olacaklardı.

Cruce bunun ne zaman olacağını merak ediyordu doğrusu. MacKayla'nın onun gerçek yüzünü görmesi için neleri kaybetmesi gerekecekti?

Cruce asla onun düşmanı olmamıştı. Kadının bunu anlaması şarttı.

Olaylar farklı gelişseydi...

Kanatlarını kaldırıp siyah tüylerini dalgalandırarak kendi kapısına doğru yürüdü.

İkisi de zamanın farklı aktığı yerlerde güçlerini deneyip geliştirmişti.

MacKayla onun öldüğünü sanıyordu. Hâlâ hayatta olduğunu, yeni kurulan, çok daha güçlü ve gelişmiş Gölgeler Sarayı'nın hakkı olanı almak için gün saydığını öğrendiğinde,

nasıl bir tepki verecekti acaba? Cruce o an kadının yüzünün alacağı hali defalarca hayal etmişti.

“İşte başlıyor,” diye mırıldandı ve ikisi aynı anda odalarından çıkıp yeniden dünyaya karıştı.

Etrafta bir kadın varsa gerçek nadiren ortaya çıkar

CHRISTIAN

Gökkuşığı renklerindeki sis rengârenk bir girdaba dönüşürken, karşıma çıkacak şeyle ölümüne savaşmaya hazır bir vaziyette bekliyorum. Derimin yüzülmesine, bağırsaklarımın dökülmesine ya da o tür bir işkenceye bir kez daha katlanamayacağım.

Sis nihayet bir cisme bürünüp karşıma dikildiğinde ona aval aval bakıyorum. “Mac?” diye patlıyorum tükürükler saçarak. Sonra öfkeyle ekliyorum: “Tanrı aşkına, üzerine bir şeyler giy.”

“Tanrı kim?” diye soruyor Mac.

“Efendim?”

“Bu ismi bilmiyorum,” diyor alışılmadık bir resmiyetle.

Kaşlarımı çatıyorum. Mac o şişeye nasıl girdi? Ben de gidip onca şişe arasından onunkine mi takıldım? Tesadüfler

bütün şüphelerimi ayaklandırıp tüylerimi diken diken eder ve bende onlardan çok var. Çılgınca şeyler arka arkaya seni bulmaya başladığında mutlaka iplerini oynatan biri vardır ve bunu yaparken çok eğleniyordur. “Ne işin var burada?”

“Beni sen serbest bıraktın.”

“Evet ama o deney şişesine nasıl girdin?” Gözlerimi yüzünden ayırmamaya gayret ediyorum. Yeniden seks yapabiliyim. Vücudum şehvetle sızlıyor. Ayrıca Mac güzel bir kadın. Hayatımın belirli dönemlerinde ondan nefret etsem de (hepsini çoktan aştım; Mac de benim gibi, kuralları durmadan değişen o oyunda yalnızca bir piyondur), onu her zaman çekici buldum. Azimli ve hoppa, pembe Mac'ten kanla kaplı siyah Mac'e dek her bir rengi, sıcak bir yaz günü masmavi bir havuzdan yükselen belli belirsiz klor kokusu kadar çekici. Güneşin öptüğü bir tenle daha karanlık ve karmaşık bir şeyin lezzetli bir karışımı gibi karşı konulmaz. Ben karmaşık kadınları severim. Buram buram seks kokarlar. Açık saçık elbiselerle stilettoların canı cehenneme. Bana, buz gibi bakan ama vücudu ateş gibi yanan kadınlarla gelin. Kalbi onurlu ama ruhu bir hırsızınki gibi onursuz olsun. İşte ben bu ikiliğin cazibesini dayanılmaz buluyorum.

“Bir şeyler giy,” diye emrediyorum öfkeyle. O bir Fae kraliçesi. Her şeyi yoktan var edebilir. Neden çıplak geziyor anlamak mümkün değil!

“Yanımda hiçbir şey yok.”

“Sihir yap.”

Boş boş bakıyor.

Aynanın dibindeki siyah örtüyü alıp ona fırlatıyorum.

“Şuna sarın.”

“Vücudum seni rahatsız mı ediyor?”

“Örtün dedim.” Vücut yasak olanı arzular. Partnerin senin

için ne kadar yasak ve umulmadık biriye sevişmeniz o kadar ateşli olur. Mac benim için ikisi de ve yıllar süren zorunlu bekârlığımdan sonra fazlasıyla azmış bir haldeyim.

Eğilip örtüyü yerden alıyor ve omzuna atıyor. Hiçbir yerini örtmüyor.

“Doğru düzgün sarınsana şuna.”

Dediğimi yapıyor.

Müthiş rahatlıyorum. En azından bazı yerlerim. “Burada ne işin var? O şişenin içine nasıl girdin?”

“Beni serbest bıraktığın için buradayım. Şişedeydim çünkü serbest kalana kadar oradaydım.” Yerdeki cam kırıklarına bakıyor. “Şişemi kırdın.”

Birden içime kurt düşüyor. “Sen Mac değil misin?”

“Hayır, değilim.”

“Ya kimsin?”

“Bana kütüphaneci diyebilirsin.”

“Ne?” diye soruyorum şaşkınlıkla.

“Bilmediğin bir dili mi konuşuyorum, yoksa her zaman bu kadar mankafalı mısın?” diye mırıldanıyor kedi gibi.

Gözlerimi deviriyorum. Tıpatıp benzediği kadın gibi alayla homurdanıyor. Ona buz gibi bir bakış fırlattığımda aynı şekilde karşılık veriyor. “Ne arıyorsun?”

“Efendim?”

Karşısında anlama güçlüğü çeken biri varmış gibi tane tane konuşuyor. “Kütüphanenin hangi kısmına ulaşmak istiyorsun?”

Hayretle gözlerimi kırıştıyorum. “Bana bu kargaşada neyi nerede bulacağımı söyleyebilir misin yani?”

“Kütüphaneciler o işe yaramaz mı?” Dönüp Beyaz Malikâne’den gelenlere göz atıyor. O sırada omzundaki örtü kayıp yere düşüyor ve bir kez daha cırılçıplak kalıyor.

Gözlerimi kaçırıyorum. Birden öfkeyle tıslıyor. “Bu benim kütüphanem değil. Yalnızca küçük bir bölümü. Ne yaptın ona? Dosyalama sistemimi mahvetmişsin!”

“Bürünebileceğin farklı bir biçim yok mu?” diye soruyorum sertçe.

“Her şeyin yerini biliyordum. Kütüphanenin içeriğini o şekilde düzenlemek ne kadar vaktimi aldı biliyor musun?”

“Sana bir soru sordum!” diye gürlüyorum.

“Evet,” diye tıslıyor. “Var tabii.”

“Biçimini değiştir, öyle konuşalım.”

Pırıldamaya başlıyor ve birden Dani karşıma dikiliyor. Çınlçıplak bir halde. Öfkeyle söylenerek arkamı dönüyorum. Kahretsin. Bu iş giderek daha boktan bir hal alıyor. Unseelie’ye dönüşme sürecimde yarı çıldırmış bir vaziyetteyken, tıpkı giderek yok olan insanlığımın kalıntıları gibi genç Dani’nin masumiyetine de sıkıca tutunmaya çalışmıştım. Onun çocuksu ve enerjik çekiciliği, ruhumu kemiren o karanlığa karşı en güçlü silahlarımdan biriydi. Dolayısıyla onu çıplak görmek bana kendimi rezil bir sapık gibi hissettiriyor. “Ört şu kahrolası örtüyü. Başka bir biçimin yok mu senin?”

“Amma müşkülpesentsin.”

“Örtündün mü?”

“Evet,” diyor gergin bir sesle.

Ona dönüp aynı gerginlikle karşılık veriyorum. “Belki yine bir dumana dönüşebilirsin.”

“Belki iletişim kurmak için bir ağza ihtiyacı olan tek yaratık sen değilsin. Duman olmamı istiyorsan araştırmalarına yardımcı olmamı bekleme.”

Aklımı kurcalamaya başlayan bir soruyu ona yöneltiyorum. “Unseelie Kralı seni kütüphanesine göz kulak olman için ne zaman yarattı?”

Başını yana eğdiğinde gözlerinde tüyler ürpertecek kadar mesafeli bir ifade beliriyor. “Yedi yüz on yedi bin üç yüz yirmi iki yıl, dört ay ve on yedi gündür varlığımı sürdürüyorum.”

“Nereden biliyorsun? Nesin sen, yürüyen kozmik bir saat mi?”

“Belki de içimde zamanı kaydeden bir cihaz var.”

Uzun varlığı zihnimde yeni şüpheler uyandırıyor. Kral yedi yüz küsur yıl önce, kütüphanecisinin bu iki formunu yarattıysa, Mac ve Dani aslında kim acaba? Unseelie Kralı sidhe-kâhinler kastıyla ne kadar yakından ilgilendi? Mac ve Dani'nin biyolojik anneleri tanınmış sidhe-kâhinlerdi ama babalarının kimliği belli değil. *Sinsar Dubh* onun için mi Mac'in içine daha anne karnındayken rahatça yerleşebildi? Dani'nin, türünün aksine, birçok farklı yeteneğe sahip olmasının nedeni bu mu? Kralın gözde kastı Avcılar onun için mi Dani'yi kendilerinden birine dönüşmesi için seçti?

Kahrolası Unseelie Kralı, Mac'le Dani'nin babası mı? Dünyaya bu biçimde gelmelerine yüzyıllar önce o mu karar verdi? Cruce usta bir planlamacıydı. Kralısa cehennemden çıkma steroidlerle donanmış bir Cruce'tu.

Mac ve Dani'nin babasına dair kuşkularımı yüksek sesle dile getirdiğimde Dani formundaki kütüphaneci, “Kralın kütüphanesinde Mac ve Dani'ye dair bir bilgi bulunmuyor,” diyor. “Dolayısıyla sorunu yanıtlayamam.”

“Unseelie Kralı'nın çocuğu var mı?”

Beni tepeden turnağa süzüp kara kanatlarıma göz attıktan sonra tek kaşını kaldırıyor.

“Doğal üreme yollarıyla olan çocuklardan söz ediyorum,” diye ekliyorum.

“Neyi kastettiğini anlamadım.”

Fae doğal yollarla üremez de ondan. En azından, öyle id-

dia ediliyor. Halbuki bugün ne güzel başlamıştı. En azından yarasadan kurtulduktan sonra.

“Tekrar Mac’e dönüş.” Aslında iki formdan da rahatsızım. Özellikle de çıplak oldukları için. Biri Barrons, öteki Ryodan’la zira. Ara sıra Dokuzlar’ı kıl etmek hoşuma gitse de genelde bunu tercih etmiyorum.

İsteğimi yerine getirirken örtü omuzlarından kayıyor.

Yine Mac oluyor.

Ve bir kez daha çıplak kalıyor.

Şansıma tüküreyim ki tam da o sırada Kat içeri giriyor.

Ben ölümsüzüm
Damarlarımda kralların kanı dolaşıyor

JERICO BARRONS

Gerçek adı, MacKayla Lane.
Ama kitapçımda ilk kez karşıma dikilip *Sinsar Dubh* hakkında bilgi istediğinden beri benim için yalnızca Mac. O günü en az on bin kez hayalimde yeniden yaşadım. Duvar resmimdeki kadın nihayet gelmişti. Göz alacak kadar parlak maskesinin ardında korkunç bir karanlık vardı. Yakıcı bir intikam arzusu, hırs ve tutkuyla bezenmiş bir yaratıktı.

O zamanlar kendini tanımıyordu. Ama ben onu gördüm.

Gökkuşağı Kızı, ah, bu isim beni her zaman canevimden vurur.

Güzel canavarım, geriye kalan son insanlık kırıntılarını da yapılması gerekeni yapmak için harcayabilecek tutkulu varlığım, canavarımın canavarı.

Fae Kraliçesi, isteksiz halef ama daima bir görev insanı.

Kitapçıya ışınlanan kadın benim için bunların hepsi ve çok daha fazlası. Ben onun geçmiş ve gelecekteki bütün renklerini ve hatta onların her bir tonunu görebiliyorum.

Bütün ezberler bozuldu. Geleceğimiz belirsiz.

Biz birlikte olmaya devam edeceğiz.

Medeniyetleri yok edip dünyaları tarihe gömeceğim, zamanı tersine çevirip varoluşun kumaşını parçalayacağım.

Yine de ayrılmayacağız. Nasıl mı? Onu hiç bilmiyorum.

MAC

“**K**im tehlikede?” diye soruyorum kitapçada belirdi-
ğimde.

Barrons chesterfield koltuktan fırlayıp bana yaklaşıyor. Yürürken siyah dövmelemleri dalgalanıyor ve kan kırmızısı pırıltılar saçan, gece karası gözleriyle beni tepeden tırnağa süzüyor.

Aramızdaki hava ilkel bir enerjiyle doluyor. Hayvanı yüze-ye yakın. Hem de tehlikeli bir biçimde. Bazen bu haline bayılıyorum. Özellikle de yatakta.

Ama bu seferki biraz farklı. Onu ilk kez böyle görüyorum. Hayvanı aç ve zalim dişleriyle onu içten içe kemiriyor. Her zaman jilet gibi ütülü Armani takımının pantolonu buruşmuş ve sanki üzerine tam oturmuyormuş gibi kalça kısmı hafifçe bollaşmış. Ceketı yerde. Gömleğının düğmeleri açık, kolları

dirseklerine kadar sıvalı. Kravatı paramparça. Bileğinde eski, gümüş bir bileklik var.

Barrons her kimse -Bask, Akdenizli, ölümsüz varlıklardan oluşan, bilinmeyen bir ırkın kadim üyesi- cildi solgun, gergin ve biliyorum ki kulağımı göğsüne dayasam kalp atışlarını duyamayacağım. Elmacık kemikleri bir heykel kadar kusursuz, sert hatlı yüzünde iki bıçak ve konuştuğunda sivri dişlerini görüyorum. Karnı aç ve derhal beslenmesi lazım.

“Doğum sancıları normal,” diye homurdanıyor. “Halledilir. Bugün günlerden ne? Saat kaç?”

Onu yeniden görmenin sevinciyle zaman ve mekân sorunları önemini yitiriyor. Bir kez daha yanı başında ve hayattayım. *Kim bilir ne kadar ayrı kaldık?* Ben ebedi kalemde zaman geçirirken, o açlıktan ölme pahasına beni sadakatle korudu.

Vahşi yüzü parlıyor. *O zaman ona göre davran. Sadece bir anlığına olsa bile.*

Zorluklarla dolu geçmiş ve belirsiz geleceğin arasında kontrol edebileceğimiz tek bir an var – şimdi. O ânı güzelleştirmek ya da çirkinleştirmek bizim elimizde. Ya onu korkuya teslim edeceğiz ya da umutla güçlendireceğiz. Ve bazen bizi bekleyen zorluklara ancak bu ânı kucaklayarak göğüs gerebiliriz.

Ona doğru atılıp kanepede üzerine çıkıyorum. O kadar büyük bir tutkuyla öpüşmeye başlıyoruz ki dişleri alt dudağımı yırtıyor. Kanın metalik tadı ağzımızı dolduruyor.

“Hâlâ Fae değilsin,” diye mırıldanıyor. “İnsan gibi kanıyorsun.”

“Kimse bilmemeli.” Sihriyle bunu gizlememe yardım edebilir. Ne kadar aç olduğunu bildiğim için onu daha da büyük bir şehvetle öpüyorum. Kanım ağzına dökülüyor. Nihayet ayrıldığımızda yüzüne biraz renk geldiğini görüyorum.

“Ne zamandır odadayım?”

“Sence?”

“Yüzyıllar gibi geldi.”

“Ölümlülerin zamanıyla iki yıl, bir ay, yedi gündür ortada yoksun. Yaratılış Şarkısı söyleneli beş yıl, üç ay, dokuz gün oldu.”

Ona dehşetle bakıyorum. Aradan sadece aylar geçtiğini sanıyordum. “Bunca zaman burada mıydın? Açlığa nasıl dayandın?”

“Ara sıra yerime Lor baktı.”

“Ne kaçırdım? Bizimkiler nasıl? Dani? Dublin, dünya?” Gideli yıllar olduğunu hâlâ kabullenemiyorum.

“Yakın zamana kadar ortalık sakindi. Sen kaybolduktan sonra Fae, Dublin’de bir kulüp açtı, o kadar. Onun dışında sessizlerdi.”

Ailem ve Dani’yle ilgili sorularıma cevap vermediği dikkatimden kaçmıyor. “Ya şimdi?” diye soruyorum temkinle.

“Annen kayıp.”

Kalbim sadece bir kere göğüs kafesime çarptıktan sonra duruyor. Ya da bana öyle geliyor. Ciğerlerim öyle sıkışıyor ki nefes alamıyorum. Kanepede doğrulup ellerimi kavuştuyorum. Göğüs kemiğimin arka tarafında patlamaya hazır bekleyen nükleer korku ve öfke bombasına engel olmaya çalışıyorum.

Bir keresinde en büyük kâbusumun, insan duygularına sahip ölümsüz bir Fae ırkı olacağına dair espri yaptıysam da aslında onları ölümcül bir düşmana dönüştüren şeyin duygu yoksunlukları olduğunu biliyorum. Bütün sosyopatlar gibi sabırlılar ve düşünerek hareket ediyorlar. *Sinsar Dubh*’la savaşımından sonra duygulardan etkilenmeyen, hedef odaklı bir dikkatin ne kadar önemli olduğunu daha iyi kavradım. Dolayısıyla ben de onlar kadar kontrollü davranmaya çalış-

şacağım. Parmaklarımı gevşetip yavaşça nefes alıyorum. “Ne kadardır?”

“Bu sabahtan beri.”

“Çok olmamış. Neden telaşlandınız? Bilirsin, yalnız gezmeyi se—”

“Varlığı ölümlüler diyarında artık hissedilmiyor.”

“Annemi damgaladın mı?” Kanım tutuşuyor ama annem damgalandığı için değil. Eğer ölümlüler krallığında değilse, Periler Diyarı’nda olmalı da ondan. Oraya bir Fae tarafından götürüldüğü muhakkak. Benim halkımdan biri tarafından. Ben Baş Kraliçe’yim. Hepsini ezip geçeceğim. İçlerini dışlarına çıkartacağım. Ölümsüz hayatlarını acıyla kıvrınarak geçirecekler. O ahmaklara karşı kullanabileceğim bir sürü ruh kemiren büyüm var. Gerçi ruhları yok ama olsun. Fae ne cüretle aileme saldırır?

“Teşekkürü sonraya bırak. Ayrıca hayır, damgalamadım. Bunu duygusal bağlardan bağımsız bir GPS gibi düşün. Aynısını babana da yaptım.”

“Ne zaman?”

“Sen *Sinsar Dubh*’ken.”

Barrons benim kıymet verdiğim her şeyi düşünür. Eskiden sert yöntemlerini sinir bozucu bulurdum. Bazen hâlâ öyle buluyorum ama benim ve sevdiklerimin hayatını korudukları sürece onlara karşı çıkamam.

“Annemle ilgili başka bir şey hissediyor musun? Korkuyor mu? Ona zarar verdiler mi?”

Başını yana eğiyor ve kendini asla tekrar etmeyen adam usulca mırıldanıyor. “Bir takip cihazından çok şey bekleme.”

“Babam nerede?”

“Ryodan’la Chester’s’da.

“Güvende mi?”

“Kulüpten çıkmadığı sürece, evet.”

“Bunu ona söyledin mi? Israrla tembihledin mi?”

“Ona annenin kaybolduğunu söylemedik.”

Çünkü benim söylemek isteyeceğimi biliyor. Ve ancak annemi geri aldıktan sonra. Kanepeye çöküp elimi küt küt atan kalbimin üzerine koyuyorum. Sarayım bana *canın cehenneme, MacKayla Lane*, diyor. *Senin için geliyoruz. Seni en sevdiklerimizle vuracağız.* “Ryodan umarım onu iyi korur,” diye tıslıyorum.

“Merak etme.”

Annem. Melek kalpli, yumuşak başlı, dünya tatlısı Rainey Lane şimdi Periler Diyarı’nda, benim nizama sokmam gereken canavarlarla birlikte ha? Midem bulanıyor. Ağzıma dolan safrayla yutkunuyorum. Duygusallığın anlamı yok. Onu tek başıma bulamam. Barrons’a ihtiyacım var ve gücünü toplaması için beslenmesi gerek. “Git, yemek ye. Ben Dani’nin yanına ışınlanacağım...”

Şöminenin yanındaki duvara dayalı, büyük, siyah aynanın yolunu yarılmış bile. Havada asılı duran kitapçıdan Gümüşler aracılığıyla Beyaz Oda’ya geçip aşağıdaki Dublin’e inecek. “Dani yok.”

Bir kez daha nefesimi tutuyorum. “Nasıl?”

“Bir Avcı’ya dönüştü. Kat sana istediğin bilgileri verir. Bir saate burada buluşalım.”

Avcı mı? Ağzım beş karış açık kalıyor. Kedi kıvraklığındaki, alev saçlı Dani şimdi deri kanatlı, haşin bakışlı, kocaman, ejderha gibi bir yaratık mı yani? Nasıl? Neden?

Duraksayıp omzunun üzerinden bakıyor. Göğsünün derinliklerinden atalarının gür sesi geliyor. *Seni yalnız bırakmak hoşuma gitmiyor*, diyor kan kırmızısı ve kara gözleri.

Usulca gülümseyip yumruklarımı kaldırıyor ve avuçlar dolusu kırmızı rünlerimi gösteriyorum. Bedenlerinden ayrıl-

miş kalpler gibi atıyorlar ve kenarlarından kanlar damlıyor. Fae'nin paramparça etmeyi planladığım özü. Bu denli tehlikeli ve güçlü rünleri daha önce yalnızca *Sinsar Dubh*'un yardımıyla ürettim. Gelgelelim, Seelie Kraliçesi'nin güçleriyle Unseelie Kralı'nınkilerin o kadar da farklı olmadığını öğrendim ve ben de psikopat düşmanım gibi korkusuzca Dublin'in altını üstüne getirebilirim. Aslına bakarsanız şu an psikopatlıkta onunla yarışabilecek haldeyim.

Çok şey öğrendim, Barrons. Gelecekleri varsa görecekləri de var.

Dudaklarının kenarı kadim soğuk gözlerinin ardında yatan uslanmaz şehvetle ve biraz da yaramazca parlıyor. Barrons hayvanımı görüyor ve güzel buluyor. Sonra örümcek ağlarının sardığı tozlu aynanın içine girip gözden kayboluyor.

İlkin babamın yanına ışınlanıyorum. Ona annemin kaybolduğunu söylemeye niyetim yok. Ama güvende olduğunu kendi gözlerimle görmek istiyorum.

Chester's'a vardığımda, birkaç dakikamı hayretle yukarı bakarak harcıyorum. Dani bir Avcı ve Chester's yeniden inşa edilmiş. Ben yokken başka neler oldu acaba?

Chester's'ın sahibi, esrarengiz Ryodan'ı bulmak için Révema! Sokağı, 939 numaraya ilk geldiğimde gece kulübü bir beton, tuğla ve kırık cam yığınıydı. Etraftaki sokak lambaları bile kırılmıştı. Az kalsın çekip gidiyordum ki Dani süper keskin duyularıyla beni akla hayale gelmeyecek fantezileri besleyen o sefil ve tehlikeli kulübün yeraltındaki kapısına götürdü.

Chester's'ın toprağın üzerinde kalan kısmı şimdi soluk

renkli kumtaşı ve sayısız cam levhayla tam altı kat yüksekliğinde. Dublin'in karanlığını yırtan parlak ışıklarıyla neredeyse Barrons'un kitapçısına rakip çıkabilecek bir abide.

Güçlü büyülerle korunan devasa büyüklükteki kanatlı kapısına geniş, sarmal bir merdivenle çıkılıyor. Kapı çelik görünümünde. Ama muhtemelen içinde sayısız kulübü, Dokuzlar'ın konutlarını ve düzinelerce henüz keşfedilmemiş diğer katı, kötü şöhretli bir seks kulübüyle rutubetli, taş bir zindanı da kapsayan alt kulüpleri barındıran bu uçsuz bucaksız yeraltı hükümdarlığının inşa edildiği, tanımlamayan madenden yapıldı.

İçimden merdiveni göz açıp kapayıncaya kadar çıkıp kulübe dalmak gelse de aradan geçen zamanı göz önünde bulundurarak Ryodan'ı bir mesajla uyarıyorum. "Işınlanıyorum, tırsma," mesajıma "Hele bir dene," diye karşılık veriyor. "İzle ve gör, pislik," deyip babamı aklıma getiriyorum ve koruma büyülerini kolayca delerken kıs kıs gülüyorum. "Canın cehenneme, Ryodan." Kraliçe olmak güzel bir şey.

Beşinci kattaki bir süitte, kendimi koca bir duvarı kaplayan pencerelerden karanlık şehrin çatılarını seyreden babamın arkasında buluyorum. Onu görünce sevinçten boğuk bir ses çıkarıyorum. Hızla bana dönüyor.

Ölümsüzlüğün buruk tadı genzimi yakıyor.

Babam yaşlanmış.

O ve annem Dublin'e geldikten sonra bir süreliğine, yeni hayatları için duydukları heyecanla gençleşti. Ama kardeşim Alina'yı ikinci kez kaybetmek ve benim ortadan kayboluşum sağlıklı, karizmatik ve yakışıklı babamı üzgün ve yorgun bir adama dönüştürmüştü.

Ölecek, diye düşünüyorum.

Bu bir kehanet değil, yalnızca gerçek.

Jack Lane altmışına merdiven dayadı. Eğer şanslıysam, onunla geçirecek bir otuz ya da kırk yılım daha var. Dünyadaki doktor nüfusunun giderek azalması göz önünde bulundurulduğunda, ufukta insan ömrünü uzatacak tıbbi gelişmeler görünmüyor. Hayatta kalabilenler yalnızca yaşamlarını devam ettirmeye çalışıyor. Yirmi iki yaşında bir ölümlüyken bana sonsuzluk kadar uzun gelen bir zaman dilimi şimdi yüzüme tokat gibi çarpıyor.

Bir anlığına bu düşüncelerin arasında kayboluyorum. Sonra ilk kez bir şeyi fark ediyorum. Okul balosu, lise mezuniyeti, üniversite mezuniyeti, Şükran Günü, Noel ya da yalnızca hafta sonunu beklerken bile zaman geçmek bilmez. İleri bir tarih için gün sayarken bugünü kaçıırız.

Ama acı gerçek şu ki, bir yıl sadece 365 gün demek. On yıl da 3650 gün ediyor. Ömrümüzün koskoca on yılı 4000 gün bile değil. Yetmiş beş yaşına kadar yaşarsak payımıza 27375 gün düşüyor. Fae'nin bizi kısa ömürlü yaratıklar olarak hafife almasına şaşmamak lazım. Bizim hayatımız onlar gözlerini açıp kapayınca kadar son buluyor.

Babam kollarımda ölürken ben hâlâ aynı görüneceğim.

Dokuzlar bunu defalarca yaşıyor ve yine de birilerine değer vermeye devam ediyor.

Ryodan'la Barrons'un hayatlarına kabul ettiklerini neden bu kadar titizlikle seçtiğini anladım sonunda. Neden her ânı bu kadar yoğun yaşadıklarını. Şahit oldukları ölümlere ve defalarca yağmur gibi üzerlerine yağın acılara rağmen hâlâ canlı varlıklar olarak kalabilmelerinin sırrı bu. Fae gibi soğuk ve barbar olmaktansa sevmenin bedelini ödemeye razılar. Bir ölümsüz olarak yaşamak her zaman can yakacak. Ama acı çektiğin sürece mutlu da olabilirsin. Cehennem kuyuları da, cennet bulutları da hiçbir şey hissetmemekten iyidir.

Jack Lane'in ışıktaki gümüşü pırıltılar saçan koyu kahverengi saçları tamamen kırışmış. Yün hırkasının içine giydiği gömleğin göğüs cebinde okuma gözlüğü duruyor. Gözlerinin etrafında ve alnında derin çizgiler belirmiş. Boyu hâlâ bir seksenin üzerinde olmasına karşın gözüme daha ufak tefek görünüyor.

"Mac!" diye bağıyor gülerek. Kollarını yana açıyor.

Babacan kucaklayışı her zamanki gibi nane, tıraş losyonu ve evim gibi kokuyor.

"Ah, seni nasıl özlemişim," diyor kafamın tepesini öperek.

"Babacığım," diye mırıldanıp yanağını öpüyorum. Neye dönüşürsem dönüşeyim ilişkimiz asla değişmeyecek. Bu adam daima varlığıyla bana güven veren ve yüzümü güldüren çocukluk kahramanım olarak kalacak. "Seni seviyorum." Bunu değer verdiğim insanlara söylemek için hiçbir fırsatı kaçırmıyorum.

"Ben de seni, tatlım." Omuzlarımı yakalayıp beni baştan aşağı süzüyor. "Ne kadar değişmişsin."

Sen de öyle, demiyorum. Asla demeyeceğim. Ona daima dünyanın en güçlü, en iyi ve en karizmatik babası olduğunu hissettireceğim. "Sen de her zamanki kadar yakışıklısın," diyorum neşeyle.

Elimden tutup beni şöminenin önündeki geniş koltuğa götürüyor. "Gel. Bana her şeyi anlat. Ama önce Ryodan beni buraya neden getirdi onu söyle. Herkesin benden sakladığı ne?"

Babam yılların kurt avukatı tabii. Gözünden pek az şey kaçır.

Koltuğa oturmak yerine gözlerimi kaçırıyorum.

"Annen nerede, Mac?" diye soruyor.

Derin bir iç çekip tekrar yüzüne bakıyorum.

“Ryodan beni buraya yalnız getirdi. Demek ki annen kayıp ya da daha korkunç bir şey oldu ve benim de başıma bir iş geleceğinden endişe ediyorlar. Sonra da iki yıl sonra sen geldin. Anlat, neler oluyor?”

Annemin ölümlüler diyarındaki varlığının hissedilemediğini söylüyorum. Endişe etmemesini çünkü Fae’nin ona zarar vermeyeceğini ekliyorum. Onlar ruhsuz ve sabırlı yaratıklar. Annemin ölüsünün benim için anlam ifade etmeyeceğini biliyorlar.

Babam anlattıklarımı asık bir yüzle dinledikten sonra soruyor. “Ben nasıl yardım edebilirim?”

Üzüntüyle başımı iki yana sallıyorum. Ne yazık ki edemez ve bunu o da biliyor aslında. Onun için yumruklarını sıkıyor ve gözlerinde fırtınalar kopuyor. Babam arkasına yaslanıp bekleyecek türden bir adam değil. Ama Fae söz konusu olduğunda çoğu insanın eli kolu bağlı kalıyor, ki bu da sorumluluğumu iki kat artırıyor. Dünyamızı hiç umursamadan mideye indirebilecek Seelie’yi ben dize getirmeliyim. İki türün barış içinde yaşamasının yolunu bulmalıyım.

Ya da birini yok etmeliyim.

Bir an için konuşmadan birbirimize bakıyoruz. Sonra beni yine kucaklıyor. Ve ben yeniden Mac olup ona sımsıkı sarılıyorum. O benim en büyük dayanağım, şampiyonum, çocukken düştüğümde yaralarımı bant yapıştırıp beni avutan ve gerektiğinde beni kendi iyiliğim için sertçe eleştiren babam. Bir gün, eğer şanslıysam otuz ya da kırk yıl sonra onu kaybedeceğim ve bunun beni yıkacağını biliyorum.

“Annemi geri getireceğim, baba,” diyorum. “Söz veriyorum, yeniden bir aile olacağız ve hayatımız normale dönecek. Seni seviyorum.”

“Ben de seni, tatlım.”

Işınlanırken, bunların birbirimize söylediğimiz son sözler olabileceğine dair o huzursuz edici histen kurtulmaya çalışıyorum.

Tabii ki öyle olmayacak. Annem Seelie'nin elinde olduğu için kötü hissediyorum, o kadar.

Eminim her şey yoluna girecek.

*Yalanlarında gerçek var, inancında şüphe*CHRISTIAN

“B arrons seni gebertecek,” diyor Kat, dili nihayet çözüldüğünde. Hayret dolu bakışları hâlâ sahte Mac’le benim aramda gidip geliyor. “Ölümlerden ölüm beğeneceksin. Kırmızı Cadı’yı mumla arayacaksın.”

Birden tepem atıyor. “Ya Mac? Ona hiçbir şey olmayacak mı? Aldatan kadın da erkek kadar suçlu değil mi?” Bu aptal tartışmayı neden sürdürüyorum ki? Sonuçta yanımda cırılçıplak dikilen kişi Mac değil ve seks yapmıyorduk. Yine de çifte standartlara sinir olurum ve biriyle sevişmeden boşa geçen her saniye sinir kat sayım biraz daha yükseliyor. “Ayrıca düşündüğün gibi değil,” diyorum ve Kat’ın gözleri kanamadan benimle göz göze gelebildiğini fark etmemesi iyice moralimi bozuyor. Halbuki içeri girdiği anda, topraktan gelen gücümle, Unseelie biçimimin tehlikeli özelliklerini kolayca

yatıstırdım ve İskoçyalı çekiciliğimin ardına gizledim. Ben serbest bırakana kadar da orada kalacaklar.

Gri gözlerinde gölgeler titreşiyor. “Seni *Sidhba-jai*’la mı etkiledi?” diye fısıldıyor. Birden kaşları çatılıyor. “Kraliçenin bir Unseelie prensini sekse zorlaması mümkün mü?”

“Zorlamak mı?” diye soruyor Mac olmayan çıplak hatun. “Seks sekstir. Herkes çiftleşmek ister.”

“Seninle asla kendi isteğimle sevişmezdim,” diye homurdanıyorum. Neyse ki odadaki tek yalan makinesi benim.

“Seks sadece seks değildir,” diyor Kat usulca. “Bazen tecavüzdür.”

“Ölümlüler arasında belki,” diye karşılık veriyor Mac olmayan çıplak kadın.

“Onu Mac sanıyorsun ama değil,” diyorum Kat’e.

Aval aval yüzüme bakıyor. “Ya kim?”

Sadece bir anlığına zaman ve mekân hissimin rahatsız edici bir şekilde değişime uğramasıyla irkiliyorum. Gerçek Mac şapelde, Kat’in arkasında belirdiğinde küfrü basıyorum. “Şaka mı bu?” diye böğürüyorum. Şanslı başlayan günümün bu şekilde devam etmesi için ne günah işledim acaba? Yok, ben artık evrendeki sadist bir gücün *Christian MacKeltar*’ın *keyfi yerinde, gününün içine edeyim de dünya kaç bucak görsün*, diye nöbet tuttuğundan şüphelenmeye başladım.

Mac tıpkı ona benzeyen çıplak kadına ağzı beş karış açık bakıyor. “Onu asıl ben sormalıyım. Şaka mı bu?” Kat’in yanından geçip kopyasını baştan aşağı süzüyor.

Kütüphaneci de ona hayret ve kuşkuyla bakıyor.

“Aynı değiliz,” diyor Mac sonunda.

“Ama tıpatıp benziyoruz,” diye karşı çıkıyor Mac olmayan çıplak kadın.

“Alt tarafım yıllardır bu kadar doğal olmadı. Geri kalanı

da Dublin'e ilk geldiğimdeki halime benziyor." Kopyasının saçlarına, ellerine ve ayaklarına göz atıyor. "Her yeri orijinal. Beni ne kadar yanlış tanıdığına inanamıyorum." Bir an beni bakışlarıyla tarttıktan sonra başını sallıyor. "Değişmişsin. Bravo, Christian."

Önce Mac'i, sonra Dani'yi çıplak gördüğüm için o kadar aklım karışmış ki şişeden çıkanın Mac'in kraliçe olmadan önceki hali olduğunu fark etmemişim. Kraliçe Mac'in kalçalarını geçen platin saçları var ve etrafındaki hava gücünün elektriğiyle çıtırdıyor. Kütüphanecinin saçları daha kısa ve daha canlı, koyu bir sarı. Etrafında çıtırdayan bir güç dalgası da yok. "Bu kadını ben yapmadım, Mac. Kralın deney şişelerinin birinden çıktı. *Bravo* derken neyi kastettin?" Değiştiğimi biliyorum ama kraliçe gücüyle başka şeyler de mi hissediyor?

"Sonra. Demek onları hâlâ açıyorsun? Nedir bu? Neden bana benziyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Ayrıca bilerek açmadım. Kazara oldu. Şişe kırıldı."

"Kendi kendine mi?" diye soruyor Kat soğuk bir tavırla.

Ona ters ters bakıyorum. "Ayağım takıldı. Yolumun üzerinde olduğunu görmedim..." Birden tepem atıyor. "Evet, ben kırdım, oldu mu? Ama bu sabah orada değildi. Yere nasıl düştü anlamadım. Camları hep yüksek bir yerlere kaldırırım." Mac'e bakıyorum. "Seelie mi, Unseelie mi?"

"Unseelie olamaz," diye atılıyor Kat. "Şarkı hepsini yok etti."

Kütüphanecinin yüzünden bir şok ifadesi mi gelip geçti?

"Şişenin içinde olduğu için belki kurtulmuştur. Şarkı'nın nasıl bir etkisi olduğunu bilmiyoruz." Mac kaşlarını çatıp kopyasını incelemeye devam ediyor. "Emin olamıyorum."

“Neden? Sen kraliçesin. Eğer bir Fae’sse Gölge mi, yoksa Işık Sarayı’ndan mı bilmen gerekmez mi?”

“Yaydığı melodiye aşına değilim. Biraz şey...” Gözleri kapanıyor. Onları tekrar açtığında, “Şaşırtıcı,” diyor.

“Güzel mi, çirkin mi?” diye üsteliyorum.

“Duyduğum her şeyden farklı. Yine de tanıdık.”

“Eşsiz mi yani?” diye soruyor Kat. “Ama onlardan yalnızca Unseelie’de yok muydu?”

Mac benzerinin etrafında bir tur atıyor. “Belki de Beyaz Malikâne’de çok uzun kaldığı için değişen bir Seelie. Yine de neden bana benzediğini anlayamadım.”

“Ama Cruce, Aoibheal’le meşgulken Unseelie krallığında geçirdiği süre onu öldürmez miydi?” diye soruyor Kat.

“Beyaz Malikâne, Unseelie krallığı değil,” diye yanıtlıyor Mac.

Kaşlarımı çatıyorum. Mac’in gözleri iyi görünmüyor. O parlak yeşilin altında buz kırıkları pırıldıyor. Bir terslik var. Ve bu şey her neyse kalemdeki bilinmeyen varlıkla ilgisi yok. Ona şişe güzelinin bir forma daha bürünebildiğini ve diğerinin Dani olduğunu daha sonra söylemeye karar veriyorum.

Kütüphaneci artık Mac’e bakmıyor. Bunun yerine görünmez olmaya çalışır gibi, hiç kıpırdamadan uzaktaki bir noktayı izliyor. Ne yazık ki görünmez değil ve hâlâ çıplak. “Kimsin bilmiyorum ama ne olur üzerine bir şeyler giy,” diye söyleniyorum öfkeyle.

Bir bakıyorum, artık çıplak değil.

Ama Kat öyle.

İnce ve kaslı sidhe-kâhin çılgılığı basıp iki büklüm oluyor ve elleriyle çıplak vücudunu gizlemeye çalışıyor.

Onu giydirmek için yeryüzünün gücünü çağırıyorum ve Mac de aynı anda buna yeltendiği için, Kat buz gibi bir kış

havasına uygun bir şekilde birkaç kat kıyafetle donanıyor.

Mac'le ikisi bana ateş püsküren gözlerle bakıyor.

"Ne?" diye tıslıyorum ve hesap sormak için kütüphaneciye dönüyorum. Başını öne eğmiş, kibarca bekliyor. Ama dudaklarının muzip bir gülümsemeyle belli belirsiz kıvrıldığı gözümünden kaçmıyor.

"Önce çıplak beni giydirseydin ya," diye çıkışıyor Mac. "Gücünü ustaca kullanmayı öğrenmişsin işte."

"Aynısını sen de yapabiliyorsun," diye karşılık veriyorum. "Bana akıl vereceğine onu sen giydirseydin. Kat'ın kıyafetlerine sulanacağını nereden bilecektim?"

"Küçük elementleri yeniden düzenlemeyi çok önce öğrendin," diye söyleniyor Kat. Mac'in benim boğazlı kazağım üzerine giydirdiği süveteri çıkarıp yere oturuyor ve ayağındaki iki bottan birini çekiştiriyor. Ona boşuna uğraşmamasını söylemek istiyorum. Mac'le aynı anda sihir yaptığımız için muhtemelen botlar çoktan birbirine kaynadı. İkisini birden çıkarması gerek. "Onu giydirseydin ben çıplak kalmayacaktım," diye homurdanıyor Kat hâlâ botun tekiyle uğraşırken.

"Zor bir sabah geçirdim ve kafamı karıştıracak kadar yüksek dozda çıplaklığa maruz kaldım," diye kükrüyorum. Ne idüğü belirsiz kütüphanecinin küstahlığa varan aymazlığı mı, yoksa Mac'in acayip Fae bakışlarının fırtınadan önceki sessizliği andıran dinginliği mi beni daha çok rahatsız ediyor bilmiyorum. "Ben bir erkeğim. İster sevin, ister nefret edin ama hep birlikte üzerime gelmekten vazgeçin. Ona bir örtü verdim. Kaç kere sarın şuna dedim ama dinlemedi."

"Bağırma!" diye cıyıklıyor Kat elleriyle kulaklarını örterek. "Biriniz şu botları çıkarsın. İkisi üst üste ayağımı sıkıyor. Kotlardan da sadece biri kalsın."

Gerçek Mac gülmeye başlıyor. Onu kaygıyla süzüyorum.

Hali tavrı biraz... isterik diyemeyeceğim ama garip işte. "Senin neyin var?" diye soruyorum.

"Sırası değil."

Kat ona ters bir bakış fırlatıyor. "Ne? Çok mu komik?"

"Biraz saçmalığa ihtiyacım vardı doğrusu. Neyse ki İrlanda'daki hayatım her zamanki gibi pek renkli."

"Teknik olarak İskoçya'dayız," diyorum.

Mac, Unseelie Kralı'nın kitapları ve her türlü ıvır zıvırıyla dolu şapele göz gezdiriyor. "İskoçya'nın neresi?"

"Zorlamayalım istersen," diyorum. "Kat'ın botlarıyla kotunu sen çıkarır mısın, yoksa ben mi yapayım?" İkimiz aynı anda sihir yaparsak yine başa döneceğiz çünkü. Yine bana kızacaklar falan filan. Ben kendime yeterince kızıyorum zaten. Ben kendime kızginken insanların bana kızmasına feci bozulurum.

"Ben hallederim," diyor Mac ve Kat'in üzerindeki fazlalıklar kayboluyor.

Kat rahat bir nefes alıyor. "Oh be, dünya varmış!"

"Kuzey İskoçya," diyorum Mac'e. "Draoidheacht Kalesi. Buraya daha önce hiç gelmediysen nasıl ısınlandın?" Ben yanımda Mac'in saçından bir tutam gibi ekstra destekler olmadığında, hiç görmediğim bir yere ısınlanmakta güçlük çekiyorum.

"Manastıra Kat'in yanına gitmeye çalışırken birden rotam değişti." Hâlâ başı öne eğik bir halde dikilen kütüphaneciye bakıyor. "Kimsin sen?"

Gözlerini yerden kaldırmadan cevap veriyor. "Bana kütüphaneci diyebilirsin."

"Hangi kütüphanede çalışıyorsun?"

Beni suçlayan bakışlarla süzüp parmağıyla gösteriyor. "Bu münasebetsiz beni ve koleksiyonumun bir kısmını buraya taşıyıp dosyalama sistemimi mahvedene kadar Unseelie

Kralı'nın kindeydim." Bana fütursuzca bakıyor ama Mac'ten çekiniyor belli ki.

"Seelie misin, Unseelie mi?"

"O veya bu şekilde buna cevap veremem."

Mac bana göz atıyor. "Doğru mu söylüyor?"

"Doğru gibi ama emin de olamıyorum," diyorum.

"Ama Fae'sin," diyor Mac.

Kütüphaneci omuz silkiyor.

"Sana bir soru sordum," diye gürlüyor Mac.

"Soru işaretini duymadım," diyor kütüphaneci istifini bozmadan. "Bana yalnızca bir açıklama gibi geldi."

Mac gözlerini kısıyor. "Fae misin?"

Sahte Mac bu kez düşmanlığını gizlemeye gerek duymuyor. "Kendim hakkında ne bilebilirim ki? Ben bir şişede yaşıyorum, *yüce kraliçe*. Sizin aksinize özgürce gezip keyfime bakmıyorum."

"Bir daha benimle böyle konuşursan o şişede ölürsün."

"Sadece sorunuzu cevapladım."

"Sana yapabileceklerim hakkında bir fikrin var mı?"

"Dilerseniz işkence edin. Sonsuza dek camdan bir hapis-hanede yaşamaya mahkûm edilen biri için biraz acı çekmek güzel bir vakit geçirme yöntemi olabilir."

"Neden bana benziyorsun?"

"Bu soruyu ben de sorabilirim. İlk kim yaratıldı?"

"Ben yaratılmadım. Doğdum."

"Doğmak, yaratılmak... Hepsi aynı kapıya çıkar."

"Buraya nasıl geldin?"

Kütüphaneci gözlerini göğsüme dikeyor. "Bu sersem şişemi kırdı."

Öfkeyle kanatlarımı silkeliyorum. Bir Unseelie prensine ne cüretle sersem der?

Mac bana bakıyor. "Onu başka bir şişeye hapset. Tartışmamız gereken daha önemli meseleler var. Sonra onunla ilgileniriz. Ya da ilgilenmeyiz. Belki bundan sonra hep şişede kalır." Kütüphaneciye sert bir bakış fırlatıyor. "Biraz daha yardımsever olursan belki sana bir şans daha tanırız."

"Elimden geldiğince bütün sorularınızı yanıtladım."

"Bir kere daha soruyorum. Kimsin ve neden bana benziyorsun?"

Kütüphaneci cevap vermiyor.

"Onu şişeye koy," diye emrediyor Mac öfkeyle.

Sahte Mac birden telaşlanıyor. "Özgür olursam size faydam dokunabilir. Bu mankafa burayı hayatta toplayamaz."

Mankafa ha? Görürsün sen! Dibinde birkaç yudum kalan bir Guinness şişesinin ağzındaki örümcek ağlarını temizleyip ona doğru uzatıyorum. "Atla!"

"Kütüphanede aradıklarınızı nasıl bulacağınızı söyleyebilirim," derken sesindeki çaresizliği gizleyemiyor.

"Atla dedim!" diye tıslıyorum.

Yaklaşıp şişenin içine bakıyor ve suratını buruşturuyor. "Leş gibi kokuyor. Eski şişem kokmuyordu."

"Uzatma. Gir içeri." Bir lamba cini gibi bana itaat etmesini bekliyorum. Dediğimi yapmazsa Ses'i kullanacağım.

Kütüphaneci gözlerini kısıyor. Burun delikleri öfkeyle açılıp kapanıyor. Sonra rengârenk bir dumana dönüşerek ve son bir dramatik iç çekişle şişeye yerleşiyor.

Şişenin ağzına bir mantar takıp üst raflardan birine kaldırıyorum. Mac'i sertçe süzüyorum. "Dökül. Ne oldu?"

Gözlerinde gümüşü şimşekler çakıyor. "Seelie, annemi kaçırdı."

"Lanet olsun!" Bu düpedüz bir savaş ilanı.

Fae, kraliçelerine başkaldırıyor.

Sadece ona da değil, tüm insanlığa kafa tutuyorlar. Dünyanın sonu artık tekinsiz bir rüzgârdaki belli belirsiz bir fısıltı değil.

Kıyamet çoktan koptu.

Sok o kurdeleleri miğferinin içine

MAC

Kat ve Christian'la son durumu değerlendirdikten sonra Barrons'un kitapçı dükkânına sözleştiğimiz saatten on dakika önce ısınlanıyorum.

Isınlanmak asla bıkmayacağım tek gücüm. Ashford, Georgiadan Dublin'e üç konaklamalı, yirmi dört saatlik uçuşlar yapmaya ve yorgunluktan geberirken *jet-lag* yüzünden uykusuz geçen gecelere paydos. Sıradan insanlar gibi seyahat etmeyi hiçbir zaman özlemeyeceğim. Bir Avcı'ya dönüşen ateşli bir kızılın da söyleyeceği gibi, *anormalliğin böylesine can kurban*.

Şimdi tek bir düşünceyle kendimi Ashford'da, havuz başındaki avluda bulabiliyorum.

Bir dakika, ne?

Barrons'un kitapçısı nerede? Ashford'da, havuz başındaki avludayım. Şeker diyarının göbeğinde. Bizim Güney usulü

tatlı çayımız, şeker çamlarımız, şekerle kaplı pikan cevizlerimiz, şeker karıncalarımız ve yabancıları hoşgörü kisvesi altında aşağılarken kullandığımız, Güneylilere has tatlı mı tatlı bir üslubumuz var.

Dehşetle etrafıma bakıyorum.

Bizimkilerin, bahçesini manolya, ortanca, leylak, açelya, fulya, yasemin ve hatta düzenli aralıklarla budadıkları bir defne ağacıyla donattığı, çocukluğumun geçtiği ev tanınmaz halde.

Annemle babam yıllar önce Dublin'e taşındığında evimize ne olduğunu nedense hiç düşünmedim. Onu satabilecekleri aklımın ucundan bile geçmedi. Kutsal bir yuvaya saygısızlık olurdu bu! Benim hayalimde tarihi Lane Malikânesi zamanın dokunamadığı, bakımlı bir ev olarak geri dönüşümüzü bekliyordu. Bir noktada mutlaka oraya dönecektik. Yeniden normal bir hayatımız olacak ve anıları yâd etmek isteyecektik.

Evi satmamışlar. Daha beterini yapmışlar. Satsalardı en azından başka birileri onunla ilgilenecekti. Ama ne yazık ki rabiât ananın eline düşmüş ve kendisi güneydoğu eyaletlerinde obur bir kaltak olarak bilinir.

Bizimkiler kapıya kilit vurup gitmiş. Casa Lane'i kaderine terk etmiş. Bir tek havuzu boşaltıp pencerelere tahta çakmayı akıl etmişler.

Güneyin belalı dilberleri olan japonsarmaşıkları şeker çamlarını sarıp iki dönümlük bahçenin etrafını çepeçevre kuşatan, on iki metrelik yeşil bir duvar oluşturmuş. Komşular mı? Dev gibi çalılıklardan hiçbir şey görünmüyor ki.

Sık yapraklı morsalkımlar havuzun kenarındaki tek odalı kulübeyi kaplayarak mor ve yeşil bir tümseğe dönüştürmüş. Çatının kiremitleri eksik. Saçakların boyaları dökmüş. Georgia'nın yüksek nemi yüzünden pencerelerin

beyaz pervazları, verandanın tahta basamakları ve kapılar yosun tutmuş. Canım ev harabeye dönmüş. Belime kadar gelen devedikenleri ve ipekotları yüzünden havuzu zor görüyorum.

Büyük bir hayal kırıklığıyla elimi kalbime götürüyorum.

Burası benim sevgili evim. Okyanusun ötesindeki, hiçbir şeyin değişmediği ve güneyin zorlu iklim şartlarına rağmen biz Lane'lerin şevkle, azimle, daima gülümseyerek zorlukları aştığı güneşli krallığımız.

Burası zamanın acımasızlığına kafa tutan, beni şefkatiyle sarmalayan, huzurlu yuvar. Daha doğrusu öyleydi. Şimdi elden ayaktan düşüp unutulmuş zavallı bir virane. Bir daha asla benim olmayacak. Bir kıymetlim daha çalındı benden. Bundan sonra çocukluğumu her hatırladığımda aklıma bu sefil manzara gelecek.

Duyularım hakarete uğramış, geçmişim lekelenmiş ve Lane'lerin şerefli adı kirlenmiş gibi hissediyorum. Komşular yuvarımızı bu denli ihmal etmemiz hakkında ne düşünüyor acaba? Bir de anacaddenin hemen kıyısındayız! Eskiden bahçemize geleneksel Noel gezileri düzenlenirdi. Bahçenin ihtişamlı günlerini gözümün önüne getiriyorum. Evi onarıp havuzu dolduruyor ve fiskiyeleri açıyorum. Annem havuzun güneşte parlamasına bayılırdı. Alina'yla evde arkadaşlarımızla olduğumuzu hayal ediyorum. Annem mutfakta...

Annem. Fae tarafından kaçırıldı. Alina öldü ve bir kez daha öldü. Ne yapıyorum ben?

Karşımdaki güzel manzarayı nefretle süzüyorum. Komşuların ne düşüneceğine aldırđıđıma inanamıyorum. Ashford beni zayıf birine dönüştürdü. Asla geri gelmeyecek günlerin özlemine kapılarak bir Fae kraliçesinin gücünü çocukluk evimi baştan yaratmak için kullanmam bencilliğın dik âlâsı!

Hem de ne uğruna?

Sırf kendimi daha iyi hissetmek için.

Tam da Fae'den beklenecek bir davranış. Varlıklarını daha katlanılabilir kılmak için illüzyonlara sığınmak.

Bundan sonra dünyanın çürüyen kısımlarını süsleyip gizlemeye çalışmayacağım. Her şey olduğu gibi kalacak. Ve olmadığı gibi. Ne hükümdarlığımı ne de mirasımı illüzyonlar tanımlayacak.

Omuzlarımı dikleştirip evi sefil haline geri döndürüyorum. Kararlılığımı kanıtlamak için birkaç kiremidi daha söküp japonsarmaşığını biraz daha kalınlaştırıyorum. Kitapçıya ıslanmadan önce gerçeği kabullenmek için orada biraz daha oyalanmam gerekiyor.

Kitapçının arka tarafında belirlediğimde Barrons'u usulca tıslayan gaz alevinin karşısındaki koltukta buluyorum. Cilalı parkelerden beş buçuk metrelik tavana dek odanın her bir atomunu ilkel ve heyecan uyandıran enerjisiyle doldurmasına bakılırsa, açlığını gidermiş. Bir an birbirimize şehvetle bakıyoruz. Şimdi vaktimiz yok ama olduğunda ortalık yangın yerine dönecek. Beni kollarına aldığı anda yine dünyada sadece ikimiz kalıyoruz. Ama şimdilik bu kadarıyla yetinmek zorundayım. Bazıları Barrons'u asla yakışıklı olamayacak kadar ilkel ve barbar bulur. Kararlılığını gereksiz bir otoriterlik ve hatta despotluk olarak değerlendirirler. Ama o, benim için zarafetin göbek adı ve bütün hayvanlarla insanların en muhteşemi.

"Ashford'da ne işin vardı?"

"Orada olduğumu nereden anladın?"

Damgasını taşımama rağmen Dokuzlar'ın BPÇ'leri, yani boyutlar arası peri çukurlarını yok edemediğine eminim ve onların dünyamızdaki varlığı Barrons'un beni eliyle koymuş gibi bulmasına engel oluyor.

"Polen, güneş ışığı, morsalkım. Biraz da yosun ve klor kokusu."

Tabii ya. Keskin duyularıyla üzerimdeki nostalji kokusunu alıyor. "Evi düşünürken kendimi orada buldum."

"Bunun üzerinde çalışmalısın."

"Anlaştık." Fae'yle bir hesaplaşmanın ortasındayken, kazara ortadan kaybolduğumu düşünmek bile istemiyorum. Barrons üstünü değiştirmiş. Genelde pahalı İtalyan takımlar tercih eder ama bu sefer soluk bir kot, siyah tişört ve siyah botlar giymiş. "Yine kanalizasyona mı ineceğiz?" Onu takım elbisesiz gördüğüm günlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez (çıplak olduklarını saymıyorum) ve her seferinde ya iğrenç ya fevkalade tehlikeli ya da her iki özelliği de taşıyan bir işe kalkıştık.

"Fae sarayı. Kanalizasyon." Omuz silkmesine bakılırsa ikisini de aynı görüyor. "Planınız ne, Bayan Lane?" Birlikteliğimizin ilk zamanlarındaki gibi benimle resmi ama cilveli bir tavırla konuşuyor.

Bir zamanlar ona sinir olabilirdim ama Barrons'un yöntemlerini artık anlıyor ve takdir ediyorum. Hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmıyor. Bana Mac yerine Bayan Lane diye hitap etmesi hemen sırtımın dikleşmesini ve tavrımın sertleşmesini sağladı. Beni, sandığı gibi biri olmadığımı kanıtlamak için çırpındığım günlere geri götürdü ve şimdi aynısını Fae için de yapmalıyım. Benden bir şeyler çalabileceklerini mi düşündüler? Bana açıkça savaş ilan edebileceklerini mi sandılar?

Hesaplaşma günü geldi çattı. Dişlerini dökeceğim ki bir

daha bana dış gösteremesinler. “Kat, Fae kulübü Elyreum’da olanları anlattı. Ben yokken Kış Sarayı şehrimizde acımasızca avlanmış. Bir de bizi Periler Diyarı’nda en akla gelmedik yöntemlerle öldürmeye çalışanlar var. Kış, annemi oraya geri dönmem için kaçırdı. Böylece suikast girişimlerine devam edebilecekler.”

Kollarını kanepenin arkasına attığında kasları ve dövmele-ri dalgalanıyor. “Sadece bir varsayım.”

“Daha parlak bir fikrin var mı?”

“Ryodan, Kış’ı yöneten kadının Dani’nin yakın zamanda dönüşen bir Fae prensini öldürdüğü gece dönüşümünü tamamlamak üzere olduğunu söyledi. Üzerinden aylar geçti.”

Artık tamamen bir prenses olduğunu söylemeye çalışıyor. Ve benim aksime o, safkan bir Fae. “Dani emrime karşı gelip hâlâ Fae öldürüyordu demek?” Kat bundan hiç söz etmedi.

“Gerekliydi de ondan.”

Dudağımı ısırp gülümsüyorum. Kat, Dani’yi gerçekleri saklamak suretiyle korudu. Barrons ise onu açıkça savunuyor. Daha önce kimseyi savunduğunu hatırlamıyorum. Lor gibi onun da, bizim korku nedir bilmeyen ve ölümüne sadık ateş topuna karşı zaafı var. Güzel. Dani benim biyolojik kardeşim olmasa da can kardeşim ve hayatımdaki herkesin ona karşı zaafı olmalı.

Barrons gözlerini kısıyor. “Yoksa prens onu öldürecekti.”

“Hı-hı.” Hâlâ sırtıyorum ve bu onu sinir ediyor. Bir milenyum boyunca insanların arasında, onlarla hiçbir bağ kurmadan, etrafındaki herkese karşı aynı duygusuz ve mesafeli tavırla muamele ederek yaşadıktan sonra şimdi bir kadın onun titizlikle sakladığı taraflarını biliyor. Bundan hoşlanmadığımı da söyleyemem doğrusu. Barrons’un kanına girmek kolay olmadı zira.

Gece karası gözlerinde kızıl kıvılcımlar çakıyor. “Planınız nedir, Bayan Lane?”

Öfkenin kanımı buz kestirmesine aldırmadan yüzüme soğuk bir gülümseme oturtuyorum. “Kış’ı başlarına yıkacağım!” Anneme bir şey yaptılarsa bütün Periler Diyarı’nı başlarına yıkarım. Ama sanmam. Fae aptal değil. Annemi kaçırmak onlar için bir güç oyunu. Beni ayaklarına getirmek istiyorlar. Annemin kılına zarar gelirse kraliçe gücümle ırklarının kökünü kurutacağımı biliyorlar. Dolayısıyla şimdilik annem güvende. Ama kaçırma olayını üstlenip bir görüşme talep ettiklerinde, kum saati tersine dönecek ve annem için geri sayım başlayacak. Mesaj gelene kadar vaktimiz var.

“Ya yanılıyorsan? Ya anneni Kış Sarayı kaçırmadıysa?”

“Ben yokken Dani’ye saldırıp Dublin’de avlanmalarının intikamını almış olurum. Hem de annemi kaçıranlara gözdağı veririm. Bir taşla üç kuş. Kim yanımda, kim değil görmek istiyorum.”

Barrons bir şey söylemiyor. Dudakları hafifçe yukarı kıvrılmadığına ve gözleri parlamadığına göre bir sorun var.

“Ne?” diye soruyorum biraz bozularak. Bana neden arka çıkmıyor? Kara gözleri neden uzun zamandır ertelenen bir savaşın beklentisiyle parlamıyor? “Belli ki bir diyeceğin var. Söyle, içinde kalmasın.”

“Sen onların kraliçesisin.”

“Ben de onu söylüyorum işte. Bunu kabullenmelerinin vakti geldi de geçiyor.”

Yine uzun bir sessizlik oluyor.

“Dilini mi yuttun?” diye tıslıyorum.

“İnsanların kraliçesi gibi davranıyorsun.”

Kendimi koltuğa atıp kolunda tempo tutarak tane tane söylüyorum. “Fae–annemi–kaçırdı.”

Dirseklerini dizlerine koyarak öne eğiliyor ve parmaklarını kenetliyor. "Kendin dedin. Belki onlar yaptı. Ya da yapmadı. Bundan bağımsız olarak, onlar senin halkın. Gerçek Büyü sana geçti. Onlara yol göstereceğini taahhüt ettin. Seni kraliçeleri olarak kabul etmelerini istiyorsan..." Sonraki sözlerinin etkisini artırmak için duraksıyor. "Annenin değil, onların kraliçesi gibi davranmalısın."

"Anneme karşılık Fae'yi seçmemi mi bekliyorsun?" diye soruyorum hayretle.

Yine hiçbir şey söylemiyor.

Yumruklarımı sıkıp onu öfkeyle süzerken yeni rünlerimden birkaçını üzerinde denemeyi bile düşünüyorum. Neden kayıtsız şartsız yanımda durmuyor? Dani'yi her fırsatta savunurken benim haklı intikamımı neden köstekliyor?

İç çekip gözlerimi ovuşturuyorum. *Haklı* ve *intikam* tek bombaya sığdırılmayacak kadar tehlikeli iki kelime. Haklı intikamlar da vardır elbette ama nadiren rastlanırlar. Mantiğımı duygularımdan üstün tutacağıma yemin etmeme rağmen Ashford'dan tek bir amaçla döndüm – ailemi korumak. Kış'ı küle çevirebilecek kadar kızgıyım.

Kalbim savaş istiyor.

Aklımsa Barrons'un biraz önce hatırlattığı gibi, fevri davranmanın yanlış olacağını biliyor. Ne demişler? Öfkeyle kalın zararlar oturur.

Mesele sadece annem, babam ya da sevdiğim insanlar değil ki. Hem Fae'nin hem de ölümlülerin geleceği benim elimde. Onları birlikte barış içinde yaşamaya ya da Yaratılış Şarkısı'nın etkilerini geçersiz kılıp sonsuza dek ayrı kalmanın bir yolunu bulmaya ikna etmeliyim. Bir Fae kraliçesi gibi değil, bir insan, bir evlat gibi hareket etmem hataydı.

Döndük mü başa?

O vahşileri zalimliğe başvurmadan nasıl dize getireceğim?

“Nezaketin ya da zalimliğin birbirlerinden bağımsız olarak var olmadığını ve kendilerinin ötesinde bir etki yaratmadığını öğrendim,” diye mırıldanıyor Barrons. “Bir de o ikisinin birleşiminin öğretici bir duygu olduğunu.”

Şaşkınlıkla gözlerimi açıyorum. Sözleri Ses derslerimizi özetliyor adeta. Ayrıca *Sinsar Dubh*’tan yırtılan sayfalarla yaptığımız aşağılayıcı ve mide bulandırıcı tanışma seanslarını ve birlikte ilk avımızı. Ben saçlarımdan Gri Adam’ın pençelerine asılı vaziyette boşlukta sallanırken hiç istifini bozmadan doğru öldürme tekniklerini anlatmasını. “Beni nasıl eğittiğini mi anlattın? Hiçbir şeyi doğru düzgün açıklamazsın.”

“*Hayvanat Bahçesi Öyküsü*, Edward Albee.”

Nezaket ve zalimlik ha? Gelecek sefere yatakta bunun hesabını sorarım.

Meydan okuyan bir kahkaha atıyor. “Elinden geleni ardına koyma.”

Alayla homurdanıyorum. Aoibheal, Fae’nin Gerçek Büyüsünü bana aktardığında beynim yandı ve iliklerime dek acıyla titredim. O gün nihayet psikopat otostopçumdan kurtuldum ve duşakabinde yere kıvrılıp *Sinsar Dubh*’un pençesindeyken yaptığım korkunç şeyler için gözümde yaş kalmayana kadar ağladım.

O gün ayrıca gücümün kaynağını ararken kendimi saf, nazik, bilge ve kadim bir varlıkla başka bir dünyada buldum. Hatta böylesine müşfik ve iyi bir ruhun desteğini alabildiklerine göre, Fae’nin her zaman göründükleri kadar canavar olmadıklarına karar verdim. Belki kökenleriyle ilgili bir ipucuna rastlarım umuduyla dosyalarımı karıştırdım. Ama ruhsuz ölümsüzlere dönüşmeden önce ne olduklarına dair bir bilgi edinemedim.

Neden geldin? diye sordu o cisimsiz ses.

Fae ırkının Gerçek Büyüsünü bulmak için, dedim kendimden emin bir sesle.

Onunla ne yapacaksın?

Koruyacak ve rehberlik edeceğim, dedim tereddütsüz.

Bunu nasıl yapacaksın?

Bilgelik ve iyilikle.

İç çekiyorum. “Kahrolası bir barbar sürüsü olabilirler ama onlar benim halkım. Onları kabul ettim.”

Kaşını kaldırıyor. “Hatırladığım kadarıyla onları savundun. Kadim bir varlığın ruhuna sızıp iyi niyetini ve masumiyetini sorgulamasına izin verdin. Sözlerinde samimi olduğunu kanıtladın. Ama her zaman sözünden dönebilirsin tabii,” diye ekliyor yumuşak bir sesle.

Barrons’un bana nazik davranması hayra alamet değil. Çirkefliğimi yüzüme vurmuyorsa zırvalamada dibi görmüşüm demektir. Biz Güneyliler gibi yapıyor işte. Kibarca beni aşağılıyor.

Fae, kız kardeşim Alina’yı öldürdü. Canım Dublin’imi defalarca yok olmanın eşiğine getirdi. İnsan nüfusunun üçte ikisini yeryüzünden sildi ve milyonlarcasını zalimce avladı. Şimdi de annemi kaçırdılar.

Ve ben onları yönetmek, soylarının tükenmesine engel olmak, onlara bilgelik ve iyilikle rehberlik etmek için ant içen kraliçeleriyim. Ne yaman bir çelişki!

Bu kördüğümü çözmenin bir yolunu bulmalıyım.

Barrons’la göz göze geliyorum. *Teşekkür ederim.*

Ne için? Aramızda geçen bu ânın tadını çıkarırken gözleri parlıyor. Ona ettiğim teşekkürler bir elin parmaklarını geçmez çünkü ve inanın bana, hepsinde de minnetimi hak etmek için epey uğraşması gerekti.

Beni daha iyisi olmam için zorladın. Daha çok çalışmam için. Ufkumu açtın. Jericho.

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve yüzüne nadir gülümsemelerinden biri yayılıyor. Böyle güldüğünde simsiyah kadife gökyüzünde güneş açmış gibi hissediyorum. En karanlık saatlerde kalbimi ısıtıyor. Ayrıca acayip seksi ve her seferinde kalbim duracak gibi oluyor.

Her zaman. Mac.

LYRYKA

Ölümlülerin bir sözü vardı. Aslında okuduğu kadarıyla ölümlülerin bir sürü sözü vardı ve çoğu saçmaydı. Ama şu melez Unseelie prensi ya da mavi cehennem aşkına, beyefendi her kim ya da ne ise, bir dahaki sefere onu bu iğrenç kokulu şişeden serbest bıraktığında, *tatlı söz yılanı deliğinden çıkarır* deyiminden faydalanabileceğini düşünüyordu.

Tabii onu serbest bırakmama ihtimali de vardı ki başlıca gündemi buydu.

Düşünmeyi sonraya bıraktığı diğer bir konuya, orijinal şişesinin kırılmasıyla nur topu gibi iki büyük problemi olmuştu. Biri, yalnızca yaşam şartlarıyla ilgiliydi. Gerçi bir şişenin içinde yaşıyorsan yaşam şartları her şey demekti. İkinci sorun hem tüyler ürpertici hem de heyecan uyandırıcıydı. Gelgelelim şimdilik hiçbirine kafa yormayacaktı.

Hayatında ilk kez bir şey olmuştu.

Ona. Başından bir *olay* geçmişti.

Kitaplarında yer alan biriyle tanışmıştı.

Hatta birkaç kişiyle.

Onlar gerçektir!

Ve başından geçenler gerçekten yaşandıysa, Seelie Baş Kraliçesi'yle tanışmıştı. Lyryka, kraliçenin sihrinin ötesindeki gerçek kimliğini görmesinden endişelense de onu kitaplardakinin yarısı kadar bile etkileyici ya da korkunç bulmamıştı. Öte yandan Unseelie prensi maskülen seksapeli ve çekiciliğiyle beklentilerini karşılamakla kalmayıp sersemlemesine ve her zamankinden belki biraz daha şirret davranmasına sebep olmuştu. (Bildiği kadarıyla kendisi evrenin yaşayan en yaşlı bakiresiydi.)

O ve babası dışında başka varlıklar da vardı!

Unseelie prensi hayatına yeni girse de içinde bulunduğu duruma son derece alışık. Yine ipleri bir erkeğin elindeydi. Prens şişesini kırıp onu serbest bırakmış ve kafasını toplamasına bile fırsat vermeden onu bu iğrenç yere tıkmıştı. Lyryka tatlı dille bir yerlere varabileceğini bile akıl edememişti.

Varlığının tek nedeni bir erkeğe hizmet etmek miydi? Yoksa dünyaya gelirken yapması gereken kritik bir seçim hakkı elinden alınmış mıydı? Belki de bilmediği bir gücü ondan çalınmıştı. Okuduğu bütün hikâyelerin gerçek olması ihtimalini ve bunun, yaşamı üzerindeki etkilerini düşünmeye korkuyordu.

Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarırdı belki ama bununla ilgili de bir sorunu vardı. Kendini bildi bileli hırçın biriydi o. Tabiatı öyleydi. Gerçi kendisi hakkında pek az bilgisi vardı. Ama bu leş kokulu ve dibi ıslak şişenin içinde hapis olmanın onu daha da hırçınlaştırdığına emindi.

Dünyaya dair ne biliyorsa hepsini Kütüphane'den öğrenmişti. Ama koca bir milenyumda vakit geçirmek için okuduğu hikâyelerin gerçek ya da sahte gerçeklerle ilgili kurgu olup olmadığını bilmiyordu. Bir milyon yılın dörtte üçünde belirli aralıklarla sadece bir kişiyi görmüştü. Sonunda babasının varlığından bile şüphe duymaya başlamıştı. Belki monotonluktan kurtulmak için yarattığı bir halüsinasyondan ibaretti.

Babası Kütüphane'de hakkında tek bir hikâye olmamasına rağmen bütün hikâyelerin doğru olduğunu iddia etmişti. Ama eğer doğrularsa, türlerin üremesini anlayabiliyor ve hatta zamanın sisleri arasında daha küçük ve meraklı olduğu günleri hatırlıyordu. Demek ki bir annesi vardı ve bu gerçek, hain bir tavşan deliğinden farksızdı. Bir annenin, kızının babası tarafından bir şişeye hapsedilmesine neden göz yumduğunu yüzyıllarca düşünse bile anlayabileceğini sanmıyordu çünkü.

Pekâlâ, evet, bunu yapmış ve yüzyıllarca işin içinden çıkamamıştı.

Bir ara dışarıda bir dünya olduğuna dair hikâyelerin doğruluğuyla ilgili şüpheyi düşmesi de bu yüzdendi. (Babası onu korumak için hapsettiğini söylüyordu ve hazır oradayken de neden kütüphanecisi olup ona yardım etmiyordu? Hatta belli mi olur, belki bir gün, ulaşacağı bilgilerle babasının onu gönül rahatlığıyla özgür bırakmasını bile sağlayabilirdi.) Sonunda hikâyelerin gerçek olmadığına ve Kütüphane'nin babasının çılgın hayallerinden oluştuğuna karar vermişti. (Ya da daha kötüsü. Çok daha kötüsü. Onlar yüzünden paranoyanın kaygan kaydırağından doğruca bir delilik çukuruna yuvarlanabilirdi.)

Kütüphane'deki hikâyeler doğruysa, babası onu bir şişede tek başına yaşamaya mahkûm ederken, kendisi dünyanın

zevk ve heyecanlarıyla keyif çatan bencil, sadist bir canavardı. (Muhtemelen annesini öldürmüş ya da onu da bir şişeye hapsetmişti.) Üstelik şimdi yabancısı olduğu, leş kokulu bir şişedeydi. Eski şişesini oluşturan, titizlikle kopyalanmış Kütüphane'yi kaybetmiş ve elinde hiçbir şey kalmamıştı. Hırçınlaşması normaldi yani.

Tüm kuşkularına rağmen babasının nadiren yaptığı ziyaretler için yaşıyordu. Siyah bir güneş gibi ışık saçarak karşısına dikilip şu veya bu büyü ya da iksir için bilgi istiyordu. Son zamanlarda Lyryka'ı ileride serbest bırakacağını ima eden laflar etmeye ve ona kafa karıştırıcı emirler vermeye başlamıştı. Ama Lyryka gün geçtikçe onun sözünü tutacağına dair umudunu biraz daha yitiriyordu.

Babası uzun aralıklardan sonra teşrif ettiğinde sevinçten uçuyordu. Ama ona kendini asla göstermemesine fena içerliyordu. Bir de ona saygıda kusur edip babasını gücendirmekten ve bir daha görememekten korkuyordu.

Ama bugün bir şey değişmişti. Artık onu serbest bırakabilecek biri daha vardı. Daha doğrusu birileri. Belki kadınlar da onu serbest bırakabilirdi. Belki bir kadın özgürlük alanını genişleterek onun için daha iyi bir gardiyan olabilirdi. Belki herhangi biri de serbest bırakabilirdi onu. Ya da kendi kurtulmanın bir yolunu bulabilirdi. Belki de kimse bir şişenin içine hapsedilmemeliydi.

Babası geçenlerde yeni biriyle tanışacağını söylediğinde (ve onu nasıl idare edeceğini de anlatmıştı ki Lyryka isteklerini tutumuyla olmasa da, davranışlarıyla iyi kötü yerine getirmişti), ona körü körüne inanmamıştı. Babası serbest kaldığında belirli iki biçime bürünmesini istemişti ondan. Bir de gerçek yüzünü asla göstermemeliydi. Kendini kıyaslayabileceği resimler vardı ve eşsizliği daima takdir eden biri olarak, olağanüstü bir

varlık olduğunu biliyordu. Kütüphane'deki kitaplarda karşısına çıkan bütün yaratıkların, bütün Fae'nin aksine, bir kasta dahil birçok varlıktan biri değildi. Bambaşkaydı, tekti. Yalnız geçirdiği onca yüzyıldan sonra görülmek için müthiş bir istek duyuyordu.

Kaşlarını çattı. Babası neden özellikle kraliçenin ve Dani denen kadının formlarını seçmişti? Neyin peşindeydi? Karşılaştığı o insanlar kimdi ve babası için ne ifade ediyorlardı?

Onları kendisine yardım etmeye ikna edebilir miydi?

En büyük arzusu, Tüm Günler Salonu'nda, Gümüşler'in önünde dikilip (gerçek formuyla) sayısız kader arasından birini seçebilmektir. Nihayet kendi hikâyesini yazabilecek kadar özgür olacaktı. Ve bir gün, belki onun kitabı da Kütüphane'deki yerini alırdı. Hatta belli mi olur? Tıpkı onun diğerlerinin hikâyelerinden ilham alması gibi, belki birileri de onun seçtiği yoldan esinlenerek hayatını değiştirirdi. Belki sonsuzluk kadar uzun süren mahkûmiyetine kederlenip zaferine ortak olurlardı. O, dünyalar arasında yıllardır özlemini çektiği serüvenleri yaşarken okuyucuları onunla gülüp onunla ağlardı.

Tüm Günler Salonu, Lyryka'nın hayal edebileceği en büyük özgürlüktü. Onunla ilgili hikâyeleri defalarca okumuştur. Hiçbir zaman gelmeyen kütüphane müdavimlerinin yağlı parmaklarıyla lekelenmeleri için en üst raflarda saklanan değerli ciltleri bile sular seller gibi ezberlemişti. Hayatta kendi yolunu çizmek istiyordu. Gümüşler'in birçoğunun düşman büyüleriyle kirlenip tehlikeli bir hale gelmesinin önemi yoktu. O da tehlikeli biri olabilirdi. En azından bir deneme şansı istiyordu. Hiç korkmuyordu.

Onun başka bir korkusu vardı.

Sonsuza dek, tek başına hapis hayatı yaşayıp yalnızca babasının gün geçtikçe azalan hevesleri uğruna kısıtlı zaman dilimlerinde serbest kalmak.

Evet, kitaplarının sayfalarından fırlamış gibi görünen bu yeni erkeğin varlığı Kütüphane'deki hikâyelerin gerçek olduğunu düşündürüyor ve hatta belki de ispatlıyordu.

Dolayısıyla babası da muhtemelen bencil ve sadist bir canavardı. Aradan geçen bir milyon yılın dörtte üçü kadar uzun sürede, babası kadar güçlü, herkesin karşısında titredığı bir varlık nasıl olur da kızına güvenli bir dünya yaratamazdı? Olacak iş miydi bu?

Geriye bir tek seçeneği kalıyordu. Hırçınlığından arınıp baldan da tatlı bir yaratığa dönüşecekti. Belki o zaman, hayatındaki yeni erkek şişeyi tekrar açtığı anda onu yumuşatabilirdi. Unseelie prensi ondan hoşlanırsa onu Tüm Günler Salonu'na götürüp serbest bırakabilirdi.

Babası bir daha onu asla bulamazdı. Bir deney şişesine ya da bunun gibi leş kokulu bir şişeye tıkamazdı. Nihayet yaşamaya başladılar.

Kendini yatağına atmak için arkasını dönerken artık bir yatağı olmadığını hatırladı. Ya da yastığı. Ya da içinde yaşadığı, Unseelie Kralı'nın muazzam Kütüphane'sinin kopyası. Bir tek kitabı bile yoktu. Kitaplar olmadan nasıl vakit geçirecekti?

İç çekerek şişenin dibindeki kötü kokulu sıvının içinde bağdaş kurarak oturdu. İllüzyon yaratma gücüne sahipti. Burada kendine küçük bir cennet yaratabilirdi. Ama gerçeklerle hayalleri karıştırdığı için yeteneği uzun zaman önce körelmişti.

Daldığı düşüncelerin arasında kaybolunca, yeni evini yakından incelemeyi unutmuştu. Şişe aşağı yukarı beş katı bü-

yüklüğündeydi ve eğer isterse, o iğrenç sıvının içine uzanabilirdi. Duvarlar şey görünüyordu... Ah!

Ayağa fırlayıp burnunu cama yapıştırdı.

Ardındaki şekilleri hayal meyal görebiliyordu.

Eski evinin konforunu ve içine sıkıştırılan minyatür Kütüphane'nin barındırdığı mucizeleri kaybetmiş olabilirdi. Ama D'Anu adına, yüzünü ıslak ve kokulu cama bastırduğunda dışarıyı görebiliyordu! Eski şişesinin gerçeğe açılan bir penceresi yoktu.

Hikâyeler doğruysa, babasının yaşadığı dünyayı görüyordu. Fae dünyasına ve Tüm Günler Salonu'na bağlanan ölümlü dünyayı.

Heyecanla titreyerek tırnaklarını cama vurdu ve şişenin üzerindeki etiketin altından bakmak için eğildi (etikeri ters-ten okuması biraz zaman aldı ama GUINNESS gibi bir şey yazıyordu; görünüşe bakılırsa, yakışıklı prens nerede ne sakladığını unutuyordu – hayret!). Lyryka sadece en tehlikelileri etiketlerdi. Kendi unutacağı için değil, babası yanlış bir şey almasın diye.

Prens gibi şişeyi kırabilir miydi? O, şişenin dışında ve Lyryka'dan kaç kat daha büyüktü tabii. Yine de...

Gözlerini kısıp içinde bulunduğu odayı görmeye çalıştı. Canım koleksiyonu her yere saçılmıştı. Onları düzenlemek için duyduğu istek yüzünden karıncalanan parmaklarına aldırmadan etrafı inceledi ve yüksek bir rafta olduğuna karar verdi.

Onun dosyalama sisteminin hiyerarşisine göre son derece özel bir konumdaydı. O seksi mankafa, Kütüphane'sinin içine etmiş olabilirdi ama en azından Lyryka'ya hakkını teslim etmişti.

Odanın zeminine büyük ve yassı taşlar döşenmişti.

Lyryka şişenin diğeri ucuna doğru geriledi.

Sınırlı gücünü topladı ve kendini camın pürüzsüz yüzeyine doğru fırlattı.

Yine.

Ve yine.

MAC

Cok sinir ama hemen annemi aramaya çıkamazdım, çünkü zamanın ötesindeki odamda mucizevi olarak arındığım bütün fiziksel ihtiyaçlarımı vücudumdan intikam alırcasına şiddetli bir şekilde geri döndü.

Çiştten ölüyordum ve bu halde yola çıkmayı düşünemezdim bile. Sonra aynada kendimi gördüm ve katil halkımla yüzleşmeden evvel halletmem gereken birkaç işim olduğunu fark ettim. Fae gibi kendini beğenmiş yaratıklar için imaj her şeydir. Çabucak dişlerimi fırçalayıp nemli bir havluyla yüzümü sildim. Rapunzel saçlarımı tararken onlarla ilgili tartışmaya açık olmayan bir karar aldım ve tepeden tırnağa simsiyah giyindim. Gökkuşağı Mac uzun zaman önce ölmüştü.

“Odamın artık yedinci katta olduğunu ve senin çalışma odanın koridorunda bir asansör olduğunu biliyor muydun?”

diye soruyorum aşağı inip kitapçının arkasındaki bekleme odasına girerken. “Duvarları deri ve ahşap kaplamalı, süslü bir şey. Antika bir aynası ve asansörde kalırsan kullanabileceğin bir diyafonu bile var.” Köşelerindeki şaşılacak kadar dirençli örümcek ağlarını temizlemek için epey uğraştıysam da yeni asansörü beğendim.

“Dandik bir şey olsa çıkarıp atardım,” diyor Barrons öbür odadan. “Ama diyafonu anlamadım. Etrafta hoparlör filan da görmedim.”

Daha ısınlanma yeteneğine sahip olmayan Mac gibi düşünüp yeraltı inimize bir tane yerleştirdiğimden şüpheleniyorum. Barrons mağarasındayken asansörde kalıp kimseye sesi mi duyuramam korkusuyla. “Görmediğim başka değişiklikler var mı?” diye soruyorum ana odaya girerken.

Barrons şöminenin yanında ayakta duruyor ve telefonunda mesaj yazıyor. “Üçüncü katta lemurların yaşadığına dair söylentiler geziniyor,” diyor dalgın bir tavırla. “Beşinci kat Noel ağaçlarıyla dolu.”

“Onları besliyorsun değil mi?”

“Gerçek değiller.”

“Lemurları diyorum. Kitapçada açlıktan ölürler.”

Nihayet başını kaldırıp kaşlarını çatıyor. “Hangi kahrolası gerçeklikte lemur beslemek zorunda kaldım ki? Bu konuda tecrübem olduğunu da nereden çıkardın? Haliya sıçıp duruyorlardı ve hepsini yukarı kapattım.”

Gülmemek için dudaklarımı ısııyorum. Barrons, kitapçının üzerine titrer ve ben buraya taşındığımdan beri halılar epey hırpalandı. Üstlerine yanan kibritler mi düşürmedim, sivri topuklarımla antika dokumalarını mı delmedim. Garda’nın kırmızı spreylilikten hiç söz etmiyorum. Şimdi de lemur kakaları. “Ölümlerse çürürler,” diyorum

eline makası tutuşturarak. “İyice çileden çıkarsın.”

“O zaman onları sen besle.” Telefonu cebine koyuyor. “Makasla ne yapacağım?”

Ona arkamı dönüyorum. “Saçlarımı keseceksin. Neredeyse boyum kadarlar. İyice kısalt. Boynumu biraz geçebilirler.” Hâlâ saçlarımı tepeden toplayabilirim ve ağ gibi her yerime dolanmazlar. “Bak şuraya kadar,” diye gösteriyorum sonunda asker tıraşıyla kalmamak için. Barrons ilişkimizin en başında tırnaklarımı boyamıştı. Saç kesme konusunda daha beceriklidir umarım.

“Tırnaklarını taşırmadan boyadım,” diye homurdanıyor.

“Tamam, fena değildin.”

Parmakları enseme değdiğinde arzuyla titriyorum. Ellerini seviyorum. Kendisini de seviyorum. Saçlarımın bir tutamına yapışıp başımı arkaya yatırıyor ve ağzını kulağıma bastırıyor. “Örüp tişörtünün içine sokabilirdin,” diye fısıldıyor. Dişleri kulağıma değdiğinde yine titriyorum.

“Kotuma da mı sokacağım? Neredeyse bir buçuk metre saç her gün sen ör de göreyim.” Ne kadar gürleştiklerinden hiç bahsetmiyorum bile. Kirpiklerim bile uzayıp dolgunlaştı.

Birden bizi yatakta hayal ediyorum. Platin saçlarımın kocaman yığınlar halinde esmer ve çıplak vücuduna yayıldığını görür gibi oluyorum. Onun da aynısını gördüğünü biliyorum. Kırmızı çarşafın üzerinde terden sırlıklam halde ve koyun koyuna yatıyoruz. Bizim yerimize vücutlarımız konuşuyor. “Sana hava ve su gibi ihtiyacım var; beni asla bırakma,” diyoruz birbirimize. Çünkü biz kelimeler konusunda asla becerikli değiliz ve onlara güvenmeyiz.

“Saçlarını seviyorum.”

“İyi. Kestikten sonra sende kalabilirler. Dövüşürken bana köstek olurlar. Haydi, elini çabuk tut.”

İç çekip yumruğunu gevşettikten sonra eliyle saçlarımı düzeltiyor ve kesmeye başlıyor. Önceleri daha temkinli ama sonra işe iyice ısınıyor. En azından öyle umuyorum. Kuaföre gidebildiğim günleri çok özlüyorum. Aşağı yukarı birkaç yıl önceydi sanırım.

Kırt, kırt, kırt.

Barrons kesmeye devam ederken kıpırdamadan ve uçlarının hizasını görebilsin bile başım öne eğik bir halde bekliyorum. Sonra kısalan saçlarımı örüyor ve silahlarımı kuşanıyorum. Bu şehirde neye ihtiyacın olacağı hiç belli olmaz. Doğranıp bir biberona doldurulmuş Unseelie eti montun cebine, Glock silah kemerine, mızrak belime ve sustalılar botların içine. MacHalo'nun pabucu çoktan dama atıldı. En son ne zaman bir Gölge gördüğümü hatırlamıyorum bile. Ayrıca tek bir düşünceyle küçük bir güneş gibi parlayabilirim. Fae kraliçesi olmamanın bir yolunu bulursam, bakın bu özelliğimi de saklamak isterdim.

"Rainey'nin yanına ısınlanmayı denedin mi?" diye soruyor Barrons kestiği tutamları şömineye atarken.

Az kalsın alnıma bir tane patlatacaktım. Beynim mi sulandı ne? Gücümü elde ettikten sonra pek bir yere ısınlanmadım aslında. Bir kere Lor'a gittim (bir daha benimle uğraşma mesajımı iyice anlaması için onu öldürmek zorunda kaldığım gece) ama hangi mezarlıkta olduğunu biliyordum. Gelgelelim, daha yakın bir zamanda manastırdaki Kat'i düşündüm ve gerçekte olduğu İskoçya'ya gittim. Demek ki kraliçe GPS'im Christian'inkinin aksine, mekân değil kişi odaklı çalışıyor. Sırf annemi düşünerek Periler Diyarı'nın daha önce hiç görmediğim bir köşesine gidebilir miyim? Onu iyi sakladıklarından kuşkum yok.

Boşluğa bakarak annemi beyaz dolapları ve yüksek pen-

cereleriyle her aşçının hayali, Dublin mutfağında şeftalili ve cevizli turta pişirirken gözümde canlandırıyorum. Tepeden ırnağa una bulanmasına rağmen mutlulukla gülümsüyor. Kahkahası kulaklarımda çınlıyor ve kimyasallar yerine salt sevgiden oluşan anne parfümünün kokusu burnuma geliyor. Bu koku bana sızıp batırdığımda bile annemin beni her zaman destekleyeceğini hatırlatıyor.

Işınlanmak, ölmek gibi.

Bir an oradasın. Sonraki an değilsin.

Sonra yine oradasın.

Bir keresinde kısmen bir duvarın içinde kaldım. Başka bir sefer, Alina'yla Barrons'un kitapçıyı koruyan şaşılacak kadar güçlü büyülerinden sektik. Alina gözünü morarttı ve ben tepeden ırnağa çürük içinde kaldım. Barrons bu konuda uzmandır. İsteddiği her şeyi içine sızılması imkânsız kılabilir. Şansını zorlayacak kadar aptalsan canın fena acır.

Ne var ki bu sefer çarptığım şeyin yanında Barrons'un koruma büyülerini hiç kalır.

Bir varım.

Bir yokum.

Sonra otobanda yüz altmışla giden bir arabanın ön canıma yapışan bir sineğim.

Sonra kırılmadık tek bir kemiği bile kalmayan bir et yığınınım.

Her şey kararıyor.

Bir kara deliğin zifiri karanlığını kastediyorum. Aslında daha çok bir hiçlikte yitip gidiyorum. *Sinsar Dubh* tarafından bir kutuya tıkulmanın bedeli berbat bir algı yoksunluğu.

Acı, hâlâ var olduğumu bilmemin tek yolu ve kahretsin ki evet, hâlâ yaşıyorum.

Ama ne acı!

“Kahretsin, Mac.” Barrons çok uzun ve çok karanlık bir tünelin ucunda beliriyor.

Sonra sırtüstü yerde yatıyorum ve tepemde kitapçının bölmeli tavanı var. Hâlâ vücudumun bazı kısımlarını hissedemiyorum.

Barrons üzerime eğilip dikkatlice nabzıma bakıyor ve gözlerinden anladığım kadarıyla otobanda ezilen bir hayvandan farksızım.

Garip bir şekilde acının ötesindeki hislerim geri dönüyor ve tek parça halinde kalabildiğimi fark ediyorum. Ama bütün hücrelerim korkunç bir ıstırapla kıvranıyor. O kadar dayanılmaz bir acı çekiyorum ki bırakın konuşmayı, nefes bile alamıyorum.

Montumun önünü açıp tişörtümü sıyrıyor ve avcunu kalbimin üzerine koyuyor. Daha önce hiç duymadığım bir dilde bir şeyler mırıldanırken ben yalnızca gözlerine bakıyorum. Acım yavaşça azalıyor. Barrons birkaç kez yüzünü buruşturuyor. Bir kere derin bir nefes alıp kırmızı kıvılcımlar saçan gözlerini kapıyor.

Benim yerime acı çekmekten vazgeç, diyorum sonunda. İyiyim.

Koruma büyüğü vücudunda güçlü bir kalıntı bıraktı. Karanlık ve eksik kalmış gibi hâlâ aç.

Biliyorum. Yeterince aldın. Gerisini ben hallederim.

Ben bitti demeden bitmez.

Al benden de o kadar ve önce ben söyledim.

Doğrulup oturuyorum. Uzuvarım var, pelte gibi değilim! Kemiklerim sızlıyor ama deminki nefes kesen acı geçti. “Nasıl görünüyorum? Gözlerim morarmış mı?”

“Fiziksel bakımdan sapasağlamsın.”

“Öyleyse neden o kadar korktun?”

"Geri döndüğünde görüntün hemen netleşmedi. Titrek bir ışık gibiydin. Sonra seni yerde bembeyaz ve kaskatı görünce... Tıpkı ölü gibiydin. Hatta bir an seni hissedemedim."

Omurgama bir ürperti yayılıyor. Bizi birbirimize bağlayan damga çok tehlikeli bir kara büyüden kaynaklanıyor. İkimiz de birbirimizin sıcak ve daimi varlığını hissedebiliyoruz. Koruma kalkanının etkisiyle bir anlığına kısa devre yaptı ve bu cidden endişe verici bir durum. "Tanrım, neye çarptım öyle? Kim bu kadar güçlü olabilir?"

"Ben. Eski tanrılar. Birkaç Fae."

"Alınma ama senin koruma büyülerin bunun yanında hiçbir şey. Aşılması imkânsızdı."

Derin bir nefes alırken burun kanatları açılıyor. Gözleri kısılıyor. "Bende yalnızca ihtiyacım olan kadar var. Anahtar kelime *ihitiyaç*. Daha fazlasını istemem. Ama Fae egoist, megaloman ve gösteriş budalası bir ırk. Asıl güç itidalden gelir, Bayan Lane. Aramızdaki en ölümcül düşmanlar onu gizleyebilenlerdir."

Bak, yine Bayan Lane oldum. Üstelik sıkıcı kelimeler kullanılıyor. Ama ne demek istediğini anlıyorum. Barrons'un ego-su nadiren zedelenir ve gülmekten kendimi alamam. Şimdi de hafifçe sırıtıyorum ama bir yandan da insanın hareket etme kapasitesini sıfırlayacak güçte kalkanların hangi Fae'nin olabileceğini düşünüyorum.

Resmen beni aciz bıraktı.

Otobanda ezilen hayvan yerinde bir benzetmeydi. Sırtüstü yatarken kendimi koruyabilecek halde değildim. Biri ya da bir şey beni takip etseydi, ki şanslı bir azınlığın ışınlanan birinin izini sürme yeteneğine sahip olduğunu duymuştum, beni kolayca avlayabilirdi. Sarayımda kimin, kraliçesine karşı kullanabilecek böyle müthiş bir gücü var?

Koruma büyüsüne bir kez daha saldırmayı geçiriyorum aklımdan. Şimdi orada olduğunu biliyorum ve hazırlıklıyım. Belki etrafından dolaşıp onu tuzla buz edebilirim.

Barrons düşüncelerimi sezip “Bunu yapmanı kesinlikle yasaklıyorum,” diyor. “Annemi kimin kaçırdığını ya da neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. Belki seni hissettiler ve ikinci bir büyü yaptılar. Sana tuzak kurmuş da olabilirler.”

Bana yasak sökmez. Sanki kendisi çok laf dinliyor da! Öte yandan, Periler Diyarı’nda saldırgan düşmanlarımla uğraşırken sözsüz bir anlaşmaya vardık. Aramızda tartışıp en risksiz yolu seçiyoruz (boşa vakit kaybetmediğimizi umarak) ve ancak onda başarısız olursak diğerini deniyoruz. Sonunda koruma büyüsüne yeniden saldırmanın yüksek risk taşıyan bir plan olduğuna karar veriyorum.

Aslında ben bütün bunların kimin başının altından çıktığını biliyorum. Bir türlü ikna olmayan, Barrons.

Ayağa kalkıp ona elimi uzatıyorum. Elim tuttuğunda birlikte ısınmak için parmaklarımı onunkilere kenetliyorum. “Pekâlâ. Kış Sarayı’yla başlayacağız.”

Annemi prensesin kaçırdığına eminim. Kat bana Elyreum’da olanları anlattı. Sidhe-kâhin kız kardeşlerimiz Fae’nin arasına sızmak için kutsal saydıkları her şeyi, akıl sağlıklarını ve dahası canlarını tehlikeye atarak kulübün müdavimi olmuş, hatta düşmanla yatmıştı. Sonunda Kış’ın en dişli rakibim olduğu ortaya çıkmıştı. İnsanları avlamaya en meyilli oydu ve hükümdarlığıma korkusuzca meydan okuyordu. Prensесin varlığını hissediyorum. Tacımı elimden almak için nasıl pusuda beklediğini biliyorum. Kraliçeliğin ikramiyelerinden biri de ihanet kokusunun büyülü bir yele karışıp her zaman senden tarafa esmesi galiba.

Yıllar evvel, Barrons'la Periler Diyarı'nı gezip kastlarla tanıştık ve sarayları inceledik (o zaman suikast girişimlerine henüz başlamamışlardı; beni kabullenmiş gibi rol yapıyorlardı). Kış'ın yıkılmaya yüz tutan sarayının yerini biliyorum. İlkbahar, Yaz ve Sonbahar saraylarını, Yüce Divanı ve kraliçenin evinin yerlerini de biliyorum. Ayrıca kraliçenin sarayında kimsenin varlığından haberi olmadığı gizli kartal yuvasının nerede olduğunu da biliyorum. Yıllar önce Periler Diyarı'nın çoğuna yabancıydım ama zaman kavramının olmadığı, havada asılı bir odada birkaç yüzyıl geçirip bütün dosyaları inceleyerek elimi güçlendirdim. Işık Sarayı durmadan Unutma Kazanı'ndan içiyor. Dolayısıyla ben Fae tarihini ve güçlerini onlardan daha iyi biliyorum. Kraliçenin dosyaları bir kraliçeden diğerine geçtiği için Fae'nin var olan en kapsamlı tarihi kayıtları şimdi benim hafızamda. Tek bir istisnaya: Unseelie Kralı.

Işınlanırken üçüncü katın ortasında, lemurlar için genç ağaçlar, çimenler, taze yosunlarla bezeli kayalıklar ve aralarında biten bol yemişli çalılıklarla doğal bir yaşam alanı yaratıyorum. Sonra aklıma bir fikir geliyor ve lemur parkına bir de etrafı taşlarla çevrili bir havuz yerleştirip bütün halıları kaldırıyorum. Parkelerdeki kakalar daha kolay temizlenir.

Kış Krallığı artık bir harabe değil.

Ashford, Georgia'daki Lane mabedinin aksine, Kış güzelce onarılıp sapasağlam olmuş.

Kahretsin.

Şuna bir son versen?

Barrons ayaklarımı işaret ediyor.

Aşağı bakıyorum. Bodarımın etrafındaki buzlu karlar erimiş ve nemli toprağı halı gibi kan kırmızısı kar çiçekleri kaplamış.

Evimi kaybettiğim için kızgınım. Kış'ın evini geri almasına da kızdım ve hiç düşünmeden onu işgal etmeye başladım. Fae duyguları iklimi etkiliyor.

Karda yürüyüp izini belli etmeyeceksin. Ardında ekmek kırıntıları bırakmak iyi bir fikir değil.

Anlaşıldı. Duygularımı geri çekip bir kutuya kaldırdığımda çiçekler kayboluyor ve arazi yeniden karla kaplanıyor.

Kış Krallığı, içinde nice zalimlikleri barındıran elmas kaplı bir kar küresi. Bütün cazibeleri ya bir silahı ya da bir dehşeti gizliyor.

Soğuk dayanılır gibi değil. Durduğumuz yerde buz tutuyoruz. Etrafımızı daha ılık bir iklimle kuşatarak vücut ısıımızı yükseltiyorum. Üzerimizden buz plakaları dökülüyor.

Bizi sarayın yaklaşık bir buçuk kilometre kadar uzağına ışınladım. Onunla aramızda omzumıza kadar gelen ve bazen korkunç bir şekilde hareket eden buzdan heykellerle süslü bir labirent var. Hemen ortaya çıkmaktansa nöbetçilerin yerlerini keşfedip etrafa şöyle bir göz atmak daha akıllıca olur.

Buraya son gelişimde Kış, kar fırtınalarının estiği, buzlu ve kıraç bir araziydi. Sisli havada heykeller zor seçiliyordu. Bugün hava güneşli olmasa da açık. Kışta güneş yok zaten. Yalnızca belirli aralıklarla görünen buz mavisi bir küre var.

Labirentin ötesinde sarayın dört beyaz kulesi, kurşuni gökyüzünü deliyor. Uçlarını çepeçevre saran yürüyüş yolunda tek bir nöbetçi bile göremiyorum. Saray dev gibi; Beyaz Malikâne'nin iri bir parçasından oluşuyor. Ama büyük bir kısmı on iki metrelik dantel gibi buzlarla kaplı gümüş ren-

gi duvarların ardında kalıyor. Durduğumuz yerden yalnızca karlı çatıları, payandaları ve ana kapıya çıkan yolu görünüyor. Dosyalarımda okuduğum, on binlerce Fae'nin rahatça sığacağı devasa avlusu duvarların ardında kalıyor. Geçen gelişimde duvarlar yıkılmıştı ve saray bir milenyum önce terk edilen, her yeri buz tutmuş, biçimsiz bir harabeydi.

Arktik arazide metalik kokulu bir rüzgârla sürüklenen ve yerden sadece birkaç metre yüksek bulutlar geziniyor. Biri yanımızdan geçerken bulutu oluşturan minicik kar tanelerinin jilet gibi keskin kenarları olduğunu görüyorum. Güneyin dikenli çalıları gibi şunlardan birine de takıldınız mı vay halinize. Üstelik zehirli. Beni öldüremez ama süründürürler.

Ne kadar sessiz, diye homurdanıyor Barrons.

Doğru söylüyor. Yüzyılda, bir gelen bir kar fırtınasına eşlik eden sessizlik diğer bütün sesleri susturur ve kendinizi dünyada yapayalnız hissedebilirsiniz.

Kaşlarımı çatıp güneydeki buzlu ormana bakıyorum. Rüzgâr esmesine ve uçları bıçak kadar keskin dalların birbirine sürtünmesine rağmen son gelişimizdeki gibi çınlamayla inleme arası bir ses çıkarmıyorlar. Batıda altmış santimlik bir buz tabakasının üzerinden fokurdayarak akan ve bir milenyum önce kaçırılıp işkence edildikten sonra yüzeyin altına hapsedilen sayısız insanın dehşet çığlıklarıyla haykıran nehre ölüm sessizliği hâkim.

Bütün sesler yasaklanmış gibi, diyor Barrons alayla.

Ters ters bakıyorum.

Evet, diyorum ve daha önce dikkatimden kaçan bir şeyi fark ediyorum. Geldiğimizden beri Barrons yüksek sesle tek kelime etmedi. Bütün sohbetlerimizi damgamızın özel iletişim kanallarıyla sessizce gerçekleştirdik.

Ağzımı açtığımda sesim çıkmıyor. *Bir bityeniği var ama anlayacağız bakalım*, diye homurdanıyorum öfkeyle.

Başını sallayıp elimi tutuyor. Düşman arazisinde, ilerideki buzlu saraya doğru yürümeye başlıyoruz.

*Al yalnızlığım senin olsun
İçindeki onca nefretle birlikte*

CHRISTIAN

Bir Unseelie prensine dönüşmeye başlamadan önce cinsel dürtüleri yerli yerinde, sıradan bir İskoçyalıydım. Erkeklerin akılları bir taraflarındadır derler. Benim de zihnimin derinliklerinde bir yerde o düşünce kendini asla unutturmuyordu. Hazır sağlıklı spermler üretirken onları her tarafa saçmak istiyordum.

Ara sıra bir kadın çıkagelip zihnimin derinliklerindeki cılız sesi, Nine Inch Nails grubunun “Closer”ının sert bir versiyonuna dönüştürdüyse ve yatak dışı ilişkimizi biraz zorlaştırırsa da, (sekste neden manyakları tercih ettiğimi sormayın; pestillerini çıkarıyordum, o ayrı) hayatımdaki hiçbir şey beni bir Unseelie prensinin cinsel açlığına kurban olmaya hazırlamadı.

Ben şehvetimi yatıştırdığımda kadın ölüyor.

Bunu hangi hastalıklı beyin icat etti diyeceğim ama cevabı biliyorum. Unseelie Kralı, kraliyet kastını yaratırken ne düşünüyordu acaba? Ölüm gerçekten de becerdiği herkesi öldürmek zorunda mıydı? Yarı kaçık kral yediği naneyle pek eğlenip sağda solda böbürlenmiştir belki. Ya da bir tarafına sallamamıştır.

Asıl Ölüm'ün içgüdüsel olarak ölümcül *Sidhba-jai*'ını devre dışı bırakmayı bildiğini ya da zamanla onu kontrol etmeyi öğrendiğini tahmin ediyorum. Ya da belki sadece ihtiyacını gidermeye bakıyordu ve gerisi umurunda değildi.

Öte yandan Unseelie Hapishanesi'nin sınırları içinde kalmaya mahkûm olduğu için belki ihtiyaçlarını gideremiyordu. Bu da duvarlar yıkıldığında Unseelie prenslerinin neden o kadar kudurduğunu açıklıyor. Bir milyon yılın dörtte üçünde keşiş hayatı yaşasaydım, Fae cinsel dürtüleri olsun olmasın, düz duvara tırmanırdım.

Mac gittikten sonra önüme gelen ilk istekli kadınla yatağa atlamak yerine, günümün geri kalanını Kat ve Sean'la geçirdim. Sean, Dublin'in gelmiş geçmiş en büyük gangsterlerinden, merhum Rocky O'Bannion'ın yeğeni. Ona gücümü kontrol etmekle ilgili öğrendiklerimi öğretiyorum.

Sean'la krallığımın kalan son çimenlerini defalarca arşınlarken, ona botlarının altındaki toprağı nasıl hissedebileceğini ve araziye küle çevirmeden o gücü nasıl kendisine çekeceğini göstermeye çalıştım.

Zaman geçtikçe öğrencimin sabrı azaldı ve bir yandan toprağı karartmaya devam ederken öte yandan öfkesinin mıknaatıslı gücüyle yüzyılın en şiddetli fırtınasını evime çekti. Solucanlar yanarken acıyla çığlık attı. Köstebekler neye uğradıklarını bile anlamadan kül oldu. Yılanlar öfkeyle tıslarken

kavruldu. Larvaların patlarken çıkardığı sesleri duydum ve yeraltındaki hayatın yok oluşunu üzüntüyle izledim.

Sean O'Bannion sadece yürüyerek yeryüzünü kavuruyor ve içindeki her şeyi öldürüyor. Gücün böylesi olmaz olsun. Bir kez daha soruyorum: Unseelie Kralı neyin kafasını yaşıyordu acaba?

Sean yenilgisinin öfkesiyle yalan söylediğimi ya da topraktan kuvvet alma olayının her prens için aynı işlemediğini iddia etti. Bu arada, yağın şeye de yağmur demeye bin şahit isterdi. Zamanın şafağında kendini İrlanda'nın tepesine park edip psikopatça Sean'ın huysuzluğuyla serbest kalmayı bekleyen bir okyanus gibi üzerimize boşalıyordu. Elimden geldiğince sabırla (pekâlâ, çok kızgındım, çünkü yeniden seks yapabilme biletini kapmışken ona yardım etmeye çalışıyordum) gücün bütün prensler için aynı çalıştığını ama o druid eğitimi almadığı için belki biraz daha zorlanabileceğini açıklamaya çalıştım. Meditasyon yapmayı öğrenmek gibi bir şey bu. Dikkatini tek bir noktaya yoğunlaştırmak zaman alır. Bıkmadan usanmadan alıştırmak yapmak gerekir.

Sean bana inanmadı. Büyük, siyah kanatlarından sular süzülerek ve her adımında toprağa yıldırımlar düşürerek öfkeyle çekip gitti. Kat aralarında güvenli bir mesafe bırakarak süklüm püklüm peşine takıldı.

Ben çocukluğumdan beri doğayla ahenk içinde yaşadım ve öyle yetiştirildim. İnsanlar doğanın doğal olmayan bir parçası. Hayvanlar bize acı veren aptal duygulardan mustarip değil. Ben hiç kendine acıyan bir hayvan görmedim. Öteki çocuklar evde oyuncaklarıyla oynarken, babam beni ormanın derinliklerine götürdü. Bana evreni saran sınırsız kalpler ağının bir parçası olmayı öğretti. Ağaçlardaki kuşlardan tepemde vızıldayan sineklere, yavrularıyla oynaşan tilkiden zengin

toprakta tüneller açan solucanlara dek bir bütün olduğumuzu anlattı. Beş yaşında, bu tür şeyleri günlük hayatlarının bir parçası saymayan herkesi anlamakta güçlük çeker olmuştum. Büyüdüğümde, Dageus amca odamın önündeki ağaca tüneyen büyük orman baykuşuyla nasıl bütün olacağımı gösterdi bana. Bedenini asla gasp ederek değil, nazıkçe geçirecektim ele ve dünyaya onun gözlerinden bakacaktım. Hayat her yerdeydi ve çok güzeldi.

İnsanların aksine, hayvanlar yalan söyleyemez.

Biz insanlar o konuda uzmanız. Özellikle de kendimize yalan söylemekte.

Ben Sean gibi huysuzluk etmedim. Kendime hep sabırlı olmam gerektiğini hatırlattım. Druid eğitimimin avantajına sahiptim. Yine de gücümün yeryüzünden geldiğini keşfetmem ve onu dizginlemeyi öğrenmem yıllar sürdü.

Sean kendi yarattığı bir karanlığın içinde debelenmekten onun ötesini göremiyor, görmek istemiyor. Bir noktada çaresizlikle kıvranmayı kendine hak görüyor. Uzun zaman önce ben de kendime acıyordum. Herkesten ve her şeyden nefret ediyordum. Herkesi ve her şeyi suçluyordum.

O şekilde hissettiğim sürece bir arpa boyu yol alamadım.

Bizler kazaları ya da kötü şansını tek bir olaya, tek bir kişiye veya başka herhangi bir şeye bağlayacak kadar aptalız. Oysa kaderimiz bizim elimizde. Her sabah uyanmayı biz seçiyoruz. Hayata karışıp yaşamak bizim tercihimiz. Dolayısıyla başımıza gelen her şeyde bizim de parmağımız var. Bunun için oturup kendimizi suçlayalım demiyorum elbette. Ama yola devam edebilmek için önce başımıza gelenleri kabul edelim. Hayatın bize verdiklerine isyan etmekle elimize hiçbir şey geçmiyor ne yazık ki. Aksine, yerimizde sayıyoruz ve olmak istemediğimiz bir durumun, ait olmadığımız bir yerin içine hapsoluyoruz.

Evrene gönderdiğiniz düşünceleri titizlikle seçin. Çünkü evren bizi dinliyor. Sınırlarınızı savunun. Düşlerinizi savunun.

Düşlerden bahsetmişken... Ellerimi ensemde kavuşturup yıllardır ilk kez yatağında sırtüstü uzanmanın tadını çıkarıyorum. Bundan önce kanatlarım rahat vermiyordu. Halbuki eskiden beri sırtüstü uyumaya alışığım. Saat geç oldu. Bu vakitte ancak benimle para karşılığında sevişecek bir kadın bulurum (kalbim hâlâ şövalye ruhlu, romantik bir Keltar gibi atıyor). Dolayısıyla hayal ettiğim gibi bir seksi ancak rüyalarımında bulacağım sanki. Prens olduktan sonra uykuya ihtiyacım kalmasa da insan yanımdan bundan hâlâ hoşlanıyor ve hiç olmazsa birkaç saat kestirmeye çalışıyorum. Gerçi uykum gelmediği için bazen kendimi epey zorlamam gerekiyor.

Mac, prenslerin hiç uyumadığını söylüyor. Bu doğrusa dönüşümümü bir an önce tamamlamaya can atmıyorum doğrusu. Rüya hayatın tadı tuzu.

Uyumadan önce en son Mac'i düşündüğüm için rüyama girdi sanırım. Bir ara paranoyaklığım tuttu, Barrons'un bunu hissedip kara büyüyle bilinçaltıma sızmasından ve beni öldürmesinden korktum. Barrons paylaşmayı sevmeyen asabi manyağın tekidir. Ondan her şey beklenir.

Mac kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar seksi bir kadındır. Çiklet pembesi maskesinin altında büyüleyici bir karanlık gizli ve bu da ister istemez erkekleri tahrik ediyor. Yatakta nasıl vahşi ve azgın bir hatuna dönüştüğünü düşünmeden edemiyorum. Dediğim gibi, ikilikler benim zehrim.

Pekâlâ, rüyamda Mac direkli karyolamın ucunda çıtır çıtlak dikiliyor. Sırf ona bakarken bile içim gıcıklanıyor. Alt du-

dağını dişlerken yüzüne acayip seksi bir gülümseme yayılıyor. Her nasılsa hem masum hem de son derece edepsiz görünmeyi başarabiliyor ve bana çılgın bir maceraya hazır olduğunu söylüyor.

Vücudu ince ve güçlü. Sımsıkı, muhteşem bir poposu var. Saçları... Bir dakika. Neden Mac'in güneş rengi saçlı, eski halini görüyorum?

Seksle bozduğum kafamda bir uyarı çanı çalmaya başlıyor. Başka yerlerinde de, çoğu kadında olmayan tüyler olduğunu fark ediyorum. Oysa Mac bugün açıkça tüylerini aldığını söyledi.

Lanet olsun.

O baş belası kütüphaneci bu.

İyi de neden? Başka herkese razıyım. Enyo Luna olabiliirdi mesela. Siyah, ateşli bakışları, esmer teni ve hafifçe salınarak tam bir savaşçı gibi yürüyüşü geliyor aklıma. Son birkaç yıldır yatağında kendi savaş meydanını yaratmaya can atıyor. İstesem yerde, manastırın herhangi bir köşesinde ya da sokak ortasında sevişir benimle.

Ama yok. Her nedense bugün beni defalarca aşağılayan, kraliçeyle işbirliğine yanaşmayan, açıkça düşmanlığını belli eden ve şüphesiz arkamızdan iş çeviren şişe cinini düşünüyorum.

"Tanrıça aşkına, kitaplarda bahsedildiği kadar varsın. Hatta daha fazlası. Resimlerinden daha yakışıklısın." Kütüphaneci/Mac yatağa çıkıp kucağıma oturuyor ve iki eliyle aletimi kavırıyor...

"Kes şunu." Ellerini itiyor ve öfkeyle homurdanmamak için kendimi zor tutuyorum, çünkü aslında tabii ki ellerinin orada kalmasını istiyorum. Ama bir yandan da bu ani saldırı karşısında şaşkına dönmüş vaziyetteyim ve tıpkı Mac'e benzemesi, rahatsızlığımı bir kat daha artırıyor. Hem ben zevki

uzatmaktan yanayım. Ne bu böyle arkamızdan atlı kovalar gibi?

“Neyi yanlış yapıyorum söyle!” diye bağıyor. “Bana her şeyi öğret.”

Hayır, ben bu rüyayı istemiyorum. Onu üzerimden attığımda sırtüstü yatağa düşüyor. Bacakları açılıyor, memeleri sallanıyor ve kendimi tutamayacağımdan korkmaya başlıyorum.

Gözlerimi duvara dikiyorum. Aklımın her bir köşesinde pıtrak gibi kırmızı bayraklar bitiyor ve uyarı çanları çalıyor. Sezgilerimi dinlemeyi öğrendiğim için yataktan hışımla fırlıyorum. Bir terslik var ama ne? Sonunda rüyayı burada kesmeye karar veriyorum. “Defol!” diye bağıyorum onu elimle kovalayarak. “Seni burada istemiyorum.”

“Yalan,” diyor.

“Yalan makinesi benim,” diye tıslıyorum. “Sana git...”

Sözümü kesiyor. “Saçmalık. Bakire olabilirim ama bunun anlamını biliyorum.” Sertleşen aletimi işaret ediyor. Dizlerinin üzerinde doğrulurken memeleri yine baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyor ve aletime uzanıyor. “Benimle seks yapmak istiyorsun.”

Bir kez daha elini itiyorum. “Hayır, işlemek istiyorum,” diye yalan söylüyorum. “Erkekler çişleri geldiğinde de sertleşebilir. Çık rüyamdan. Tıpkı Mac’e benziyorsun. Seni istemiyorum.”

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama sonra şaşırılmış gibi duraksıyor. Elini göğsüne götürüyor, ağzını kapatıyor, yutkunuyor, tekrar açıyor ve şaşkın bakışlarım arasında rahat bir beş saniye boyunca geçiriyor. Burnuma arpa kokusu çarpıyor.

Böyle seks rüyası olmaz olsun. Bu konu üzerinde çalışmam gerek.

Yatağın kenarına doğru emekleyip eliyle ağzını kapatarak gülüyor. “Geçirdim!” diye bağıyor sevinçle. “Nasıl bir his olduğunu hep merak ederdim.” Kaşlarını çatıyor. “Mini mini bir *gaheena* boğazımdan yukarı tırmanmaya çalışıyordu sanki. Hiç hoş değildi. Ama dışarı çıkarken acayip zevkliydi.”

Uzun, seksi bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıyor (hâlâ çıplak ve süper seksi) ve bana hayranlıkla bakıyor.

Eğilip havayı kokluyorum.

Bilinçaltım uçmuş. Şirret kütüphaneciyi rüyamda görmem yetmezmiş gibi, bir de yatağıma gelmeden önce onu Guinness’le sarhoş etmişim. Beynimin kurduğu bağlantılar bazen beni aptal ediyor. “Senin kafan güzel,” diyorum çarpık hayal gücümün eserine.

Tekrar geçirip gülüyor. Sarhoşluğundan rahatsız değil belli ki. “Evet! Başımdan yeni bir olay geçiyor! Bugün hayatımın en güzel günü. Şişeye çarpa çarpa yoruldu ve susadım. Şişenin dibindeki şeyden biraz içeyim dedim. Sonra uzandım ve uyuyakalmışım...” Birden bakışları bulutlanıyor ve öfkeyle tıslıyor. “Az kalsın o leş kokulu sıvının içinde boğuluyordum,” derken parmağını yüzüme doğru sallıyor ve memeleri (Mac’inkiler) o kadar erotik bir şekilde titreşiyor ki ne söylediğini bile anlamıyorum. “Nasıl bir pisliksin sen ha? Kim başka birini boğulsun diye pis kokulu bir şişeye hapseder?”

“Sen insan değilsin ve boğulamazsın.”

“Senin kadar insanım ve boğulabilirim.”

“Yalan.”

“Ölüyorum sandım.”

Bu kadarı doğru. Cadı’nın elinde acı çekerken ben de aynı hissettirdim. Biz gerçekten ölemesek de bir nevi ölüyoruz. Sonra hâlâ baygınken iyileşip geri dönüyoruz. “Ayrıca Fae uyumaz.”

“Bazılarımız uyur.”

Sözlerindeki samimiyeti hissediyorum. “Hiçbiri gerçek değil,” diye mırıldanıyorum ondan çok kendime. Yine de ikna olmakta zorlanıyorum. Kütüphaneci şişesinden çıkıp yatağıma geldi öyle mi? Yok artık! “Rüya görüyorum ve artık bitmeli. Hemen!” Ona ateş püsküren gözlerle bakarak puf diye ortadan kaybolmasını bekliyorum.

Kaybolmuyor.

“Hepsi gerçek.” Tekrar geçirip çingiraklı bir kahkaha atıyor. “Ve olağanüstü. Şimdi seks istiyorum.”

“Uykudayım ve rüya görüyorum.”

“Görmüyorsun.”

“O şişeden çıkamazsın. Bu bir kural. Cinler şişelerini kırmaz. Bunu yapabilseydiler cin diye bir şey kalmazdı.”

“Anladım. Sen cinleri iyi tanıyorsun galiba.” İnceden alay ediyor benimle. Bir yandan da nasıl cilveli.

“Hayır,” diyorum sertçe. “Ama herkes kuralları bilir.”

Ben,” diyor sarhoş ve ukalaca, “cin min değilim. Ben kütüphaneciyim. Haydi, seks yapalım.” Gözlerini hevesle yüzüme dikeyor.

“Yeter!” Arkamı dönerken yeni kontrollü gücümle kendimi giydiriyorum. Cevaplara ihtiyacım var ve onları nerede bulacağımı biliyorum. Rüyada mıyım, yoksa uyanık mıyım? Uyanıksam kesin olan bir şey var, kütüphanecinin yeni evi, dibinde bir parmak *usquebaugh* kalan gümüş bir cep şişesi olacak. Bira şişesinden kaçıp bana böyle bir oyun oynadıysa yeniden boğulmayı hak ediyor.

“Dur!” diye bağıırıyor arkamdan. “Ben seks yapmak istiyorum. Geri dön.” Yine geçiriyor ve kıkır kıkır gülüyor.

Pekâlâ, işte şimdi bozuldum. Sarhoş bir kadın beni baştan çıkarmak için parmağını bile oynatmadan ve romantizmi ta-

mamen bir kenara bırakarak benimle seks yapmayı talep ediyor. Üstelik ön sevişme denen şeyden bile haberi yokmuş gibi davranıyor. “Bir adamın karşısına çırilçıplak çıkıp ondan seks talep edemezsin. Bu işler böyle yürümüyor.”

“Elbette öyle yürüyor.”

“Hayır.”

“Bana şu koca evrende bu işlerin böyle yürümediği tek bir krallık söyle.”

“Benimkinde – ve beni yalnızca o ilgilendirir!” diye gür-lüyorum. Dönüp odadan çıkıyor ve kapıyı öyle bir çarpıyorum ki bütün kale titriyor, duvarlardaki tablolar tıngırdıyor. Birkaç kapı aşağıda, boş yatak odalarından birinde büyük bir duvar aynasının cıvataları gıcırdayarak gevşiyor ve bir şangırtı kopuyor.

Bir bu eksikti.

Ne bahtsız bir herif olduğumu bildiğim için bu ayna kesin sihirlidir ve içinden başıma bela olacak bir şey daha kaçacağı-na kalıbımı basarım.

Kırmızı Cadı’nın hem bağırsak koleksiyonu yapan hem de seks manyağı yeni bir sürümü mesela.

Gerçekten uyanmam lazım.

*Damarlarında bir sürüngenin kanı akıyor*MAC

Georgia'da ışık parlak, sıcak, kendinden emin ve hatta bazen de ukala. Her köşe bucaktan fışkırıp hem insanların açılıp saçılmasına neden olur hem de moralleri düzeltir.

İrlanda'da ışık ketum. Dokulu, kararsız, biraz küstah ve havalı. Kıyıda köşede sinsice belirir, her odayı ve sokağı kasvetle doldurmak için gölgelerle sözleşir. O uğursuz ışığa bir de sisin ve neredeyse hiç dinmeyen yağmurun eşlik ettiğini hayal edin. Alın size evde kalıp kat kat giyinmek ve çayınızla şöminenin önüne kıvrılmak için ideal bir hava. Dünyanın en iyi edebiyatçılarından bazılarının buradan çıkmasına şaşmamak lazım. James Joyce, Oscar Wilde, W. B. Yeats ve hatta Belfast doğumlu C. S. Lewis. Hepsi İrlanda'nın evlatları.

Periler Diyarı'nda ışık, Fae'yle ilgili diğer her şey gibi bambaşka özellikler kazanıyor.

Kış Krallığı'nın ışığı asık suratlı, kötü niyetli ve kurnaz. Daha fazlasına ihtiyacınız olduğunda soluyor ama Kış'ın labirentini süsleyen, donmuş ölümlü ve Fae heykelleri gibi tüyler ürpertici görüntülerle karşılaşmak istemediğinizde gözünüzü acıtacak kadar keskinleşiyor. Hepsi de onlara uğrayan dehşetin ortasında, ağızları yardım ve ıstırap çığlıklarıyla beş karış açık halde donup kalmış.

Bakışlarının ağırlığını üzerimde hissettiğimde tüylerim diken diken oluyor. *Kurtar bizi*, diye feryat ediyorlar yuvalarından fırlayan gözleriyle. *Sen kraliçesin, yapabilirsin*.

Küçükken babam beni deniz alçaldığında Tybee Adası'ndaki kumsala götürdü. Suların çekilmesinden nefret ederim. Okyanusun cezir hareketi sayısız deniz canlısını mağdur eder çünkü. Minik mobil evleri su üzerinde dımdızlak kalır ve deniz yükselene dek kolay avlar olurlar. Zaten çoğu da ölür. Yaşam döngüsünü anlıyorum. Yok oluşlarının bir amacı olduğunu biliyorum.

O gün beni asıl gücendiren, kumsaldaki insanların düşüncesizliği oldu. Arkadaşlarına gösterdikten sonra muhtemelen bir köşeye fırlatacakları bir plaj hatırası için acımasızca o narin canlıları evlerinden ettiler. Onları kızgın kumların üzerinde çıplak bedenleriyle öylece bırakıp bir martıya ya da balıkçıla yem ettiler. Hatta bazılarını doğrudan yırtıcı kuşların önüne attılar.

Hepsi bir deniz kabuğu içindi.

Katiller! diye bağırmak istedim.

Sular alçaldığında Kış Krallığı da acı çeken biçarelerle doluyor ve cezalarını ancak ben hafifletebilirim. İşkence çeken ruhlarını serbest bırakıp onları yeniden hayat denizine atabilirim.

Onları neden dondurduğunu bilmiyorsun, diye homurdan-

dı Barrons. *Kim olduklarını ve neler yapabileceklerini bilmiyorsun. Kırmızı Cadı gibi birini ya da daha kötüsünü serbest bırakabilirsin. Belki bu bir tuzak. Bunlar aslında Kış'ın donmuş ordusu. Gördüklerini rapor ediyorlar ve onları özgür bırakırsak kendimizi bir savaşın ortasında bulabiliriz. Periler Diyarı'nda her türlü düzenbazlığa karşı uyanık ve hazır olmalısın. Daima.*

Heykellere bakıyorum. *Annem de aralarında olabilir mi?*

Olsaydı bilirdim. Periler Diyarı'nda onu yakın mesafelerde hissedebiliyorum. Şu anda hiçbir şey hissetmiyorum.

Nefesimi tuttuğumu ancak üfleyince fark ediyorum. *Saraydaysa hissedersin öyleyse?*

Bütün kanatlarını gezersek, evet.

Akıntı nasıl da tersine döndü. Ben onun hissedeni değilim artık ama o benim anne-mıknatısım. Sağıma soluma bakmaktan vazgeçip heykellerin yakarışlarını kararlılıkla duymazdan geliyorum. Yaklaştıkça kale duvarları daha da yüksek ve korkutucu görünüyor.

Gözlerimi kısıyorum. *Yanlış mı görüyorum?*

Barrons bana karanlık bir bakış fırlatıyor. *İçeri girilebilecek her bir nokta mühürlenip büyülenmiş. Bayağı güçlü bir şey.*

Bundan sekmişim demek ki. Kış, koruma büyülerıyla sarayına girişimi engellemiş. Başarılı da olmuş. Mülkün bütün girişleri karmaşık rünlerle bezeli, parlak, gümüş levhalarla kapatılmış.

İçimdeki dosyaları hızla karıştırarak, tarihin herhangi bir döneminde bu şekilde mühürlenene bir saray var mı diye bakıyorum.

Hayır, bunun bir örneği daha yok!

Artık eminim. Hanımefendi sarayını mühürlemiş, çünkü annem içeride. Dolayısıyla beni dışarıda tutmak için böyle bir yola başvurmuş. *Sana söyledim,* diye tıslıyorum Barrons'a.

Yine aynısını yapıyorsunuz, Bayan Lane. Elinizde tek bir kanıt bile olmadan karara varıyorsunuz. Hatta bundan o kadar eminsiniz ki karşınızdakini suçlamaya kalkışyorsunuz.

Kim haklı kim değil göreceğiz bakalım, diyorum öfkeyle. Elimi tut. Işınlanacağız.

Çarptığın koruma büyüünden sekmek için mi? Hiç şansın yok. İçeri yürüyerek gireceğiz.

Kaşımı kaldırıyorum. Annemi Kış'ın kaçırdığını düşünmüyordun hani? Aynı engelle karşılaşmamız biraz şüpheli olmaz mı?

Ben varsayımlara göre hareket etmiyorum. Bütün seçenekleri değerlendirip en akıllıca yolu izliyorum.

Gözlerimi devirmekle yetinip peşinden gidiyorum.

Labirentten çıkıyor ve karşımızda dev gibi yükselen kapıya doğru yürüyoruz. Dosyalarım sayesinde bütün krallıklara girebiliyorum. Kış onun için sarayını mühürledi. Bana kapılarını kapatamayacağını biliyordu. Kanatlı kapıların önünde havaya semboller çizerek bir rün oluşturuyor ve buzlu yüzeye yapıştırıyorum. Kapılar bana direnir gibi bir an titredikten sonra yavaşça açılıyor.

Bir adım atıp zınk diye duruyorum.

Gördüklerimi kavramakta güçlük çekiyorum. Bütün Unseelie'nin öldüğünü kendime hatırlatmam gerekiyor. Ama bunlar Seelie. Ya da en azından öyleydiler. Şimdi ne olduklarına emin değilim.

Neler oluyor burada? diye söyleniyor Barrons.

Hiçbir fikrim yok. Ama sarayın neden mühürlendiğiyle ilgili fikrimi bir kez daha gözden geçiriyorum. Kış yalnızca beni değil, birçok şeyi dışarıda tutmaya çalışıyor. Bütün sesleri kesmesinin nedeni de aşağıdaki avluda olup bitenleri duymaya tahammül edememesi.

Olanaksız sandığım bir şeye kendi gözlerimle tanık oluyorum: Kış, sarayının kontrolünü kaybetmiş.

Bunu grotesk bir forma bürünerek karşımızdaki şiddet gösterisinin bir parçası olmadığını varsayarak söylüyorum tabii.

Krallığının duvarları arasındaki bu tüyler ürpertici sessizliğe rağmen Kış sarayı savaşta zira.

Kendisiyle.

*Bu saatten sonra kimse yardım edemez bana,
boğazıma kadar pisliğe battım*

CHRISTIAN

Lanet olsun, rüya görmüyorum.
Guinness şişesi botlarımın altında tuzla buz oluyor.
Şapelin taş zemini cam kırıklarıyla dolu.

Kütüphaneci dediğini yapmış. Cam hapishanesinin içinde kendini oradan oraya fırlatıp şişeyi raftan düşürmüş. Sonra da kaçmış.

Meğer içim ondan rahat değilmiş. Başımdan geçenlerin rüya değil gerçek olduğunu sezdim. Az kalsın kraliçenin bile ne olduğunu ayırt edemediği bir Fae ciniyle seks yapacaktım. Bende bu şans varken kesin ruhumu kemirmek için pusuda bekleyen dişi bir şeytan çıkardı ve psikopat bir canavara dönüşürdüm.

“Benimle neden seks yapmadığını anlamıyorum,” diyor ağlamaklı bir ses arkamdan.

Kırık camların üzerinde hızla dönüyorum. Tabii ki peşimden gelmiş.

“Kimsin sen? Benimle oyun oynamaya kalkışma. Yoksa seni ağzına kadar dolu bir bira şişesine tıkarım ve defalarca boğulursun. Hem de sonsuza dek!”

“Bütün erkekler sadist mi?”

“Bütün Fae sapık mı? Nasıl bir iş çeviriyorsun? Sahi adın ne senin? Gözünü seveyim giyin artık!” diye ekliyorum öfkeyle.

Buyruğumu hemen yerine getirmesine şaşırıyorum. Ama giyinik hali çıplağından da beter, çünkü şimdi üzerinde meme uçlarını ve vücudunun bütün kıvrımlarını belli eden, incecik bir elbise var. Üstelik Mac’in sütun bacakları hâlâ olduğu gibi ortada.

“Adım, Lyryka,” diyor usulca. “Nazik davranmaya çalışıyorum. Her şeyi daha da zorlaştırmamak için.”

Gözlerimi kırptştırıyorum. Seks manyağı bir Fae tarafından kabalıkla suçlanıyorum. Üstelik önce o bana saldırdı. “*Nesin* sen?”

“Bunu sana söyleyemem.”

“Neden?”

Yeniden geçiriyor, fakat bu sefer kıkırdamıyor. “Daha önce hiç sarhoş olmamıştım. Bu halimden hoşlanmadığıma karar vermek üzereyim. Ne zaman geçer?”

“Beş dakikaya. Uzun süre sarhoş kalmayız. Ben bir şişe viskiyle on dakika gülüyorum. Sonra kafam zonklamaya başlıyor.”

“Benim kafam zonklamaya başladı bile.” İnleyerek yere bağdaş kuruyor ve başını ellerinin arasına alıyor.

Ona acıمامı mı bekliyor? Havasını alır. “Bana ne olduğunu neden söyleyemezsin?”

“Çünkü bilmiyorum,” diye mırıldanıyor. “Sadece Fae olduğumu biliyorum.”

“Seelie ya da Unseelie olup olmadığını da mı bilmiyorsun?”

Başını kaldırıp iki yana sallıyor ve yüzünü buruşturuyor. “Ah!”

“Cevap ver,” diyorum ve onu yalan testinden geçirebilmek için sorumu yineliyorum. “Seelie misin, Unseelie mi?”

“Buna karar vermek için elimde yeterince kanıt yok. Şüphelerim ve sorularım asla cevaplanmadı.”

Doğru söylüyor. Eğer Unseelie’ye türünün yaşayan son üyesi. Ben ve Sean dışında. Ayrıca ben bizi o gruba dahil etmiyorum.

İnleyip şakaklarını ovuşturuyor. “Baş ağrısı ne kadar sürer?”

“Yarım saat kadar.”

“Sarhoşluktan daha mı uzun sürüyor?” diye soruyor hayretle. “Haksızlık bu!”

Katılmamak elde değil.

Bir süre daha başını ovuşturduktan sonra hafifçe inliyor. “Sadece türümün tek örneği olduğumu biliyorum.”

Bu da gerçek. “Mac ya da Dani gerçek formun değil öyleyse?”

Kafasını iki yana salladığında yine yüzünü buruşturuyor. “Hayır.”

“Bana kendini göster.”

“Olmaz, yasak.”

“*Sana emrediyorum, bana gerçek formunu göster!*” diye kükrüyorum Druid Ses’iyle.

Şimdi itaat etmesin de göreyim.

“Ah, başım! Boşuna bağırıp durma. Yasak dedim ya.”

Ses’ten erkilenmiyor. Hapı yuttum. “Kim yasakladı?”

“O.”

“O kim?” diye gürlüyorum.

Parmaklarını şakaklarına bastırıp burnunu kırıştırıyor. “Normal sesinle konuştuğunda seni gayet iyi duyabiliyorum. Bana bağırarak istediğini yaptıramazsın. İsteddiğini yaptırmak için insanlara bağırmanın hiçbir mantıklı tarafı yok. Senden daha akıllıca davranmanı beklerdim. Ayrıca sana onun kim olduğunu söyleyemem.”

Kim oluyor da benden şöyle ya da böyle davranmamı bekliyor? “O da mı yasak?” diye homurdanıyorum. “Yatağıma neden geldin?”

“Seks yapmak istedim,” diyor dürüstçe. “Daha önce hiç yapmadım. Kitaplarda okudum ve nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Ölümlülere ve Fae’ye mantığa aykırı şeyler yaptıran bir şeyi ben de tecrübe etmek istedim. Bana tuhaf ve iğrenç geldi ama herhalde o kadar muhteşem bir şey ki ölümlüler onun için ölüyor. Fae de öyle. Unseelie Kralı’yla metresinin hikâyesini duymuşsundur.” Omuz silkiyor. “Eh, senin de her bir tarafın yerli yerinde.”

Ay, ne sevindim! Utanmaza bak!

“Ayrıca gayet hoş görünüyorlar,” diye ekliyor çabucak. “Fark etmezsin diye belirteyim. Bak, yine kibarlık ediyorum. Ama iltifat değil, gerçek. Hepsini gördüm ve beğendim.”

Onu sorguya çekmeye başladığımdan beri ağzından çıkanları dikkatle dinliyorum. Tek bir yalan bile söylemedi. Gerçi faydalı bir bilgi de vermedi. Farklı bir yaklaşım deneyeceğim. Bakalım dolaylı sorularla arası nasıl? Birinin onu dışarı çıkarıp çıkarmadığını merak ediyorum. “Sen şişedeyken kütüphaneyi nasıl organize ediyorsun? Kitapları ve diğer şeyleri taşıdığımdan neden haberin yoktu?”

“Düzenleme işini şişenin içindeki minyatür Kütüphane üzerinden yapıyorum. Onda yaptığım bütün değişiklik-

ler gerçek Kütüphane'ye yansıyor. Ama aksi mümkün değilmiş anlaşılan. Kütüphane'yi taşıdığını fark edemedim." Gözlerini öfkeyle kısıyor. "Ama sen şişemi kırdın ve Kütüphane'nin minyatür kopyasını mahvettin. Şimdi koleksiyonu ancak gerçek Kütüphane'de çalışmama izin verirsen düzene sokabilirim. Hem belli ki şişem defoluymuş. Biri Kütüphane'mi götürdü ve benim ruhum duymadı. O zaman görevimin ne anlamı kaldı? Hiçbir konuda kontrol sahibi değilim!"

"Seni bu göreve kim getirdi?"

İsyankâr bir bakış fırlatıp cevap vermiyor.

"Dur, tahmin edeyim. Bundan bahsetmek de yasak."

"Evet."

"Kimliği belirsiz bir Fae'ye itaat ediyorsun."

Susmaya devam ediyor.

"Türünü bile söylemiyorsun. Fae mi, eski bir tanrı mı ya da belki Unseelie Kralı'nın kendisi mi?"

"İstesem söyleyebilir miydim bilmiyorum. Ama istemiyorum. Bu kaba tutumun yüzünden sana yardım etmek içimden gelmiyor. Belki bir şey, söylememem gerekenleri söylememi engelliyordur. Ya da bu bir varsayım değil, gerçek ve o şey bana susmanın kendi kararım olduğunu düşündürüyor. Ya da konuşmaya kalkışırsam başıma korkunç bir iş gelecek. Sonsuza dek bir şişede yaşamaktan ve hayatıma dair hiçbir konuda söz sahibi olmamaktan daha korkunç bir şey."

Yine doğru söylüyor ve birden ona acıyorum. Bir şişeye hapsedilip kukla gibi oynatılsaydım ben de aksi biri olurum. O, birinin tutsağı ve ömründe hiç seks yapmamış. Bir Fae için büyük işkence.

Sessizlik uzayıp gidince bana sert bir bakış fırlatıyor. Ben de aynı şekilde karşılık veriyorum ve aramızda beklenmedik

bir elektriklenme oluyor. İkimiz de hissediyoruz.

“Bana şefkat duyuyorsun,” diyor hayretle karışık bir sevinçle.

“Beni sinir ediyorsun.”

“Yine de durumumun ne kadar zor olduğunu anlıyor ve bana hak veriyorsun.”

Mecburen başımı sallıyorum. Fae birbirlerini zor durumlarda bırakmalarıyla tanınır. Biri de onun hayatının içine etmiş işte.

Umutla yüzüme bakıyor. “Birine empati duyuyorsan aynı zamanda ondan hoşlanıyorsun demektir. Benimle ilgili fikrini değiştirdin mi?”

“Seks yapmayacağız,” diye homurdanıyorum.

Kısa bir sessizlikten sonra “Bunu kabul edebilirim,” diyor. “Şimdilik. Belki bir gün istersin. Bu arada, arkadaş olabilir miyiz? Benim hiç arkadaşım yok. Arkadaşlar birbirlerini kollar. Yardımlaşırlar ve birbirlerine nazik davranırlar.”

Gözlerimi kapayıp dişlerimi gıcırdatıyorum. İçimden bir ses *Hayır!* diye bağırmasına rağmen İskoçyalı kalbim bu kadın için kanıyor. Bence zeki, temkinli ve hilesi hurdası olmayan biri o. Eğer söyledikleri doğruysa, ki o konudaki sezgilerime yüzde doksan dokuz nokta dokuz güveniyorum, hayata dair bildiği her şeyi kitaplardan öğrenmiş. Yine de kim ya da ne olduğunu bilmek zorundayım. Ona güvenmemi istiyorsa bana gerçek yüzünü göstermeli.

“Lütfen beni tekrar şişeye kapatma,” diye mırıldanıyor. “Hiç olmazsa biraz daha dışarıda kalayım. Azıcık yaşamak istiyorum. Sana yalvarıyorum. Serbest kalacağım günü o kadar çok bekledim ki.”

Gözlerimi açıp *Sıçtım*, diye düşünüyorum. *Şimdi onu asla bir şişeye koyamayacağım.* Onu zorla hapsedip kütüphanesin-

den bile mahkûm bırakırsam, kendimi krallığımın en aşağılık adamı gibi hissedeceğim ve o rolü Sean'a daha çok yakıştırıyorum. "Dışarıda kalmama izin verirsem sözümü dinleyecek misin?"

Gözlerinde o kadar isyankâr bir ifade belirliyor ki bir an onu kolundan tuttuğum gibi bir şişeye tıkmak istiyorum. Zaten derdim başımdan aşkın ve şimdiye kadar talihsiz bir hayat sürdürüyse de o, bildiğini okuyan bir kadın. Henüz hür iradesiyle hareket etmeyi bilmiyor, fakat bunu öğrendiğinde kim bilir başıma ne çoraplar örecektir? Şanssızlığımı bildiğim için adım gibi eminim bundan. Yine nasıl bir belaya bulaşacağım diye kara kara düşünmeyi bile bıraktım. Resmen felaketime zemin hazırlıyorum.

"İlla bir erkeğe itaat etmem gerekiyorsa ve hayatımın kontrolü asla benim elimde olmayacaksa, en azından şişenin dışında kalmayı yeğlerim. Hem belki sözünü dinlersem beni ödüllendirirsin," diye ekliyor gözleri parlayarak.

"Birbirimizi tanımıyoruz. Sana güvenmiyorum. Günün birinde bu değişirse..."

"O zaman dinler misin beni? Karşındaki gerçek biriymiş gibi?"

"Milyonda bir ihtimalle, evet. Ama bana gerçek yüzünü göstermeden olmaz."

Üzüntüyle iç çekiyor.

Hay aksi. Nasıl yaptı bilmiyorum ama bir şekilde yüreğime dokunmayı başardı. "Sana çizdiğim sınırlara uyarsan gözüme girersin. Öyle hemen büyük bir serbestliğe sahip olmayı bekleme." Sezgilerim yine beni uyarmak için çırpınıyor. Bu işin sonu iyi bitmeyecek, hissediyorum.

Yine de rayından çıkan bir tren gibi hızla kıyametime doğru ilerliyorum. Ya fena toslayacağım ya da son anda aşağı at-

layıp hiç bilmediğim bir yerde pusulasız kalacağım. Kahrolası İskoçyalı yüreğim. Ben Keltar şövalyelerinin özellikleriyle donanmış bir Unseelie prensiyim ve kalbim attığı sürece özümne sadık kalacağım. Hiçbir kadın, hiçbir insan seçimlerini kendisinin yapmadığı ve kontrolünü elinde tutmadığı bir hayat yaşamamalı.

“Adın ne?” diye soruyor. “Sen benimkini biliyorsun.”

“Christian.”

“Fae adını soruyorum. Hangi Unseelie prensisin?”

Kendimi bu şekilde tanıtmaktan nefret ediyorum. Melodrama kaçtığımı hissediyorum. “Ben, Ölüm’üm.”

Önce boş boş bakıyor yüzüme. Sonra gözleri dehşetle irileşiyor.

Birdenbire kaleydoskopik bir sis bulutuna dönüşüp binlerce yanardöner ateşböceğine bölünüyor. Başımın etrafında telaşla uçuşuyorlar. Birkaç dakika sonra kendini toplayıp Unseelie Kralı’nın, sehpa olarak kullandığım metal kayışlı sandıklarından birinin üzerinde duran başka bir boş bira şişesinin içine giriyor.

İç çekip şişeyi elime alıyorum. “Sana zarar vermeyeceğim, Lyryka.”

“Belli mi olur, yüce Ölüm?” diyor şişenin ağzına doğru süzülerek. Korkusuna rağmen sesinde hâlâ belli belirsiz bir alaycılık gizli.

Başından beri yanılmadım. Bu hatun tam bir çetin ceviz. “İkimiz de risk alıyoruz,” diyorum. “Birbirimizi tanımıyoruz. Gerçekten orada mı kalmak istiyorsun?”

“Şimdilik evet,” diyor.

“Nasıl istersen. Dışarı çıkmaya karar verirsen doğru bana gel. Birlikte sınırlarını belirleyelim. Anlaştık mı?”

“Tamam.”

“İtaatsizlik edersen...”

“İlla bir yere bir tehdit sıkıştırarak! Pis zorba!” diye tıslıyor şişe öfkeyle titreyerek.

Çok da umurumdaydı. Onu yüksek bir rafa kaldırıp şapelden çıkıyor ve kapıyı usulca kapatmaya özellikle gayret ediyorum. Yirmi dört saatte iki parça eşya kırdıktan sonra dünyanın bana ait bu ufacık köşesinin başına daha fazla bela sarmaya niyetim yok.

Rutubetli, taş koridorda henüz kimseyle yatamadığım ve muhtemelen şeytanın ta kendisi ya da uşağıyla anlaşma yaptığım için suratım asık bir halde yürürken, bir köşeden Ryodan çıkıyor. Huzursuzluğum bir kat daha artıyor çünkü alarmım bu kez çalmadı. Halbuki koruma büyülerim özellikle Dokuzlar'a karşı mükemmel çalışacak şekilde tasarlandı. Gözünün altındaki kasın seğirmesine bakılırsa öfkeli.

Halihazırdaki sorunlarımdan bir tanesi tamamen onun eseri. Dageus amca, Ryodan yüzünden ölümsüz bir hayvan oldu. Ama karısı bir ölümlü ve hayvan değil. Oysa biz Keltar druid'leri hayatta ve ölümden birbirimize bağlarız ve bundan böyle amcamla karısı için ölüm kısmı upuzun ve yalnız geçecek bir cehennem anlamına geliyor.

Çenemi havaya dikip üzerine yürüyorum. Benim krallığında ve benim kalemde bana kabadayılık taslamasına izin vermeyeceğim. Her horoz kendi çöplüğünde öter. Ryodan'inkinin adı Chester's ve orada bir tirandan farksız. “Ne var?” diye gürlüyorum. “Bana kızgınsan önce biletini alıp sıraya gir.”

Sean benden nefret ediyor, kütüphaneci bir zorba olduğumu düşünüyor ve benden korkuyor. Hatta Kat bile Sean'a gücünü kontrol etmeyi öğretemediğim için beni kuşku ve kaygıyla süzüyor. Yarasayı kalemden güzellikle göndermek dı-

şında bugün tek bir işi bile doğru yapamadım.

Ryodan loş koridoru heybetiyle doldurarak bana doğru yürümeye devam ediyor. Dokuzlar'ın burunlarından kıl al-
dırdıkları nerede görülmüş zaten?

“Sana kızgın değilim. Aslında kime kızgın olduğumu bil-
miyorum. Hele bir öğreneyim, o piçin derisini yüzeceğim.
Dani'yle yataktaydık. Sonra...”

“Dur,” diye sözünü kesiyorum. “Bunu duymak istemi-
yorum. Ne şimdi ne de sonra.” Dani'nin ismi ne zaman
seks kelimesiyle bir araya gelse, kendimi suçlu hissediyoy-
rum. Ryodan bugün onu çıplak gördüğümü biliyor mu?
Aklımdan geçenleri okuyabiliyor mu? Zihnimi susturma ça-
basıyla içimden uydurma bir dilde saçma sapan konuşmaya
başlıyorum.

“Kapa çeneni de beni dinle. Yataktaydık ve Dani kay-
boldu. Göz açıp kapayınca kadar yok oldu. Chester's'dan
kaçırıldı. Ama nasıl olur? Kulübü etkili koruma büyüleriyle
donattım. Hayvan formundayken bile onları zor aşıyorum.”

“Kahretsin. Dani de mi kayıp?”

“Dahası var. Lor biraz önce mesaj attı. Jack Lane de git-
miş. Onu Chester's'ın en korunaklı sütlerinden birinde beş
dakika yalnız bırakmış ve şimdi ortada yok.” Ryodan bur-
nundan soluyarak yüzüme bakıyor. “Biri güvenlik sistemi-
ni geçip içeri sızmış.” Şaşırmakta haklı. Öfkesinin kokusu
burnuma çarpıyor. Benim de sabrım taşmak üzere. Kendimi
kütüphaneci gibi hissediyorum. Hiçbir şey benim kontro-
lümde değil.

Gerçi bir şey var...

Bilerek Dani'nin sevdiği ama Ryodan'ın sinir olduğunu
bildiğim bir hitap sözcüğünü kullanıyorum. Sırf kavga çıkar-
mak için. Nasıl olsa bize bir şey olmaz. Hem de biraz rahat-

larız. “Ahbap. Sen şu koruma büyülerin üzerinde biraz daha çalışsan mı acaba? Baksana, bir işe yaradıkları yok.”

Gümüş gözleri parlıyor.

Tam da umduğum gibi, başlıyoruz kavgaya.

Butün iyi kızlar cehenneme gider

MAC

Kıyasıya savaşıyan elli bin kadar Fae'nin etrafından ihtiyatla dolaşıyoruz. Gördüklerimi kavramaya çalışırken bir yandan da bir tehlike ânında çabucak ısınlanmaya karşı hazırlıklıyım.

Seelie gibi soğuk, egoist ve çıkarıcı ölümsüzleri birbirlerine böylesine düşman eden sebep ne? Yağmurun verdiği hafif rahatsızlıktan bile nefret eden zevk düşkünleri değil mi onlar? Evet, aynı zamanda hırçın ve kötücül yaratıklar ama kendi türlerine sadistçe davrandıklarına ilk kez şahit oluyorum.

Dört Işık Sarayı kendi içlerindeki karmaşık hiyerarşik düzene göre hareket eder. Her kast yerini bilir ve yüzyıllar sürebilecek bir savaşın fitilini ateşlemeden önce bütün avantaj ve dezavantajlarını gözden geçirir. Sonsuzluk sürekli arkayı kol-

lamak için epey uzun bir süre zira. Seelie genelde başkalarının acı çekişini izlemeyi sever.

Ama burada korkunç bir savaş çıkmış. Şimdiden birbirlerini feci şekilde sakatlamalarına rağmen kendi türlerinin kökünün kurutmak ister gibi müthiş bir şevkle kavgaya devam ediyorlar.

Dikkat! diye bağıyor Barrons ve yüzü tanınmaz hale gelen bir et yığını, kavgadan ayrılıp tam önümde yere düşüyor.

Eğilip vücut parçalarından oluşan bu biçimsiz yığına yakından bakıyorum. Melodisi kraliyetin alt tabakasından olduğunu söylüyor. Bir prens ya da prenses değil ama bir saraylı. Sarı bir göz, ayak tırnağının altından mahmur bir ifadeyle bakıyor. Dizinin olması gereken yerde artık omzu ve üzerinde de ağızsız bir üst dudak var. Göz artık yanardöner renkli bir ışıkla parlamıyor. Bakışı donuk ve yorgun. Labirentteki heykellerin aksine, beni tanıdığını sanmıyorum. Beyninin dört parça halinde vücudunun dışında titreşmesine bakılırsa gayet normal aslında.

Kör olmayanlar bile bizi görmüyor, diye mırıldanıyorum doğrulurken. Kış Sarayı bizi kâbus gibi bir sonsuzluk boyunca bıkmadan usanmadan avladı ama şimdi burada olmamızı hiçbiri umursamıyor.

Ona hiç güvenme.

Gözlerimi kısararak ve gitgide şiddetlenen bir mide bulantısıyla, Fae savaşını izliyorum. Çirkin Seelie diye bir şey yok. En üst kastleardan en altlara kadar algıları altüst eden, doğaüstü ve fevkalade bir güzelliğe sahipler.

Gelgelelim, Kış'ın avlusundaki bu yaratıklar eksik vücut parçaları, olgunlaşmaktan çatlayan erikler gibi yarılp sıyrılan derileri, kör gözleri, sağır kulakları ve susturulan ağızlarıyla birer hilkat garibesine dönmüş.

Bazıları yanmış ve derileri büzülüp su toplamış. Ötekiler yaşlanıp pörsümüş ve yüzlerine bakılacak halleri kalmamış.

Hepsi acuzelere benzemiş.

Unseelie'den farkları kalmamış.

Kastların kadim melodilerini duymasam Unseelie'nin bir yolunu bulup dirildiğini sanabilirim.

Birden aklıma gelen korkunç bir fikirle sendeliyorum ve her tarafı feci şekilde yanan bir Fae'nin üzerine düşmeme ramak kalıyor. Son anda Barrons'un koluna yapışıyorum.

Yalnızca kopuk bir el, diyor paniğimi yanlış yorumlayarak. Üzerindeki kabarcıklardan irin sızan ve botumun altına yapışan et parçasını bir tekmede birkaç metre öteye fırlatıyor.

O değil. Annem.

Başından beri zamanım yoktu. Annemin kum saati ters çevrilmeden önce Kış'tan bir mesaj alacağımı sanıyordum ama yanılmışım.

Rainey Lane bu canavar ölümsüzlerin eline düşüyse geç kaldım.

Annem çoktan ölmüştür.

Bunu bilemezsin, diye homurdanıyor Barrons.

Ya da daha kötüsü. Onlardan birine dönüştü. İçi dışına çıktı ve varlığını o şekilde devam ettiriyor.

Korku öldürür, Bayan Lane. Topla kendini.

İçimde, gözlerimin önünde gerçekleşen vahşet kadar soğuk ve psikopatça bir öfke kabarıyor.

İşte onda yanıliyorsun, diyor Barrons. *Senin öfken soğuk ve psikopat değil, sıcak ve kontrolsüz. Böyle giderse...*

Devamını getirmiyor ama ben anlıyorum.

Onlar gibi olacaksın, diyor.

Seelie, Fae gibi savaşmıyor.

İnsanlar gibi savaşıyorlar.

Üzerimize birkaç kopuk uzuv daha yağarken Barrons, *Eski hallerine dönmelerini sağlayabilir misin?* diye soruyor. *En azından biri bize burada neler olduğunu anlatmak zorunda. Üst kastlardan birini dene.*

Haklı. Bu haldeyken onları konuşturmaya çalışmak aptallık olur. Hem içlerinden birini geri dönüştürmeyi başarsam bile, Kış'ı saran şu sıra dışı sessizlik yüzünden ancak dudak okuma yöntemiyle anlaşılabiriz. Eski hallerine döndürdüğüm diğer şeyleri aklımdan geçiriyorum: Kitapçı, Ashford'daki bahçe, Arlington Manastırı. Sonuncusu kendime inanmama yardımcı oluyor ve yoluma ışık tutuyor.

Manastır kimsenin her köşesini ezbere bilip onaramayacağı kadar büyük ve karmaşık bir yerdi. Özellikle de alt kısmının büyük bir bölümü balta girmemiş bir ormandan farksızdı. Gezegenin olup biten her şeyin uzun ve ayrıntılı bir kaydını tuttuğunu o gün öğrendim.

Manastırı kendi belleğimden değil de dünyanın fil hafızasını kullanarak baştan yarattım. Bir zamanlar yerinde yükselen kiliseyi ya da ondan önceki shian'ı da dikebilirdim oraya. Kaleyı baştan yaratan ben değildim, evrenin sınırsız bilgisiydi. Farklı bir zaman dilimini şimdikinin yerini alması için davet etmiş gibiydim. Zamanın akışını değiştirmek yerine bir ânu yeniden var ettim.

Gözlerimi bir noktaya dikip odaklarını yitirmelerini bekliyorum. Zihnimi boşaltıyorum ve Periler Diyarı'nda da ölümlü topraklarındaki gibi şiddetli bir güçle zonklayan enerjiyi Kış Sarayı'nı eski haline döndürmeye davet ediyorum. Birden evrenin temelindeki bir şeyin, düzenin yeniden sağlanmasına dair büyük bir özlem duyduğunu fark ederek hafifçe inliyorum. Bu düzensizliği ve yıkımı istemiyor. Bozulma ve yozlaşmaya karşı direnip gelişimi destekliyor.

En azından birkaç yüzyıl daha bütün Kış Sarayı Fae'sini tanımama imkân yok. Ama dünya onların varlığının izini taşıyor ve bir milenyum boyunca adımlarıyla titreşti. O hatırayı gücümle birleştirerek yeniden bir bütün olmaları için çağrıda bulunuyorum.

Aferin, diyor Barrons usulca.

Bir şeylerin dengelendiği ânı hissetmeme rağmen yeniden avluya odaklandığımda binlerce Seelie'nin doyumsuz güzelliği karşısında hayrete kapılıyorum.

Şimdi buzlarını çözebilirsin, diyor Barrons.

Onları ben dondurmadım. Yine de kıpırdamadan duruyorlar.

Bir beş saniye kadar sersemlemiş bir halde öylece kalakalıyorlar.

Sonra yine kavgaya tutuşuyorlar. Kuduz köpekler gibi birbirlerini ısırıp küfürler savuruyorlar. Dakikalar içinde, deminki korkunç görünümlerine geri kavuşuyorlar.

Çılgınlık bu.

Yeniden odaklanıp onları eski hallerine getiriyorum.

Bu sefer birbirlerine girmeleri dört saniye sürüyor.

Üç kere daha deniyorum. Üçüncüde sersemlemiyorlar bile. Fae hızlı öğrenir. En delileri bile. Onlardan bir şeyler öğrenmeye çalışmanın anlamı yok. Seelie şu anda tamamen yok etmeye odaklı. Kendi türlerinin kökünü kurutmayı kafalarına koymuşlar.

Öbür saraylarımda da aynısı mı oluyor?

İç çekerek onları savaşlarının ortasında donduruyorum. Grotesk heykelleri andıran yüzlerce Fae hareket halindeyken buz kesiyor.

Varsayımında bulun, diyor Barrons.

Bir: Eski dünya tanrıları intikamlarını almanın bir yolunu buldu ve Fae'yi birbirlerine kırdırtıyor.

Aferin onlara, diyor kara gözleri parlayarak.

Ona ters bir bakış fırlatıyorum. Kraliçeleri olduğumu unuttun galiba? Onlardan ben sorumluyum ve annem hâlâ kayıp. İki, biri Unseelie Kralı'nın gücünü ele geçirdi ve...

Kral tahtından feragat etti ama halefini hâlâ seçmedi. O güç ne yapacağını bilmez halde etrafta geziniyor ve olan biteni izliyor.

Bana bunu hiç söylemedin. Nereden biliyorsun?

Ara sıra kitapçıya uğruyor.

Onu gözlüyor. Tabii ya. Barrons'un kitapçısının tavanındaki ve benim ölümlülerin zamanında, birkaç yıl önce-sine dek hâlâ net bir şekilde göremediğim duvar resminde Barrons, Unseelie Kralı, ben de kraliçesi ve metresi olarak betimleniyorum.

Üç, diye üsteliyor.

Omuz silkiyorum. Şarkı söylendi ve gezegenin özündeki sihri yeniden canlandırdı. Her şey olabilirdi. *Hiçbir fikrim yok, Barrons, diye çıkışıyorum. Senden ne haber? Annemi hissedebiliyor musun?*

Hareketlerini bile ekonomik kullanan biri olarak, yine başını sola yatırmakla yetiniyor. Ömrümde onun kadar kontrollü birini görmedim. *Şimdilik hayır. Yolumuza devam edelim. Bu kargaşanın içindeyse onu eski haline dönüştürdün nasıl olsa.*

Çoktan ölmediyse tabii. Annemin hayatta olmasını varlığının her bir hücresiyle istesem de, kraliçenin ölümleri diriltme gücü olmadığını umuyorum. İnsanlar için ölüm, doğanın düzeninin sağlanması açısından gerekli bir olay. Evren o düzeni bozmaya kalkışanlara mutlaka bir bedel ödetir.

Sevdiklerinize yeniden kavuşabilirsiniz. Hatta nadiren de olsa sapasağlam dirilebilirler. Ama çoğu efsanede gerçeklik payı vardır ve sayısız da zombi efsanesi var ne yazık ki.

Her halükârda onları yeniden kaybedersiniz çünkü bir şekilde ölmeleri gerekir.

Annemin ölmesi gerekmiyor.

Dudaklarım zalim bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Annem öldüyse, ne yapacağımı biliyorum.

Seelie'nin buzlarını çözecek ve sonsuza dek birbirlerini saklamalarına izin vereceğim.

Bir daha arkama bile bakmayacağım.

Kimim ben? Kendimi sonsuza dek gizleyebilir miyim?

LYRYKA

Hayatımda ilk kez, şişemin ağzında mantar yok.
Babam (artık koyduğu yerde olmamama rağmen beni bir şekilde bulacağını varsayıyorum) hâlâ yanıma uğramadı.

Seçim benim.

Dünya elimin altında.

Tüm Günler Salonu ulaşabileceğim bir mesafede.

Şişeden çıkıp kitaplarda okuduğum türden bir hayata bahlıklama dalmak için sabırsızlanıyorum. Yeni insanlar ve başka türlerle tanışıp seks yapabilir, her şeye dokunabilir, hissedebilir, tatlarına bakabilirim.

Öte yandan, hayata karışma fırsatı bulduğum ilk gün kime rastladım?

Ölüm.

Bu da hevesimi kırmak için yetti de arttı bile.

Dünyada benim türümün sayısız mensubu, milyarlarca ölümlü ve bir sürü efsanevi yaratık var. Şişenin dışına yaptığım ilk keşif gezisinde biricik ve eşsiz Ölüm'le burun buruna gelme ihtimalim neydi peki?

Neredeyse hiç.

Sonsuzda bir.

Bunun anlamını biliyorum.

Sıradan kişilerin başından efsanevi olaylar geçmez.

Ben bir kahramanım.

Hem bir kütüphaneci hem de okuyucu olarak, mecaz ve teşbih, tesadüf ve kader, kehanetler ve dikkat dağıtıcı ipuçları, tema ve motif, duygusal eder ve ters köşe kavramlarına hâkimim.

Ve her zeki okur gibi anlatıcıya dair ciddi kuşkular taşıyorum.

Bir kahramanı en önemli yolculuğuna çıkaran sebebin aynı zamanda sonunu getirebileceğini biliyorum.

Kütüphanedeki birkaç hikâye mutlu sonla bitiyor. Onları kimin derlediğine emin değilim. Ben daha iyimser bir koleksiyon oluşturdum.

Bir mecazın inceliğinden bile yoksun kaldım.

Kurtarıcım Ölüm'ün ta kendisi!

Üzerime vuran kara gölgeden ilahi bir hainlik fişkırıyor ve içimden bir ses son süratle beni bekleyen makûs kadere doğru yol aldığımı söylüyor.

"Ben o kahramanlardan biriyim," diye mırıldanıyorum huşuyla. Ağrıyan başımı ellerimin arasına düşürüyor ve şakaklarıma hafifçe masaj yapıyorum. Ölüm, sarhoşluk sonrası sıkıntıların yaklaşık otuz dakika sürdüğünü söyledi. Baş ağrım çoktan geçmeliydi.

"Lyryka."

Başımı kaldırıp hayretle inliyorum. "Baba!" Beni burada bulamayacağını düşünmek aptallıktı.

“Ben her şeyi bilirim, unuttun mu?” diye mırıldanıyor muzip bir gülümsemeyle.

Dayanamayıp gülümsüyorum ben de. O kadar uzun bir süre boyunca, beni görmeye geleceği günler için yaşadım ki. Onunla neler konuşacağımı, onu etkilemek için edeceğim zekice lafları defalarca tasarladım. Onun için bürüneceğim formları özenle seçtim. Onun arkadaşlığı en büyük sevincimdi. Monoton hayatımın tek rengiydi.

Bunun için nefret ediyorum ondan.

Onu seviyorum.

Ve bundan da nefret ediyorum.

“İyi iş başardın,” diyor yıldızlı gözleri parlayarak.

Bir dakika, ne? Başımı iki yana sallayıp gözlerimi kırıştı-
rıyor ve ânında pişman oluyorum. “Şişeden kaçmam mı ge-
rekiyordu zaten?”

“Tabii ya.”

Yine hiçbirini benim seçimim değil miydi?

“Şişeyi malum şahsın yolunun tam üzerine ben koymuş
olabilirim. Ama diğer şişeyi raftan düşüren ben değildim.”

En azından o benim kararımış. Ya da değil miydi acaba?
Kafamı kolayca karıştırabilmesinden nefret ediyorum. Her
şey doğru olabilir. Her şey yalan olabilir. Dünyaya dair tek
bilgi kaynağım o. Gerçekliğinizi tek bir kişinin şekillendirme-
sine izin vermek çok tehlikeli.

Benim için neden özellikle o iki formu seçti? Beni nasıl bir
belaya bulaştırdı? “Benden ne istediğine emin değilim, baba.
Tam olarak ne yapmam gerekiyor?”

Omzunu silkiyor. “Yalnızca onu ve arkadaşlarını tanıya-
caksın.”

“Neden?” Yine pişman oluyorum. Babam tek kaşını kaldı-
rıp huzursuzluğa kapılmama neden olan bir ifadeyle süzüyor

beni. Ona ilk kez neden diye soruyorum.

“Sonsuza dek özgür kalmadan önce vereceğin bir sınav gibi düşün bunu. Bana sadakatini kanıtla ve hakkında yanılmadığımı göster.”

Başımı sallayıp gülümserken gerçek duygularımı belli etmemeye çalışıyorum.

Ona neden bir şeyler kanıtlamak zorundayım ki?

O bana hiçbir şey kanıtlamıyor. Ben ondan hiçbir şey istemiyorum. Buna hakkım yok. Hiç olmadı.

“Gitmem gerek,” diyor. “İlgilenmem gereken bir sürü konu var. Sana iyi gittiğini söylemeye geldim. Böyle devam et ve tahminler yürütmekten vazgeç. Yakında özgürlüğüne kavuşacaksın. Seni evine götüreceğim. İnançlı ol, bana itaat et ve her şeyi zamana bırak.”

Onu belki de ilk kez bu kadar dikkatle inceliyorum. Bütün hayatımı onun için doğru olan bir zamanı bekleyerek geçirmemi isteyen bu varlık kim? Gerçekten babam olduğuna bile emin değilim. Kendimle ilgili bildiklerim doğru mu? Beni özgür bırakacağını söylerken sesinde neden aradığımı dürüstlüğü bulamıyorum?

Milyarca dünyanın mitlerinden doğan milyarlarca hikâyeyi okuduktan sonra bildiğim tek bir şey var:

Doğru zaman diye bir şey yok.

Sadece bu an var.

“Şişeden çıkabilir miyim yani?” diye üsteliyorum. “İstedigimi yapabilir miyim?” Cevabını beklerken, hayatımdaki herhangi bir şeyin benim isteğimle olup olmadığını sorguluyorum. Belki de bu zeki kralın binlerce piyonundan biriyim yalnızca. Beni satranç tahtasında dilediği gibi hareket ettiriyor ve kritik bir an geldiğinde hiç düşünmeden harca-yacak.

“Sana verdiğim talimatlara uyduğun sürece, evet. Ama ona gerçek formunu gösterirsen, Lyryka...”

Gerisini getirmiyor. Nefesim tıkanıyor, kalbim göğsümde buz tutuyor. Beni sözleriyle tehdit etmedi. Yalnızca olacakları gösterdi. Başıma bunların gelmesini asla istemem. Bir şişede yaşamaktan daha kötü yazgılar da var. Canavarlarla dolu, soğuk ve rutubetli bir uçurum dibinde ömür tüketmek. Gerçekten atar mı beni oraya?

Babam gitmiş bile.

Benim için yarattığı kusursuz muammayla baş başa kaldım.

Özgür olabilirim ama gerçek biçimimi asla göstermediğim sürece.

Ve son derece çekici bulup hem arkadaşım hem de âşığımlı olmasını umduğum Ölüm, bana yalnızca gerçek biçimimi gösterirsem güvenecek.

Bir çelişkiler ve birbirine bağlı olaylar silsilesi, bir tuzak, bir yazarın bir karakteri yaratmak ya da yok etmek için ortaya attığı bir ikilem.

Ayağa kalkıp şişeden çıkmaya hazırlanıyorum.

Evet, ben kesinlikle o kahramanlardan biriyim. Kimse beni harcayamayacak.

Sonra aklıma gelen ikinci ve son derece tatsız bir ihtimalle homurdanarak tekrar oturuyorum.

Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, madalyonun bir de öteki yüzü var. Pekâlâ, kötülerden biri de olabilirim.

Kaç, küçük fahişe, gücünün peşindeyim

IXCYTHE

Ixcythe, Kuzey Kulesi'nin tepesinden aşağıdaki donuk savaş sahnesini dişlerini sıkarak ve elmas gözleri ihtirasla parlayarak izliyordu.

Kalbini dolduran hiddet ve arzu, eti kemikten sıyrarak kadar güçlüydü. O kadar açtı ki artık açlığın ta kendisine dönüşmüştü. Hayatın tamamına karşı çıldırtıcı bir iştah besliyordu. Özellikle de bir ölümlü tarafından elinden alınan güce karşı.

Sarayının koruma kalkanları yalnızca içeriden dışarıyı gösteriyordu. Böylece meraklı gözlerden uzakta, kolayca etrafı gözleyebiliyordu.

Fahişe kraliçe, krallığındaydı.

Ona eşi ve muhafızı olarak hizmet eden hayvanla birlikte kapıya doğru yürüyordu.

Ixcythe, fahişenin hayvanını şiddetle arzuluyordu. Varlığının her bir atomuyla. Kader Mızrağı ve Işık Kılıcı kadar ölümcül bir silahtı ve Fae'yi öldürebilen canlı bir yaratıktı.

Onu baştan çıkarabilirse, insan kraliçenin hilekâr kalbine saplayacağı bir hançer olacaktı. Onun yakınında dolaşması tüylerini ürpertirken, bir yandan da içini zevkle titretecekti. Ölümü tasmayla gezdirmek gibi bir şeydi bu. Değil arkasından iş çevirmek, hakkında tek bir kötü söz söylemeye bile cesaret edemeyecekti kendi türü. Bir ikisi buna cüret ederse de, hayvan onların celladı olacaktı.

Kraliçenin hayvanının doymak bilmeyen iştahı ve hırsları çoktan bir efsaneye dönüşmüştü. Bir süre onların arasında yaşamıştı. Gerekğinde son derece acımasız olabiliyordu. Ixcythe onun açlığını güçlkle dizginlediğini hissedebiliyordu. Özünde en temel ihtiyaçları ve içgüdülerine göre hareket eden bir köpekti yalnızca. Ona bunlardan ne kadar zevk aldığı hatırlatılmalı ve her iradesizliği ödüllendirilmeliydi. Birlikte, dünyalara hâkim olacaklardı. Ixcythe onu yanına çekmeyi başarırca başka hayvanların da iplerini ele geçirecek ve tahta kazık çakacaktı.

Kraliçeyi bilerek henüz çağırmamıştı. Koruda karşısına çıkmadan önce onun bir süre kendi duygularıyla baş başa kalıp kıvrınmasını istemişti.

Ama kahrolası fahişe, Kış'ta olmaya her türlü hakkı varmış gibi, hayvanıyla birlikte çıkagelmişti işte. Resmen ona meydan okuyordu.

Kraliçe tebaasını eski görünümüne kavuşturduğunda, Ixcythe nefesini tutarak tamamen eski mantıklı, ölümsüz ve güzel biçimlerine dönmelerini dilemişti.

Birkaç dakikalığına kraliçenin bunu başardığını düşünmüştü.

Sonra yine birbirlerine düşmüşlerdi.

Ve yine.

Ve yine.

Şimdi krallığı heykellerle doluydu.

Artık var olmayan bir halkın prensesiydi.

Gerçi...

Kalede biri daha vardı. Aşağıdaki grotesk heykellerden farksız biri.

Buz gibi bir gülümsemeyle, MacKayla Lane'i dize getirmek için kaçırdığı insana döndü.

Hâlâ yaşıyordu.

Buna yaşamak denebilirse tabii.

Ona titizlikle seçtiği yöntemlerle işkence etmiş ve işi bittiğinde, yavaş etki eden bir zehirle zehirlemişti.

Bu saatten sonra onu tek bir şey kurtarabilirdi:

Yaşam İksiri.

Beni başımda tacımla görmelisin

MAC

Annemin savaş meydanında yaşanan dehşetin bir parçası olup olmadığını öğrenmenin tek yolu avluyu geçip saraya girmek. “Ne bu hal? Üzerine ölü toprağı mı serpildi?” derdi Dani. Ağır adımlarımın bir sebebi, ısınlanmaya alışmam. Ötekiyse, her ne kadar etrafta görmeyi tercih etmeyeceğim olaylar cereyan etse de bir kraliçe olarak duruma hâkim olma gerekliliğim. Fae gerçek anlamda çıldırmış. Hiçbir ırk böyle bir şiddete maruz kalmayı hak etmez. Sinirlerim altüst olmuş durumda. Birdenbire birbirlerine böylesine düşman olmalarını aklım almıyor.

Son şiddet sahnesini de geçtikten sonra bizi dantel gibi işlenmiş, buz tırabzanların arasından kalenin devasa büyüklükteki kapısına çıkan bin kadar basamağın tepesine ışınıyorum.

Fae'ye dair her şey gibi Kış'ın sarayı da abartılı bir tasarımla örneği. Algı yoksunu Seelie, ne kadar büyük ve gösterişli, o kadar iyi mantığına göre hareket eder. Dolayısıyla ışınlanabilen hiçbir üst kastın zaten ayak basmayacağı ve alt kastların da çıkarken yerlerini bir kez daha hatırlayacağı bin basamak tam da onlardan beklenecek türden bir düşüncesizlik timsali.

Kapı oldukça geniş ve boyumuzun elli katı yüksekliğinde. Fae uzun boylu olduğu için değil, insanlarla aralarında taş çatlasa elli, almış santim var ama yine en gösterişlisi en iyisidir inancı yüzünden. Bana göre büyük israf. Mekânsal anlamda bazı zorlukları olsa da küçük ve samimi bir kitapçıda yaşayan biri olarak her fırsatta bunu dile getirmekten kendimi alamıyorum.

Kapının yüzeyi Kış'ın sarayının girişlerini kapatmak için kullandığı gümüş rengi ve akışkan madde yüzünden hafifçe dalgalanıyor. Karmaşık rünler yüzlerce sütun halinde kapıya üşüşüyor ve en tepede gözden kayboluyor. Kapının arkasına geçtiklerini fark ediyorum. Oradan aşağı kayıp kapının altından tekrar ön tarafa geçiyorlar. Girişi bize karşı iki kez mühürlüyorlar. Annemin yanına ışınlanmaya çalıştığımda çarpıtığım engel bu. Peri Kraliçesi'nin kendi saraylarından birine girmesini engelleyen güçlü büyü.

Bayağı etkili bir şey, diye mırıldanıyor Barrons. Böylesini hiç görmemiştim.

Bu beni endişelendiriyor. İçime dönüp koruma büyüleriyle ilgili dosyalarımı karıştırıyorum. Aradığımı kolayca bulmak için onları titizlikle düzenledim. Münzevi hayatı yaşarken, her tür koruma üzerinde uzunca bir süre çalıştım. Eh, düşmanlarım çoğaldı tabii ve benim de ara sıra uyumam gerekiyor.

Dosyalarımda bir eşyanın etrafında tur atan bir koruma büyüünden bahsedilmiyor. Dolayısıyla onu nasıl yok edebileceğime dair bir ipucu da yok. En güçlü kırmızı rünlerimle başlayarak, bildiğim bütün büyüleri deneyebilirim aslında. Ama büyüleri gelişigüzel kullanmak tehlikeli olabilir. Bir rünü kötü bir şekilde kırıarsanız başka bir şeye dönüştürebilirsiniz. Yanlış bir rün çeşidine kan karıştırmak onu canlı bir muhafıza dönüştürebilir. Eskiden hapisane duvarlarını sağlamlaştırmak için kullanılan kırmızı rünlerim etkilerini artırdı ve Unseelie kaçmaya çalıştıkça duvarlar daha da güçlendi. Ayrıca yakın bir zamanda, aynı mantıkla işlev yaparak iki çok güçlü Unseelie prensini bir kozanın içine hapsettiler. Onlar kaçmak için debelendikçe kozanın dokusu sıkılaştı. Dolayısıyla rünlerimden birini kapıya yerleştirirsem bariyeri daha da sağlamlaştırmaktan başka bir işe yaramayacağı kanaatindeyim.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir koruma yöntemine nasıl sahip olabilir? Baksana, Peri Kraliçesi'ni bile kendine yaklaştırmıyor. Hani bende Fae'nin bütün dosyaları vardı?

Hepsi yok, diyor Barrons. Yalnızca ikinci kraliçeden sonraki-ler var. Ayrıca arada eksik kısımlar olabilir. İlk kraliçe irfanını kimseye aktarmadan öldü. Tüm bilgilerinin kökeni zamanın sis-leri arasında gizli kaldı. Ondan sonraki bütün kraliçeler güçle-rini başkalarına aktardı mı, onu da bilmiyoruz.

Ama Fae durmadan Kazan'dan içiyor ve hafızalarını daha kısa bir zaman dilimiyle kısıtlıyor.

Barrons donup kalıyor (zaten ölü gibi kıpırdamadan durabilen bir adam için bu oldukça zor bir şey). İçinden olasılık hesabı yaptığını tahmin edebiliyorum.

Kahretsin, diye homurdanıyor.

Ne?

Kara gözleri kısılıyor ve donmuş Seelie'ye bakarken burun delikleri açılıp kapanıyor. Zihninde dolaşan tilkileri görür gibiyim.

Barrons'un uzun bir hayatı oldu. Benden çok daha fazlasını görüp duydu. Savaştan sonraki güç savaşlarına yakından tanık oldu ve genellikle sorunun özünü benden daha önce kavrar. Sinir bozucu ama işe yarar bir özellik.

Şarkı söylendikten sonra Seelie yavaşça güçlendi, diye mırıldanıyor sonunda. Eski dünya tanrıları canlandı, kırılıp dökülenler onarıldı ve eşsiz özellikler daha da kuvvetlendi. Ya değişim bunlardan ibaret değilse? Ya ölümlü dünyadaki gibi Periler Diyarı'nda da değişim devam ettiyse?

Ölümlü dünyada değişmeye devam eden ne?

Bir kere, aynalar. Bazen seni yansıtıyorlar, bazen yansıtmıyorlar. Bazıları sınırlı kapılar olarak bile hizmet verebiliyor. Ekmek kızartma makinelerine koyulan ekmekler bazen ortadan kayboluyor. Bazen ekmek yerine içlerinden başka şeyler fırlıyor. Sifonlar tersine çalışıyor. İnsanların fizik kanunları giderek daha da içinden çıkılmaz bir hal alıyor. Ölümlülerle Fae iç içe geçiyor.

İki diyar arasındaki duvarları onarmam için bir sebep daha. Ekmek kızartma makineleri ekmekleri geri vermiyordu ve sifonlar tersine çalışıyordu. Başka ne kaçırdım? Ne söylemeye çalışıyorsun? diye tıslıyorum.

Başka sorunlara ihtiyacım yok. Seelie'nin daha da güçlenmesi yeterince büyük bir sorun zaten.

Ya Şarkı başka şeyleri de bozup tamir etmeye başladıysa?

Ne gibi?

Bu sefer sesim daha öfkeli çıkıyor, çünkü nereye varmaya çalıştığımı tahmin ediyorum ve eyvahlar olsun! Uzun süreli bellek benim değil, asıl onların avantajı.

Hayır, diye ısrar ediyorum.

Mantiğın doğru varsaydığını duygularla inkâr etmek akıl kârı değil. Ya Şarkı hafızalarını onardıysa? Teorim daha önce karşılaştığın engeli de, bunu da açıklıyor.

Dönüp savaş meydanına bakıyorum. Birbirlerine aniden düşman kesilmeleri için aralarındaki onlarca anlaşmazlığı hatırlamaları kadar iyi bir sebep yok galiba. Ya uzun zaman önce unutulmuş günlerin unutulmuş savaşları birdenbire anımsandıysa? Fae'nin duyguları sıgıdır ama kinlerine sıkı sıkıya sarılırlar. Büyük egolar büyük intikamlara ihtiyaç duyar zira.

Bulunduğumuz mekândaki ani değişimi Barron'la aynı anda seziyoruz. Uzaklarda bir yerden Periler Diyarı'na bir boyut kapısı açılıyor.

Davetsiz misafirimizi görmek için arkamızı dönüyoruz.

Kimse gelmiyor.

Havadaki yarıktan bir kâğıt süzülüyor.

Boyut kapısı kapanıyor.

Işık Sarayı'na gelmeyeceğim.

Her gelişimde Fae saldırıyor.

Dani ortadan kayboldu. Jack de öyle.

İkisi de Chester's'dan kaçırıldı.

Ryodan derhal bu tarafa gelmenizi istiyor.

Christian

Derin bir nefes alıp başımı arkaya atıyorum ve saraya bakarken kanım damarlarımda buz tutuyor.

Mac, diye uyarıyor Barrons.

Aldırmıyorum. Annem ellerindeydi zaten. Şimdi de ba-

hamla Dani mi? Benim için dünyalara bedel üç kişi. Güçlü ve cesur, dürüst ve kararlı, her gün dünyayı daha iyi bir yere dönüştürmek için uğraşıp didinen üç kişi.

Dünyanın onlara ihtiyacı var.

Kötü ve zalim Fae'ye ihtiyacı yok.

İçimde saf öfkeden doğan dev bir deprem dalgası kabarıyor. Eski günlerin bilgeliğine sahip olmayabilirim ama ben Gerçek Büyü'nün biricik taşıyıcısıyım. Şimdi onunla neler yapabileceğimi görme zamanı.

Öfkem lazer gibi odaklanıyor. Öfkenin böylesini seviyorum. Tüm engelleri aşar, duvarları yıkar ve hedefi tam on iki-den vurur zira.

Prenses beni kapıda bıraktığını mı sanıyor?

Ben o kahrolası kapıyı lime lime ederim. Sarayını başına yıkarım. Etini kemiğinden tek hamlede sıyrırım.

Seelie hafızasını tazelemiş olabilir ama duygularım benim en büyük kozum. Onlar duygularımla asla başa çıkamaz.

Bir kutup rüzgârı esmeye başlıyor ve etrafımı sarıp hızla kapıya çarpıyor. Sarayın duvarlarını yalayarak yukarı tırmanıyor, öfkem iklimi değiştirirken tepemize kar ve buz yağmaya başlıyor.

Barrons beni omuzlarımdan yakalayıp sarsıyor. *Ne yapıyorsun, aptal! Gücünü kontrol edemezsen onları da öldürürsün. İçinde toplanan şeyi hissedebiliyorum. Hedef odaklı olduğunu sanıyorsun ama yanılıyorsun. İyilik adına yapılan bir şey olduğunu sanıyorsun ama değil. Kara büyü çok daha tehlikeli. Onu nasıl dizginleyeceğini bilmiyorsun. Öğrenmen yıllar alır.*

Gerçek Büyü kara büyü değil, diyorum öfkeyle. Büyük bir yıkıma sebep olabilmesine rağmen iyi bir kaynaktan fışkırıyor.

Hadi oradan. İçindeki şeyin hiçbir aydınlık tarafı yok. Karanlık tarafı iyi biliyorum. Ben orada yaşıyorum! Duygular gücü şekillendirir. Bu tür bir gücün bedeli ağır olur. Derhal kendinize gelin ve duygularınıza hâkim olun, Bayan Lane.

Çok geç.

Yapamam.

Onu ben davet ettim.

Ve geldi.

Şimdi bir yere yönelmek zorunda. Ama Barrons haklı. Annem, babam ve Dani'nin sarayda olma olasılığına karşı onu oraya göndermeye cesaret edemem. Bu gücü ustalıkla kullanmayı derhal öğrenmeliyim.

Ama her şeyden önce onu serbest bırakmalıyım. Yoksa bir bomba gibi patlayacağım.

Avludaki on binlerce donuk heykele dönüyorum. Tam gücün beni paramparça edeceğini düşünmeye başladığım sırada, kuvvetli, dondurucu ve ölümcül bir rüzgâr halinde içimden fışkırıyor. Dondurucu bir kutup fırtınası gibi avluyu kasıp kavuruyor.

Vücudumu terk ettiği anda yere yığılıyorum. Bütün kemiklerim kırılmış ve kaslarım yırtılmış gibi hissediyorum. Bugün ikinci kez sakatlanmış ve kolay bir hedefe dönüşmüş vaziyetteyim. Yerde kırık bir oyuncak bebek gibi yatmaya derhal son vermeliyim.

Dişimi sıkıp başımı birkaç santim kaldırmayı başarıyorum. İçimden fışkıran jilet kenarlı rüzgâr Fae'yi dev bir kasap bıçağı gibi doğruyor.

Bir savaşın ortasında donup kalan Fae önce kapkara kesiliyor ve sonra gümüşü buz kırıkları halinde patlayıp avluya saçılıyor. Güneşte parlayan karlar gibi göz alıcı bir ışıltı yayıyorlar.

Dudaklarım kıvrılıyor.

Koca bir sarayı tek bir düşüncemle zahmetsizce yok ettim.

Başımı karlı zemine koyup titreyerek eski halime dönmeyi bekliyorum.

Beni sarayından izliyor mu acaba? Ne yaptığımı gördü mü? Benim kraliçe olduğumu ve kendisinin de yalnızca bana zarar verebileceğini sanan binlerce aptaldan biri olduğunu anladı mı?

Birden kurşuni gökyüzü kararıp gün geceye karışıyor. Krallık yoğun ve yıldız ışıklarından yoksun bir karanlığa teslim oluyor. Fırtınayla birlikte sıcaklık hissedilir ölçüde düşüyor. Yattığım yerde buz tutuyorum.

Bunu ben yapmadım. Sürtük prenses yaptı. Ne cüretle? Hem de gözüyle gördüklerinden sonra? Silkelendiğimde, üzerimden buzlar dökülüyor. Usulca gülerek karanlığını dağıtıp geceyi gündüze çeviriyorum. Bana kısacık bir an direnebiliyor.

Prensesin başarısızlığı karşısında tekrar gülüyorum. Birkaç demode koruma büyüsiyle şovunu yaptı. Ama bana rakip olamaz.

Barrons beni ayağa kaldırmak için en ufak bir girişimde bulunmuyor.

Hâlâ kızgın.

Ama geçer.

Seeli'yi eski haline döndürebilir misin? diye soruyor nihayet.

Büyük bir gayretle başımı yana çevirip ona bıçak gibi keskin ve kış kadar soğuk bir bakış fırlatıyorum. *Bunu neden yapayım?*

Klozetin kapağını kapayıp titreyen elimle ağzımı siliyorum. Henüz sifonu çekmeye yeltenmedim çünkü bende bu şans varken su yüzüme fışkırır.

Hayatımda yediğim bütün yemekleri kusmuş gibi hissediyorum kendini.

Miktar değil de nitelik bakımından. Bir saattir kusuyorum. Kuru öğürmeleri çoktan geçtim. İçimde bir damla safra kalmadı. Yine de midem kasılıyor.

Barrons'la kitapçının banyosunda yerde oturuyoruz. Barrons sırtını kapıya yaslayıp uzun bacaklarını öne uzatmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde beni izliyor.

Gözleri simsiyah. Beyazları yok. Kırmızı bir kıvılcım bile yok.

Kitapçıya ışınlandığımızdan beri gözlerini üzerimden ayırmadı ve tek kelime etmedi.

Nedenini biliyorum.

Benim çağırdığım türden bir gücün bu kadar yakınında olup da ondan etkilenmemesi imkânsız.

Bu da onu yüklerimden biri haline getiriyor.

Bir dakika, ne?

Asıl yük *benim*.

Ağlamaya başlıyorum.

Benim için zehirli olan bir gücü kucakladım ve şimdi kendimi hasta hissediyorum. Onu davet ettim ve içimden akmasına, benimle bir olmasına izin verdim.

Sinsar Dubh tarafından ele geçirilmekten çok farklıydı. O zamanlar içimde planlar yapan, beni dilediği gibi yönlendiren psikopat ve aç bir karanlığın kontrolündeydim. Nihayet ona nasıl direneceğimi anladım ve ondan kurtuldum.

Ama bugün yalnızca ben vardım.

Hepsi benim seçimimdi.

Benim öfkem. Benim korkum. Benim kontrolsüz duygularım.

Yıkıcı bir güce kucak açtım. Salt zalimlikten oluşan ve içinde iyiliğe dair hiçbir şey barındırmayan bir güce. En temel intikam arzusuna yenik düştüm. On binlerce yarattığı yok ettim. Bir tek düşünceyle. Beni sevindiren şey şimdi korkutuyor.

Tekrar öğürmeye ve haykırarak ağlamaya başlıyorum. Burnumu çekerken boğazım yanıyor, midem sancıyor ve göğsüme bir taş oturuyor.

Cruce'un iksiriyle vücudum da değişime uğradığı ve şimdi upkı bir Fae'ye benzediğim için belki de artık acı çekmeyeceğimi düşünenler olabilir. Ama eskisi kadar canım yanıyor.

"İçindeki insan acı çekiyor," diyor Barrons gergin bir sesle. "İyi ki ondan geriye bir şeyler kaldı."

Karanlık bakışlarıyla göz göze geliyorum.

Birden yüz hatları yumuşuyor ve gözleri gümüşü bir renk alıyor. "Hoş geldin," diyor.

"Sen de," diye mırıldanıyorum. "Özür dilerim."

"Anlat," diyor ruhsuz bir sesle.

Bakışlarımda bir şeyler arıyor sanki. Bu hali hoşuma gitmiyor. "Kontrolümü kaybettim."

"Nasıl hissettin?"

İkimizi de tamir etmek için acıtacak kadar dürüst olmalıyım. "Önce olağanüstüydü."

Başını yana eğiyor. "Devam et."

"Sonrasında sakın ve çok nettim. Kendimi muzaffer bir komutan gibi hissettim."

"Ama şimdi kusuyorsun."

"Kendimden nefret ediyorum."

“Bu bir işe yaramaz. Yeniden dene.”

Doğru kelimeleri arıyorum.

“Ödeyeceğim bedel ruhum. Zamanla onu kaybedeceğim. En iyi taraflarım yok olacak.” Kaybolacağım. Bir zamanlar kim olduğumu bile hatırlamayacağım.

“Bir süre sonra kusmayacaksın. Bu tür bir gücü ne kadar sık kullanırsan o kadar bağımlısı olursun. Artık sana zarar vermez. Aksine, iyi hissettirir.”

“Çünkü canavarlar utanç, pişmanlık ya da üzüntü duymaz. Her seferinde biraz daha kötü birine dönüşeceğim.”

“Evet.”

“Sen onunla nasıl savaştın?” Orada davetime cevap verdiğini hissettim. Ama Barrons içinde biriken gücü soğukkanlılıkla bertaraf etti. Bana katılabilirdi oysa. Ateşimi iyice alevlendirebilirdi.

“Hikâyenin kahramanı mı, yoksa kötü adamı mı olacağına sen karar verirsin.”

“Bana bir kahraman olmadığını söylemiştin.”

“Ama kötü adam da değilim.”

“Geriye ne kalıyor?”

“Her gün inançları doğrultusunda yaşamak için çaba sarf eden bir insan. Yıldızları kendine hedef koyan. Bazen başarısızlığa uğrayan ve yılmadan tekrar tekrar deneyen. Sevdiklerini korumak ve bencil davranmamak için her gün daha çok çabalayan.”

“Seelie’yi eski haline döndürmeliyim.”

“Önce kendini düşün. Bir yere gittikleri yok nasıl olsa.” Yerden kalkıp bana bakıyor. Hâlâ kim olduğuma emin olmuyor gibi.

Bir daha böyle bir ikilemde kalmasını istemiyorum. Barrons benim kim olduğumu biliyor. Onun beni tanınması

hoşuma gidiyor. Bugün yalnızca kendime değil, bize de ihanet ettim.

Gözlerimde gerçek benliğime dair bir şeyler görmüş olmalı ki elini uzatıyor.

“Ryodan’la Christian, Chester’s’da bekliyor.”

Ayağa kalkıp gözyaşlarımı siliyorum. “Dişlerimi fırçalamalıyım.”

“Sen kraliçesin. Ağzının temiz olduğunu düşünmen yeterli.”

“Dişlerimi fırçalamalıyım,” diye yineliyorum.

“Sonra ışınlanalım. Vaktimiz dar.”

“Sadece beş dakika. Arabayla gidelim. Ya da daha güzeli, yürüyelim.”

“Sevdiklerin tehlikede.”

Ben de öyleyim, demiyorum. Ve zayıflığımı bizi daha da büyük bir tehlikeye atıyor.

İlk kez gözleri sevgiyle parlıyor ve o zaman bir şeyi anlıyorum. Eğer kara büyüü kullanmayı devam edip bir noktada tamamen kötü birine dönüşseydim...

Cehennemde sana eşlik ederdim. Siyah gözlerinde kırmızı bir ışık yanıp sönüyor. Ama bunu yapmamayı yeglerdim. Onun için, çizgiyi aşmamaya özen gösterin, Bayan Lane.

Canım acıyor. Bensiz yaşamaktansa her yere peşimden gelir. Artık eminim buna.

Biz birbirimize bağlıyız. Hiçbir koşulda ayrılamayız.

Ve o bağ yüzünden birbirimize sevgi ve iyilik borçluyuz. Birimizin seçtiği diğerinin de gerçeği olacak çünkü.

Barrons’a duyduğum aşk, kemiklerimi çelik gibi güçlendirip kalbimi umutla dolduruyor.

Sevginin gücü karanlığı bertaraf eder. Barrons’un o ince ve karanlık çizgiyi geçmemek için bir zamanlar neyi bu kadar çok sevdiğini merak ediyorum.

Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. *Biz aynı değiliz.*
Sandığın gibi bir şey değildi.

Ya neydi?

Zamanla öğrenirsin.

IXCYTHE

Gerçekten de hiç kimsenin prensesi değildi artık.
Kraliçe bütün sarayını yok etmişti.

Ixcythe pencerenin buzlu pervazına tutunarak izlemişti aşağıdaki yıkımı ve şimdi kendi türü için ağıt yakıyordu.

Göğsündeki öfke ve keder bulutu giderek yoğunlaşıp genişliyordu. Onu geri dönüştürmeyi ya da serbest bırakmayı başaramazsa o da tebaası gibi binlerce buz parçasına bölünecekti.

Kraliçe kutsal Gerçek Büyü'yü kendi halkına karşı kullanmıştı. Rehberlik etme ayrıcalığına sahip olduğu halka karşı. Ixcythe'in dehşetle irileşen gözleri, aklının almayacağı şeyler görmüştü. Fae'den kopan parçalar avlu duvarlarını aşmıştı. Bazıları durdukları yerde toz olmuştu ve külleri şimdi bile buzlu rüzgârla birlikte sağa sola savruluyordu.

Kraliçeyle hayvanı gitmişti. Arkalarına bile bakmadan ışınlanmışlardı.

Parçalara bölünen Fae'nin hâlâ hayatta olduğunu bilmiyorlar mıydı? Ya da belki umursamıyorlardı.

Hâlâ akılları başlarındaydı ve acı çekiyorlardı. Kopan her parçada bilinçlerinin kalıntıları vardı ve sonsuza dek sürecektir bir işkenceye mahkûm olmuşlardı.

Tabii Şarkı'yla başlayan değişim önünde sonunda onları temelli olarak yok edecekti. Sanki bir zamanlar evrene hükmeden tanrılar değillermiş gibi, sefilce tüm anılardan silineceklerdi.

Kutsala saygısızlıktı bu. Kalleşlikti. Kendi kraliçeleri onları ölümü merhamet sayacak yaratıklara dönüştürmüştü. Hiçbir yüreğin dayanamayacağı kadar acı bir sondu.

Ixcythe avaz avaz ağlayıp haykırmak istedi ama kendi büyü tarafından susturuldu. Göğsündeki bulut daha da genişledi. Başını arkaya atıp ağzını açtı. İçinde kıyametler kopuyor ama o, sesini bile çıkaramıyordu.

Kendini koca bir hiç gibi hissetti.

Sonbahar, Yaz ve Kış saraylarının akılsız vahşilerin eline geçmesi yeterince kötüydü ama eskiden hiç olmazsa eşitlerdi. Henüz hiçbirisi kolay hedef haline gelmemişti.

Ama Azar'la Severina, Ixcythe'in artık bir sarayı ve ordusu ya da cezalandırıp işkence edebileceği bir tek saraylısı bile olmadığını, buzlu krallığında tek başına kaldığını anlarsa...

Beni yok ederler. Acizliğimi fark etmeleri an meselesi.

Bunları fısıldamaya çalışmıştı ama ağzından yalnızca kanla lekelenen donuk nefesi çıktı. Boğulurcasına öksürmeye başladı ve boğazından keskin kenarlı, kırmızı bir buz parçası fırladı. Sırada başkaları da olduğunu hissediyordu.

Duygular şu durumda öldürücü olabilirdi. O kadar öfke-

liydi ve D'Anu adına, o kadar korkuyordu ki acısıyla çevresini dönüştürmek yerine, kendi özünü donduruyordu. Kraliçe'nin saraylılarına yaptığını, o, kendine yapıyordu.

Duygularını dizginlemezse buz tutup infilak edecekti. Kendi kendini yok etmek üzereydi ve bunu yapabilme yetisine sahip olması bile saçmaydı aslında.

İnsanlar! Hepsi onların suçuydu. Fae'yi defalarca kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirip kandırmış ve kullanmışlardı.

Öfkeyle tıslayarak ve vücudunu kaplayan buzları kırarak etraftaki tek insana doğru döndü. Beynine bir buz parçası saplamak için elini kaldırdı.

Son anda kendine engel olup dişlerini gıcırdattı.

İnsan ona lazımdı. Baştan aşağı kana bulanmış, kemikleri kırılmış ve zehirlenmiş bir halde de olsa ona ihtiyacı vardı.

Havadaki elini indirmek için bütün iradesini kullandı. Otokontrolüne kucak açarak onu göğsündeki acıya karşı bir kalkan olarak kullandı.

Birkaç dakika boyunca tir tir titredikten sonra fiziksel acının, özünü tehdit eden buzı beslediğini fark etti.

Ixcythe uzun varlığı boyunca ilk kez formuna sıcaklığı davet etmeyi denedi. Buzlu esintisiyle Koruda Azar'ın öfkesini yatıştırıp zihninin berraklaşmasını sağlamıştı. Şimdi de kendi buzlarını çözecek bir sığağa ihtiyacı vardı. İçindeki bombayı patlatırsa, türüne yapılan haksızlıkların intikamı alınmayacaktı. Kraliçe hepsini yok edecek ve zamanla, Fae yalnızca kimsenin inanmadığı bir efsane olarak varlığını sürdürecekti.

Ixcythe gözlerini kapayıp zihninde bir resim çizmeye başladı. Baharın ilk ayak seslerinin hissedildiği bir kış bahçesi hayal etti. Solgun gün ışığı karları eriyordu. Ixcythe resmi detaylandırmak için karların arasında minik, beyaz kardelenler

açtırdı. Uzaktaki ormanda kuşlar cıvıldıyor ve açık mavi kürenin cılız ışınları tenine vuruyordu...

Ixcythe sıcaktan ve güneşten nefret ederdi.

Buz sert, gururlu ve güzeldi. Kendi şekli vardı; hiçbir şeye boyun eğmezdi ve heybetli bir buzdağı gibi yoluna çıkan her şeyi yutardı.

Ama onu bunca zamandır koruyan, şimdi yok ediyordu.

Defalarca sıcak bir sahne yaratmaya çalıştı ama hayali her seferinde donan kalbinin ağırlığı altında ezilerek paramparça oldu.

Ixcythe başka bir şeye dönüşme yeteneğine sahip değildi.

O, buzdu. Sert ve sağlamdı.

Tam her şeyi kaybettiğini düşünürken özünün kenarlarında incecik çatlaklar oluşmaya ve buzlar gümbürdemeye başlamışken, hiç beklemediği bir sıcaklık tenini okşadı. Bir asma filizi gibi usulca formuna tırmanırken önce tereddütlüydü ama Ixcythe'in onu kucaklamasıyla güveni yerine geldi. Sıcak ve nemli bir esinti özünü sarmalayıp içine işledi.

Ixcythe titreyerek başını arkaya attı ve gözlerini minnetle kapadı. Ne tuhaftır ki başarmıştı işte. Hiç olmazsa bir gün daha savaşabilecekti.

Beni içeri al.

Ixcythe'in gözleri açıldı ve telaşla etrafına bakındı.

Pencereye bak.

Ixcythe elini kalbine götürerek o tarafa döndü. Azar havada asılı bir halde ona bakıyordu.

Öfkeni ve kederini hissedip geldim. Evet, Severina seni yok etmeye kalkışacak. Ama benimle ilgili yanıliyorsun. Kraliçenin sarayına neler yapabileceğini gördüm. Gel, birlik olalım. İnsan hâlâ elinde. Kraliçe ona karşılık İksir'i getirecek.

Sana neden güveneyim?

Seni iyileştirmedim mi? Sıcağımla sarmalamadım mı?

Hayır, onu ben yaptım.

İx, varlığın buna bağlı olsa bile sıcağı çağıramazsın sen. Bunu da biraz önce ispatladın zaten.

Bana bir daha asla o isimle hitap etme.

Ne var ki Azar'ın haklı olduğunu biliyordu. Kendini kurtarmayı başaramamıştı. Isınmayı beceremeyecek kadar soğuktu yıllardır. Azar acısını hissedip gelmeseydi bomba gibi patlayacaktı. İyi de, neden kurtarmak istiyordu onu? Zayıf olanı ezip geçmek bütün hükümdarların ve dahası Fae'nin doğasında yok muydu?

Ixcythe, Hiç Kimsenin Prensesi.

Şimdilik Sonbahar'ın eşi ol. Sarayımın bütün gücüyle sana destek olacağım. İksir'i geri alıp iki krallığı da eski günlerine kavuşturacağız.

Ixcythe onun gözlerinde çakan kıvılcımlara baktı. Bunu neden yapıyorsun?

Bir zamanlar sevgiliydik, dedi Azar usulca.

Ixcythe irkildi. O günleri anımsıyordu. Hâlâ anılarının arasında olmaları onu hem şaşırttı hem de dehşete düşürdü. Severina'nın ona defalarca işkence ettiğini de hatırlıyordu. Kraliçenin cezasıyla gücü azaldığında Severina bundan kalleşçe faydalanmıştı. *Anılar, rahat bırakın beni,* diye haykırmak istiyordu.

Sonunda ne olduğunu da hatırlıyordu.

Buz alt edilemezdi. Buz huzurdu.

Bir zamanlar sana ettiğim iltifatlarda samimiydim. Bir zamanlar, diye ekledi Azar hüznle, seni sevmiştim.

Sözleri kalbine saplanan bir bıçakmış gibi irkildi Ixcythe. Duygulardan ve ona yaptıklarından nefret ediyordu. Onu zayıflatıp kırılgan hale getiriyor ve aptallaştırıyorlardı. Duyguların sonu ihanetti.

Hatırlıyorsun, biliyorum. İtiraf et, Ixcythe.

Asla. Bir zamanlar Azar'ı sevdiğini söylemektense kendini havaya uçururdu.

Aşk en büyük zayıflıktı.

Sana ihtiyacım yok, diye tısladı.

Başka kimsen yok, Ix.

İnsan elimde. Onu ya da sarayımı almaya kalkışırsan seni mahvederim. Sen hiçbir zaman bana layık bir eş olmadın.

Azar iç çekti ve ona doğru ılık bir rüzgâr daha üflledi. Bu seferki prensesin buzlu kıvrımlarını okşarcasına bir süre etrafındaki havada gezindi.

Aklını başına topladığında beni Koru'da bulabilirsin. Sahte kraliçeyi birlikte çağırırız.

Böyle dedikten sonra ortadan kayboldu.

*Bütün çete toplandık*MAC

Révemal Sokağı, 939 numara. İşin içindeki ironi tabii ki dikkatimden kaçmıyor. Fransızca'da *réve*, rüya; *mal*, kötü demek. Bundan yıllar önce, karargahını Kâbus adında bir sokağa kurmak Ryodan'ı kim bilir ne kadar eğlendirmiştir. Orijinal tabelayı onun astırdığını öğrenmek bile şaşırtmaz beni.

Ryodan, Chester's'ın toprağın üzerinde kalan kısmını yeniden inşa etmekten fazlasını yapmış. Alt tarafı da elden geçirmiş. Yeraltındaki gece kulübünün ağzında iki ağır kapak yok artık. İnsanın yönünü şaşırtan merdivenler de tarih olmuş. Fildişi rengi, şık merdivenlerden (bugünlerde diğer her şey gibi onlar da şu yapışkan örümcek ağlarıyla kaplı) modern ve lüks bir giriş salonuna iniyorsunuz. Mobilyalarda yine fildişi rengi ve koyu gri kullanılmış. Siyah mermer zemin o kadar

parlak ki obsidyen bir ayna görevi görüyor. Karmaşık desenli ferforje panellerle süslü, mat siyah kapıların ardında ve yerin yedi kat dibinde düzinelerce alt kulüp var.

Korkuluklara tutunup başımı aşağı uzattığımda, kulüplerin şaşılacak kadar kalabalık olduğunu görmek anılarımı canlandırıyor (gerçi buradaki hiçbir şey beni şaşırtamaz artık; en kötü zamanlarda bile Chester's'da eğlence devam eder ve hatta daha da sıkı partilenir). Dostlarını yakınında, düşmanlarını daha da yakınında tut felsefesini henüz kavrayamayacak kadar saf bir kızken, kulübü ilk keşfettiğim günleri hatırlıyorum.

Hemen şuradaki barda, Rüya Gözlü Adam'la çene çalarken, Fear Dorcha sinsice yanımdaki tabureye ilişiverdi. Sol köşede, bir ara kendimi barın arkasında içki karıştırırken ve korkunç bir kararsızlığın pençesinde kıvrılırken buldum. Yukarıda, Ryodan'ın ofisinin cam tabanını kırdım. Tabii o zaman *Sinsar Dubh*'un etkisi altındaydım.

Hayatımın en kötü zamanlarından bazılarını Chester's'ın duvarları arasında yaşadım. Yine de burası benim bir parçam. Evim artık birçok yerin karışımı. Barrons'un kitapçısı yatak odam, Chester's salonum, annemlerin Dublin'deki evi mutfakım ve şehre bakan bir su kulesi, en çok da yanımda Dani varken, en sevdiğim kahveci. Arlington Manastırı kütüphanem. Nana O'Reilly'nin deniz kıyısındaki kulübesinin birkaç kilometre güneyindeki, atalarımdan biri, Patrona O'Connor'a ait mezar şapelim. Bir gün orada bir mum yakıp dua etmek isterim. Umarım bunu yaptığımda bütün soyuma ihanet etmiş biri olmam.

Barrons'la kalabalık dans pistleriyle barlardan geçip Ryodan'ın ofisinin cam ve krom merdivenlerini çıkıyoruz.

"Işınlanmadınız mı?" diye homurdanıyor Ryodan, kapı tıslayarak açıldığında. Loş ofisindeki masasında oturuyor.

Lor kollarını göğsünde kavuşturmuş, arkasında dikiliyor. Christian solunda ve cam duvardan arkasına vuran ışıktaki kanatlı ve dev gibi bir silüet olarak görünüyor. “Babanı görmek için ısınlandın ama şimdi işi ağırdan alıyorsun ha? Dani kayıp kahrolası!”

“Babam da öyle!” diye tıslıyorum. “İkisi de senin gözetimindeydi. Senin kulübünde, senin koruma büyülerinin koruması altında.”

Bir an birbirimizi sert bakışlarla süzüyoruz. Sonra Ryodan hafifçe gülümsüyor. “Seni yeniden gördüğüme sevindim, Mac.”

Ben de gülümsüyorum. “Ben de seni.” Lor’un beni nasıl karşılayacağını bilmediğim için başımla selam vermekle yetiniyorum. Son karşılaşmamızda kraliçe gücümü kullanarak yarattığım makineli tüfekle öldürdüm onu.

“Mac.”

“İyi miyiz?”

Sırıtıyor ama gözlerindeki ifade buz gibi. “Seninle ilgili ciddi şüphelerim var. Hatunlar bana doyamıyor.”

“Şeyden sonra mı?”

“Evet,” diye kestirip atıyor. “İyiyiz.”

Jo’nun hayaleti aramızda dikiliyor. Gözlerimin içine bakıyor ve bütün Dokuzlar gibi onun da sesini kafamın içinde duyuyorum. *Üzgün olduğunu söylemedin. Özür dilemedin.*

Sen de beni affettiğini söylemedin, diyorum.

Ama ne kadar üzgün olduğumu biliyor.

Onun da beni affedeceğini biliyorum.

Christian’a dönüyorum. “Yine prens kılığındasın.”

“Öfke İskoçyalı formumu korumamı zorlaştırıyor. Dani’yi kaçırdılar. Bir süre prens olarak kalabilirim.”

“Görünüşe bakılırsa, Fae anılarını geri almış,” diyor

Barrons pat diye. “Onun için kolayca koruma büyülerinin içine sızabildiler,” diye ekliyor Ryodan’a bakarak. “Uzun zaman önce unutulmuş güçler yeniden keşfedildi. Bir milenyumdur oynadığımız oyunun kuralları değişti. Neler yapabileceklerini bilmiyoruz.”

Bu tamamen doğru sayılmaz. En azından bir saray artık hiçbir şey yapamaz. Ben icaplarına baktım.

“Emin misin?” diye soruyor Ryodan.

“Doğrudan bir Fae’den bilgi almadım ama tahminim o yönde.”

Diğer bir deyişle, yüzde doksan dokuz nokta dokuz emin. Ben de öyleyim. Karşılaştığımız anormalliklerin başka bir açıklaması yok.

“Neyi ne kadar hatırlıyorlar?”

“Muhtemelen en başından beri olan biten her şeyi,” diyor Barrons asık bir yüzle.

Christian birkaç küfür sıralıyor. Al benden de o kadar. Eskiden beri hep bir avantajımız vardı. Barrons’la Ryodan kara büyüyle Fae’yi bizden uzak tutabiliyordu. Ama şimdi kolay lokmayız ve Seelie istediği zaman bizi elleriyle koymuş gibi bulabilir.

“Dani’yle Jack’i neden kaçırdılar?” diye soruyor Christian. “Neyin peşindeler?”

“Annemi unuttun,” diye hatırlatıyorum.

“Annen iyi,” diyor Ryodan. “En azından son baktığımda öyleydi.”

“Ne?” diye inliyorum.

“Annen kaçırılmadı. Arabasıyla kazara Periler Diyarı’ndan kopan parçalardan birine girmiş. Biliyorsun, fark edilmeleri biraz zor.”

“BPÇ’ler,” diye mırıldanıyorum. Boyutlarası Peri

Çukurları. Yaratılış Şarkısı kara delikleri yok edip dünyayı iyileştirdi. Ama Cadılar Bayramı'nda, peri diyarlarıyla ölümlülerin krallığının çarpıştığı yerler üzerinde etkisi olmadı. O eciş bücüş gerçeklik cepleri hâlâ varlıklarını devam ettiriyor ve sahiden de fark edilmeleri çok zor. Duvarları yeniden inşa etmek için Şarkı'yı nasıl kullanacağımı öğrendiğimde, peri ve insan diyarları birbirinden ayrıldığında, BPÇ'ler muhtemelen kaybolacak.

"Dönüp durmuş," diyor Lor. "İki günde dönüş yolunu ancak bulmuş."

"İki gün mü?" Annemin Periler Diyarı'nda tek başına bu kadar uzun bir süre hayatta kalabilmesi mucize. Ateş hortumları, buz kasırgaları ve sualtı dünyalarından parçalar arasında, dönüş yolunu nasıl buldu acaba? Rahat bir nefes alıyorum. Annem iyi. Seelie'nin elinde değil. "Hepsini bağladığınızı sanıyordum." Dokuzlar özel güçlerini kullanarak BPÇ'leri sabitledi ve sidhe-kâhinler insanlara onların yerlerini belirten haritalar dağıttı. Ben de annemle babama birer tane vermiştim.

"Annenin girdiği başıboş geziyormuş," diyor Ryodan. "Eski tanrıların onları serbest bıraktığını düşünüyoruz. Bir de her nasılsa süratlerini artırmışlar. Burnunun dibine girene kadar fark edilmiyorlar."

"Amaçları ne?" diye soruyor Christian.

Ryodan omuz silkiyor. "Kargaşayı beslemek."

"Annem şimdi nerede? Burada mı yoksa?" Yumruklarımı sıkıyorum. "Burada değildir umarım? Kimseyi koruyamadığın belli oldu."

"Laflarına dikkat et," diyor Ryodan usulca. "Aynı sebepten Christian'la kavga ettim. Seninle de memnuniyetle ederim."

"Kavgayı sen istedin," diye homurdanıyor Christian. "Ben de sana uydum."

“Mac’in saçının teline dokunamazsın,” diyor Barrons sakince.

“Rainey, Chester’s’da değil,” diyor Ryodan bana. “Şu anda nerede olduğunu bilmiyorum ve öğrenmemeyi yeğlerim. Fade, Kasteo ve Daku başında nöbet tutuyor. Yanından ayrılmayacaklar. Yemek yemeyecekler. Uyumayacaklar. Onu koruyacaklar.”

Gözlerimi kırpıştırıyorum. Annem Dokuzlar’ın üçüyle birlikte. Bu da bir BPC’de mahsur kalması kadar tuhaf aslında.

“Şanslı pislikler,” diye homurdanıyor Lor. “Annen onlara yemek yapıyordur. Rainey’nin mısır ekmeğinin üzerine tanımam.”

“Böyle bir zamanda yemek konuşmayacağız herhalde?” diyorum.

Lor omuz silkiyor. “O da bir ihtiyaç.”

“Ben senin gibilerin ne yediğini biliyorum. Mısır ekmeği değil.”

“İstersen senin yeme içme alışkanlıklarını hiç masaya yatırmayalım, şekerim. Jo’yu dişlerinden temizleyebildin mi?”

“Sana başka bir yer ve zamanı hatırlatmama gerek var mı, Kemikkıran?” diyor Barrons tehlikeli bir fısıltıyla.

“Dani kayıp,” diyor Ryodan. “Unuttuysanız hatırlatayım.”

“Babam da öyle,” diyorum. “Dani BÇCB’yi kullanamaz mı? Periler Diyarı’ndaysa bile soluğu yanında alırsın.”

BÇCB *Başım Çok Ciddi Belada*’nın kısaltması. Dani’nin telefonunda bir program yüklü ve Ryodan’ın, onun isteğiyle omurgasının dibine yaptığı sihirli dövmeyle devreye sokuyor. Ama o zaman Barrons da hizmet dışı kalacak, çünkü büyü onu da bağlıyor ve Ryodan’la aynı yere sürüklenecek.

“Onu yatağımdan aldılar. Kılıcı da, cep telefonu da yok.

Dövme yer değiştirdiğinde kayboluyor. Onu kullanmayı bıraktım.”

Kahretsin.

Kısa bir sessizlikten sonra Christian, ‘Periler Diyarı’nda ölümlü zamanıyla dört gün kaldınız,” diyor. “Chester’s’a geldiğinizde bir tuhaflık fark ettiniz mi?”

“Evet,” diye atılıyorum. “Burada tek bir Fae bile yok. Bir dakika,” diye ekliyorum kaşlarımı çatarak. “Sadece dört gün mü oldu?” Barrons’a bakıyorum. “Periler Diyarı’nda bayağı kaldık. Aradan daha uzun bir zaman geçmesi gerekmez miydi?” Bir keresinde bir akşamüzeri bir ayıma mal oldu.

“Kulağıma bazı söylentiler geldi. Sen Yaratılış Şarkısı’nı söyledikten sonra birkaç yıldır Periler Diyarı’nın zamanı değişmeye başlamış. Önce yavaşmış ama sonra hızlanmış. Görünüşe bakılırsa, kadim melodi krallıklar arasındaki uyumsuzluğu giderdi ve aramızda duvarlar olmadığı için artık daha ahenkliyiz.”

İnanılmaz. Ve harika. Şarkı’nın bu girişimini bütün kalbimle destekliyorum.

“Dublin’de tek bir Fae bile kalmadı,” diyor Ryodan. “Araştırmalarım göre, dünyadan tamamen el etek çekmişler. Biraz şüpheli bir durum. Sonuçta insanları avlıyorlar. Ama hepsi çekip gitmiş.”

“Nedeni belli,” diyor Christian. “Savaş hazırlığındalar.”

“Kış Sarayı savaşta zaten,” diyorum. “Bir iç savaş çıkmış.” Barrons’la buzlu krallıkta yaptığımız keşifleri anlatıyorum. Ama Christian’ın notundan sonra yaptıklarımın hiç bahsetmiyorum.

“Hafızalarının tazelendiğine inanmamız için bir neden daha,” diyor Ryodan. “Size hak vermeye başladım galiba.”

“Durun bakayım, doğru anlamış mıyım,” diyor Lor sırtarak. “Şarkı güçlerini ve hafızalarını tazeledi. İlk iş olarak da eski düşmanlıklar üzerinden savaşa tutuştular. *Şahane!*”

“Prenses belki de savaş meydanındaydı,” diyor Barrons. “Tanınmayacak hale geldiyse fark etmemişsinizdir.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Gündüzü geceye çevirdi.”

“Onu sen yapmadın *mi?*”

“Hayır. Prenses saraydaydı. Onu hissedebiliyordum. Her nasılsa ötekiler gibi etkilenmemiş.”

“Kraliyet ailesinden olanlar en yaşlıları,” diyor Barrons. “Diğerlerinden daha uzun bir geçmişleri var. Ama aynı zamanda çok güçlüler. Eski kan davalarından doğan intikam hırslarını dizginleyebilecek kudretteler.”

Kendini tutsa iyi olur, diye düşünüyorum öfkeyle. Aileme zarar verirse...

“Ben de kraliyet ailesindenim,” diyor Christian. “Ve olanlardan etkilenmedim.”

“Daha gençsin de ondan,” diye açıklıyor Barrons. “Hatıraların yok.”

“Artı sen Seelie değilsin,” diyorum. “Yaşayan son Unseelie’sin.”

“Kendimi hiçbir saraya mensup olmayan, eşsiz bir varlık olarak görmeyi tercih ediyorum. Kış Sarayı’ndaki durumun Periler Diyarı’nın her yerinde yaşandığını düşünmekte haklıyız bence. Hiçbiri ortada yok çünkü birbirlerini gırtlaklamakla meşguller.” Gülüyor. “Lor doğru söylüyor. Bu bizim için harika oldu. Tanrı aşkına, mümkün olduğunu bilsem ben de bir iç savaş çıkarırdım.”

“Hiç komik değil,” diyorum. “Birbirlerine neler yaptıklarını görmediniz. Korkunçtu.”

“Bize dokunmasınlar da ne yaparlarsa yapsınlar, canım,”

diyor Lor. “Hem fena mı, bir avuç soyluyu dize getirmen yeterli olacak.”

“Bence onları da birbirine düşürüp keyfine bak.” Christian yine gülüyor. “Mac, bu harika. Sorun kendiliğinden çözüldü bak! Onlar birbirlerinin gözlerini oyarken sen Şarkı’yı nasıl kullanacağını öğren ve hepsini sonsuza dek kendi cehennemlerine hapset.”

“Unseelie gibi kudursunlar, öyle mi? Ben geçmişteki hataları tekrarlamamaya çalışıyorum.”

“Unseelie’nin hapsedilmesi hata mıydı yani? Bunu mu söylüyorsun? Serbest kaldıkları gece milyarlarca insanı öldürdüler.”

İç çekiyorum. “Belki en baştan hapsedilmeselerdi, bir şansları olurdu. Kralın onları yarattığı andan itibaren bir sürü yanlış yapıldı.”

“Unseelie’yi savunduğuna inanamıyorum,” diyor Christian.

“Savunmuyorum. Dünyayı yalnızca siyah ya da beyaz görmekten vazgeçmeliyiz diyorum. Her şey ve her birimiz aradaki grinin tonlarıyız. Ayrıca sen de Unseelie’sin.”

“Hamurum hâlâ insan. Rengim de beyaza oldukça yakın.”

“Konumuz Unseelie değil. Onlar yok artık. Ama Seelie...”

Lor homurdanarak sözümü kesiyor. “Seelie’nin de sonu yakın. Bırak yesinler birbirlerini. Gebersinler!”

Birden ofisin ortasında sahte ve çıplak Mac beliriyor. “Özgürlüğümün şartlarını tartışmaya hazırım,” diyor sırtarak.

Önce dilimiz tutuluyor. Sonra Lor, “Bu ne lan?” diye patlıyor. “Bir ikizin olduğunu bilmiyordum, Mac.”

“Kahrolası bir Fae!” diye gürlüyor Ryodan. “Yine biri korumaya büyülerimi geçti. Neler oluyor?”

“Christian, götür şunu,” diyorum. “Ne yeri ne de zamanı.”

“Onu ben getirmediim.” Kütüphaneciye dönüyor. “Sırası mı şimdi? O şişeye gireli günler oldu. O zamandan beri ortada yoksun.”

“Seçeneklerimi değerlendiriyordum.”

“Git, başka yerde yap o işi.”

“Yeterince düşündüm ve bir karar verdim.”

“Nasıl buldun beni?”

“Seni damgaladım. Artık her yerde bulabilirim.”

“Ne hakla? Benden izin aldın mı?”

“Özgür olmaya hazırım,” diyor neşeyle. “Konuşalım haydi.”

“Kim bu?” diye soruyor Barrons tehlikeli bir fısıltıyla “Neden Mac’e benziyor ve neden çıplak?”

“Unseelie Kralı’nın kütüphanecisi,” diye açıklıyorum telaşla. “Sana anlatmayı unuttum.” Lor’a dönüp “Ne bakıyorsun? Hiç mi çıplak kadın görmedin?” diye çıkışıyorum. “Christian, giydir şunu. Söyle, bir daha da soyunmayın.”

Kütüphaneci göz açıp kapayıncaya kadar üzerine kısıcak ve yarı transparan bir elbise geçiriyor.

“Özür dilerim,” diyor. “Kumaş parçalarına sarınmaya alışık değilim. Bunu hatırlamaya çalışacağım.” Birden bakışları bulutlanıyor ve telaşla Christian’a dönüyor. “Söz, bir daha yapmam.”

“Şişene dön,” diye homurdanıyor Christian.

Kütüphaneci kıpkırmızı kesiliyor. “Özgür olabileceğimi söylemiştin.”

“Öyle mi dedin?” diye bağıyorum hayretle. “Aklını mı kaçırdın? Şişesinin ağzını kapamanı söylemiştim.”

“Uzun hikâye. Yatağıma geldi ve neyse işte...”

“O kadar da uzun değil,” diyor kütüphaneci gözlerini devirerek. “Sadece iki dakika sürdü.”

“Mac’in aynısını yatağına aldın,” diye tıslıyor Barrons. “Onu becerdin.”

“Hayır!” diye bağırıyor Christian. “Yapar mıyım öyle şey?”

“Ama istedin,” diyor kütüphaneci. “Sırf ona benziyorum diye rahatsız oldun.” Bana bakıyor. “Taş gibi sertti.” Gözleri Barrons’a kayıyor. “Vay canına,” diye mırıldanıyor. “Kimsin sen? Ne kadar şeysin... Hoş.”

“Bütün ayrıntıları öğrenmesem de olurdu,” diye mırıldanıyorum. Ama Christian’ı o şekilde ben de bir kere gördüm. Unseelie Kralı’nın bir stadyum büyüklüğündeki yatağında. Barrons’la ilgili yorumunu ve ona bakışlarını görmezden geliyorum.

“Neler oluyor?” diyor Lor. “Nedir bu? Neden Mac’e benziyor?”

“*Ne* değil, *kim* diye soracaksın,” diye tıslıyor kütüphaneci. “Benim bir adım var. Lyryka. Mac’e benziyorum, çünkü Ölüm, Dani denen ötekine benzememden hoşlanmıyor.” Konuştukça cesaretleniyor. “Ölüm benim yeni efendim ve emirlerine uymak zorundayım çünkü belli ki ben hep bir köle olarak kalacağım. Nedenini sormayın, bilmiyorum. Ama başka herkes özgürken, benim alınyazım böyle yazılmış işte.”

“Bazen de Dani’ye benziyor,” diyor Ryodan buz gibi bir sesle. “Çırılçıplak halde yatağına giriyor.” Christian’ı bıçak gibi keskin bakışlara süzüyor.

“Hayır!” diye gürlüyor Christian. “Yatağıma filan girmiyor. Hem benimle bir ilgisi yok. Bir şişe kırdım. Bunu arkanızdan iş çevirmek olarak görmüyorsunuz herhalde? Dünyadaki bütün şişelerin içinde ne olduğunu bilemem ya?”

“Kırmızı Cadı’nın şişesini de kırmamış mıydın?” diye atılıyor Lor. “Kahrolası kaltak, Barrons’la Ryodan’ı öldürdü.”

“O Dani’ydi,” diyor Christian öfkeyle. “Ayrıca şişeyi kırmadı, sadece tıpasını çıkardı.”

“Halbuki üzerine etiket yapıştırmıştım,” diye söze karışı-

yor kütüphaneci. “Neden açtınız ki? Okuma yazmanız yok mu sizin?”

“Etikeri gördüğümde Dani şişeyi açmıştı. Hatta hangi dangalak etikeri şişenin dibine yapıştırır diye düşündüm.”

“Etiketler görüş alanımı daraltıyor. Sen önce bira şişelerini ayırt etmeyi öğren. Ölüm’ü akıllı sanırdım. Özgürlüğüm için daha ne kadar aşağılanacağım acaba?”

Lor gülmeye başlıyor.

Kütüphaneci onu baştan aşağı süzüyor. “Ölüm benimle seks yapmıyor. Sen yapar mısın?”

Lor’un kahkahası yarım kalıyor. “Kusura bakma, bebek ama topunuz kaçıksınız. Bir daha o hataya düşmem.”

Kütüphaneci burnunu çekip tekrar Christian’a dönüyor.

Kafayı yedim galiba ama Lor’un onu reddetmesine bozuluyorum. Biriyle tatsız bir tecrübe yaşayıp tüm insan ırkını harcamakla aynı şey değil mi bu?

İçime dönüp algılarımı açıyorum ve Lyryka’yı hafif hafif yoklamaya başlıyorum. Kim bu kız? Nereden geldi? Diğer Fae’nin aksine neden hâlâ akli başında? “Kazan’dan hiç içmedin değil mi?”

Hızla bana dönüyor. “Kes şunu!”

Enteresan. Onu usulca yoklayarak sırlarını öğrenmeye çalıştığımı hissetti. Görünürdeki sınırlı imkânlarına rağmen güçlü. Belki de bu yüzden bir şişedeydi.

Özünü hafifçe dürtüyorum. Nedense aklıma Cruce geliyor. Belki de hâlâ hayatta olmadığına hayıflandığım için. Yaşasaydı, Fae’nin sorumluluğunu devralabilir ya da bana bilmediklerimi öğretebilirdi.

Kütüphanecinin gözleri hayretle irileşiyor. “Babamı tanıyor musun?” Sonra dehşetle elini ağzına götürüyor.

Gözlerimi kısıyorum. “Cruce senin baban mıydı?”

Uzunca bir süre cevap vermiyor. Korkmakla kızmak arasında kaldığını hissediyorum. Sonunda hızla başını sallıyor. “Öyle diyor.”

“Diyor,” diye yineliyor Barrons imalı bir sesle.

Geçmiş değil, şimdiki zaman. “Seni o mu serbest bıraktı?” diye üsteliyorum.

Kaşları çatılıyor. “Ondan bahsetmem yasak.”

“Demin o yasağı deldin.”

“Yanlışlıkla ağzımdan kaçırdım. Beni araştırırken zihninde o belirince şaşırdım.”

Baş Kraliçe’nin zihnindeki bir görüntüyü çalabiliyor. Barrons beni uyarırcasına yüzüme bakıyor. *Topla kendini*, diye homurdanıyor.

Koruma kalkanlarımı sağlamlaştırıyorum. “Onu en son ne zaman gördün?”

“Cevap veremem. Yasak.”

“Kraliçenin sorularını yanıtlamazsan seni şişeye geri koyarım!” diye gürlüyor Christian.

Hepimize tek tek bakıyor. “Temelli mi?”

“Bana itaat ettiğin her gün için bir günlük özgürlük kazanacaksın.”

Gözlerini uzaklara dikeyor. “Babam bana sizden çok daha kötü şeyler yapar. Size onun efendim olduğunu söylediğimi duyarsa...” Güçlkle yutkunuyor. “Bunu asla öğrenmemeli.”

Babası ya da değil, Cruce’tan korktuğunu anlamak için Christian’ın yalan makinesine ihtiyacım yok. Christian’a sert bir bakış fırlatıyorum ve beni anlıyor.

“Ben seni korurum,” diyor. “Cruce sana el süremez.”

Kütüphanecinin yüzünde güller açıyor. “Bunu yapar mısın sahiden? Beni cezalandırmasına engel olur musun?”

Christian’a yine anlamlı bir bakış fırlatıyorum.

İç çekiyor. “Evet, elimden geldiğince...”

“Senin elinden her şey gelir!”

“Seni koruyacağım ve hiç kimsenin...”

“Kadın ya da erkek,” diye atılıyor kütüphaneci telaşla.

“Seni incitmesine izin vermeyeceğim. Ama bana ya da dostlarıma ihanet edersen cezayı kendi ellerimle veririm.”

“Resmen yemin ettin,” diyor kütüphaneci huşuyla. “Tıpkı bir şövalye gibi.”

Christian yine iç geçiriyor. “Öyle oldu.”

“Bundan sonra benim koruyucumsun.”

Christian nefesini üflerken küçük çaplı bir fırtına yaratıyor. “Maalesef.”

Lyryka bana dönüp hâlâ korkusunu üzerinden atamamış gibi fısıldıyor. “Babamı bugün gördüm.”

“Doğru mu?” diye soruyorum Christian’a.

Başını sallıyor.

Kesinlikle emin olmak için tekrarlıyorum. “Cruce’u bugün gördün. Kanlı canlı karşına çıktı. Öyle mi?”

Bir kez daha hırçınlaşıyor. Aniden parlayan bir yapısı var sanırım. “Bunun neyini anlamadın?”

“Olsun. Sen yine de söyle.”

Gözlerini deviriyor. “Cruce’u bugün gördüm ve basbayağı canlıydı.”

II. KISIM

Hayatımızın akışının tamamen değiştiği ânı nadiren de olsa hissederiz. İleride bir gün, üzerinde düşündüğümüzde, şu olmasaydı bu olmazdı gibi bir cümle kurabileceğimiz anları.

Tıpkı “eğer o gece arabam bozulmasaydı kocamla asla tanışmayacaktım ve üç çocuğumuz hiç doğmayacaktı” gibi. Ya da “baro sınavını kazansaydım konser piyanisti olma hayallerimi rafa kaldıracaktım” gibi. Ya da “muayyen günümde canım dondurma çekmeseydi ve gecenin bir vakti markete gitmeseydim bir soyguncu tarafından bıçaklanmayacak ve şimdi travma sonrası stres bozukluğuyla uğraşmayacaktım” gibi.

İşte bu tür anlardan söz ediyorum.

İliklerimize dek hissettiklerimizden.

Belkiensemizde bir ürperti, kafatasımızın içindeki baskının aniden yer değiştirmesiyle birlikte gelen hafif bir sersemlik hali ya da belki yalnızca önsezi olarak algıladıklarımızdan.

Bence bilinçaltımızda sandığımızdan çok daha fazlası olup bitiyor. Ama hayatı mantıklı, idare edilebilir ve bizim kontrolümüzde bir şey sandığımız için, ayaklarımızı yere mıhlayan, sonraki adımımızla ilgili bizi tarifsiz bir huzursuzluğa sürükleyen ve izahı olmayan o uyarıları reddediyoruz (ortada beynimizle idrak edebileceğimiz bir sebep olmadığı için ya-

pıyoruz bunu ve beyin her zaman tartışmayı kazanmaz mı?).

Halbuki o anlarda kendinizi dinlemelisiniz.

İç sesinize kulak vermelisiniz.

Asansörün kapısı açıldığında ve içindeki son derece normal görünümlü adamı gördüğünüzde sebepsiz yere ürperirseniz, asansöre binmeyin. Nezaketin, hayvanınızın atalarından gelen bilgeliğini susturmasına izin vermeyin. Hemen uzaklaşın oradan. Merdiveni kullanın. Kalabalığa karışın.

İçgüdüleriniz kaç dediğinde kaçın.

FAE KRALİÇESİ,
MACKAYLA LANE-O'CONNOR'IN
GÜNLÜKLERİNDEN

KAN RÜYASI

Tekrar tekrar

Sis yüzünden yolumu kaybediyorum. Dublin'in sisi başka yerlerdekine benzemez. Kendi akı fikri varmış gibi, özellikle en karanlık, en kuytu köşeleri doldurur ve en tanıdık sokakların bile tekinsiz görünmesine neden olur.

İçimdeki savaşın da dikkatimi dağıtması sonucu, Clarin House'a gittiğimi sanırken kendimi şehrin yabancı bir bölgesindeki تنها bir sokakta buluyorum. Dublin'e geleli henüz yirmi dört saat bile olmadan kayboldum.

Bu şaşılacak kadar sessiz ve sisli sokaktaki üç kişiden biriyim. Gri dumanların cılız kolları beni kucaklayıp ayak bileklerime dolanıyor ve terli elleriyle yüzüme dokunuyor.

Ne kadar yürüdüm acaba? Belki de evden kilometrelerce uzağım.

Bir daha yol iz bilmeden yabancısı olduğum muhitlerde dolanmayacağıma yemin ediyorum içimden. Sonra çabucak bir karar veriyorum. Şu yayalardan birinin peşine takılırsam beni Temple Bar Bölgesi'ne geri götürür herhalde.

Yağmur çiselemeye başlayınca paltomu ilikleyip iki yadan en yakındakini seçiyorum. Bej pardösülü, mavi ekose atkılı, ellili yaşlardaki kadını. Onu gözden kaybederim endişesiyle biraz daha yaklaşıyorum.

İki blok sonra çantasını koltuğunun altına sıkıştırıp omzunun üzerinden bana kaçamak ve endişeli bakışlar fırlatmaya başlıyor. Benden neden korktuğunu ancak birkaç dakika sonra anlıyorum.

İki gün önce Georgia'dan Dublin'e uçarken şehir rehberimde okuduklarımı hatırlıyorum. Kentteki suçların çoğu her iki cinsten, masum görünüşlü gençler tarafından işleniyor.

Onu rahatlatmak için, "Yolumu kaybettim!" diye sesleniyorum. "Otelime dönmeye çalışıyorum. Bana yardım eder misiniz lütfen?"

Adımlarını sıklaştırıp "Rahat bırak beni," diyor. "Gelme peşimden."

"Tamam, gelmiyorum." Olduğum yerde duruyorum. Kadını rahatsız etmeyi gerçekten hiç istemiyorum. Ama öteki yaya gözden kaybolduğu için ona muhtacım. Sis giderek yoğunlaşıyor ve yabancısı olduğum bir ülkede, bildiğim tek yere nasıl gideceğimi bilmiyorum. "Sizi korkuttuğum için özür dilerim. Temple Bar Bölgesi ne tarafta kalıyor, gösterir misiniz lütfen? Clarin House'u arıyorum. Ben Amerikalıyım. İrlanda'ya dün geldim ve kayboldum."

Kadın ne bana dönüyor ne de yavaşlıyor. Eliyle solu işaret edip köşede gözden kayboluyor. Sis içinde yapayalnız kalıyorum.

İç çekiyorum. Sola doğru yürümekten başka çarem yok.

Etrafıma bakınarak adımlarımı sıklaştırıyorum. Şehrin sanayi bölgesinin ortasına doğru ilerlediğimin farkındayım. Altlarında dükkânlar olan apartmanlar yerlerini sağlı sollu

depolara bırakıyor. Kaldırım iyice daralıyor ve iki adımda bir çöp yığınlarının etrafından dolaşmak zorunda kalıyorum.

Midem bulanıyor; lağım kokusu yüzünden herhalde. Yakınlarda bir kâğıt fabrikası olmalı ki sokaklarda sararmış parşömenler uçuşuyor. Dar ve pis arka sokaklardaki boyaları dökülmüş oklar yük rampalarını işaret ediyor. Her yer o kadar bakımsız kalmış ki gören, son sevkiyatın üzerinden yirmi yıl geçtiğini düşünebilir.

Sisin arasından paslı bir baca görünüyor. İleride şoför kapısı aralık bir araba duruyor. Yerde bir çift ayakkabıyla bir giysi yığını var. Sürücüsü arabadan inip soyunmuş ve evine çıplak dönmüş gibi görünüyor.

Ürkütücü.

Boğuk ayak seslerim ve borulardan damlayan suyun tıptırıtısı dışında çıt çıkmıyor. Bu mahalleyi koşarak geçme arzum giderek artıyor. Ama eğer etrafta kötü niyetli kişiler varsa topuklarımın sesi dikkatleri üzerime çekebilir.

Korkarım şehrin bu kısmı çetelerin bölgeyi ele geçirmesiyle birlikte terk edildi. Kim bilir şu kırık camların ardında neler gizleniyor? Ya da şu aralık kapının ardında kim pusuda bekliyor?

Hayatımın belki de en çok korktuğum on dakikasını yaşıyorum.

Yabancı bir şehrin kötü bir mahallesindeyim ve doğru yolda olduğuma bile emin değilim.

Önünden geçtiğim bir sokakta hıştırtılar duyduğumu sanıyorum. Üstelik tam iki kere oluyor bu. Korkumu yatıştırmaya çalışıyorum.

Benzer bir muhitteki çamurlu bir çıkmaz sokakta ölüsü bulunan Alina geliyor aklıma. Kız kardeşim atık yığınlarının arasında öldü. Çöplerin içinde. Burada terk edilmişlik

ve çürümüşlükten daha kötü bir şeylerin olduğu hissini üzerimden atamıyorum. Şehrin bu kısmı sadece boş hissi vermiyor. Baktığım her yerde vazgeçilmişliğin izlerini görüyorum. On blok önce, *Buraya Giren Her Kimse Umutlarını Kapıda Bıraksın*, yazılı bir tabelanın önünden geçmiş gibiyim.

Mide bulantımın şiddetlenmesi yemiyormuş gibi tenim de karıncalanmaya başlıyor. Sokaklar elverdiğince sola doğru ilerlemeye çalışarak koşturuyorum. Saat daha o kadar geç olmamasına rağmen yağmur ve sis günü geceye çevirdi, sağlam kalan birkaç sokak lambasının ışıkları titreşmeye başladı bile. Hava hızla kararıyor. Dakikalar içinde, geçtiğim sokaklar lambaların kaldırımında yarattığı beyaz ışıklı yuvarlaklar dışında zifiri karanlık olacak.

Koşmaya başlıyorum.

Geceyi şehrin bu korkunç bölgesinde tek başıma geçirme ihtimali yüzünden korkudan deliye dönmüş vaziyetteyken, biraz ileride ışıkları yanan bir bina görünce rahat bir nefes alıyorum.

Bu sefer kendimi yavaşlamaya zorlamadan depar atarcasına koşuyorum.

Yaklaştığımda hiçbir camının kırık olmadığını görüyorum. Yüksek, tuğla binanın kendi de sağlam. İlk katın ön cephesinde kiraz ağacı ve pirinç kullanılmış. İçerlek girişi kalın sütunlar destekliyor ve ahşap kapının iki yanında lambalar, hemen üzerinde de minik bir pencere var. Demir cumbalı, yüksek pencereler de yine sütunlarla çevrili. Binanın önünde son model, sedan bir arabayla pahalı bir motosiklet duruyor.

İleride altları dükkân, üstleri ev olarak kullanılan apartmanlar var. Sokaklar kalabalık.

Bir kez daha şehrin düzgün bir mahallesindeyim. Tanrı'ya şükür.

Barrons'un kitapçısının neşeli tabelası kapının tepesine dikilen pirinç bir bayrak direğinde diklemesine asılı. Yeşil pervazlı pencerede eski moda bir AÇIK tabelası görüyorum. Yolunu kaybeden bir turistin taksi çağırmak için uğrayabileceği daha uygun bir dükkân düşünemiyorum.

Kitapçıyla aramda hâlâ yirmi metre kadar varken, boğuk ama gür, kadife gibi bir ses duyuyorum. "MacKayla."

Hayretle duraksıyorum. Dublin'de adımı kim bilebilir? Sadece bir gündür İrlanda'dayım. Ses solumdaki gölgeli sokaktan geldi. Ensemde bir ürperti geziniyor ve kalp atışlarımla hızlanmasıyla birlikte gelen *dejavu* hissiyle neye uğradığımı şaşıyorum. Buraya daha önce hiç gelmedim. Amerika'nın dışına bile çıkmadım. Ama tam bu anda, burada dikilmişim gibi hissediyorum kendimi ve hayatımı kökünden değiştirecek bir şey olmak üzere. Bu an buram buram *kairos* kokuyor; Yunanca *uygun zaman, önemli an* anlamına gelir bu kelime. Bir *chronos* dilimi. Bu da Yunanca, büyük işlerin başarılabileceği an demek.

Yaptığının iyiliği ya da kötülüğü size kalmış tabii.

Kararsızca dikiliyorum. Soluma bakıp sesin kaynağını mı araştırmalıyım, yoksa gecenin içinde bir deniz feneri gibi parlayan ve tuhaf bir şekilde beni çağıran kitapçıya mı koşmalıyım?

Kararım hayatımın geri kalanına yön verecekmiş gibi, büyük bir ağırlık var omuzlarımda.

Gölgelerin arasındaki adam belki de kardeşimi tanıyordu ve adımı oradan biliyor. Merakıma karşı koymakta güçlük çekiyorum.

"Alina'ya ne olduğunu bilmek istiyor musun?" diye soruyor.

Kalbim göğüs kafesimi dövmeye başlıyor. Dönüp baktığımda, yalnızca uzun boylu bir siluet görüyorum. Alina'ya

ne olduğunu bilmek istiyor muyum? Elbette! Böylece katilini çıplak ellerimle gebertebilirim! Alina'yı benden aldığı anda hayatımı mahvetti. Annemle babamı hiç dinmeyecek bir ıstırapa mahkûm etti.

Bir çan sesiyle yeniden karşıya baktığımda kitapçının kapısının açıldığını görüyorum.

Esmer, uzun boylu ve yapılı bir adam dışarı çıkıyor. Bütün dikkatimi ona yönelttiğimde tuhaf bir şekilde hareket yeteneğimi kaybediyorum. Sokağa kök salmış gibiyim.

Solumdaki adam usulca küfrediyor. "MacKayla benimle gel! Fazla zamanımız yok!"

Kıpırdamıyorum. Ayaklarım kaldırıma yapıştı.

Öbür adam kitapçıdan gelen ışıktaki kaldırımda dikiliyor. Otuz, otuz beş yaşlarında ve boyu rahat bir doksanın üzerinde. Koyu kumral ve buğday tenli. Yüz hatları bir keskiyle yontulmuş gibi sert ve biçimli. Nereli olduğuna emin değilim. Akdenizli olabilir; belki Bask bölgesinden. Koyu gri, şık takım elbisesinin içine sakız gibi bembeyaz bir gömlek giyip boynuna siyah bir kravat takmış. Yakışıklı değil. Bu kelime onu tarif etmek için yetersiz kalır. Tüm varlığıyla güç ve otorite yayan, cinsel cazibesi çok yüksek biri var karşımda. Kim olduğunu, ne istediğini biliyor ve onu almak için cehenneme bile gider. Böylelerinin ya ölümüne yanında olursun ya da ölümüne karşısında durursun. Yoluna çıkan ve bundan sonra çıkacak herkese acıyorum doğrusu. Beni mıknatıs gibi kendine çekiyor.

Bir şeyler hissetmiş gibi bakınıyor etrafına. Birden tuhaf bir hisse kapılıyorum. Bu adam bir insan değil de içgüdüleriyle hareket eden bir hayvan sanki.

Aniden başını bana çeviriyor ve gözlerimin içine bakıyor. Gece karası gözlerinde kırmızı kıvılcımlar çaktığını görür gibi

oluyorum. Yağmur ve sokağın ışıkları bana bir oyun oynuyor anlaşılan.

Aramızdaki elektriği hissetmemem mümkün değil.

“Tehlikeli biri o,” diye fısıldıyor gölgelerin içindeki adam.

Ama ben bir kağıda iğneyle tutturulan bir sinek gibi başımı bile çeviremiyorum. Kıpırdayamıyorum.

Esmer adamla uzun uzun bakışıyoruz. Sonra güçlkle duyulan bir sesle mırıldanıyor. “Sen. Nihayet buradasın.”

“Ne?” diye fısıldıyorum.

Kapıyı gösteriyor. “Geliyor musun?”

Kelimeleri zar zor toparlayıp “Nereden tanıyorsun beni?” diye soruyorum.

“Uzun hikâye.”

“Sen beni nereden tanıyorsun?” diye fısıldıyorum gölgelere.

Oradaki adam usulca gülüyor. “Uzun hikâye.”

O ânın ağırlığıyla kararsızca dikiliyorum.

“Kardeşinin kiraladığı dairenin sahibi o,” diyor gölgelerdeki ses. “Dikkatli ol, MacKayla. Tehlikeli biridir.”

Ona dönüyorum. “Kendini göster.”

Adam ışığa çıktığında titriyorum. Uzun boyu, altın saçları ve bronz teniyle egzotik bir güzelliği var. Spor giyimli; kot, fildişi rengi bir kazak ve kalın botlar. Medeni ve son derece nazik birine benziyor. “Ben, V’lane,” diyor. “Sorularını cevaplayabilir ve sana yardım edebilirim. Ama buradan gitmeliyiz. Geliyor! Haydi, MacKayla. Hemen şimdi karar vermelisin!”

Arkamı dönüp bize doğru yürüyen esmer adama bakıyorum. Kararsızlığımı silkinerek üzerimden atabilecekmişim gibi şiddetle sallıyorum başımı.

Kalbim kulaklarımda uğulduyor.

Kim bu adamlar? Beni nereden tanıyorlar? Kardeşim hakkında ne biliyorlar?

Neye göre seçeceğim?

İkisini de tanımıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Kırapçıdan çıkan adam hızla yaklaşıırken düşünmeye çalışıyorum. Onda beni korkutan bir şeyler var. Sarışın adam daha güven veren bir tip. Esmer adam hiçbir şey söylemedi. Sarışın, kardeşimle ilgili bilgi vermeyi vaat etti. Esmer adam ruhaf bir şekilde beni sersemletti. Sarışın üzerimde öyle bir etki yaratmıyor.

Başka bir zamanda ve başka bir yerde cevabı bilirdim çünkü esmer adam kalbimi çalabilir.

Bu gecedен sonra her şey değişebilir.

“Acele et, MacKayla,” diye üsteliyor V’lane. “Benimle gel. Sana Alina’yı anlatacağım. Bildiğim her şeyi öğreteceğim. İntikamını almana yardım edeceğim.”

Kardeşimi canice katleden canavar bu şehirde bir yerlerde.

Başının bir tabakta bana sunulmasını istiyorum. Ölmesini ve yerin yedi kat dibine gömülmesini istiyorum. Bir daha hiçbir masum kadının hayatını elinden alamasın istiyorum.

Evet, intikam istiyorum.

V’lane’e dönüyorum.

“Hayır!” diye kükrüyor esmer adam. “Ona güvenemezsin! Çok tehlikeli!”

Geç kaldı. Kararımı verdim.

V’lane’in uzattığı eli tutuyorum ve geceye karışıyoruz.

Ona bir çift davetkâr bakan göz verin

MAC

- Annem güvende.
- Babam kayıp.
- Dani kayıp.
- Shazam/Y'rill nerede? Ryodan bilmiyor. Dani kaybolduğunda Shaz dışarıda avlanıyormuş. O da mı kayıp? Kim son Cehennem Kedisi/Avcı'yı kaçırabilir ki? Hiç mümkün görünmüyor. Ama Shaz özgür olsaydı, Dani'nin kaybolmasıyla mutlaka ortaya çıkardı.
- Cruce'un Lyryka diye bir kızı var. Christian'a bakılırsa, Cruce onu yaklaşık yedi yüz elli bin yıl önce, bir şişeye hapsetmiş. Lyryka, Unseelie Kralı'nın kütüphanesine göz kulak oluyormuş. Bunlar yalnızca birer iddia; henüz hiçbirisi doğrulanmadı. Ya annesi kim? Cruce onu neden şişeye koydu?

- Seelie'nin anıları tazelenmiş gibi görünüyor. İyi de, neden hep yaptıkları gibi Kazan'dan içmediler?
- Ha bir de Kazan nerede? Kraliçeye ait emanetlerin yerini bilmem gerek. Kazan, Taş gibi.
- Kış Sarayı'nı havaya uçurdum. Fae'den geriye kalan parçaların hâlâ bilinçleri açık. Dolayısıyla acı çekiyorlar ve bu konuya derhal el atmalıyım. Ama Periler Diyarı'na her gidişimde ölümlülerin zamanına göre çok vakit kaybediyorum. Belki biraz daha bekleyebilirler.
- Babamla Dani'yi Kış'ın kaçırdığından şüpheleniyorum. Ama neden? Ne istiyor? Şimdiye kadar bana fidye için haber yollaması gerekmez miydi? Onları bana sapasağlam teslim ederse, sarayını yeniden yaratırım ve barış görüşmelerine başlayabiliriz.
- Barrons haklı, varsayımlar tehlikeli. Annemin yanına ısınlanmaya kalkıştığımda çarptığım şey bir koruma büyüsü değil, kozmik deformasyona uğrayıp sağlamlaşan bir BPÇ'ydi. Onlara ısınlanmak mümkün değil. Birinin içinden dışarı da ısınlanamazsınız. Kış'ın koruma büyüsünü yeterince zorlamadım, çünkü onu daha önce çaptığım şey sandım. Babamla Dani'nin yanına ısınlanabilir miyim?

Yazmayı bırakıp kalemimin ucunu kemiriyorum.

Barrons'la Ryodan, Chester's'ın koruma büyülerini sağlamlaştırıyor. Bu arada ben de Ryodan'ın ofisiyle aynı kattaki avluda, kömür rengi bir kanepeye bağdaş kurmuş, eskiden beri sürdürdüğüm bir alışkanlıkla, acil ilgimi bekleyen konuların listesini çıkarıyorum. Kalemle not defterini Ryodan'ın masasından yürüttüm.

Barrons'u son gördüğümde dövme yapıyordu. Demek ki kara büyüyle bizim için bir sığınak yaratacak. Kitapçı bulut-

ların arasında olmasına karşın, artık yeterince korunmadığını kabul etmek zorundayız.

Babamla Dani'nin ortadan kayboluşundan bile daha çok canımı sıkan bir konuyu hâlâ yazmamama şaşıyorum. Tabii ki sevdiklerimin kaçırılması korkunç bir şey. Ama Kış sarayının vahşet çılgınlığına kapılmayacak kadar mantıklı düşünebiliyorsa, şimdilik onlara zarar vermez.

Temiz bir sayfa açıp ertelediğim düşüncüyü yazıya döküyorum.

- Cruce yaşıyor.

Yaratılış Şarkısı'nı söylediğimde Cruce'un da diğer Unseelie'yle birlikte öldüğüne emindim. Aoibheal melodinin bütün Gölge Sarayı'nı öldüreceğini söylemişti. Sayfadaki iki kelimeye bakıyorum ve en kötüsünü düşünmemeye çalışıyorum.

İşe yaramıyor.

Cruce'la bir anlaşma yaptık. Bütün açgözlülüğüyle, ki onun kadar doyumsuz az bulunur, bana yanaştı. Şu hayatta Fae'nin Gerçek Büyü'sünden daha çok istediği bir şey yoktu. Tahta çıkmak için canını dişine taktı ve az kalsın başarıyordu. V'lane olarak, Aoibheal'i buzdan bir hapis haneye tıktı. Onun işini bitirirse Gerçek Büyü'nün kendisini seçeceğine inandı. Aoibheal kötü kaderinden kaçıp mirasını bana devrettiğinde küplere bindi. Dünyamızı kurtarmam için bana kraliçenin güçlerini öğretmeyi bir şartla kabul etti. Dünya kurtulduğunda gücü ve tahtı ona bırakacaktım.

Kabul ettim.

Babamla Ryodan oturup elli iki sayfalık resmi bir belge hazırladı. O anlaşma kanla imzalandı ve değerli metallerin değış tokuşuyla mühürlendi. İkimiz de ona uymak zorundayız.

Bu da şu anda yanıma gelip (çünkü belli ki koruma büyülerimiz artık Fae'ye işlemiyor) gücü ona devretmemi talep edebileceği anlamına geliyor.

Sözümünden dönemem. İnzivadayken, iki soylunun karşılıklı anlaşarak imzaladıkları bir anlaşmayı günü gelince bozmaya kalkışan tarafın gücünün geçici olarak askıya alındığını öğrendim. Fae bir tek anlaşmaları kutsal sayıyor anlaşılan. Diğer her şeyi güçlünün güçsüzün elinden alabileceği ganimetler olarak görüyorlar.

Eğer Cruce, Gerçek Büyü'yü benden şimdi alırsa, yalnızca babamla Dani'yi arama imkânlarım kısıtlanmayacak. Onlara karşılık Kış'a sunabileceklerim de büyük ölçüde azalacak. Sarayını onaramayacağım. Güçsüz kalacağım. Cruce'tan yardım dilenmekten başka çarem kalmayacak. Ayaklarına kapamam kim bilir nasıl hoşuna gidecek!

Ama ben bundan nefret edeceğim. Cruce'un acizliğimden nasıl faydalanacağını biliyorum çünkü.

Periler Diyarı'na ışınlanamayacağım. Hiçbir yere ışınlanamayacağım! Christian'a, Müfettiş Jayne'e ve hatta Cruce'a muhtaç olacağım. Hem kraliçe gücüm olmazsa, iki insandan dönme prensi nasıl korurum? Daha geçenlerde Cruce'un ölmesine üzülürken, şimdi hâlâ yaşadığı için müthiş öfkeliyim.

Yıllar önce kendini gösterseydi, Şarkı'nın söylenmesinden hemen sonra yanıma gelip hakkını isteseydi, ona güvenirdim. Bir anlaşma yapıp şartlarını yerine getirmiş olurduk.

Ama yıllarca bizden gizlendikten sonra şimdi ortaya çıkarsa işin içinde mutlaka bir bityeniği var demektir.

Cruce büyüye karşılık, Fae'yi gezegenimizden sonsuza dek uzaklaştırmayı ve bize asla zarar vermemeyi kabul etti. (Onları dünyadan nasıl götürmeyi planlıyordu bilmiyorum. Bu süreçte güçleri ciddi anlamda azalacaktı zira.) Bu yüzden

mi şimdiye kadar görünmedi acaba? Gerçek Büyü'yü talep etmediği halde kabul ettiği şartları yerine getirmek zorunda kalmayacaktı. Belki de daha çok istediği başka bir şey buldu. Onun da gücünü dünyadan aldığı aklıma geliyor. Anlaşmada bu gezegeni terk etmesi gerektiğini açıkça ifade ettik mi, yoksa her tarafa çekilebilecek cümleler mi kurduk? O zaman, Cruce bundan dilediği gibi faydalanacak demektir.

Kalemi kemirmeye devam ediyorum.

Barrons, Unseelie Kralı'nın gücünü devredeceği kişiyi hâlâ seçmediğini söyledi. Cruce kralın büyüsünün onu tercih edeceğini mi düşünüyor acaba? Kraliçeninkindense kralın gücünü mü istiyor? İyi de amaç ne? Gölge Sarayı diye bir şey kalmadı ki. Cruce kime hükmedecek? Seelie Unseelie bir kralı asla kabullenmez. Bana yaptıklarını ona da yaparlar.

Her halükârda, bizi yeni bir sorun bekliyor.

Aklımdan geçenleri yazmak için kendimi zorluyorum.

- Cruce, Gerçek Büyü'yü benden isterse, ondan feragat etmek zorundayım.

Böyle açık açık yazmak bile canımı acıttı. Yıllar önce Anlaşma'yı kabul ettiğimde, olacakları öngöremezdim. Bizi normale yakın ve mümkün mertebe huzurlu bir geleceğin beklediğini sanıyordum.

Bu mümkünmüş gibi.

Artı, Anlaşma'ya razı olmasaydım, kara delikler dünyamızı yutacaktı ve ben mevcut duruma küfretmek için burada olmayacaktım.

Bir dakika boyunca, sayfaya boş boş bakıyorum. Sonra beni umduğumdan daha çok rahatsız eden gerçeği yazıyorum.

- Yine sadece Mac olacağım.

Kraliçe güçlerinden yoksun, yalnızca hızlı iyileştirme ve uzun yaşama özelliklerine sahip bir sidhe-kâhin.

Elimizdekilerin kıymetini çoğu zaman onları kaybettiğimizde ya da kaybetmeye yakınken hatırlamamız ne tuhaf. Taca eşlik eden, ışınlanma gibi yetenekleri ne kadar sevdiğimi yeni fark ediyorum. Gezegenle bağım olduğunu hissetmek hoşuma gidiyor. Gerçek Büyü'yle neler yapabileceğimi öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Fae'ye karşı sorumlu olmaktan hoşlanmadığım doğru. Hükümdarlığımın hayatımdaki sorunları ikiye katladığı da öyle. Ama Aoibheal'in bahsettiği gücün getirileri de var. Hem başaramayacağım ne malum? Zorluklar beni cesaretlendirir ve onların üstesinden gelmek için daha sıkı çalışırım. İki diyar arasındaki duvarları onarıp Seelie'nin içinde bir hükümet kurabilir ve ara sıra anlaşmazlıkları çözmek ya da bayramları kutlamak için Periler Diyarı'na uğrayabilirdim. Bir yanım iki tür için de bir çıkış yolu bulmayı öyle çok istiyor ki.

Enseme serin bir esinti çarpıyor ve kanepenin arkasındaki hava elektrik yüküyle çıtırdıyor.

Barrons'un ellerini omzumda hissediyorum. Eğilip dudaklarını kulağıma yapıştırıyor. "Asla sadece Mac olmayacaksın," diye fısıldıyor. "Kraliçe olmak için büyüye ihtiyacın yok. Yüreğinde o güç var. Bunu hiçbir zaman unutma."

"Yine gizlice notlarımı mı okuyorsun?" Başımı arkaya atıp gülümsüyorum. "İşin olduğunu sanıyordum."

"Stresliydin," diyor ciddi bir yüzle. "Gelip moral vermek istedim."

Damgamız aracılığıyla birbirimizin duygularını hissedebiliyoruz. Kaşlarımı çatıyorum. "Barrons, Cruce neden kendini

göstermedi? Kesin yine bir haltlar karıştırıyor. Yoksa neden saklansın? Gerçek Büyü'den daha çok istediği hiçbir şey yoktu. Onu istediği zaman alabileceğini biliyor.”

“Belki hevesi geçmiştir.”

“İyi de yaşadığını bizden neden saklıyor?”

“Endişelenmekten vazgeç. Uyu haydi. Güçten düşme. Zamanla anlarız nasıl olsa. Cruce sana asla zarar veremez.”

Barrons ona izin vermez, dememe gerek yok herhalde? Cruce bana tecavüz etti. Barrons onu gebertmeye yer arıyor zaten. Bir daha saçımın teline dokunamaz.

Barrons gittiğinde yine defterime dönüyorum ama kelimeler iç içe geçiyor. Ne kadar yorgun olduğumu ancak o zaman fark ediyorum. Barrons haklı. Fırsatım varken dinlenmeliyim. Bir daha ne zaman ve nerede popom yer görür belli olmaz.

Not defteriyle kalemi sehpaye fırlatıp arkama yaslanıyorum. Ayaklarımı sehpaye uzatıyor ve gözlerimi kapıyorum.

Kış'ın koruma kalkanını geçmeyi bir kere daha denemeliyim. Uf, bir sürüm işim var ve...

Düşüncemi bitiremeden uyuyakalıyorum.

Ben Dublin hayvanat bahçesindeki gibi bir timsah değilim

DANI

Daha ufacıkken HAYAT'ın ne olduğunu pek güzel kavramıştım. Benim için her zaman büyük harflerle yazılan bir şeydi mesela. Ve işler hâlâ yolundayken, annemin eve getirdiği, gökkuşağı rengi pamuk şeker gibi kokuyordu.

HAYAT, lunaparkın en muhteşem ve en heyecanlı hız treni.

Hem de ölüm denen gerçeğe rağmen.

O trene bir kere bindiniz mi, bir gün bir yere toslayacağınızı da bileceksiniz. Emniyet barınız kırılabilir ya da vagonunuz raydan çıkabilir. Masmavi gökyüzü bir anda bulutlanıp bir fırtına kopabilir ve herkesi aşağı uçurabilir. Ya da arızalı bir kalple doğmuşsunuzdur ve sekiz yaşınızdan beri saatli bir bombadan farkınız yoktur. Ya da vagonda sadece siz canlı kalırsınız ve acıyla kıvranırken makûs kaderinizi beklersiniz.

Kesin olan tek bir şey var.

Er geç öleceksiniz.

Benim hayat felsefem belli. Şu ölümlü dünyayı dibine kadar yaşayacaksın! Hayatı vantuz gibi emeceksin. Karnın ağrısına kadar kahkaha atıp gerekirse korkudan altına işeyeceksin. Gökkuşağının bütün renklerine bulanacaksın.

Felsefem değişmedi.

Ama ölümlülük için aynısını söyleyemeyeceğim.

Huysuz mu huysuz ve aşırı duygusal bir cehennem kedisi sayesinde, bu eğlence treni gezintisi benim için asla sona ermeyecek. Kedi dediysem, öyle sevimli bir evcilden söz ettiğim zannedilmesin. Efsanevi bir türün son temsilcisi olması yetmezmiş gibi, kendisi aynı zamanda uzayda dolaşıp onun bütün bilgeliğini ve gücünü tıpkı bir ejderhayı andıran, devasa vücudunda toplayan bir Avcı.

Ben de bir şekil değiştiriciyim ve bir gün tamamen ölümsüz olacağım.

Gerçi hâlâ şekil değiştiremiyorum ve bu durum fena halde gururumu kırıyor. Neden mi?

Ben asla çuvaldamam da ondan. Tamam, ara sıra saçmala-dığım oldu. Bazı şişelerin tıplarını açmak gibi. Ama kafama koyduğumu mutlaka başarırım.

Gelgelelim şu şekil değiştirememeye olayı yüzünden güvenim kırıldı ve cinlerim tepemde.

İlk günden beri deniyorum fakat ne yaptım ne ettiysem, altmış üç kiloluk vücudumu bir tonluk bir Avcı'ya dönüştürmeyi beceremedim.

Teoride bunun mümkün olduğunu biliyorum; yapılabildiğini gördüm. Y'rill bana defalarca gösterdi. Ateş nefesimi ve ejder kalbimi bulmam için kaç kere dil döktü.

Yok, beceremiyorum!

Şimdi şekil değiştirmeyi cidden çok isterdim.

İnsan formundayken, ki şu anda öyleyim, hâlâ ölebilirim. Halbuki yaşamak için o kadar çok nedenim var ki. Shaz-ma-taz, Ryodan, Mac, Barrons, ölümsüzlük, uzay keşfi ve düzenli aralıklarla dünyayı kurtarma gerekliliği. Tamamen ölümsüz olma süresi Avcı'dan Avcı'ya değişiyor. İşin en boktan kısmı da o eşiği geçtiğini, ancak ölmen gerekirken ölmediğinde anlıyorsun. İyice emin olmam için birkaç kez ölümün kıyısından dönmem gerek galiba. Şans faktörü diye bir şey de var sonuçta. Ama dört, beş ya da belki on kere mutlak bir ölümden dönersem belki ikna olurum.

Hiçbir şey kesin değil. Belirsizlikler içinde kıvranıp duruyorum.

Hayatımda ilk kez bir kural kitabına ihtiyaç duyuyorum.

Ben, kural tanımaz Dani O'Malley, bir kural için ölüyorum! Bana desinler ki, atıyorum beş yıl sonra her iki formunda da tamamen ölümsüz olacaksın.

Kaşlarımı çatıyorum. O vakte kadar ne yapacağım peki? Kendimi sakınıp duracak mıyım? Yok, hiç benlik değil.

Öfkeyle iç çekiyorum. Sırf hayat denen eğlence treninin coşkusu için yaşarken daha mutluydum galiba. En azından işim daha kolaydı. Sonra insanları sevmeye ve yaşamak ya da ölmek gibi mevzulara kafayı takmaya başladım, en temel prensiplerimden ödün vermek zorunda kaldım. Eskiden büyümenin berbat bir şey olduğunu düşünürdüm. Şimdi buna eminim. Koca göbeğimle düşe kalka yürümeye çalıştığım bebeklik günlerimi özlüyorum doğrusu.

Gerçi o günlerin de hatırlamak istemediğim tarafları var. Sadece tavrımı özlüyorum.

Çok mu abartıyorum acaba? Düştüğüm durum yüzünden Jericho Barrons'un acıklı kitaplarındaki kahramanlar gibi her

şeyi gereğinden fazla düşünmeye mi başladım?

Ama bazı şeyler beni tetikler. Ben bir kızılım. Kızıllar hırçın olur. Hemen alevlenip çabuk sönerler. Travma sonrası stres bozukluğu gibi bir şeyden söz etmiyorum. Normal şartlar altında bile aşırı tepkiler verebiliriz biz.

Yine de bunca yıl sonra bile, hâlâ aşamadığım bir konu var.

Öfkeyle homurdanarak arkama yaslanıyorum. Bacaklarımı uzatıp gerinmeye çalışıyorum. Her yerim acıyor. Kurtulmak için o kadar uğraştım ki bütün vücudum kocaman bir çürüğe dönüştü.

Yalnızım. Çıplağım. Silahsızım. Kılıcım Chester's'da kaldı. Onun için kendimi daha da çıplak hissediyorum. Beni kimin kaçırdığını bilmiyorum ama eğer erkekse belki bir anlığına da olsa dikkatini dağıtabilirim. Elimdeki bütün kozları kullanmaya kararlıyım.

Tıpkı yıllar önceki gibi, elimde yalnızca ben varım.

Ryodan'la yataktayken birden dünyam karardı ve uyandığımda buradaydım. Dünyam hâlâ zifiri karanlık. Hatta önce uyandığıma bile emin olamadım. Kör gibiyim. Görüş alanımın sınırları içinde diğerinden bir ton açık bir leke bile yok.

Bayıldım herhalde ama nasılinı hiç bilmiyorum. Beni kimin kaçırdığına dair bir tahminim de yok. Fakat bu durum bütün hücrelerimi birer Tazmanya canavarına dönüştürüyor. Öfkeden kuduruyor ve hayatım için savaşmak istiyorum.

Neredeyim acaba?

Ama hepsinden önce, yüzleşmem gereken bir gerçek var. Deminden beri çarptığım şeyler, bir kafesin kalın ve sağlam demirleri.

Biri beni kaçırdı.

Ryodan'ın elinden aldı. Chester's'dan.

Beni tereyağından kıl çeker gibi arakladı. Karşısındaki vahşi bir Avcı ve süper kahraman değil de savunmasız bir çocukmuş gibi.

Etrafım demir parmaklıklarla çevrili.

Süper güçlerimle bile eğip bükemeyeceğim kadar sağlam bir kafesteyim.

Bunu tahmin etmek için ışığa ihtiyacım yok.

Evet, bir kafese kapatıldım.

Daha gözümü açar açmaz anladım. O kadar uzun bir süre parmaklıklar ardında yaşadım ki aralarındaki hava akımına bile aşınayım. Başka biri hissetmezdi belki ama tüm dünyanın kısıtlı imkânlardan ibaretse en ufak bir değişimi bile fark edersin.

Karnım zil çalıyor.

Beni kaçıranlar önünde sonunda bana yiyecek bir şeyler vermek zorunda.

Buradan çıktığımda intikamım acı olacak. Ve buradan kesinlikle çıkacağım.

Bunu bana her kim yaptıysa, geçmişimi biliyor mu acaba? Yoksa seçimleri tamamen tesadüfi mi?

Eğer beni bilerek bir kafese tıkmadıysa ona daha merhametli davranacağım.

İşini çabucak bitireceğim.

Bir zamanlar ben de senin gibiydim

CRUCE

“**M**acKayla Lane yaşadığını biliyor,” dedi Masdann, Cruce’un yatak odasına ışınlandığında.

Cruce şöminede yanan ateşi izlemekten vazgeçip ona döndü. “Benim odama ışınlanmamanı daha kaç kere hatırlatacağım? Ben çağırmadığım sürece kapıyı kullan.”

“Bu haberi hemen ulaştırmam gerektiğini düşündüm.”

Haklıydı aslında. Cruce alevlere bakarken sıradaki hamlelerini düşünüyordu ve Mac’in karşısına nasıl çıkacağı da aklını kurcalayan meselelerden biriydi. Ne zamandır bunu bekliyordu ve Masdann’ın haberi canını sıkıyordu doğrusu.

“Nereden öğrendi?” diye sordu.

Lyryka, tehdidinden sonra ona itaatsizlik etmeye cesaret edemezdi. Biraz huysuzdu filan ama Cruce’u memnun etmek için canını dişine takıyordu. Cruce onun bütün dünyasıydı.

Bunu sağlamak için gereken her şeyi yapmıştı.

“Bilmiyorum.”

“Bildiğini nereden çıkardın?”

“Bir kanepeye oturmuş, bir şeyler yazıyordu. Arkasına geçip defterine baktım.”

“Nerede oldu bu?”

“Chester’s.”

Cruce’un gözlerinde şimşekler çaktı. “Emrime karşı gelip yine Chester’s’a mı gittin?”

“MacKayla’yı bile o olduğuma inandırmamı istiyorsan akıldan geçenleri bilmeliyim.”

“Kendimi yeterince açık ifade edemedim galiba?” diye tısladı Cruce. “Kafana göre hareket etmeni istemiyorum. Sadece benim emirlerime uyacaksın.”

“O halde sizin kölenizim,” dedi Masdann.

Cruce onu uzun uzun süzdükten sonra güldü. “Beni şaşırtıyorsun.”

“Sadakatimi sorguluyorsunuz.”

“Herkesinkini sorgularım.”

“O zaman kimseye güvenemez ve huzursuz olursunuz.”

“Güven kişinin her zamanki gibi davranmasını beklemekten başka bir şey değil. Ve insanlar nadiren tutarlı davranır. Sen kendini köle gibi mi hissediyorsun?”

Masdann bir an sessiz kaldı. “Sadece sizin ihtiyaçlarınızı karşılamak için yaşıyorum. Bu kölelik değil mi? Eski kraldan daha farklı davranmıyorsunuz.”

“Sadece kısa bir süre için. Hedeflerimize ulaştığımızda her şey değişecek.”

“Sizin hedeflerinize.”

“Benim hedeflerim senin konumunu yükseltecek. Sabırlı ol, Masdann.”

“Diğer bir deyişle, *Sana neyi ne zaman yapacağını ben söyleyeceğim*, diyorsunuz. Eski kral da *Metresim ölümsüz bir Fae olana kadar bekle*, diyormuş. O iş ne kadar sürdü? Ah, hatırladım. Metres asla bir Fae olmadı.”

“Eski kral benim gibi değildi. Gölge Sarayı’nın özgürlüğü için çabalamıyordu. Sizi ışığa çıkarmak gibi bir gayesi yoktu. Bencilin tekiydi; sadece kendini düşünüyordu.”

“Her şeyin ardında bir kadına duyulan arzu yatıyordu. Tıpkı şimdiki gibi.”

“Büyük planın ufacık bir parçasından söz ediyorsun.”

“Ona sahip olma arzunuz özgürlük tutkunuzdan daha mı az sanki? Daha mı önemsiz?”

“Hayrola? Sen beni hiç sorgulamazdın. Ne değişti?”

“Yaşama dair tutkularımın olması kötü bir şey mi? *Sebepler sonuçları tanımlar*, demiyor muydunuz?”

Cruce derin bir nefes aldı. “Bir daha benim rüyalarımda gezinmeyeceksin!” Birden şüphelenmişti işte. Ona böyle bir laf ettiğini hatırlamıyordu. Ama geçenlerde tam da böyle düşünmüştü. Prensi, rüya görenin düşüncelerini ve eylemlerini şekillendiren rüyalarında dolaşabiliyordu. Gücünü kötüye kullanması felaketle sonuçlanabilirdi.

“Yaratıcı dizginlenemez bir şey yarattığından mı korkuyor?”

“Bana meydan mı okuyorsun?”

“Halkınıza boşuna baskı yaptığınızı söylüyorum. Hâlâ eziyorlar ve özgürlüğe açlar. Yıllardır bekliyoruz.”

“Şu konuşana bakın hele!” diye tısladı Cruce. “Asıl bekleyen benim. On binlerce, hatta yüz binlerce yıldır inançla, sadakatle hiç gelmeyecek bir günü bekledim. Üç, dört yıl nedir ki?”

“Belki uzun bir ömrüm olmadı ama bir şeyi biliyorum. Giderek ona benziyorsunuz. Nefret ettiğiniz adama. Kendi

isteğimle hiçbir şey yapmaya hakkım yok. Sadece sizin emirlerinizi yerine getirmek için varım. Hayatım bundan ibaret olacaksa açıkça söyleyin. Boşuna özgürlük hayalleri kurmayayım. Size hizmet ediyor olabilirim ama benim de kendimce hayallerim var. Tıpkı kardeşlerim gibi.”

Aralarındaki sessizlik uzarken Cruce gözlerini Masdann'ın yüzünde dolaştırdı. Onu benzettiği adamın kibrini, özgürlük tutkusunu ve kararlılığını istemeden ona da mı bulaştırmıştı? Tıpkı onun gibi Masdann da ehlileştirilmesi mümkün olmayan asi bir yaratığa mı dönüşmüştü? Cruce'un uzun zaman önce yaptığı gibi nasıl da savunuyordu kardeşlerinin haklarını. Kendine bir rakip mi yaratmıştı yoksa?

Masdann'ın sözlerinde doğruluk payı vardı. Gölge Sarayı yeniydi ve şimdiye dek, onlar için yarattığı zengin yeraltıyla yetinmişlerdi. Cruce onları doymak bilmeyen bir açlıkla lanetlememişti. Kendi türlerinden zevk alabilme yetisine sahiplerdi. Ama yıllar önce, Cruce da üç-dört yıllık bir hapis süresini zalimce bulabilirdi. Gelgelelim zaman o kadar yavaş ilerlemişti ki onun ayaklarını sürümesine karşı bir nevi bağışıklık geliştirmişti. Kralına inancı azalırken öfkesi çoğalmıştı.

O da prensine aynısı mı yapıyordu? “Ne tür bir özgürlük istiyorsun?” diye sordu.

“Güvenden doğan bir özgürlük.”

“Özgürlüklerin en büyüğü,” diye homurdandı Cruce. “Bu gidişle dünyayı da istersin.”

“Beni siz yarattınız. Herkesten daha iyi tanırırsınız. Beni dünyayı isteyen biri olarak yaratan sizsiniz. Şimdi de bunu inkâr ediyorsunuz. Kendi icat ettiğiniz açlığı dindirmemi yasaklıyorsunuz. Bana her şeyin mümkün olduğu bir krallıkta yönümü bulma becerisi bahsettiniz ama hiçbir şeyin mümkün olmadığı bu yerde yaşamamı istiyorsunuz. Kendim için

bir seçim yapamıyorum; sizin seçtiklerinizle yetinmek zorundayım. Beni kendinize dost ya da düşman etmek sizin elinizde. Gerekirse beni yok edin. Özgür ve güvenilen biri olmadığım sürece yaşamamın anlamı yok. Kadını istiyorsunuz ve ben de diyorum ki onu size getireceğim. Hem de kalbi aşkla dolu olarak. Ama bana güvenmek zorundasınız. Bütün krallıkların en derin, en zengin ve gizemlisinde yürümeme izin verin. Bırakın onu yakından tanıyayım ve neye ihtiyacı olduğunu anlayayım. Bana büyük bir güç verdiniz. İzin verin, kullanayım onu.”

“Senin o olduğuna inandı mı?”

“Evet. Artık fark edilmeden aralarında dolaşabileceğime eminim.”

“Ya Barrons’a seninle geçirdiği zamanlardan söz ederse? O da hatırlamadığını söylerse?”

“Rüyasında o karşılaşmayı unutmasını sağlamış olabilirim.”

“Onu öptün mü?”

“Hayır. Ama öpebilirim. Buna dayanabilir misiniz?”

Cruce’un bakışları bulutlandı. Kanatlarını öfkeyle silkeledi. “Sadece rüyalarda. Gerçek hayatta sana bunu kesinlikle yasaklıyorum.”

Masdann esmer başını yana eğdi ve dudaklarını hafifçe araladı. “Gerçek hayat dediğiniz de insanların uyanık olduklarını sanıp yine aptalca duygusal kararlar aldıkları başka bir rüya bence. Ama istediğiniz gibi olsun. Amacınızdan sapmayacak şekilde, her uygun gördüğümde onunla görüşmeme izin veriyor musunuz?”

Cruce seçeneklerini gözden geçirdi. Prensi haklıydı. Onu ya yok edecek ya da serbest bırakacaktı ve onu mahvetme düşüncesine dayanamıyordu. Masdann çok geçmeden özgür

olacaktı zaten. O âna iki müttefik olarak ulaşabilirlerdi. Ya da iki düşman olarak. Cruce bir zamanlar kralını severdi. Ama onun geleceğe dair vaatlerinin hiçbirisi doğru çıkmayınca, zamanın oklarıyla zehirlenip uğradığı ihmale giderek daha çok içerlemişti. Sonunda sevgisi nefrete dönüşmüştü.

“Çıkarlarımı kolladığın sürece onunla vakit geçirebilirsin,” dedi. “Ama amacıma ulaştığımda bir daha ona görünmeyeceksin. Ondan sonra seni bir daha hiç görmeyecek,” diye ekledi sözlerini vurgulamak için. Bir gün, gerçeğinin ve kopyasının MacKayla'ya yaklaşmasına kesinlikle engel olacaktı.

“Nasıl isterseniz.” Masdann başını eğdi ve odadan çıktı.

Prensinin gidişiyle Cruce yeniden alevlere bakarak düşüncelere daldı. MacKayla yaşadığını biliyordu. Karşısına çıkacağı ânı iple çekiyordu oysa. Ona büyük bir sürpriz yapacak ve şaşkınlığının ardında gizli bir sevinç görmeyi umacaktı. MacKayla onun yasını tutmuş muydu? Ondan istediği gibi, dünyayı kurtarmak için kendi canından vazgeçen yüce gönüllü Cruce'u anlatmış mıydı herkese? Anlaşma'yı imzaladıklarında, Cruce bilekliğin ve Unseelie Kralı'nın sarayındaki belirli bir odanın muhtemelen onu hayatta tutacağını biliyordu ama olsun.

Yine de emin değildi.

Ayrıca tonla fedakârlık yapmıştı.

Eskiden beri kendi Gölge Saray'ını kurmayı planlıyordu. Bir milenyum boyunca kralın notlarını, denemelerini ve sonuçlarını inceleyerek hangi malzemelere ihtiyacı olacağını saptamıştı. Sonra birçoğunu gizlice kraldan yürütmüştü. Barrons denen pisliğin özünün bir parçasını çalmak çok daha

zor olmuştu. Aşağılık herif nefret ediyordu ondan. Cruce ufak çaplı bir sonsuzluk boyunca onu bir devin kol boyu mesafesinde tutmak için az çabalamamıştı.

Ama o gün, yağmurda, Barrons, Cruce'un MacKayla'yı becerdiğini anladığında ve gırtlak gırtlığa geldiklerinde küçük hırsızlığını kimse fark etmemişti.

Masdann'da Jericho Barrons'un özü vardı. Aynı hamurdan yapılmışlardı.

Dolayısıyla kontrol edilmesi güç biri olmasına şaşmamak lazımdı.

Cruce o gün, MacKayla'nın ona karşı duyguları olduğunu anlamıştı. Barrons'a seks yaptıklarını hiç söylememişti. Bunu değerli bir mücevher gibi yalnızca kendine saklamıştı. Öteki prenslerin ölmesini istemiş ama hiçbir zaman Cruce'u öldürmeye kalkışmamıştı. Günün birinde MacKayla'yı sırf onu ilk bulan olduğu için damgalayan heriften kurtaracaktı.

"Masdann," diye mırıldandı.

Prens ânında yanında bitti. "Efendimiz?"

"MacKayla'nın bütün yazdıklarını okudun mu?"

"Sayfayı yeni çevirmişti sanırım. En üstte birkaç cümle vardı."

"Bütün yazdıklarını bilmek istiyorum. Onu uyuttun mu?"

"Elbette. En derin korku ve arzularımız gece yarısı gölünün yüzeyinde birdenbire beliren ve kanatlanıp uçmaya hazırlanan kuğulara benzer."

Cruce bu kez ona emirler yağdırmak yerine kelimelerini daha dikkatli seçti. Masdann ona soylular arasındaki nezaket kurallarının ne kadar önemli olduğunu hatırlatmıştı. Fae kadar güçlü yaratıklar arasındaki güven ilişkileri pamuk ipliğine bağlıydı. Masdann'ın son günlerde ona daima *efendimiz* diye hitap ettiği dikkatinden kaçmamıştı. Halbuki bir zamanlar

yalnızca *kralım* derdi. “Bana, olanları hiçbir ayrıntıyı atlama-
dan anlatır mısın lütfen?”

Masdann'ın esmer yüzü soğuk bir kış günü açan güneş
gibi aydınlandı. “Büyük bir zevkle. Kralım.”

Saatler sonra Cruce şöminenin önündeki chesterfield kane-
peye yayılmıştı. Mac bir gün ona tanıdık gelen ama çok daha
güzel bir manzaraya sahip bu yerde onunla olacaktı. Cruce'un
şöminesi bir duvara gömülü değildi zira. Etrafı evrenin son-
suzluğuyla çevriliydi. Alevlerin ardında yıldız ışıkları parlıyor-
du. Büyük dehalar görkemli manzaraları severdi. Ah, evet,
MacKayla burada kendini evinde hissedecekti.

Lyryka ona ihanet etmişti. Kaçmıştı aptal. Hiçbir zaman
oyun içinde oyun oynama becerisine sahip, kurnaz biri olma-
mıştı zaten. Saftı, zayıftı. Ona yeterince açık ve net emirler
vermesine rağmen şişesinden çıkar çıkmaz başkalarının pi-
yonu olmuştu. Cruce onu daha sert biri olarak yetiştirmeyip
üzerine titremekle aptallık etmişti. Lyryka yine elinden geleni
yapmış ama yetmemişti. Onu Keltar'ın ve Fae'yi öldürebilen
Dokuzlar'ın gizli sırlarını öğrenmek için kullanmayı ummuş-
tu. Ortallığı karıştırmak adına onun için iki tane biçim belir-
lemiş ve bunların dışına çıkmasını yasaklamıştı. Düşmanının
zaaflarını biliyordu çünkü. Ama Lyryka doğumundan itiba-
ren koca bir hayal kırıklığı olmuştu. Cruce'un artık kütüpha-
neye ihtiyacı yoktu. Lyryka belki ona başka şekillerde faydalı
olabilirdi ama kendine yanlış bir yol seçmişti işte. Yine de de-
nemmişti ve Cruce ona uzun zaman önce verdiği sözü tutacaktı.

Son günlerde MacKayla konusundaki sürpriz avantajını
kaybetmesine üzülemeyeceği kadar iyi gelişmeler olmuştu

neyse ki. Alabileceği en iyi haberleri almıştı.

Unutma Kazanı'nı çalarken umduğu gibi, Seelie'nin anıları tazelenmişti. Bir daha Kazan'dan içemeyecekleri için hafızalarını kaybetmeleri mümkün değildi.

Cruce bu tamiratin anlamını biliyordu. Ama MacKayla bilmiyordu. O, Fae tarihinin tamamına asla sahip olamamış bir kraliçenin gücünü devralmıştı. Ve Cruce'un onunla paylaşmadığı çok şey vardı. MacKayla, Fae'nin Yaşam İksiri'ni içmeden önce ve hâlâ ölümlü varlıklarken nasıl duygusal olduğunu bilmiyordu. Cruce, kral ve Lyryka'dan sonra Fae tarihini en iyi bilen üçüncü kişiydi. Lyryka da bu bilgiye ona verdiği görev sayesinde sahip olmuştu. Ne de olsa yüzyıllardır Unseelie Kralı'nın kütüphanesini düzenliyordu.

Seelie'nin yalnızca anıları değil, duyguları da geri dönmüştü.

Jack Lane ve Dani O'Malley'i kaçırmalarına bakılırsa (Cruce bunu onların yaptığına kesinlikle emin olmasa da, aklına başka biri gelmiyordu), hızla kendi sonlarını hazırlıyorlardı.

Işık Sarayı'nın ölümlü günleri yakındı ve bunun farkındaydılar.

MacKayla'nın Yaratılış Şarkısı'nı söylemesiyle Cruce'un uzun yıllar önce öngördükleri bir bir gerçekleşmeye başlamıştı. Kraliçe ve insanlar kendilerini kusursuz sandıkları için büyük bir yanılgıya düşmüştü.

Cruce da emin değildi ama kadim melodinin *güzel* kardeşlerine neler yapabileceği konusunda ancak bazı tahminler yürütebilmişti.

Tam da hak erttiklerini bulmuşlardı.

Şarkı onları da yok ediyordu.

Eğer olaylar farklı gelişseydi de Seelie ölümsüzlüğünü sürdürseydi, Kraliçe MacKayla'nın eşi ve kralı olmayı planlamıştı.

Ama kaderin şu tatlı cilvesiyle her şey değişmişti. Seelie ölecek ve Işık Sarayı yok olacaktı. Böylece bir kraliçeye de ihtiyaç kalmayacaktı.

Bu durumda Cruce, Gerçek Büyü'nün yegâne hâkimi olarak tek gerçek Fae sarayını yönetecekti.

İskoçyalı budala asla tahta çıkmayacaktı. Bir prens bile olmamalıydı. Onu öldürmek için aklında iki yol vardı ve hangisini seçeceğine henüz karar vermemişti.

Masdann, Barrons'u kandırarak Rüyalar Âlemi'ne götürdüğünde ve duvarları ses geçirmeyen bir odaya hapsedip vücudunu işi boş bir kabuğa dönüştürdüğünde o da yarış dışı kalacaktı.

İhtiyar piç önünde sonunda karanlık tacını gerçek vârisine ve geriye kalan son safkan Unseelie prensi Cruce'a devredecekti.

Çok geçmeden Gölge Sarayı halkından başka Fae kalmayacaktı. Cruce kral, MacKayla onun kraliçesi olacak ve dünya yeniden düzene girecekti.

*Etrafındaki çite takıldım*KAT

Arlington Manastırı'nda yerin tam dört kat altında manastırı yöneten Shedon adlı konseyin üç üyesi taş koridorda durarak karşılarındaki parlak odaya baktı.

"Azizler aşkına, bu düşündüğüm şey olamaz!" diye bağırdı Katarina McLaughlin, açık kapıdan görünen manzarayı dehşetle izleyerek.

Karşı konulmaz büyülere direnme sanatında ustalaşan Kat bile koridorun ucundaki odanın çekimine zor karşı koyuyordu. Ona girmek isteyip istememesi önemli değildi. Bir güç onu odanın içine doğru çekip uzatıyordu sanki. Ayaklarının dibindeki dar eğişin ötesinde zaman ciddi anlamda geçici bir deformasyona uğrayarak bambaşka akıyordu.

"Okuduğumuz tanıma uyuyor," dedi Enyo Luna.

"Bunu başka kim biliyor?" diye sordu Kat.

“Sadece Rhiannon ve kimseye tek kelime etmeyecek,” dedi Colleen MacKeltar. “Dünden beri yatıyor zaten. Odayı koruyan büyüyü kırdıktan sonra onu yukarı kucağımızda taşımak zorunda kaldık. Hatasını telafi etmeye çalışırken ayakta duracak hali kalmadı.”

Kat yanındaki iki sidhe-kâhine dikkatle baktı. Shedon'un en akli başında üyeleriydiler ve bir şey saklıyorlardı. “Decla o sırada neredeydi?”

Colleen’le Enyo çabucak birbirlerine baktı. “Yeraltı mezarlarında Duff’a yardım ediyordu,” dedi Enyo.

“Sadece üçümüz vardık,” diye onayladı Colleen.

Kat başını salladı. Decla’nın çekip gitmesinden bu ikisini sorumlu tutamazdı. Decla’nın neden ölümlere yakın olmayı tercih ettiğini ve ne kadar özgür ruhlu bir tip olduğunu biliyordu. Kafasına bir şey koymaya görsün, onu kimse durduramazdı.

Mezarlar daha huzurlu, diyecekti muhtemelen. Hem bana ihtiyaçları yoktu ki. Her şey yolundaydı.

Ama hiçbir şey yolunda değildi işte. Shedon’da ve ekipler arasında bir kural vardı. Yeraltını keşfederken birbirlerinden ayrılmaları kesinlikle yasaktı ve bu kuralı sağlam nedenlere dayanarak koymuşlardı.

Arlington Manastırı’nın altında gizli ve tehlikeli bir şehir vardı. Sokaklarının bazıları bir çocuğun bile geçmekte zorlanacağı kadar darken, bazıları da on otoban şeridi genişliğindeydi. Karanlık ve kuytu köşeleri, çok katlı, tuhaf evleri ve yeraltı mezarlarıyla uzun zaman önce ölen ve insan olmayan bir ırkın izlerini taşıyorlardı. Bu şehir aynı zamanda sayısız mağara ve taş mezara, zengin kütüphanelere, açılması imkânsız sandıklar ya da ancak bir iskele kurarak ulaşılabilir kadar yüksek tavanlara monte edilen, acayip aletlerle dolu odalara

ev sahipliği yapıyordu. Bazen neyin ne işe yaradığını anlamak bile mümkün olmuyordu.

Evrende istenmeyen, tehlikeli bulunan ya da kullanılmayan ne var ne yoksa, evlerinin altındaki bu devasa depoda saklanıyordu sanki. Ve içinde barındırdıklarına bakılırsa, zamanın şafağından beri biriken bütün kozmik atıklar burada toplanıyordu.

Ulaştıkları her yeni bölümde onları daha çok kapı, yeni zorluklar, esrarlar ve tehlikeler bekliyordu. Boş bir duvarda son bulan basamaklar, uzay boşluğuna açılan kapılar ya da daha beteri, sağlam bir zemini varmış gibi görünen ama içeri adım attığınız anda sonsuz bir uçuruma yuvarlanacağınız odalar. Son iki buçuk yılda, yedi arkadaşlarını bu ölüm tuzaklarına kurban vermişlerdi.

Sonra Kat, bundan tam dokuz ay önce, doğuştan gelen psişik güçlere sahip ve yetenekleri kadar zayıflıklarının da farkında olan kadınlardan oluşan, sağlam ekipler kurmuştu.

O zamandan beri bir kişiyi bile kaybetmemişlerdi.

Ama dün bu olumlu gidişat sona ermiş olabilirdi.

Rhiannon koruma büyülerini ve diğer sihirleri etkisizleştirme yeteneğine sahip, ince kemikli, narin ve iyi niyetli bir kızdı. Aklıyla kalbini koruyan hiçbir engeli olmadığı için tüm duygu ve düşünceleri kolayca okunabiliyordu. Biraz saplantılı ve fazlasıyla özveriliydi. Dolayısıyla fiziksel ve duygusal bakımdan kolayca incinebiliyordu.

Decla onun tam tersine, yıldızlar kadar parlak ve bir elmas kadar sağlamdı. Genç yaşından beri sağlıklı bir kendini koruma içgüdüğü geliştirmişti. Hayat okulundan mezun olmuş, kâhinlikte uzmanlaşmış ve doktorasını ölüm üzerine yapmıştı. Decla ölümü hissedebiliyor ve gölgesinin kimin üzerine düştüğünü görebiliyordu. Çok küçükken, bir süreliğine bunu

herkesin yapabildiğine inanmıştı. Ama konuşmaya başladığında sıra dışı ve maalesef kimsenin takdir etmediği bir yeteneği olduğunu anlamıştı.

On yaşında, yeteneğinin cazip bir yanı olduğunu keşfetmişti. Yeterince hızlı davranabilirse ölüme müdahale edip yönünü değiştirebiliyordu.

Onu bir başkasına yöneltebiliyordu.

Bedeli de buydu işte.

Birini kurtarmak için başka bir kurban seçmek ve yalnızca kendisinin görebildiği gölge arkadaşını o kişiye götürmek, hatta yanında durup görevini tamamlamasını beklemek zorundaydı. Ölüm, yanlış kişiyi bulduğunda ne yazık ki daha da acımasızlaşıyordu. Decla'nın işine burnuna sokmasının acısını yeni kurbanından çıkarıyordu. Kat onun yirmi yedi yaşında, İrlanda'daki baba ocağından kaçana dek ölümle kaç kere bu şekilde oyun oynadığını bilmiyordu. Ama Decla kendisiyle baş etmenin yolunu ve ona rehberlik edecek birini arıyordu ve sonunda kendini Arlington Manastırı'nda bulmuştu.

Decla ve Rhiannon güçlerini birleştirmiş ve birbirlerinin zayıf yanlarını tamamlayarak sağlam bir ikili olmuştu.

"Rhiannon kapıdaki büyüü kırana kadar beş gün uğraştı," dedi Colleen.

"Onu nasıl kırdı?"

Colleen'le Enyo iki suçlu çocuk gibi birbirlerine baktı. "Büyüyü etkisiz hale getirdiğinde biraz uzakta duruyorduk," diye itiraf etti Colleen.

Kat iç çekti. "Neredeydiniz, gösterin."

"Şurada." Enyo taş tünelde, altı metre kadar ilerideki küçük, çelik bir kapıyı işaret etti. "İçeride bazı belgeleri inceliyorduk."

"Yeraltında hiçbir sidhe-kâhin yalnız kalmayacak demedim mi?"

“Ama beş gün olmuştu,” diye sızlandı Colleen. “Huyunu biliyorsun. Rhiannon sağlam büyülerini takıntı haline getirir. Hayatta arkasını dönüp gitmez. Ona vazgeçmesini söyledik. Burada keşfedilecek onlarca şey var. Bizim amacımız detaylı bir harita çıkarmak değil mi? Her odaya gireceğiz diye bir kural yok ki. Özellikle tehlikeli görünenlerinden uzak duracağız demedik mi? Başında dikilip her hareketini izleyemezdik ya? Sonuçta yakındaydık, sesini duyabiliyorduk.”

“Açıkçası onu kırabileceğini düşünmedik,” diye söze karıştı Enyo. “Sonra çılgınlığını duyup koştuk. Onu bulduğumuzda baygındı.”

“Benim bütün bunlardan neden haberim yok?” diye hesap sordu Kat.

“Dün sen Draoidheacht’yken oldu da ondan,” dedi Colleen. “Gece döndüğünde yorgun görünüyordun. Sean’la ne kadar zorlandığını biliyoruz. Gece sırayla nöbet tuttuk ve kahvaltıya indiğin gibi seni buraya getirdik. Söylesene, düşündüğümüz şey mi bu?”

Kat gözlerini kapıya dikti ve uzun bir sessizliğin ardından başını salladı. “Rhiannon kendine geldiğinde derhal kapıyı mühürlesin. Eskisinden de sağlam bir koruma büyüsü istiyorum. Rhiannon onu kırabildiyse, başkası da yapabilir. İşini bitirene kadar ikiniz de başında bekleyeceksiniz. Bir daha da birbirinizden ayrılmayacaksınız. Bunun anlamını biliyorsunuz.”

“Of, evet,” diye homurdandı Colleen. “Tuvalete gitmek yok. Kovaya işeyeceğiz. Yanımızda su ve yiyecek bulunduracağız. Cep telefonu ya da dikkat dağıtacak her şey yasak.”

“Bundan kimseye bahsetmeyin,” diye tembihledi Kat.

“Öyleyse haklıyız,” diye üsteledi Enyo. Kara gözlerindeki heyecan pırıltısı Kat’in hiç hoşuna gitmemişti doğrusu. Enyo

en maceracılarıydı. Savaş bölgesinde bir tankın içinde dünyaya gelmişti ve tehlikeyi seviyordu.

“Ben onu hiç görmedim ama Mac’le Dani gördü ve anlatıklarından yola çıkarak evet diyebilirim.” Başka ne gibi aşırı tehlikeli şeyleri korumakla görevliydi acaba? Kapılarına başka neler bırakılmıştı? Yeraltının haritasını çıkarma işine başladıklarına pişman olacaktı neredeyse.

Önce Unseelie Kralı tarafından kara büyüyle yaratılan ve kendi aklıyla hareket edebilen, katil ruhlu, kadim kitap *Sinsar Dubh*’un bin yıldır alt katlarında yaşadığını öğrenmişlerdi. Haven’in en üst düzey yöneticileri hariç bundan kimsenin haberi yoktu.

Sonra birkaç yıl önce, Fae’nin Işık Sarayı’nın sayısız kadim yeryüzü tanrısını manastırın altına gömdüğü ortaya çıkmıştı.

Bu yetmezmiş gibi, o tanrılardan Balor, Yaratılış Şarkısı’yla birlikte dirilip karargâhını evlerinin altındaki şehre kurmuştu.

Bunun üzerine manastırı yöneten Shedon altlarında gizlenenleri keşfedip kayıt altına almak gibi zahmetli bir işe kalkışmıştı.

Şimdi başlarına bir de bu çıkmıştı. Evrenin gizli kapaklı ve tehlikeli parçaları yataklarının tam altında olmak zorunda mıydı?

“Ondan gözümü alamıyorum,” diye mırıldandı Colleen.

“Keşke bununla bitse,” dedi Kat. Karşılarında duran şey yalnızca göz alıcı değil, aynı zamanda baştan çıkarıcıydı. İpek gibi bir sesle fısıldıyordu onlara:

Haydi, girin içeri. Koridorumda gezinip kendinizi yeniden keşfedin. Her şeyin mümkün olabileceğini görün. Bu kapıların ardında en çılgın hayalleriniz yatıyor. Her şey burada. Her istediğiniz. Girin, haydi!

Ama yozlaşıp kirlenmişti işte. Bu ebedi koridorda hayalleriniz yerine kâbuslarınızla karşılaşma ihtimaliniz daha yüksekti. Christian orada kaybolmuştu ve Mac olmasaydı ölecekti. Dani evine dönmek için hayatının beş yılını harcamıştı.

Rhiannon'un bin bir zahmetle açtığı kapının ardında göz alıcı bir altın ışıltısı vardı.

Altın yer döşemeleri. Yüksek, altın duvarlar. Tavan görünmüyordu bile. Yıldızlı duvarlar insan gözünün takip edemeyeceği kadar yükseğe tırmanıyordu.

O parlak duvarlarda her biçim ve büyüklükte belki milyarlarca ayna asılıydı.

Arlington Manastırı'nın dört kat altında Rhiannon, Tüm Günler Salonu'nun derhal kapatılması gereken kapısını açarak çok tehlikeli bir işe kalkışmıştı. Burası Unseelie Kralı'nın bir milyon yıl evvel inşa ettiği kozmik bir bağlantı noktası, Fae için bir nevi boyutlar ve gezegenler arası seyahat acentasıydı. Bir zamanlar aynalardan birine bakıp bir rota seçmek ve oraya gitmek mümkündü.

Ama Cruce'un laneti gezgin Gümüşler'i kirletmişti. Şimdi aynalardan görünen yerler artlarındaki diyarları yansıtmıyordu. Tropik bir cennet seçip de kendinizi oksijensiz bir ateş dünyasında bulmanız işten bile değildi. Bazıları Salon'dan zamanda bir yolculuğa çıkılabileceğini bile iddia ediyordu. Bunu nasıl yapacağını bilenler geçmişe ya da geleceğe gidebiliyordu.

Kat, Salon'daki tek tük kemik yığınlarına bakarken oradaki bir tehlikeyi daha hatırladı. Kişi içeride hareket etmeyi bırakıp bir ayna seçemezse, Salon zihnindeki bir hatırayı etrafını saran gerçekliğe dönüştürüyordu. O hayalde kaybolup yemeden içmeden kesilen, gözüne uyku girmeden ölenler vardı.

Kapıdan esen soğuk rüzgârla ürperdiler.

“Bazen oluyor,” dedi Enyo çabucak kapıyı örterek. Kapının kapanmasıyla esinti kesildi ama tünel hâlâ olması gerekenden daha soğuktu. Kapalı kapının ardında esen rüzgârın uğultusunu duyabiliyorlardı. “Nedeni hakkında bir fikrin var mı?”

“Mac söylemişti,” dedi Kat sıkıntıyla. “Tüm Günler Salonu’ndaki aynalardan biri ya da bir şey girdiğine içeride fırtına çıkarmış.”

“Manastırın altına bir şeyler mi giriyor yani?” diye sordu Colleen endişeyle.

“Onun için Rhiannon kapıyı mühürleyene kadar başında bekleyeceksiniz,” dedi Kat. Mac ona Tüm Günler Salonu’nu anlattığında, o yüksek duvarların en tepesindeki dev aynalara ne tür yaratıkların erişebileceğini merak ettiğini söylemişti.

Kat bunu hiç öğrenmemelerini umdu.

“Anne, Spyrssidhe ne zamandır ortada yok,” dedi Rae endişeyle. Kat onun pijamalarını giymesine yardım ediyordu.

“Onlardan hoşlanıyorsun, değil mi?” Kat gülümseyip Rae’nin pijamasının üstünü başından geçirdi ve saçlarını düzeltti. Ama sırtındaki izleri gördüğünde yüzü asıldı. Üç uzun ve umut dolu yıldan sonra kızının omuzlarındaki izler tekrar ortaya çıkmıştı.

Bu kez farklıydılar. Daha büyüklerdi. Kırbaç izi gibi kıpkırmızıydılar ve dokuları daha değişikti.

Rae’nin her an kanatları çıkabilirdi.

“Kaşınıyor mu?” diye sordu Kat usulca.

“Hayır.”

“Sırtın kaşınmıyor mu?”

Rae alt dudağını kemirerek başını iki yana salladı.

“Bugün ne yaptın?”

“Anna’yla okulda bebeklerle oynadık. Peri kraliçesi olacağım diye tutturuyor. Ama onun kraliçesi kötü. Herkesi azarlıyor. Kraliçeler öyle olmaz ki.”

“Dışarı çıktın mı?” Rae’nin izlerini şimdiye kadar sadece bir kere görmüştü ve ilk seferinde onları polen alerjisine bağlamıştı. Ya da kızı çimenlerde yatarken sırtını böcek sokmuştu.

“Hayır. Çok yağmur yağıyordu. Öğretmen izin vermedi.”

“Spyrssidhe’yi onun için görmemiş olabilir misin?”

“Ama gece pencereye geliyorlardı. Şimdi gelmiyorlar! Başlarına bir şey mi geldi acaba? Bugün Bess’e söyledim. Şemsiyesini alıp dışarı çıktı ve evlerine bakmaya gitti. Ama yoklarmış. Seninle konuşacağını söyledi.”

Kat manastırdaki kreşin müdürünü bugün görmemişti. Rae’yi Ciara alıp odalarına getirmişti.

“Yarın Spyrsidhe’ye bir de ben bakacağım.”

“Söz mü? Ne olur unutma. Merak ediyorum. Bence bir terslik var. Şey hissediyorum...” Rae susup alt dudağını kemirmeye devam etti.

“Ne, hayatım?”

Rae omuz silkip pijamasını aşağı çekmeye çalıştı. Kat ona yardım etmek için uzanırken, kızının sırtındaki izlerden birine usulca dokundu. Yüzeyi hayvan derisi gibi kalın ve çok sıcaktı. “Sırtın acımıyor değil mi?”

“Hayır. İyiyim. Ben çok büyüdüm, anne,” diye ekledi gururla. “Yakında beş yaşında olacağım!”

“Sana harika bir doğum günü partisi yapacağım.”

“Manastırdaki herkes gelecek. Spyrsidhe bile! Babam da gelecek!”

Kat hayretle irkildi. Rae beş yıldır babasını neredeyse hiç sormamıştı. Bütün arkadaşlarının anne ve babaları varken,

onun neden yalnızca annesi olduğunu sorgulamamıştı. Kat kızının çok sevildiği için hayatında bir eksiklik hissetmediğini ummuştu hep. “Neden öyle söyledin, Rae?” diye sordu.

“Rüyalarımda beni ziyaret ediyor,” dedi Rae yorganı çenesinin altına kadar çekerken. “Yakında tanışacağımızı söylüyor. Bence doğum gününe gelecek. Eyvah! Bu, sırdı. Sana söylemeyecektim. Babam sürpriz olsun demişti. Bildiğini ona belli etme.”

Hayır, hayır, hayır. Bu gerçek olamazdı. Kimse kimseyi rüyalarında ziyaret etmiyordu. İnsanların rüyalarını ziyaret edebilen tek insan (bu tanımı lafın gelişi kullanıyordu) Yaratılış Şarkısı söylendiğinde ölmüştü. Kat geçen her yıl buna biraz daha emin olup rahatlamıştı.

“Baban...” Durup kendini sakinleşmeye zorladı. “Rüyalarına giren adam nasıl biri?”

“Bana hiç benzemiyor,” dedi Rae esneyerek. “Ama ben büyüdükçe ona benzeyecekmişim. Belki beş yaşında benzerim. Uykum var, anne. Sana söylediğimi belli etme ne olur. Şaşırmış gibi yap.”

MAC

Chester's'daki kanepede karmaşık ve sıkıntılı rüyalar görüyorum.

Rüyamda defterime yazdığım son konuyu görmemin şaşılacak bir tarafı yok aslında.

Cruce.

Savaş adındaki Unseelie prensiyle birçok karşılaşmamı yeniden yaşarken, Barrons hep yanımda ve her şeyi dikkatle izliyor.

Cruce'la tanıştığımda kendine cazibe büyüü yaparak, V'lane rolüne bürünmüştü ve beni Seelie Kraliçesi'ne yardım etmem hususunda ikna etmeye çalışıyordu (halbuki onu Unseelie hapishanesinde buzdan bir tabutun içinde ölüme terk etmişti ama o zaman bundan haberim yoktu). O gün, kralın tılsımlarından üçüyle kamufle olmuş bir halde, bir Karanlık Saray prensi olarak durdu karşımda. Müzede Cruce

olarak üzerimde *Sidhba-jai*'yi kullandı ve karşısında defalarca striptiz yaptım.

Gölgeler'i Barrons'un kitapçısından sürdüğü gece, beni de Gölge Fiona'nın benim için hazırladığı korkunç ölüm tuzağından kurtardı.

Periler Diyarı'nda, bana kız kardeşimin illüzyonuyla pudra kumlarda voleybol oynadığımız bir öğleden sonra armağan etti. O *armağan*, bana ölümlülerin zamanında bir ay kaybettirdi.

Bir gün, bana Unseelie Kralı'yla metresinin hikâyesini anlattı ama kendisinin bu oyundaki rolü gibi çok önemli ayrıntıları atladı.

Beni Ashford, Georgia'ya geri götürdüğü gece, evimizin önünde annemle babamın hakkımdaki kehanetleri tartışmasını dinledim.

Karşılaşmalarımız giderek sıklaştı.

Beni defalarca öptü ve onu çağırabilmem için gerçek adını dilime kazıdı.

Ben dört Unseelie prensinin tecavüzüne uğrarken o Aoibheal'la birlikte olduğunu ve onu koruduğunu iddia etti. Halbuki tecavüzcülerimden biri de oydu.

Manastırın altındaki o gece, metresini çaldığını, Kazan'dan bir kupayla hafızasını sildiğini ve onu uzun yıllar boyunca işkence görmüş ölümlü bir kadın olarak Periler Diyarı'na attığını bir türlü anlamadığı için kralla alay etti. İkisi yüz binlerce yıl boyunca birbirlerinden habersiz, Işık Sarayı'nda yaşamıştı ve kral, metresinin onunla olmaktansa canına kıymayı tercih ettiğini sanarak aklını kaçırmıştı.

Kral, Cruce'u buza çevirip Arlington Manastırı'nın altına, uzun zaman önce *Sinsar Dubh*'u hapsettiği yere kapadı. İki en tehlikeli yarattığı aynı hapis hanede ve tam iki büyük felaketin

önüne geçmeyi başaramamış, sidhe-kâhinlerin koruması altında idi. Kralın kendisi bile onların önüne geçememişken, bu büyük sorumluluğu onlara yükleyebileceğine nasıl karar verdi?

Ve bir de Cruce'u öptüğüm ve onu başka bir yerde, başka şartlar altında onu seçebileceğime inandırdığım öğleden sonra var tabii. Bana Şarkı'nın yarısını vermesine karşılık, ona aşkımın onu iyi yönde değiştirebileceğine inandığımı söyledim.

Barrons bu anıyı diğer hepsinden biraz daha dikkatli izliyor. Vicdan azabımı sezdi belki de. Bilinçaltım Barrons'u orada tutup hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmamasına izin vermiyor. Bana dair o kadar çok şeyi kutulara koyup raflara kaldırdım ki o gün Cruce'u öpen kadın ben bile değildim aslında. Benim bedeli ne olursa olsun dünyayı kurtarması gereken versiyonumdu.

Görevimi yapmak zorundaydım.

Sonra Unseelie Kralı giriyor rüyama. Yıldızlarla aynı maddeden ve gezegenler kadar kadim. Dev kanatlarında inci taneleri gibi yuvarlanan bulutlar var. Güçlü iradesinin süpürgeyle mini minnacık toz zerrecikleri gibi süpürüyor Cruce'la Barrons'u. İstemeden de olsa gidiyorlar.

Yalnızca kralla ben kalıyoruz ve rüyam öyle gerçekçi ki kendimi bir kez daha ilk dünyada ayakta dikilirken ve tüm bu güzelliklerle çirkinliklerin, gerçeklerle yalanların, netliklerle kafa karışıklıklarının yüce yaratıcısına bakarken buluyorum. Ayın önünden ulu Avcılar süzülüyor. Göğüslerinden gelen gonk seslerini duyup gece açan yaseminlerin kokusunu alıyorum. O görkemli varlığın yanında kendimi ufacık ve önemsiz hissediyorum.

Diğer bütün Fae'nin aksine, kral bana evrenin kumaşından kopan ve yıldızlar arasındaki mesafe kadar, yıldızların kendisi,

fırtınalar, şimşekler, güneş ve zamanın akışı kadar gerekli bir rabiât gücü gibi geliyor.

Ne olduğunu bilmiyorum ama o bir Fae değil.

Aniden irkilerek uyanıyor ve kanepeden yuvarlanırken başımı sehpaye çarpıyorum.

Barrons, Cruce ve kraldan arta kalanlar sisin nemi gibi yapışıyor üzerime. Tadı damağımda, kokusu burnumda kalan kâbusumun etkisinden bütün gün çıkamayacağımı biliyorum.

Kralın uyanmamdan hemen önce bana söyledikleri zihnimdeki canlılıklarını koruyor.

Sen bir açık arıyorsun. Fae anlaşmalarının kuralları yalnızca orijinal Işık Sarayı'nı bağlar. Cruce onlardan değil.

Uzun zamandır rüyaların bilinçaltımızın günlük hayatlarımıza dair olayları ve gerçekleri harmanlamak için seçtiği bir yol olduğuna inanıyorum. Birbirine benzeyenler birlikte depolanıyor ve bilincimizin karmaşasında gözden kaçırdıklarımız uykularımızda karşımıza çıkıyor.

Bu güçlü ve aydınlatıcı rüyanın ardından yanılmadığımı biliyorum.

Kraliçenin dosyalarında bir yerde, Işık Sarayı'nı bağlayan kuralların yalnızca Işık Sarayı mensupları için geçerli olduğundan şüphelenmeme neden olan bir şey gördüğüme eminim. Belki de birçok dosyanın farklı bölümlerinde yer alan bilgilerin toplamından böyle bir sonuç çıkardım.

Rüya kralımın da söylediği gibi, Cruce bir Işık Sarayı üyesi değil.

Yaşasın! Fena yakaladım onu!

Evrene bana görmem gerekeni gösterdiği için bir teşekkür mırıldanıp yattığım yerden kalkıyorum. Not defteriyle kalemi alıp Barrons'u bulmaya gidiyorum.

“Babamla Dani’nin yanına ısınlanmayı deneyeceğim,” diyor ona.

Barrons, Ryodan’ın ofisinde gömleğini iskemlenin arkasına asmış, yarı çıplak vaziyette oturuyor. Ryodan arkasında, kara büyüyle uğraşmanın bedelini ağır ödememesi için onu koruyacak kırmızı ve obsidyen rünleri sırtına kazıyor.

“Daha önce çarptığının bir BPÇ olduğunu söyledin,” diyor Barrons.

“Evet, bir koruma büyüğü değildi.” Kendime not: Bir daha asla bir BPÇ’ye ısınlanmaya kalkışma. Fae gerçekliğinin parçalanmış dilimi bütün gücümü emdi. Onu onarmak şöyle dursun, benden çalmaya çalışıyordu sanki. “Kış’ın sarayına girebilirim. Çabuk pes ettim. Chester’s’ın koruma büyülerini sağlamlaştırmak mı, babamla Dani’yi kurtarmak mı?” diye soruyorum ona seçenek sunarak. Ben kendi önceliğimi gayet iyi biliyorum.

Barron homurdanıyor. Ryodan bıçağı masaya atıp mürekkep tepsisini kenara itiyor. “Chester’s’ın canı cehenneme. Ben varım.”

“Sen burada kalmalısın,” diyorum. “Eskisi kadar olmasa da vakit kaybedeceğiz. Ya Dani orada değilse? Ya Shazam buraya gelir de seni bulamazsa? Ya anneme bir şey olursa ya da Cruce ortaya çıkarsa?”

Gümüşi gözlerinde buz gibi bir ifadeyle sessizce izliyor beni. Derisinin altında titreşen sabırsızlık ve öfkeyi hissedebiliyorum. İntikam hırsı içini yakıyor; savaş istiyor. Biri Dani’yi kaçırdı ve Ryodan’ın gözünü kan bürüdü.

Ama görüş alanının tamamı kırmızı değil; beyaz, siyah ve griler de var orada. Ryodan her zaman büyük resmi gö-

rür ve her koşulda, duygularını bir kenara bırakıp soğuk bir kurnazlıkla mantığını çalıştırabilir. Onun insanı bir kral, bir hükümdar, usta bir satranç oyuncusu ve hayvanından daha baskın. Barrons ise tam tersi; onun hayvanı daima insanının önüne geçer.

“Kahretsin,” diyor Ryodan sonunda. Aynı kelimeyi bir kez daha tekrarladıktan sonra yumruğunu masaya indiriyor.

“Christian bir boyut kapısı açtı, oradan bir mesaj iletti ve bunu yaparken ölümlülerin zamanında bir dakika bile kaybetmedi. Bizimle haberleşmen gerekirse Christian’ı kullan. Ben de aynısını yapacağım ve Dani’yi bulduğumuzda sana haber vereceğim.” *Bulursak tabii*, diyorum içimden.

Ryodan sert bir ifadeyle başını sallıyor. “Fikrimi değiştirmeden toz olun.”

Babama odaklanıp ayrıntılı bir anı inşa ediyorum. Beni araba kullanmayı öğretmek için ilk kez direksiyon başına geçirdiği günü düşünüyorum. Annemin isteri nöbeti geçirmesine ramak kalmıştı. Ona kalsa on altı yaşına kadar beklerdi ama bir-iki yıldır babamın arabasını modifiye etmesine yardım ediyordum zaten. Babam gözlerimdeki hevesi görmüştü. Yüksek performanslı klasik arabalara doğuştan tutkundum.

1970 model Ford Mustang Boss 302, V-8’in dışı parlak turuncu, içi siyahtı. Arkadan çekişliydi ve karsız güney yollarında sürmek için idealdi. Sevmediğim tek bir yeri bile yoktu. Babamın bana vites değiştirmeyi gösterirken elimi nasıl tuttuğunu dün gibi hatırlıyorum. Arabanın içi o çok sevdiği nane şekerleri gibi kokuyordu. Tıraş losyonunun hafif kokusu egzoz kokusuna karışıyordu. Ön cama güneş vuruyor, açık

camlardan esen ve güneyin yaz kokularıyla zenginleşen rüzgâr saçlarımı karıştırıyordu.

Kış'ın koruma büyüğü kolay lokma değil. Ama aşılmaz da değil. Çabuk vazgeçtim. Ona nefesimi kesecek kadar sert çarpmamıza rağmen geri sekip kendimizi Chester's'da bulmuyoruz. İçgüdülerimle hareket ederek onunla savaşmak yerine gevşiyorum. Sarayın etrafında dalgalanan gücü kucaklayıp kendimi ona açıyorum ve Fae Baş Kraliçesi olarak onu selamlıyorum. Gücünü takdir ediyor ve ona karışıp içinden geçerken onu biraz daha zenginleştirmeyi vaat ediyorum.

Bu kadar kolaymış meğer. Başka bir büyüye ya da rüne ihtiyacım yokmuş. Ona enerjimi sunmam yeterliymiş. Kraliçenin en güçlü olmasının sebebi, belki de yeryüzü büyüyle diğerlerinden daha samimi bir ilişkisi olmasıdır. Fae hiyerarşisine göre en alt kastlar büyüyle en zayıf ilişkisi olanlar. Ben bütün Fae'den daha fazla gücü kendime çekebiliyorum.

Kendimizi Kuzey Kulesi'nin içinde buluyoruz. Kış geldiğimizden habersiz, pencereden dışarıyı izliyor. Tüm vücudu pırıl pırıl parlayan buz kırıklarıyla bezeli. Uzun, gümüşü saçlarıyla elbisesinden buzlu sular süzülüyor. Beyaz ve narin ellerinin mavi damarları görünüyor. Uzun, buzlu tırnakları yırtıcı bir kuşun pençelerini anımsatıyor.

Gözlerimi daire şeklindeki odada gezdirdiğimde babamı görüyorum. Buzdan oyulmuş bir iskemleye bağlı, başı önüne düşmüş ve üzerinde donan kanlar dışında rengi ölü beyazı. Ağır yaralı. Dani görünürde yok.

Baba! diye bağıriyorum sessizce.

Bu zoraki sessizlik beni mahvediyor. Duygularımı dışa vuramamak öfkemi bir kat daha artırıyor.

Kış bütün sesleri nasıl susturdu? Havada tuhaf bir ağırlık var. Nedense onu iki boyutlu olarak algılıyorum. Büyü tınıları titreştiren her bir molekülü yok etmiş gibi.

Bir kez daha içgüdülerime güvenmek zorundayım. Ama bu sefer gücü büyüünün kendisine sunmak yerine, enerjimi havaya armağan edercesine dağıtıyorum ve onu kendi kendini tamir etmesi için yüreklendiriyorum.

Kendimi açarken havanın açıklığını hissediyorum. Cismini geri istiyor. Düz ve iki boyutlu olmayı istemiyor.

Vücudumdan fişkıran güç yuvarlak kulenin ötesine, sessiz krallığın dört bir köşesine yayılıyor ve yırtınırcasına attığım çığlık donuk duvarlarda yankılanıyor.

Kış öfkeyle tıslayarak dönüyor bize.

Büyük bir hata yaptığımı işte o zaman fark ediyorum. Fena batırdım.

Etrafa güç dağıtmanın, hele de onu koca bir krallığın havasına karıştırmanın bir bedeli var.

Tükendim.

Bizi buradan ışınlayacak kadar bile enerji toplayabileceğimi sanmıyorum. Yalnızca salyalarım akmasın ve yere yığılmayayım diye kendimi sıkmak geliyor elimden. Ayakta zor duruyorum.

Toplayın kendinizi, Bayan Lane, diyor Barrons bağımız aracılığıyla. Belki bir dahaki sefere büyüünün kendisine saldırmayı denersiniz. Bütün cömertliğinizle doğayı onarmaya çalışmanızın anlamsızlığını anlamışsınızdır herhalde?

Hâlâ öğreniyorum.

Yine de bana böyle sitem etmesi çelik bir korse etkisi yaratarak omurgamı dikleştiriyor. Omuzlarımı arkaya yuvarlayıp Kış'a onunkine denk bir öfkeyle tıslıyorum.

Nezaket ve zalimlik, diye hatırlatıyor Barrons.

Gücümü geri kazanmam ne kadar sürer?

Hiçbir fikrim yok. Ama toprağa çıplak ayakla basmak işe yarar diye düşünüyorum. Ne de olsa gücün oradan geliyor.

Kış'ın kendisine doğrudan saldırıma zalimlik olurdu.

Sarayını onararak da ona nezaket göstermiş olurdum.

Ne yazık ki düşmanın gözlerine baktığım şu anda elimden ikisi de gelmiyor. Babam ölmek üzere ve akılsızlığım yüzünden Kış'ın eline büyük bir koz geçti.

Keşke ruhunu özgür bırakabilseydim

KAT

Sean'ı görmek için Draoidheacht'a son gidişimde Christian'a mesaj atıp beni manastırdan içinde yeller esen kalesine ışınlamasını istemedim. Uzun ve zor yolu seçerek İrlanda'dan İskoçya'ya on artı iki saatlik bir kara ve deniz-yolu seyahati sonucunda ulaştım.

Yalnız kalıp düşünmek istiyordum ve direksiyon başında geçirdiğim saatlerde buna bolca vakit buldum.

Ama bu sefer Rae'yi arabaya atıp aynı yolculuğu yapmak için daha önemli bir nedenim var. Eski tanrılar ve etrafta başıboş gezinen BPC'ler bile beni kararımdan caydırmıyor. Kızım bir Unseelie prensiyle karşılaşmadan önce Sean'ı görmeli.

Christian'ın İskoçyadaki elli bin dönümlük arazisinin koruma büyülerini geçerken ürperiyorum. "Neydi o, anne?" diye bağıyor Rae. "Daha gelmedik mi?"

Şu soruyu hayatımda bir daha asla duymak zorunda kalmazsam kendimi şanslı sayacağım. Ama kızıma haksızlık etmeyeyim. Çocuk koltuğunda tam on iki saat boyunca emniyet kemeri bağlı bir şekilde seyahat eden evladım yine iyi idare etti. On-on beş dakikalık şekerlemelerinden arta kalan zamanlarda her zamanki gibi enerjik ve coşkuluydu. Durmadan değişen manzaralar ve sonrasındaki feribot yolculuğu sırasında neşeyle şakıdı, gördükleriyle ilgili hikâyeler uydurdu.

Doğumundan kısa bir süre sonra kızımın korunaklı bir hayat sürmesini istemediğime karar verdim. Onun her şeyi görmesini, tatmasını ve denemesini istiyorum. Dilediği yerde, arzu ettiği gibi yaşayabileceğini (kimseye kötülüğü dokunmadığı sürece) bilmesini istiyorum.

Kızım mutlu olsun. Çok sevilsin. Dolu dolu bir hayat sürsün. Gözleri açık, kalbi güçlü ve sevgi dolu olsun.

Babasının, rüyalarına girdiğini söylediği gece, onu daha fazla sorgulamadan uyumasına izin verdim. İyi bir anne olduğum ve benim merakımın giderilmesindense, onun uykusunu almasının daha önemli olduğunu bildiğim için değil. Ben o gece, düpedüz korkaklık ettim.

Babasının büyük, siyah kanatları olup olmadığını öğrenmek istemedim.

Bir haftada cesaretimi ancak topladım. O süre zarfında Rae'ye bu konuyu hiç açmadım ve o da bir daha babasından bahsetmedi. Rhiannon'un yataktan kalkacak kadar güçlenmesi altı-yedi gün sürdü. Etrafa keşif birlikleri yollayarak Spyrrsidhe'ye dair bir iz bulmaya çalıştık. Ama Rae haklıydı. Minik ve şakacı bahçe perilerimiz kayıptı. Görünüşe bakılırsa evlerini aceleyle terk edip gitmişlerdi.

"O bir koruma kalkanıydı, tatlım," diyorum Rae'ye. "Hani güçlü koruma büyülerinden söz etmiştim..."

"Biliyorum," diyor gözlerini devirerek. "Öğretmenler okulda bütün gün bunlardan konuşuyor. Ama böylesine ilk kez rastlıyorum. Manastırdakilerden farklı."

Kendime not: Döner dönmez, Rae'nin kreşine uğrayıp kızımın ne gibi konuşmalara kulak misafiri olduğunu öğreneceğim. Rae her duyduğunu sünger gibi çekiyor ve hepsini birleştirip şaşılacak kadar mantıklı sonuçlar çıkarıyor. "Neredeyse geldik," diyorum.

"Seninle maceralara atılmayı seviyorum," diye cıvıldıyor. "Bunu sık sık yapabilir miyiz, anneciğim?"

"Evet, tabii," diyorum ve sözümü tutmaya kararlıyım. Kızıma dünyayı göstermek istiyorum. Yüzünün merak ve heyecanla ışıldamasını izlemek istiyorum.

"Çimenler neden yanmış?" diye soruyor az sonra arabayı park ettiğimde. Arabadan inmesine yardım ediyorum.

"Burada bir adam var. Gücünü kontrol etmeyi öğreniyor ve doğrusu biraz zorlanıyor." Rae'ye her zaman elimden geldiğince gerçeği söylemeye çalışıyorum. Onu pamuklara sarmayacağım. Geçen hafta yaptığım gibi ondan bir şeyler saklamaya çalışmayacağım.

"Ama neden çimenleri yakıyor?"

"O kadar güçlü ki geçtiği her yeri kül ediyor."

"Solucanlara ne oluyor? Ölüyorlar mı?"

"Evet, Rae, ölüyorlar."

"Yazık değil mi? Bu adamı hiç sevmedim."

Buyurun buradan yakın. Rae'yi gücünü kontrol edemeyen bir Unseelie prensiyle bir araya getirmek iyi bir fikir mi? Rae'nin rüyaları doğruysa, Cruce hâlâ yaşıyorsa ve yalan söylemiyorsa, Sean kızımın babası bile değil.

"İnan bana, iyi biri o," diyorum usulca. "Biz birlikte büyü-
dük. Beni koruyup kolladı. Ama bir gün, ona hiç istemediği

bir güç miras kaldı. Şimdi de onu idare etmekte zorlanıyor.”

“Sen onu seviyor musun?”

“Çok.”

“O zaman ben de seveceğim,” diyor elimi tutarak. “Ama solucanları öldürmekten vazgeçsin. Bütün canlılar yaşamak ister. Bizi korkutanlar bile.”

Akıllı kızım benim.

Tabii ki hemen içeri girmiyorum. Sean’ın kuledeki odasına gittiğimizde Rae bir Unseelie prensinin karanlık ve kanatlı görünümünü yadırgamazsa, Cruce’un hâlâ yaşadığına ve onun babası olduğuna emin olacağım.

Ama eğer Rae, Sean’a merak ve belki biraz da korkuyla yaklaşır, bir haftadır ilk kez rahat bir nefes alacağım. Demek ki sadece rüya görüyor ve Cruce onu ziyaret etmiyor diyeceğim.

Sean’ın Rae’yi rüyalarında ziyaret etmesine imkân yok. Sadece gücünü kontrol edemediği için değil, ki aslında rüyalara sızma yeteneği olduğunu düşünüyorum ama buna zahmet etmeyeceği için. Draoidheacht’taki ilk görüşmemizden beri Rae’yi bir kere bile görmek istemedi, bir daha ondan hiç bahsetmedi. Cruce, Rae ve babalık testi gibi konuları kesinlikle açmıyoruz ve ısrarla havadan, kaleden ya da buna benzer başka şeylerden konuşuyoruz.

Yeniden bir araya geldiğimizden beri sevişmedik. Aslında birlikte olduğumuza bile emin değilim. Sadece onu ziyaret ediyorum. O da bana tahammül ediyor. Gücünü kontrol etmeyi hâlâ başaramadık. Her seferinde sil baştan başlıyoruz. Birlikte tek yaptığımız bu. Adam etrafına benim bile aşamadığım duvarlar ördü. Ona kızdığım zamanlar oldu ama duygularımı asla belli etmedim. Nedense bir türlü gücünü kontrol edemiyor ama İrlanda’nın en güçlü empatını duvarlarının dışında tutacak iradeyi kendinde bulabiliyor.

Karşılıksız aşkım beni yavaş yavaş tüketiyor. Umut etmekten yoruldum artık.

Rae'yle kalenin içinde sallanarak yürüyoruz ve Sean'ın kartal yuvasına çıkmadan önce ona ilgisini çekecek şeyleri gösteriyorum. Bu tuhaf ve kasvetli şato, Rae'yi adeta büyülüyor. Beş uzun boylu erkeğin birbirlerinin omuzlarına çıkarak bir kule oluşturabileceği kadar geniş ve yüksek şöminelere giriyor, merdivenleri inip çıkıyor ve Christian'ın biriktirdiği acayip objelere dokunmak için her uzandığında elini yakalamama feci bozuluyor.

Sonunda kalenin en yıkık dökük kısmındaki eski kuleye çıkan tozlu, sarmal merdiveni tırmanıyoruz.

“Uf, dondum!” diye bağılıyor Rae.

Atkımı boynuna sarıp minik paltosunun düğmelerini ilikliyorum. “Şimdi tanışacağın adam herkesten biraz daha değişik,” diye uyarıyorum onu. Christian'a uzun yıllar önce kızımın uzak durmasını söyledim ve Rae'nin onu görmesine asla izin vermedim. Rae bugün ilk kez bir Unseelie prensi görecektir.

Tepkisini merak ediyorum.

Bakalım endişelenmekte haklı mıyım?

Derin bir nefes alıp yavaşça üflüyor ve hafifçe titreyen elimle kapıya uzanıyorum.

Buz gibi rüzgârların estiği taş kuleye girdiğimizde Sean'ı göremiyorum. Kısa süren şaşkınlığımın ardından kırılıp bir kısmı pencere çerçevesinin içinde kalan yeşil camın ardında bir hareket iliyor gözüme. Siyah kanatlarını silkelirken esmer tenindeki dövmeler dalgalanıyor.

Sean çatıda, çirkin, taş bir heykelin süslediği korkuluk duvarına tünemiş, arazinin simsiyah topraklarını izliyor.

Sean nadiren uçar. Christian kanatlarından ve uçmaktan zevk almanın dönüştükleri yaratıkla barışma yolunda büyük bir adım olduğunu söylüyor.

Sean şimdi daha sık uçuyor mu acaba? Yoksa her zamanki gibi denemeye bile yeltenmediği bir şeyi başaramamanın yasını mı tutuyor?

“Sean, aşağı gelir misin, lütfen?” diye sesleniyorum kırık camların arasından.

“Kimseyi görececek halde değilim, Kat,” diyor kasvetli bir sesle.

Sürekli morali bozuk. Hiçbir zaman havasında değil. “Rica ediyorum. Sana göstermek istediğim bir şey var.”

Rae elimi sıkıp “Canı acıyor, anne,” diye fısıldıyor. “Hissediyorum.”

Benim empatik kızım. “Biliyorum,” diyorum.

Yuvarlak, kara gözlerinde ciddi bir ifade beliriyor. “Ben onu neşelendiririm.”

Sean’ın derin bir iç çektiğini ve çatıya açılan kapıya doğru yürüdüğünü duyuyorum. Kalbim deli gibi çarpmaya başlıyor.

“Anne, elimi acıtıyorsun!” diye sızlanıyor Rae.

Parmaklarımı gevşetiyorum ve işte orada! Sırtına vuran solgun ışık uzun boylu ve esmer Unseelie prensi silüetini aydınlatıyor.

Rae korkacak mı? Yoksa ona gülümseyecek mi?

O an geldi.

Gerçeği öğreneceğim.

Sean bana çabucak göz attıktan sonra Rae’ye bakıyor. İrlandalılara has siyah, kıvrıkcık saçlarını, güneşte çabucak kararan bronz tenini ve koyu kahverengi gözlerini uzun uzun süzüyor. Eskiden onun da gözleri kızıminkiler gibiydi. Şimdi bir yabancı gibi bakıyor ve o tuhaf, yanardöner renkli gözlerinde öfke, korku ve tanımlayamadığım bir şey daha var. Her gelişimde yaptığı gibi gözlerimin kanamaması için sihrinin etkisini yumuşatmış. Rae’yi de kendinden koruduğunu fark ediyorum.

Üçümüz de donup kalıyoruz ve kızıma bakmaya cesaret edemiyorum.

Nihayet ona göz attığımda kalbim karanlık bir korku gölünün dibine çöken bir taşa dönüşüyor. Ama hayır, korkuya teslim olmayacağım. Onu o kadar çok seviyorum ki kim ya da ne olduğu fark etmez.

Rae benim ve onu hayatın kendisinden bile daha çok seviyorum.

Yüzü yeni söken şafak kadar parlak. Elimden kurtulup ona doğru koşuyor.

Sean telaşlanıyor. “Götür onu buradan!” diye bağırıyor boğuk bir sesle.

Ama çok geç.

Rae kıkırdayarak bacaklarına sarılıyor.

Sonra başını arkaya atıp hayranlıkla bakıyor ona. “Baba! Babacığım!”

DANI

Bilincim yavaşça açılırken fena halde keyifsiz ve altüst olmuş bir haldeyim. Şu evrende beni bir vuruşta bayıltabilecek biri olması feci sinirime dokunuyor. Büyük saçmalık!

Hayatımın neredeyse bütün sabahlarını berbat bir huyusuzluk ve sersemlikle karşıladım. Gözlerimi açtıktan sonra en az bir beş dakika boyunca kafam karışık ve kızgın olurum. Yarının hayatımın en güzel günü olacağına dair ebedi iyimserliğimle ters düşen tuhaf bir ruh hali işte.

Annem pervane akımını yakalayarak gün içinde çok fazla enerji harcadığım için geceleri uykumu alamadığımı söylerdi. Ben o kadar derin düşünmüyorum. Yalnızca uykuyu zaman kaybı olarak görüyorum. Muhteşem ve süper heyecanlı şeyler yapabileceğin saatleri yatakta geçirmek saçma geliyor. Dolayısıyla her sabah, yine vakit kaybettim diye hayıflanarak

uyanıyorum. Artık bir ölümsüz sayılırım ama fikrim değişmedi. Uyku tam bir baş belası. Hele onun karanlık ve çamurlu sularından karga tulumba çıkarılmak daha da sinir bozucu.

Sert zeminde sırtüstü yatarken geriniyorum ve ağrılarımın geçtiğini fark edince bir anlığına moralim düzeliyor. Ama bu zoraki uykunun ne kadar sürdüğünü düşündüğümde yine keyfim kaçıyor.

Beni kim kaçırdı? Yanıma yaklaşmaya kalkışanı bir kilometre öteden hissedebilen benim gibi birini kim kaçırabilir?

Çöpçü mü yoksa? Geçen seferden ders mi aldı? Baygın olmadığım sürece kaçacağımı biliyor tabii. İyi de beni nasıl bayılttı? Zombi yiyen hayaletlerin saldırısına uğradığımı hatırlamıyorum.

Kahretsin! Mac de burada, benim gibi bir kafeste mi acaba?

Çöpçü'nün ortadan kaybolup bir daha hiç görünmemesi bana biraz garip geliyordu zaten. Yakayı çok kolay kurtardık. Ben bir yazar olsaydım, o iblisin en az bir kere daha karakterlerimin başını ağrıtmasını sağlardım. Bilirsiniz, öldü sanılan seri katil kendi kan gölünün ortasında yatarken can havliyle son bir kere daha saldırır. Eh, benim de hayatımın kitaplardan ve filmlerden farkı yok.

Aslına bakarsanız Mac'le bazı sorunlarımızı çözdüğümüzü söyleyebilirim. Mac'in içinde yaşayan *Sinsar Dubh* bozguna uğradı ve Mac aklına yeniden kavuştu. Shazam'la Ryodan da beni kalbimle buluşturdu ve Jada'yla Dani birleşip aşkta da hayattaki kadar korkusuz bir kadına dönüştü. Eskisi gibi eksik değiliz ve o çöp yığınının kendini benden üstün gördüğünü düşündükçe cinlerim tepeme çıkıyor. Yumruklarımı sıkıp usulca homurdanıyorum. Buradan çıktığımda onu avlayacak ve...

O sırada karanlığın içinden titrek bir fısıltı geliyor. “Yi-yi?”

Kalbim duracak gibi oluyor. Yavaş ve derin nefesler alarak aklımı toplamaya çalışıyorum.

Bu kafeste beni teselli eden tek şey yalnız olmamdı. En azından sevdiklerim güvendeydi. Bir kafese tıklımayı kaldı-
rabilirim. Nasıl olsa çıkacağım buradan. Ben her zaman bir yolunu bulurum.

Elveda iyimserliğim.

“Shazzy, tatlım?” diye fısıldıyorum.

Karanlığın içinden çıkıp bütün ağırlığıyla karnımın üze-
rine zıplıyor ve mesanem her zamanki gibi patlayacak halde!
İnleyerek sarılıyorum ona. Burnunu boynuma sokup beni
gözyaşlarıyla suluyor.

Burada olmasından nefret ediyorum. Onu dünyalar kadar
çok seviyorum. O ve Y'rill benim en yakın arkadaşım ve hiç
sahip olmadığım annem.

Tüylerini okşayıp teselli sözcükleri mırıldanmama rağmen
tıpkı benim gibi içli içli ağlıyor. Ara sıra burnunu çekiyor ve
nefesi tıkanıp boğulur gibi sesler çıkarıyor.

Y'rill'ken o bana bakıyor; uçma becerimin sınırlarını zor-
larken bir meteora çarpmamam ya da yerçekimsiz ortamda
takla atarken güneşin yakıcı atmosferine çakılmamam için
bana göz kulak oluyor. Shazam'ken de ben ona bakıyorum;
bütün medeniyetleri yemesine ya da çiftleşmek için başka tür-
leri kaçırmamasına engel oluyorum.

Bizim aşk hikâyemiz yıldızlara yazılmış. Üstelik öyle lafın
gelişi de değil.

“Söz veriyorum, sana hiçbir şey olmayacak, Shaz-ma-taz,”
diyorum defalarca. “Ben yanıdayım.”

“Söz veremezsin!”

“Verdim bile.”

“Ama tutamazsın,” diye inliyor. “Bizi kafese tıktılar! İkimiz de hapisiz!”

“Ne şanslısın ki ben kafeslerden kurtulmakta ustayım.”

“Bundan kurtulamazsın! Kimse kurtulamaz! Çok güçlü!”

Kaşlarımı çatıyorum. “Shazam, nerede olduğumuzu biliyor musun?”

Öyle bir uluyor ki tüylerim diken diken oluyor. Bugüne kadar Shazam'ın marazi ölçüde huysuz bir cehennem kedisinin çıkarabileceği bütün sesleri çıkarmasına tanık oldum. Ama onu hiçbir zaman bu kadar telaşlı ve umutsuz görmedim. Gerçekten de buradan kaçamayacağımıza inanıyor. Evet, yine kötümser cehennem kedisi formunda ve evet, Shaz fazlasıyla duygusaldır. Ama bu sefer başka bir şey var. Bunu iliklerime dek hissediyorum ve hiç hoşuma gitmiyor.

“Shazzy, neredeyiz söylesene,” diyorum sertçe.

Şişko vücudu gevşiyor ve anlamsız bir şeyler mırıldanıyor.

“Shazam Mega-Cehennem-Kedisi O'Malley, derhal cevap ver!” diye emrediyorum. “Bizi burada zorla tutan kim?”

“Olmaz, söyleyemem.”

“Kim?” diye tıslıyorum.

İnleyerek bana biraz daha sokuluyor. Sonunda burnunu çekiyor ve “Avcılar!” diye tıslıyor.

İşte bunu beklemiyordum. “Diğer Avcılar bizi neden bir kafese kapatsın ki?”

“Çünkü bir bedeli var.”

“Neyin?”

Tüylü suratını yanağıma sürtüyor. “Üzerine vazife olmayan işlere burnunu sokmanın.”

“Yine ne yaptık?”

“Dönüşmene yardım ettim.”

“Eee?”

“Sana söyledim. Buna izin yok!”

Şöyle bir düşünüyorum. “İsterlerse beni yeniden insana dönüştürebilirler,” diyorum. “Böylece ortada ne suç kalır ne de suçlu.” Yeniden yalnızca bir insan olmaktan nefret edeceğim. Ve ölümsüz olmanın başka bir yolunu bulmam gerekecek. Ama alışırım ve kimse benim yanımda Shazam’ı cezalandıramaz. Buna izin vermem. O her şeyi beni sevdiği için yaptı. Niyet önemli.

“Olmaz, yetmez.” Kuyruğunu yere vurarak hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya devam ediyor.

“Shazzy, yapma. Her şey yoluna girecek.”

“Bilmediğin şeyler var,” diye bağılıyor.

“Anlat da öğreneyim o zaman,” diyorum sabırla.

“Yıldızını fırlattığımda zamanla oynadım.”

“Özür diler ve bunu bir daha asla yapmayacağımıza söz verimiz,” diyorum kararlılıkla.

Derin bir iç çekip inliyor. “O kadar kolay değil, küçük kızıl. Kurallar var.”

Eski ben, “Kuralların canı cehenneme; onlar çiğnenmek için varlar,” derdi. Yeni olgun ben, “Kurallar zaman içinde yeniden gözden geçirilip gerekirse değiştirilmeli,” diyorum.

“Avcılar için bu mümkün değil. Kural kuraldır. Asla bozulmaz. Kurallara uymayan bedelini öder.”

“Haydi, söyle, Shaz. Nedir bu bedel?”

“Küçük bir şey,” diyor kederle. “Çünkü artık küçük bir şeyim. Bir daha asla bir Avcı olmayacağım. Işınlanamayacağım. Bütün yeteneklerimi elimden aldılar.” Kendini yere atıyor ve patileriyle gözlerini kapatarak hıçkırıyor. “Sarıl bana! Her yerim acıyor!”

Tanrım, onu seviyorum. Eskiden düşündüğüm ama asla dile getiremediğim şeyleri yüksek sesle söylüyor. Çocukken

kim bilir kaç kez kafesimde yatarken ben de *Sarıl bana; her yerim acıyor*, diye düşündüm. Anne. Lütfen. Çıkar beni buradan. Sonra düşüncelerimi susturmayı öğrendim. Ama Shazam benim gibi değil. Sevgi dolu, muhtaç, kırılgan ve güçlü. Benim gözümde mükemmel biri. Onu kollarıma alırken *Bununla baş edebilirim*, diye düşünüyorum. Tabii ki böyle olmasını istemezdim ama Shazzy'nin bütün biçimlerini seviyorum ve yanımda olduğu sürece mutlu olurum. "Üzülme. Eskisi gibi yine birbirimizi kollarız. Yine Dani ve Shaz oluruz. Mükemmel bir hayatımız vardı, unuttun mu? Gökyüzünde yaşayan kocaman ve tüylü canavar, Shaz..." diye şarkı söylemeye başlıyorum ama sonra artık orada yaşamayacağını hatırlayıp üzülmesin diye hemen susuyorum. Şarkımızı yeniden yazmam gerekecek. Tüh, pek de akılda kalıcıydı. Bizi neden rahat bırakmıyorlar?

"Öyle bir şey olmayacak."

"Neden bahsediyorsun?"

"Bir hayatımız olmayacak."

"Neden?"

"Sonrasında seni dünyaya gönderecekler."

Kanım donuyor. "Neyin sonrasında?" diye soruyorum usulca.

Bir an sessiz kalıyor. "Ben öldüğümde, küçük kızıl. Hatamın bedelini hayatımla ödeyeceğim ve sen de ölümümü izlemek zorundasın. Böylece ikimizi de cezalandırmış olacaklar. Başından beri biliyordum. Onlara *Bugün olsa yine aynısını yapardım*, dedim. Seni görüyorum, Yi-yi. Ölmek istemiyorum. Seni bir daha görmemeye dayanamam!"

Ona daha sıkı sarılıp bir cehennem kedisi gibi homurdanıyorum. Avcılar ne cüretle böyle bir barbarlığa kalkışır? Birkaç kural çiğnendi diye can almak neyin kafası? Ceza suça orantılı

olmalı ilkesinden haberleri yok mu?

Shazam kimseye zarar vermedi. Bizi başladığımız noktaya geri döndürmeleri gayet yeterli olurdu. Cezamızı çekerdik ve bu mesele kapanırdı. Avcılar evrenin en karmaşık şablonlarının bekçileri ve kaderleri birbirine bağlayan, efsanevi kırmızı ipliklerin koruyucuları değil mi? Bu kadar gelişmiş bir tür böyle bir zulme nasıl göz yumar?

Shazzy beni seviyor. Sevgiye dair bildiğim tek bir şey varsa, o da kural tanımadığı. Ve kurallara dair bildiğim bir şey varsa, o da düzenli aralıklarla gözden geçirilip yenilenmeleri gerektiği. Toplumlar gelişirken kurallar aynı kalmaz.

Evren ve içindeki her şey daimi bir değişim içinde. En son ne zaman biri Avcılar'ın kurallarına kafa tuttu acaba?

Bir keresinde kılıcımı Y'rill'e sapladım ve bu bir süreliğine onu etkisiz hale getirdi. Gerekirse hepsini kılıçtan geçiririm ve...

Kahretsin. Kılıcım yok ki. Kıyafetlerim ve yiyeceğim de yok.

Ryodan bizi bulacak. Mac ve Dokuzlar'la birlikte buraya baskın yapacak. Hepsini fena pataklayacak ve tam kadro halinde defolup gideceğiz.

Tabii şu an içinde bulunduğumuz kafes dünyaya birkaç galaksi ve bilmem kaç ışık yılı uzaktaki siyah bir yıldızın kalbinde ve etrafı sayısız kara delik ve bir ordu dolusu K'Vruck'la çevrili değilse. Avcılar'ın tabiatı itibarıyla buna hiç şaşırmam doğrusu.

Sıkıntı yok. Bizi buradan çıkaracağım.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrılıyor ama akli olan, bu gülümsemeye karşılık vermez.

Bu, cehennem gibi bir çocukluktan sapasağlam kurtulan, manastırın canavar yüce sahibesi tarafından beyni yıka-

nan, yıllarca Ryodan'a meydan okuması yanına kâr kalan, donarak ölmenin kıyısından dönen, Kırağı Kral'ı yenen ve Gümüşler'in en tehlikeli gezegeninde beş uzun yıl boyunca hayatta kalan bir kızın gülümsemesi çünkü. İki Unseelie prensini öldürdüm, Mac'i dördünün de elinden kurtardım, Dancer'ı kaybetmenin acısına katlandım, Balor'u yok ettim ve yıldızlarda gezinen kadim bir Avcı oldum.

Az buçuk belalıyım anlayacağınız. Doğal afet gibi bir şeyim.

Avcılar, Shazam'ı öldürecek ve ben de elim kolum bağlı oturacağım ha?

Yok öyle yağma!

MAC

“Sarayımı onar, babanı nasıl kurtaracağını söyleyeyim,” diyor Kış buyurgan bir tavrıyla. “Onu zehirledim. Sorularının cevaplarını almak istiyorsan beni takip etmelisin.” Işınlandığında vücudunun geri kalanı gözden kaybolurken zehirli gülümsemesi havada asılı kalıyor. Alaycı kahkahası donuk duvarlarda yankılanıyor.

“Onu takip edebilir misin?” diye soruyor Barrons.

Babamdan gözlerimi alamıyorum. İki kolu da tuhaf açılarla yana sarkmış. Cildi kanlı bir buz tabakasıyla kaplı. Parmakları eğilip bükülmüş ve bazıları arkaya dönmüş. Kahrolası fahişe kollarını kırıp ellerini ezmiş. Ona yavaş yavaş, acı çektirerek işkence ettiğinden şüphem yok. Yanına koşup kendimi yere atıyor ve önce bileğine, sonra boynuna bastırıyorum parmaklarımı. Nabzını beş saniye sonra duyuyorum ve bir sonrakine

kadar yedi saniye daha geçiyor. Hâlâ hayatta olduğuna şükretmeliyim. Kış onu gerçekten zehirlediyse, ki yalan söylemesi için bir sebep görmüyorum, onu kaybetmeyi göze alamam. Onu takip edebileceğime emin gibiydi. Demek ki o güce sahibim ve tükenen enerjimle umarım bunu başarabilirim. Yüzüne bakmak için nazikçe kafasını kaldırıyorum. Gözleri mosmor ve yanaklarında derin kesikler var. "Sanırım, evet. Onu iyileştirebilir misin, Barrons?"

"Kırılan kemiklerinin kaynamasını hızlandırabilirim." Ellerini babamın kafatasının iki yanına koyup usulca bir şeyler mırıldanıyor. Nihayet sustuğunda, "Bir süreliğine durumu sabit kalacak," diyor. "Ama Diyar'da büyüünün etkisi ne kadar sürer kestiremiyorum."

Yanaklarımdan süzülen yaşlar donup kristalleşiyor ve karların üzerine düşüyor.

"Ya zehir? Söyledikleri doğru mu?"

Barrons babamın kolunda buz tutan kanları eliyle süpürüyor. O kadar kötü kırılmış ki bakamıyorum bile. Donmuş etinden kemik fırlamış. Barrons tekrar konuşmadan önce dilindeki buzları yanağına doğru kaydırıyor. "Bildiğim bir şey değil. Anıları tazelendiği için bilgileri benden çok önceye dayanıyor."

"Etkisini yok edebilir misin?"

"Hayır."

"Zehir babama ne yapıyor?"

"Tek bir organını hedef alıyor. Kalbini."

Kahrolası fahişe. Jack Lane'in kalbi onun en iyi yanı ve sadece güzelliklerden oluşuyor.

"Ne demek o?"

"Zamanla katılaşacak ve duracak."

Babam ölecek. "Ne kadar zamanı var?"

“Emin olamıyorum.”

Öfke ve kederden yanan gözlerle bakıyorum ona. Sessizce yakarıyorum.

“Bunu istemezsin,” diye homurdanıyor.

“Dageus gayet iyi.”

“Ya Chloe? O da iyi mi? Chloe öldüğünde Dageus bunun üstesinden gelebilecek mi?”

Hafifçe irkiliyorum. Barrons onu Dokuzlar’dan birine dönüştürürse babam sonsuza dek yaşayacak. Annem ölecek. Alina’yla sevgiden yana hiçbir eksikliğimiz olmadı. Her zaman sevildik ve kıymet verildik. Ama annemle babamın aşkı başka. Onlar birbirlerinin ruh ikizi ve daima bizim için de böyle bir aşk dilediler.

“Hemen en uca gitmeden önce bütün seçenekleri gözden geçirdiğinize emin olun, Bayan Lane.”

“Sen olduğun kişiden nefret etmiyorsun.”

“Jack Lane eder,” diyor. “Dageus baban gibi değil. Karanlık bir tarafı var. Bizim gibi yaşamak için o karanlık şart. Işınlanacak kadar gücün kaldı mı? Onu takip edebilecek misin?”

“Babamı bırakamam...”

“Kış senden bir şey istiyor. Jack ölürse onu alamaz. Kafanı kullan, Bayan Lane. Kalbini sustur. Sevgini ve öfkeni şimdilik unut. Bu bir oyun ve kazanmak için oynamak zorundasın. Jack de senden bunu beklerdi. Haydi, duygularını bir kutuya kaldır ve bizi ışınla. Hemen şimdi!”

Bağırarak verdiği bu emir bende umduğu etkiyi yaratıyor ve kanımı tutuşturuyor. Elini tutup gözlerimi yumuyorum. Kış’a odaklanıyorum ve...

Ormanın içindeki yemyeşil bir açıklıkta duruyoruz. Sık ve yüksek dallar tepemizde bir gölgelik oluşturuyor.

Yapraklar nemli ve mis kokulu bir esintiyle titreşiyor. Bir adım attığımda tökezliyorum. Barrons beni yakalayıp kolunu belime doluyor. Bizi buraya getirmenin son güç kırıntımı da tüketeceğini biliyordum ve öyle de oldu. Her neredeysek, burada biraz kalmamız gerekecek anlaşılan. Neyse ki yanımda mızrağım ve doğuştan Fae katili sevgilim var. İçine düştüğüm bu berbat durumdan kurtulabilirim. Daha önce defalarca yaptığım gibi.

Barrons arkama geçip sırtını sırtıma yaslıyor. Yavaşça dönerek açıklığın ilerisindeki ormanı temkinli bakışlarla süzuyoruz.

Kış görünürde yok ama burada olduğunu biliyorum. Öfkesini, gaddarlığını ve intikam hırsını hissedebiliyorum.

Babam Periler Diyarı'nda yalnız. Buzdan yapılmış bir iskemleye bağlı ve şimdilik durumu stabil olsa da can çekiyor. Mızrağımın sapına sımsıkı yapışırken, Chester's'da ona veda edişimi hatırlıyorum. Bunun son görüşmemiz olabileceğine dair kötü bir his doğmuştu içime.

Periler kraliçesinin kehanet gücü, geleceğe dair bir uyarıyı yalnızca kişinin kendi hayal ürünü ya da korkuları sanmasına neden olacak kadar zor algılanan ve kolaylıkla gözden kaçabilecek bir şey mi? Eğer öyleyse, bu beni korkutur doğrusu. Ve eğer Kış, babamı öldürürse, tüm Fae'yi yok etme hırsımın nasıl önüne geçeceğim? Babam, Kış'ın ellerinde can verirse onlara nasıl önderlik ederim?

Kaşlarımı çatıyorum. Kış bizden uzaklaşıyor. Neden? Peşinden gitmemizi mi istiyor?

Botlarını çıkar, diye emrediyor Barrons bağımız aracılığıyla. Bu dünya güçle titreşiyor.

Sihrimi kullanarak onları çıkarmaya çalışıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Bunu yapacak kadar bile gücüm yok.

Mecburen yere oturuyor, bağcıklarını açıyorum ve önce birini, sonra ötekini çıkarıyorum. Çıplak ayaklarım yere değdiği anda, mızrağımı kılıfına sokup sırtüstü uzanıyorum.

Bu gezegenin özünde doğal, yoğun, zengin ve güzel bir güç kaynağı var.

Barrons tek kaşını kaldırıp bana bakıyor. *Düşmanı yatarak mı karşılayacaksın?* diye soruyor gözleriyle.

Yere vurup yanıma oturmasını işaret ediyorum. “Artık onu hissedemiyorum. Kahrolası sürtük, er geç geri dönecek tabii. Ama telaşla bir yere gitti. Galiba birini ya da bir şeyi arıyor. Onu bulduğunda ortaya çıkar. Bana göre hava hoş.”

Kış yokken güç depomu doldurup savaşa hazır olacağım. Barrons yanıma oturup dikkatle etrafını izliyor.

“Yaklaştığını hissederim,” diyorum. “Barrons, babam...”

“Durumu stabil ve acı çekmiyor.”

“Ama sihrin etkisinin uzun sürmeyeceğini söyledin. Zehir...”

“Büyü bozulduğunda haber veririm. O vakte kadar baban için endişelenmenin yararı olmaz.”

“Söylemesi kolay,” diye homurdanıyorum.

“Zorlanıyorsan daha çok çabala.”

Mantık kumkuması, inatçı keçi! Haklı ama. Önceliğin olmayanları bir kutuya kaldırmanın önemini biliyorum. Zaman zaman bunu yapmak zorunda kalıyorum. Sorun şu ki babamla ilgili endişelerimi kutuya kaldırmak kendimi hayırsız bir evlat ve kalpsiz bir insan müsveddesi gibi hissetmeme yol açıyor.

“Bunlar gerçekler değil, sadece senin duyguların. Jack burada olsaydı o da aynısını söylerdi. Şimdilik onu düşünmekten vazgeçmeni tavsiye ederdi.”

Yine haklı. Gözlerimi kapayıp parmaklarımı uzun ve na-

rin çimenlerin arasına geçirerek gezegenden güç almaya odaklanıyorum. Onu ham diye yutmak, hepsini bir anda içime çekmek istiyorum. Ama bunun hata olacağını ve gezegenin engeliyle karşılaşacağımı hissediyorum. Konuyu değiştiriyorum. “Neresi burası?”

“Hiçbir fikrim yok. Dünyanın eski, bozulmamış hali gibi kokuyor. Burada doğa ve hayvanlardan başka bir şey bulabileceğini sanmıyorum.”

“Sen de hissediyor musun? Burası eşsiz bir yer.”

Hemen cevap vermiyor. “Bir Aden Bahçesi varsa, bu o bence,” diyor sonra.

Kesinlikle. Hissettiklerimi kelimelere dökemiyorum ama duygularımı özetlemem gerekirse, tamamen özgür olduğumu söyleyebilirim. Burada acıya, korkuya, kedere ve zaman kavramına yer yok. Sadece umut, sevgi ve bu an var. Olağanüstü bir his. Adeta içimden taşıyor. Kendimi sağlam ve yenilmez hissediyorum. Özellikle de verdiğim onca savaştan sonra nasıl rahatlatıcı olduğunu anlatamam.

“Ryodan’a bir mesaj yollamalıyım. Dani’nin Kış’ın sarayında olmadığını öğrenmesi lazım.”

“Önce güç deponu doldur.”

Dani’yle konuşmayı çok istiyorum. Yeni hayatına dair her şeyi merak ediyorum. Ama bunu yapmam için önce onu bulmalıyız. İşin tuhafı, kaçırılan bir başkası olsaydı daha çok endişelenirdim. Dani damarlarındaki Avcı’yla süper kahraman gibi bir şey oldu. Kolay kolay kimseye yenilmez. Daha yeniyetme bir kız çocuğuyken Tüm Günler Salonu’ndan Gümüşler’e geçti ve orada tam beş yıl boyunca hayatta kalmayı başardı. Dani akıllı, becerikli ve süper hızlıdır. Üstelik on adam gücündedir ve tanıdığım herkesten daha çetin cevizdir. Ama eğer biri ona zarar verirse intikamım acı olur.

Bir süre hiç konuşmadan ve güneşin tadını çıkararak bu muhteşem gezegenin gücüyle tazeleniyoruz. Burası Fae'nin bütün şaşaalı cennet tasvirlerinden daha güzel ve gerçek. Etrafımı saran doğadan fışkıran saflığı duyumsayabiliyorum. Burada savaş, nefret, kıskançlık, açgözlülük ya da ayrımcılık yok. Şiddet ve kötülük yok. Burada her şey doğal düzeninde ve her bir varlık zulme uğrama kaygısı duymadan varlığının tadını çıkarıyor.

Nihayet gözlerimi açıp yukarı bakıyorum.

Tepemizde kuşlar ve kadife derili yaratıklar, yapraklı gökdelenler gibi parlak mavi gökyüzüne uzanan, rengârenk ağaç dallarında hoplayıp zıplıyor. Uzaktan kayaları yalayan suyun şırlıtısı geliyor. Melodik ve büyüleyici bir ses. Düzinelerce şelaleden akan köpüklü suların yüzeyleri yıldız ışıkları gibi parlayan göllere döküldüğünü hayal ediyorum. Farklı türlerdeki kuşların cıvıltıları birbirine karışıp kakofoni oluşturmak yerine adeta bize bir müzik ziyafeti çekiyor.

Etrafı keşfetmeye can atıyorum. Burada bir gün yaşayabilirdim. Hayvanımla koşabilirdim. Hayat normale döndüğünde...

"Normal diye bir şey yok," diyor Barrons. "Sürekli bunu düşünüyorsun. *Hiraeth*'ten mustaripsin."

"Nedir o?"

"Galce *hiç var olmayan bir yer ya da varoluş biçimine duyulan özlem* demek. Hiç olmamış bir şeye nostaljik hislerle bağlanmak. Çocukken sakın ve mutlu bir güvende olma halini deneyimlemişsin ve hayatındaki bir problemi daha çözersen yeniden öyle hissedeceğini sanıyorsun. Ne diyeyim? İyi şanslar."

Umut balonumu patlatmakta üzerine yok.

"Kendine gerçek bir balon bul. Hayat zor ve karmaşık.

Onu olduğu gibi kabul et. Değişmesini beklemekten vazgeç. O zaman normal hissedebilirsin belki," diye ekliyor alayla. "Ve hayatın asla normal olmadığının farkına varırsın. Çocukken sadece mutluydun. Yeniden ol. Bu senin elinde."

Bazen beni çıldırtıyor.

Yumuşak ve alaycı bir kahkaha atıyor. "Her zaman ve her yerde hizmetinizdeyim, Bayan Lane."

Söylediklerini düşünürken biraz sersemlediğimi fark ediyorum. Gezegen beni sarhoş etti. Yıllardır hiç bu kadar huzurlu ve gevşemiş hissetmemiştim. Her şey yoluna girecek. Az kaldı...

Birden kaskatı kesiliyorum ve tek bir hamlede ayağa fırlıyorum. "Geliyor, Barrons!" diye bağırlıyorum. Ve yalnız değil.

Kış açıklıkta belirdiğinde yanındakinin Sonbahar Prensi'nden başkası olamayacağını tahmin ediyorum. Teni kestane renginde, beline kadar gelen saçları tatlı bir kahverengi ve gözleri sonbahar yapraklarının kızılı. Uzun boylu ve kaslı bedeni ateşte dövülen kızgın bir demir gibi yakıcı bir sıcaklık yayıyor. Düşük belli, kalçalarını saran kahverengi bir pantolon ve süet botlar giymiş. Üzeri çıplak ve boynundaki altın tork, ışığı yakalayarak parlıyor. Kış'ın ondan biraz uzak durduğu gözümünden kaçmıyor. Buzla kaplı bedeni prensin sıcaklığına dayanamaz belki de. Can acısıyla Oz Büyücüsü gibi bir çılgık kopararak karizmasını yerle bir ettiğini hayal ediyorum.

Birbirlerine hiç benzememelerine rağmen taban tabana zıt değiller. Kış'ın zıttı Yaz ve Sonbahar'ınki de İlkbahar olmalı mantıken. Yine de Kış'ın buzlu ve solgun güzelliği-

le Sonbahar'ın gölgeli ve ılık enerjisini yan yana görünce, Fae'nin doğanın gücüyle ne kadar bağlantılı yaratıklar olduğunu bir kez daha hatırlıyorum. Onlar mevsimlerin vücut bulmuş hali.

Kim bilir kaçınıcı kez hep böyle miydiler diye düşünüyorum. Hangi yaratıcı tabiatın sınırsız enerjisiyle dolu, böyle kusursuz yaratıklar yaratıp da sonra onları sadist ve içi boş kabuklara dönüştürür? Nasıl biri bu ruhsuz ve hissiz türe Yaratılış Şarkısı gibi paha biçilmez bir armağan verir? Hiç mantıklı gelmiyor.

"Babama ne yaptın?" diye soruyorum Barrons'la açıklığın doğu ucunda, onların tam karşısında durduğumuzda.

"Kadim bir zehir kullandım," diyor Kış soğuk bir sesle. "İsmi lazım değil. Ona dair bir bilgin yok zaten."

"Çünkü Şarkı anılarınızı tazeledi," diyorum. "Kraliçenin dosyalarında bütün tarihiniz yok."

Bunu tahmin etmeme şaşırsalar bile belli etmiyorlar. "Panzehri yok," diye tıslıyor Kış.

"Onu kurtarabileceğimi söyledin."

"Evet."

"Panzehri yoksa nasıl olacak bu?"

Prens bir adım öne çıkıyor. "Ben Sonbahar Sarayı'nın prensi, Azar'ım. Bu da Kış Prensesi Ixcythe. Babanızı kraliçe gücünü Ixcythe'a devrederek..."

"Asla," diyorum.

"O zaman babanız ölür," diyor Azar ifadesiz bir yüzle.

"Ölsün."

Kalbimde kopan fırtınaları belli etmemeye çalışıyorum. Gücü devrettiğimde babamı sağ bırakacaklarına inanmadığım gibi, bütün insanlığı da ateşe atmış olacağım. Bu kararı almaya mecbur kalırsam mahvolacağım. Ama babam da aynı

şekilde davranmamı isterdi. Tersini yapmam Jack Lane'i utan-
dırır ancak. Hatta belki nefret eder benden.

Ixcythe buzlu gözlerini kısıyor. "Babanı ölüme mahkûm ediyorsun. Onunla yetinmeyeceğiz. Sevdiklerini birer birer elinden alacağız."

"Hodri meydan," diyor Barrons yumuşak bir sesle. "Sonsuza dek sürecektir bir savaş mı istiyorsunuz? Ama bir dakika. Sonsuza dek filan sürmeyecek. Onun kaybettiği bir cana karşılık ben sizin saraylarınızdan on can alacağım. Benim türünden olanlar da aynısını yapacak. Ve Mac..." Alayla gülüyor. "Bir tek düşüncesiyle bütün sarayını yok etti. Fae'nin soyu kuruyacak ve dünya bize kalacak."

Ixcythe, Azar'a bakıp tıslıyor. "Sana niyetinin bu olduğunu söylemiştim!"

Azar öfkeyle karşılık veriyor. "Bu kavgayı sen başlattın. Ne bekliyordun ki?"

"Sarayımı yok etti!"

"Sen babasını kaçırdıktan sonra."

"Gerçek Büyü'yü bizden çaldı! Hani benden yanaydın?"

"Annesini kaçıracaktık," diyor Azar öfkeyle. "Bunu bile eline yüzüne bulaştırdın!"

"Ne yapalım bulamadık! Ayrıca ne fark eder, mankafalı?"

"Pazarlık et, Ixcythe!" diye gürlüyor Azar. "Kraliçe gücü elinde ve onu sana vermeyecek. Bir kere de şu kahrolası kıskançlığını bir kenara bırak, donuk kadın! Soyumuz tehlikede, anlamıyor musun?"

"Sıcak su torbanı da al ve defol git, Azar!"

"Sen defol git!" diye tıslıyor Azar. "Kimsen kalmadı. Pabucumun prensesi, ne olacak! Benimle başa çıkabileceğini mi sanıyorsun? Bırak diklenmeyi de beni memnun etmeye bak!"

“Ben mi memnun edeceğim seni? Haddini bil.” Ixcythe’in gözleri buzdan yontulmuş bıçaklar gibi parlıyor. “Ama hata bende. Senin gibi bir soysuzun yanıma yaklaşmasına izin verdim.”

“Kahrolası bir buzdağından farkın yok. Sende ne buldum bilmem.”

Ixcythe bu ağız dalaşını sürdürecektir gibi görünüyor. Ama sonra yumruklarını sıkıp sivri tırnaklarını etine batırıyor. Avuçlarından yere kanlar damlıyor. Burun delikleri öfkeyle açılıp kapanıyor. “Özür dilerim, Azar,” diye fısıldıyor. “Sonbahar toprakların şairane bir...”

“Yine başladık,” diye homurdanıyor Azar. “Tamam. Kış da pek güzel.”

Dönüp öfkeyle bana bakıyorlar.

Şok ve dehşetimin yanı sıra kahkahalarla gülmek istiyorum. “Haklıydım!” diye bağıriyorum hayretle. Şüpheleniyordum zaten ama şimdi kanıtı tam karşımda duruyor. “Yaratılış Şarkısı sadece anılarınızı tazelemedi. Size duygularınızı da geri verdi!” En korkunç kâbusum gerçek oldu. Bundan sonra ruhsuz caniler yerine, kindar, dönek ve ölümsüz vahşilerle mücadele etmek zorundayım.

“Canın cehenneme, kaltak!” diyor Ixcythe ve gözden kayboluyor.

Bu gelişmenin bize nelere mal olabileceğini düşünürken, Kış’ın avlusundaki sahne gözümün önünde canlanıyor. Vahşetin bu boyutunun eski ihtilaflarla büyük bir gücün evliliğinden doğduğunu düşünmüştüm. Ama saldırganlıklarının beni rahatsız eden kişisel bir yanı vardı ve şimdi bütün taşlar yerine oturdu. Fae eski kavgalarını hatırlamakla kalmayıp onları tam kapasite hissedebiliyor artık.

Azar iç çekiyor. “Ixcythe idare edilmesi zor biri.”

“Haydi ya?” diyorum alayla. “Ya sen? Sen neden peşinden gitmedin?”

“Ixcythe’in ve tüm Fae’nin adına konuşmak istiyorum.”

“Kaçırdığınız öbür ölümlü nerede? Dani?”

“Biz sadece bir kişiyi kaçırdık. Başka kimse yok.”

“Yalan. Dani babamdan önce, Chester’s’dan kaçırıldı.”

“Sizi temin ederim, Ix’le benim bu işle ilgimiz yok. Kış’ın sarayını gördünüz. Birden fazla planlı saldırı gerçekleştirebilecek durumda değiliz. Geriye Yaz Prensesi Severina kalıyor. Ölümlünüzü belki de o kaçırdı. Gerçi Sev gözleri kör edecek kadar güzel ve kalpleri durduracak kadar sıcaktır ama fiziksel özellikleri akla dair becerilerinin çok ilerisindedir.”

“Onu yeterince güçlü bulmuyorsun.”

“Yeterince güçlü. Yeterince de akıllı. Ama yeterli motivasyonu yok. Güneş ışığı ya da hazza dair bir daver, dikkatini kolayca dağıtabilir. Bunun dışında günlerini yaz tembelliğiyle geçirir ve pek az şey keyfini bozabilir.”

Tam da yaz mevsiminin kendisi gibi. En azından eski Mac yaz mevsiminden bunu anlardı. Christian gibi bir yalan makinesi olmasam da Azar’ın bize karşı dürüst davrandığını seziyorum.

“Ya öteki prenslerle prensesler?” diye üsteliyorum.

Esmer ve soylu yüz hatları üzüntüyle gölgeleniyor. “Öldüler.” Kısa bir sessizliğin ardından, “Hâlâ yaslarını tutuyorum,” diyor. “Duygular anılarla birlikte iyice çekilmez oluyor. Uzun vadede hissedebilme kapasitemizi kaybettiğimiz gibi artık çocuklarımız da olmuyor. Bir şeyi azar azar yitirdiğinizi fark etmiyorsunuz. Sonra da neyi kaybettiğinizi hatırlamıyorsunuz bile.”

Sözlerindeki hakikati iliklerime dek hissederek başımı eğiyorum. “Konuşabilirsin. İzin veriyorum.”

“Uzun zamandır hem insan bir kraliçe hem de Seelie prenslerimizden biri gibi davranan bir Unseelie tarafından kandırıldığımızı öğrendik. Fae’nin bu saatten sonra insan bir kraliçeyi kabullenebileceğine inanmıyorum. İhanete uğramışken bir de duygularımıza ve anılarımıza geri kavuşarak ağır bir darbe aldık. Irkımız büyük bir sınavdan geçiyor. Kış Sarayı’nda olanları gördünüz. Bir kurtuluş yolu arıyoruz. Kraliçem...” Dizlerinin üzerine düşüp sadakatini ifade etmek için kollarını göğsünde çapraz olarak kavuşturup yumruklarını sıkıyor. “Savaşa engel olmak için bize bir çıkış yolu lazım. Yoksa muhafızınızın öngördüğü gibi kainatta tek bir Fae bile kalmayacak. Ama Ixcythe’in söylediği gibi soyumuzun kurumasını istiyorsanız o başka tabii.”

Barrons’la Fae sarayında geçirdiğim süre boyunca asla bir Fae’yle yalnız kalmadım. Daima grup halinde çıktılar karşımıza. O kargaşada dikkatimizi dağıtıp bizi yakından incelediler ve arkamızdan iş çevirdiler. İlk kez bir soyluyla doğru düzgün konuşma imkânı buluyorum. “Soyunuzun kurumasını istemiyorum. Hem insanlar hem de Fae için huzurlu bir gelecek yaratmak istiyorum.”

“Nasıl olacak bu? Bir planınız var mı?”

“En doğrusu Şarkı’yla iki krallık arasındaki duvarları yeniden örmem olurdu. Herkes kendi payına düşeni alırdı.”

“Eskiye dönüşü kimse desteklemez. Belki ancak birkaç kişi. Onlar da derhal sürgün edilir.”

“İnsanları avladığınız yeni hayatınızı da insanlar istemiyor. İki tür de birbirini avlayamaz. Bu konu pazarlığa açık değil.”

“Pazarlığa açık olan nedir peki?”

“Benim hükümdarlığım. Diyarlar birbirinden ayrıldığında yönetimi size devredebilirim.” Büyük bir memnuniyetle hem de. Şu duvarları Şarkı’yla nasıl öreceğimi bir bilsem!

“Söylediğim gibi, bize bir çıkış yolu lazım. Belki sizden gelecek jest.”

“Ne istiyorsunuz?”

Havada bir parşömen beliriyor ve ayaklarımın dibine düşüyor. Onu almak için eğilmesem de kâğıtta ne yazdığını okuyabiliyorum. Işık Sarayı bir dizi imtiyaz ve bazı parçaların onlara iade edilmesini talep ediyor. Bir değil, birçok iyilik istiyorlar.

Dört Işık Sarayı emaneti, kazan, taş, mızrak ve kılıç, şu anda müzelerde ve özel koleksiyonlara bulunan tüm Seelie objeleri ve kraliçenin bütün iksirleriyle ilaçlarını onlara geri vermem gerekiyor.

Ayrıca Fae Baş Kraliçesi resmi tacını asla takmayacağım, kraliyet esasını taşımayacağım ve ermin pelerini giymeyeceğim. Kraliçenin odasındaki bütün mücevherleri Ixcythe’a armağan edeceğim. Vahşi Av’ın bir ahır dolusu peri atı Azar’ın olacak. Baş Kraliçe’nin toprakları dört saray arasında pay edilecek. Kraliçenin kartal yuvasının gizli yerini ifşa edeceğim ve onu Ixcythe’a tahsis edeceğim. Sahip olduğum diğer bütün Fae yadigârlarını geri vereceğim. Ve zamanı geldiğinde, Gerçek Büyü’yü safkan bir Fae prensesine devredeceğim.

Kaşlarımı çatıyorum. Hepsini yerine getiremeyeceğimi pekâlâ biliyorlar. Sadece pastanın üzerini süslemişler.

Asıl istedikleri ne acaba?

Onlara asla geri vermeyeceklerimin üzerini çiziyorum. Bir kere Gerçek Büyü, Ixcythe’ın olmamalı.

Emanetler de öyle.

Taç, asa ve pelerine ileride ihtiyacım olabilir.

Ahırdan vazgeçebilirim. Vahşi Av ben tahttayken bir daha asla özgürce koşamayacak.

Mücevherlerin benim için önemi yok. Sadece kesin karar vermeden önce belirli güçleri olup olmadığını iyice anlamalıyım.

İksirlerle ilaçlar da feda edilebilir. Onları kullanmaya niyetim...

Kafamın içinde bir şimşek çakıyor ve etkisini beynime saplanan bir sancı olarak hissediyorum. Kalbim nükleer bir patlamayla sarsılıyor.

Ixcythe, babamı nasıl kurtaracağını söylemeyi vaat etti.

Kullandığı zehrin bir panzehri olmadığını da söyledi.

Ne istediğini biliyorum.

Neye ihtiyacı olduğunu.

Yaratılış Şarkısı anılarını ve duygularını onlara geri verdiyse neden bununla yetinsin ki?

Görünüşe bakılırsa, Şarkı, Seelie'yi kusurlu buldu ve onarmaya başladı. Kadim Tuatha De Danann'ı başka bir ırktan bir iksir çalmalarından önceki günlerine götürecek, yavaş ama önüne geçilemez bir süreç başladı.

Fae ölümlü oluyor.

Kış'ın sarayındaki değişim kadar hızlı olmayacak elbette ama ölümsüzlüğe alışkın bir ırk için bu süre göz açıp kapayıncaya kadar geçecek.

Ixcythe listedeki maddelerin aslında sadece birini istiyor. Onu güvenceye aldıktan sonra diğerleri için benimle savaşa tutuşacak.

Azar'ın benimle pazarlığa yanaşmasının, önümde diz çökecek kadar ileri gitmesinin tek bir nedeni var: Fae ölüyor.

Benden istediklerini almak için sevdiğim birini kendileriyle aynı duruma düşürdüler.

Ixcythe'in bana Jack Lane'i nasıl kurtaracağımı söylemesine ihtiyacım yok.

Yaşam İksiri'nden içmesi gerek. Fae'yi oldukları ölümsüz canavarlara dönüştüren içkiden. Eski hallerine dönmek için umutsuzca ihtiyaç duydukları içkiden.

Dancer öleceğini bile bile onu içmeyi reddetti ve iyi bir sebebi vardı.

İksir önünde sonunda babamın ölümsüz ruhunu mahvedecek ve bütün duygularını köreltecek. Önderlik etmem gereken şu vahşilerden farkı kalmayacak.

Gözlerimi kısıyorum. Damarlarımın öfkeyle kabardığını hissediyorum.

Sonra aklıma gelen yeni düşünceyle belli belirsiz gülümşüyorum.

Ölmelerine izin verebilirim.

Ve teknik açıdan onları ben öldürmüş sayılmam.

Yavaşça evrilmeye devam ederken birbirlerini gebertirler ve dünya bu pisliklerden kurtulur.

Onlara zarar vermem. İhanet etmem. Güçlü bir kraliçe olarak kalırım. Dünya ve insanlar güvende olur. Cruce belasını da bir şekilde bertaraf ederim.

Parşömenden gözlerimi kaldırıp Azar'a bakıyorum.

Göz göze geldiğimiz anda ayağa fırlıyor.

Bakışlarımda yanan cehennem ateşini ve dudaklarımda uçuşan müstehzi gülümsemeyi gördü tabii.

"Soyumuzun kurumasını istemediğini söyledin!" diye tıslıyor.

"O, babamı ölümle rezil bir yaşam arasında seçim yapmaya mahkûm ettiğinizi fark etmeden önceydi."

"Ixcythe haklı. Bizden nefret ediyorsun sen! Baban bizim gibi olacak ve bunu rezillik olarak tanımlıyorsun. Gücümüzü geri vermeni ve bizi rahat bırakmanı talep ediyorum!"

"Siz bizi rahat bırakmayacaksınız ama! İki ırkın arasında

duran tek engel benim ve Gerçek Büyü'den asla vazgeçmeyeceğim. Ben sizin kraliçenizim. Buna alışsanız iyi edersiniz. Üzgünüm ama kısa ömürlerinizi benimle geçireceksiniz.”

Barrons'un elini tutuyorum ve pişman olacağım bir şey yapmadan önce bizi ışınlıyorum.

Hatta belki de daha çok, yapacağım şeyden pişman olmaktan çekiniyorum.

KAT

Kulenin penceresinde, elim ağzımda dışarıyı izliyorum. Sean'la Rae çatının kenarında konuşuyor.

Rae, Sean'ı onu uçurmaya ikna etti. Hiç zor olmadı. Başını arkaya atıp gülümsemesi Sean'ın kalbini yumuşatmaya yetti. Rae o kadar ıslıl ıslıl ve sevimli bir çocuk ki Karanlık Saray'dan olduğuna inanasım gelmiyor.

Ama öyle.

Aklım çok karışık.

Bugün benim için hem kutlu hem de lanetli bir gün.

Sean'ım geri döndü. Rae minik kollarıyla bacaklarına sarıldığında, buz tutan kalbi eridi. O tuhaf, Unseelie gözleri hayretle irileşerek benimkileri buldu. İçlerindeki buz parçalarının kırılıp gümüşi pırıltılarının hızla yerini tatlı bir kahverengiye bırakmasına tanık oldum.

Yıllardır ilk kez aşkımin gözlerinin içine baktım.

Güzelim İrlandalı gözleri kendisinin sandığı kız çocuğuna bakarken yaşlarla ıslandı.

"Benden korkmuyor musun, evlat?" diye sordu Rae'ye.

"Neden korkayım, babacığım? Çok yakışıklısın! Kanatların var! Ya derinin altındaki şu harika renklere ne demeli!"

Sean onun önünde diz çöktü ve Rae ona sevgi ve büyük bir hayranlıkla bakarak yüzüne dokundu, kanatlarını, bileğindeki kaleydoskopik dövmeleri okşadı. Sean'ın gözlerindeki sevgiyi gördüğümde kalbimin sevinçten patlayacağını sandım.

Sonra Sean bana baktı ve kafamın içinde sesini duydum.

Ona babası olduğumu söylediğin için teşekkür ederim. Ona babalık edeceğim, Kat. İyi bir baba olacağım.

Bir an duraksadı ve tekrar konuştuğunda sesinde utanç ve pişmanlık vardı.

Çok zaman kaybettiğimi biliyorum. Ama onu düşünmeye bile dayanamıyordum. Aklımdan tamamen çıkarmıştım. Ne kadar büyümüş. Bir sürü şey kaçırdım. Sen haklıydın. Cruce öldü ve gerçek babasının kim olduğu önemli değil. Ben Rae'nin babası olmaktan onur duyarım. Aşağılık bir herif gibi davrandığım için özür dilerim. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim, Kat. Beni aşkın ayakta tuttu.

Sean çocuklara bayılır. Bir zamanlar, yarım düzine çocuğumuz olmasını düşlemiştik.

Her şey iyi güzel ama Sean, Rae'yi aklından çıkardığını söyledi ya? İşte o, bittiğim andı. En ufak bir kuşku kalmadı.

Kızımı rüyalarında ziyaret edip onunla buluşma planları yapan Sean değildi.

Başka bir prensti. Sean, Cruce'a çok benziyor olmalı ki Rae onu babası sandı. Belki Cruce onu puslu rüyalarda ziyaret etti. Rae sadece kocaman kanatları olan, uzun boylu,

dövmeli ve kuş gözlü bir adam gördü. Unseelie prenslerinin hepsi birbirine benzer. Özellikle de kanatlarının egzotikliğiyle büyülenen bir çocuğun gözünde.

Rae'nin babası, Cruce. Hâlâ yaşıyor ve nedense şimdilik kendini gizliyor. Kurnaz Savaş prensi usta bir ortalık karıştırıcı ve manipülatör olduğu için huzursuzum doğrusu. Cruce hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmaz.

Rae'yi yakında göreceğini söylemişse mutlaka görecektir.

Bu da beni ikilemde bırakıyor. Sean'a Cruce'un yaşadığını ve Rae'nin babası olduğunu söylersem, onu yine buz ve karanlığa kapturacağım. Ben ona ulaşamadım ama Rae, Sean'ın kabuğunu kırmayı başardı. Onu kaybetmek Sean'ın yine umutsuzluğun pençesine düşmesine neden olacak.

Cruce, Rae için gelecek. Buna hiç şüphem yok.

Sean'a söylemeliyim. Kızımı tek başıma koruyamam. İki insandan dönme Unseelie prensi Sean ve Christian'ın yardımına ihtiyacım var. Rae'yi o kadim ve muazzam güçlü prens-ten ancak onlar koruyabilir.

Çatının korkuluklarındaki hareketlenmeyle dikkatim yeniden o tarafa kayıyor. Sean, Rae'yi kollarına almış, büyük, siyah kanatlarını açarak uçmaya hazırlanıyor.

Dönüp bana baktığında, esmer yüzü ışıklı bir gülümsemeyle aydınlanıyor. Soru sorarcasına kaşlarını kaldırıyor.

Başımla onay verdiğimde bana bir öpücük yollayıp önüne dönüyor.

Rae'nin bir Unseelie prensiyle uçuşması fikri beni kaygılandırır da onlara engel olmayacağım. Kızımın hayatı dolu dolu yaşayan, korkusuz biri olmasını istiyorum.

Havalandıklarında koşup taş pervaza yapışıyorum. Sean beni iyi tanıdığı için ilk uçuşlarında bulutların arasına yükselmek yerine, alçaktan uçarak arazinin üzerinde tur atıyor.

Yumuşak bir inişle yere konduklarında Rae sevinçten kahkahalar atıyor. Sean onu kucağından indirip elini tutuyor ve kararan topraklarda yürüyorlar. Benim güleç, kıvrıcık saçlı kızım uzun boylu, esmer ve kanatlı Unseelie prensinin yanında iyice ufak görünüyor.

Onları böyle görmeyi az hayal etmedim. Rae'nin eli Sean'ın kocaman avcunun içinde kayboldu. Heyecandan yanakları kıpkırmızı olmuş. Gözleri parlıyor.

Sean'la hiç durmadan konuştuğunu görünce gülüyorum. Rae bıraksanız hiç susmaz. Sean birkaç dakika sonra şaşırmış gibi etrafına bakınıyor. Yürümeyi bırakıp çömeldiğinde yüzünde düşünceli bir ifade var. Rae hâlâ konuşuyor. Sean'ın kanatlarının uçları siyah toprağın üzerine yayılıyor.

Ne kadar yakışıklı. Gözleri kestane rengiyken kanatları ona yakışıyor. Tanrım, bir daha onu kaybetmek istemiyorum! Onunla sevişmek, geleceğe dair planlar yapmak, kıyıda ve çiçeklerle bezeli kırlarda el ele yürümek, eskisi gibi uzun uzun sohbet etmek istiyorum. En yakın arkadaşımı geri istiyorum.

Az sonra Rae, Sean'ın öbür elini de tutuyor ve gözlerini yumuyorlar.

Nefesimi tutuyorum. Ne konuştuklarını duymak isterdim. Kızımı tanıyorum. Birinin mutsuz olduğunu sezdiğinde onun moralini düzeltmek için elinden geleni yapar. Bazen manastırın koridorlarında gezinip insanlara rastgele dokunuyor. Sonrasında gülümsemelerinin saatlerce yüzlerinden silinmediğine tanık oluyorum. Bess, Rae kreşe başladığından beri çocukların neredeyse hiç kavga etmediğini söyledi. Ara sıra baş gösteren anlaşmazlıklar da hızla tatlıya bağlanıyormuş.

Rae'nin sırtında izler var ve bir gün kanatları çıkacak. O, en güçlü Unseelie prensinin kızı.

Olağanüstü bir kadın olacak.

Gözlerimi kısıyorum. Sean ve Rae el ele tutuşmuş, kıpırdamadan duruyor. Ne yapıyorlar acaba?

Rae'nin teninden belli belirsiz bir ışık yayılmaya başlıyor. Başı arkaya düşüyor ve sevimli bukleleri (her banyodan sonra onları açana kadar canım çıkıyor) sırtına dökülüyor. Gülümsediğini görüyorum ve minik ellerindeki ışığı Sean'ın parmaklarına doğru akıttığını fark ediyorum. Işık yavaşça kollarını tırmanıyor, omuzlarına ve göğsüne yayılarak kara kanatlarının bile pırıl pırıl parlamasına sebep oluyor. Rae'nin böyle bir şey yaptığına ilk kez tanık oluyorum. Işığını aktarmayı nereden biliyor?

Birden hayretle inliyorum.

Gözlerimin önünde kalenin siyah ve kasvetli manzarası inanılmaz bir değişime uğruyor. Bahçe ve kırlar alabildiğine yeşil ve muhteşem bir güzellikte şimdi. Topraktan bereket fışkırıyor. Küçük Rae'min böyle bir gücü mü var? Bu mucizeyi Sean'la birlikte mi yarattılar?

Kalenin üzerine çöreklenen yağmur bulutları ufkun uzak köşelerine doğru sürükleniyor. Masmavi gökyüzünde yıllardır ilk kez güneş parlıyor.

Sean'la Rae yüzlerine vuran güneş ışığıyla gözlerini açıyor. Sean hayretle etrafına bakınıyor ve gülerek Rae'yi kucaklıyor. Birlikte dönüyorlar.

"Başardın, baba!" diye bağırıyor Rae. "Yapabileceğini biliyordum!"

"Hepsi senin eserin, Rae!" diyor Sean. "Beni sen kurtardın! Sen olmasaydın neyim olduğunu asla anlamayacaktım."

Gerçeği öğrendiğinde yine eski haline mi dönecek? Yine toprağı öldürüp fırtına bulutlarını başına mı toplayacak?

Çabucak bir karar veriyorum.

Sadece bir gün istiyorum.

Bir zamanlar sahip olabileceğim aileyle geçirebileceğim tek bir gün. Hayatımın geri kalanında beni ısıtacak, yaşlandığımda sürekli hayal edip yeniden yaşayacağım bir gün.

Yüzümü güneşe dönüp gülümsüyorum. Bu anın tadını çıkaracağım.

Şimdi hiçbir şey canımı yakamaz. Sean yine eskisi gibi. Kızımın sevdiğim adam bir aile olduğumuzu sanıyor. Mutlular.

Ben de öyleyim.

Bu günü doya doya yaşayacağım.

Bahçedeki bir hareket dikkatimi çekiyor.

Sean'ın Rae'yi yeniden uçurmak için kanatlarını açtığını sanıyorum.

Ama hayır. Hareketin kaynağı tam arkalarında ve ikisi de onun farkında değil.

Bağırmaya, onları uyarmaya çalışıyorum ama ağzımı kocaman açmama rağmen ciğerlerim iflas ediyor. Nefes alamıyorum.

Haksızlık bu! diye inliyorum içimden. Sadece bir gün istedim. Kahrolası tek bir gün.

Ama bunu bile çok gördü bana. Cruce, Sean'la Rae'nin kavuştuğunu hissetti. Ya da başından beri bizi gözetliyordu. Bir aile olarak geçirdiğimiz süre bir saati bile bulmadı.

Üçüncü bir Unseelie prensi bahçedeki Cruce'un yanına ısınlandığında hâlâ gıkımı bile çıkaramıyorum. Christian'ın alarmı neden çalışmıyor? Ona ihtiyacımız var. Hemen şimdi! Nasıl üç prens olabilir?

Bütün Unseelie hayatta mı yoksa? Şarkı onları öldürmedi mi? Bunca zamandır saklanıyorlar mıydı?

Korkumun yerini daha karanlık bir his alıyor.

Bu yeni prensi sidhe-kâhin sezgilerimle hissedemiyorum.

Gözümün önünde olmasa, burada olduğunu fark etmezdim. Kendine cazibe büyüsü yapsaydı, bir Unseelie olduğu-

nu bile anlamazdım. Nasıl olur? Kim bu? Başını eğdiği için yüzünü göremiyorum. Onu mutlaka görmeli ve öteki sidhe-kâhinlere tarif etmeliyim.

Saatlerdir donup kalmış ve nefes alamıyor gibiyim. Halbuki yalnızca birkaç saniye oldu. Sean'la Rae arkalarında duran iki prensi fark etmedi bile.

Cruce birden başını kaldırıp bana bakıyor.

Ruhum ürperiyor.

Karanlık bakışları zaferle ışıldıyor ve başından beri bunu planladığını fark ediyorum.

Rae'yi belirli bir yaşa ya da işine yarayacak hale gelene dek büyütmememe izin verdi.

Cruce'un bebek pıspışlayacak hali yoktu ya?

Ama şimdi elinde çıkarları için kullanabileceği yeni bir oyuncak var.

Rae onun için yalnızca bir araç ve hep öyle kalacak. Ondan nefret ediyorum. Ölmesini istiyorum. Mac onu öldürmek zorunda!

Başını yana eğip alayla gülümseyerek süzüyor beni.

Dördü birden yok oluyor.

Göğsümdeki korkunç baskı kayboluyor.

Ciğerlerim patlayana kadar bağırıyorum.

*Ben Amerika'nın sevgilisi değilim*MAC

Bizi öfke ve yorgunluktan bitap bir halde Chester's'a ışınlıyorum.

Sarayına geri döndüğümde Ixcythe orada değildi.

Babam da yoktu. Karlardaki kanı dışında ona dair hiçbir iz kalmamıştı. Dani'nin nerede olduğunu da öğrenemedik.

Barrons'un karşı çıkmasına aldırmadan, babamın yanına geri ışınlamanın süper bir fikir olduğunu düşündüm. Ixcythe saklambaç oynamak istiyorsa son dünyadan aldığım enerjiyle onun pestilini çıkarmaya hazırdım.

Ne yazık ki Kış Prensesi benim kısa bir süre önce keşfettiğim bir gerçeği gayet iyi biliyordu.

Kimse bir BPÇ'ye ışınlanamaz.

Lanet kaltak.

Bir kez daha acıdan felce uğramış halde, Kış'ın sarayının

soğuk zemininde bizi ısınlayacak gücü toplayana kadar beklemek zorunda kaldım.

Ayrıca kraliçe gücümle bile babamı içinde barındıran BPÇ'nin yerini tespit edemiyorum. Periler Diyarı'nın başıboş gezinen kesitleri iki dünya Cadılar Bayramı'nda çarpışınca ortaya çıktı. Ondan önce yoklardı.

Kış benden daha avantajlı konumda.

Şimdilik.

Babam bir yerlerde, Periler Diyarı'ndan kopan bir parçanın içinde ölüyor. Kış ona işkence etmeye devam ederse, onu Jo gibi canlı canlı yerim. Üstelik bu sefer şeytani bir kitabın kontrolünde olduğum için de yapmam bunu. Ixcythe'in yakında bana mesaj yollayıp babama karşılık Yaşam İksiri'ni getirmem için bir yer söyleyeceğine eminim. Babam umarım aynı durumda ya da biraz daha iyileşmiş olarak çıkar karşıma.

Babamı İksir'i içmeye ikna edebilecek miyim bilmiyorum. Jack Lane, karısını ve kızını sevme yetisini tamamen kaybetmeyi göze alır mı? Üstelik bunu öteki dünyada yapabileceğine dair bir umudu da kalmayacak.

Hiç sanmıyorum. Babam inançlı biri ve ailesi onun her şeyi. Onu ikna etmeye çalışacağıma bile emin değilim. Sonuçta bir ruhu ve duyguları olmadan artık benim babam ya da Rainey Lane'in kocası olmayacak.

Bütün suç bende.

Annemle konuşmalı ve olanları anlatmalıyım.

Kısa bir süre sonra Chester's'ın en derin katlarından birindeki bir toplantı odasındayız. İş insanı kimliğinden hiçbir zaman

sıyrılmayan Ryodan, inindeki toplantı odalarında bile güç ve zaraferi mükemmel bir şekilde harmanlamayı başarmış. Koyu gri ve siyah, modern mobilyalardan ortadaki uzun, oval, zebra desenli, fildişi rengi masaya kadar her bir parça özenle seçilmiş. Gerçi son zamanlarda her yeri saran örümcek ağlarını temizletse hiç fena olmaz.

Ryodan, Ixcythe'ın sarayında Dani'ye dair hiçbir iz olmadığını ve Seelie'nin ısrarla onu kaçırmadıklarını iddia ettiğini öğrendikten sonra bize dünyadan sadece bir gün uzak kaldığımızı söyledi. Christian'ın duyduğu söylentiler doğru demek. Şarkı krallıklar arasındaki zaman farklılıklarını yavaşça ortadan kaldırıyor.

Ryodan biz yokken Chester's'ın koruma büyülerini yeni baştan yapmış. Sonra da kulüpte en sağlam bulduğu odayı fazladan koruma kalkanlarıyla donatmış.

Barrons, Ryodan ve ben şimdi o odada oturuyoruz. Lor'la Dokuzlar'dan annemin başında nöbet tutmayanlar, dışarıda Dani'yle Shazam'ı arıyor.

Chester's'ın sahibi iskemlesinde arkaya yaslanıp ellerini başının arkasında kavuşturuyor. Güçlü kasları beyaz, kolalı gömleğinin altında dalgalanıyor. Gümüş gözleri çakmaktaşı gibi soğuk bir ışıltıyla parlıyor. Draoidheacht'ta Kat'le buluştuğumda, Dani'yle Ryodan'ın nihayet yattığını anlattı. Biz asla birlikte olamayacaklarını düşünürken kendi içlerinde bir uyum yakalamayı başarmışlar anlaşılan. Ama biri Dani'yi yatağından kaçırdı ve Ryodan'ın onu geri alana dek önüne çıkan her engeli ezip geçeceğini biliyorum. Hepimiz aynısını yapacağız. Dani aileden biri. "Seelie yeniden ölümlü oluyor," diye mırıldanıyor. "Bu sürecin ne zaman tamamlanacağına dair bir fikrimiz var mı?"

Yumruklarımı sıkıp açarak başımı sola yatırıyorum.

Gözlerini kısıyor. "Yaşam İksiri'nin nerede olduğunu biliyor musun, Mac?"

Yine başımı eğiyorum. "Hayır. Dosyalarımı taramam gerek. Kraliçenin anılarına sahip değilim. İnsanın aradığını bulması imkânsız bir dosyalama sisteminde ve o kadar bilginin arasında işim zor." Seelie'yi ölümsüz yapan iksirle ilgili bilgi dağarcığıma danıştığımda aynı başlık altında on binlerce dosyayla karşılaştım. Bana sorarsanız kraliçe ayaklı bir döküntü yığını. Bütün Fae tarihini içinde taşımak da görevinin bir parçası sanki. Her bir kahrolası ayrıntıyı. Hayat normale dönerse yeni bir dosyalama sistemi kurup gereksiz bilgilerden kurtulacağım.

Kraliçe Yaşam İksiri'ni nerede saklıyordu? diye bir soru sormam imkânsız. Sadece iksirin kendisini araştırıp bütün o lanet dosyaları tarayabilir ve şansımın yaver gitmesini umabilirim.

"Dani'yi ve babanı bulacağız, o Seelie piçlerini de geberteceğiz. Yeniden ölümsüz olmalarına izin vermeyeceğiz."

Amin. "Cruce hâlâ yaşıyor. Onun da ölmesini istiyorum." Bütün Fae ölmeli. Kraliçe öyle buyuruyor.

"Cruce'un hayatta olduğunu biliyor muydunuz?" diye bağıyor Kat arkamdan. "Ne zaman öğrendiniz? Bana neden söylemediniz? Haberim olsaydı Rae'yi koruyabilirdim!"

Şaşkınlıkla ona dönüyorum. Christian, Kat ve kütüphaneci buraya ışınlanmış ve kapının orada dikiliyorlar.

Ryodan ayağa fırlayıp öfkeyle tıslıyor. "Nasıl yani? Işınlanırken hiçbir engelle karşılaşmadınız mı?"

Christian omuz silkiyor. "Ben bir şey hissetmedim. Bir sebepten ötürü koruma büyülerini kaldırdığını düşündüm."

Ryodan'ın gözlerinde kıvılcımlar çakıyor. "Bu oda benim başyapıtımdı. Buraya ışınlanmaya kalkıştığınızda bü-

yülerimden sekip kendinizi Draoidheacht'ta bulmanız gerekiyordu. Hatta gereğinden fazla kan döktüm diye endişe ettim.”

“Götür onu buradan,” diyorum Christian'a. Başımınla sahte Mac'i işaret ediyorum. “Aklını mı kaçırdın? Cruce'un kızı o.” Lyryka'yı Chester's'a nasıl getirir?

“Farkındayım,” diyor Christian soğuk bir tavırla. “Cruce Rae'yle Sean'ı kaleden kaçırdı. Görünüşe bakılırsa benim koruma büyülerim de etki etmemiş. İşin kötüsü, alarmım da çalışmıyor. O pislik her yere gizlice sızmanın bir yolunu buluyor.”

Gözlerimi kapıyorum. İşler giderek sarpa sarıyor.

Kat aklımdan geçenleri okumuş gibi, “Dahası var, Mac,” diyor.

Gözlerim açılıyor. “Ne demek o?”

“Cruce kaleye daha önce hiç görmediğim bir prensle birlikte geldi. Onu sidhe-kâhin sezgilerimle fark edemedim. Cazibe büyüü yapsaydı Fae olduğunu anlamazdım. Sidhe-kâhinlerin bile ayırt edemeyeceği bir Unseelie dışarıda elini kolunu sallaya sallaya geziyor. Tek bir Unseelie prensinin bile bize ne kadar zarar verebileceğinden haberin var mı?”

Evet. Yeterince akıllı ve kararlıysa zaman içinde bütün sidhe-kâhinleri yok edebilir. Dünyam başıma yıkılıyor.

Seelie ölümlü ve duygusal yaratıklara dönüştü. Koruma büyülerıyla ilgili bizim hiç bilmediğimiz bilgilere sahipler. Yeni güçleri hakkında da fikir sahibi değiliz.

Varlıklarını önceden hissedip önlem alamayacağım yeni Unseelie'nin türemesi de cabası.

Benim insanlarımdan ikisini daha kaçırdılar ve hiçbirinin nerede olduğunu bilmiyoruz.

Kaşlarımı çatıp burnumun kemerini ovuşturarak düşün-

yorum. Sidhe-kâhinlerin ayıtt edemediği bir Unseelie nasıl var olabilir? Unseelie Kralı bizi özellikle bütün Fae'yi hissedebilmemiz için yarattı.

Gözlerimi kapatıyorum.

Geriye bir tek açıklama kalıyor.

Bu prensi, Unseelie Kralı yaratmadı.

Hissedemediğim yeni tür bir başkasının eseri.

Ve ben yeni bir tür Unseelie yaratabilecek yetenek ve hırsa sahip bir tek kişi tanıyorum: Savaş adındaki prens. İlk Unseelie Sarayı yaratılırken oradaydı. Dikkatle izleyip not aldı, malzemeleri topladı ve kralına hem sevdiği kadını hem de Seelie tahtını çalarak ihanet etti.

“Mac, kulübümü eski haline getir çabuk!” diye homurdanıyor Ryodan.

“Uf, dondum,” diye sızlanıyor Kat.

Gözlerimi açtığımda öfkemin toplantı odasını ve içindekileri ince bir buz tabakasıyla kapladığını görüyorum. Tavandan buz sarkıtları sarkıyor. Köşelerdeki örümcek ağları bile buz tutmuş. Odayı ısıtıp buzları eritirken hâlâ dalgınım. “Prensin nereden geldiğini ve Cruce’un neden öldüğünü sanmamızı istediğini biliyorum. Kendini benimkine benzeyen bir odaya kapadı ve kralın reçeteleriyle yeni bir saray inşa etti.” Bunları yüksek sesle söylediğim anda doğruluklarına emin oluyorum. Gayet mantıklı. Cruce onun için Gerçek Büyü’yü almaya gelmedi. Onu istemiyordu çünkü yeni bir Gölge Saray kurmakla meşguldü. Böylece Unseelie Kralı’nın gücünü onu seçmesi için kandırabileceğini düşünüyordu.

Kralın gücüyle Seelie Kraliçesi de dahil, kimse boy ölçüşemez. Ama ben Şarkı’yı söyleyene dek o güç cazip bir ödül olarak henüz piyasaya çıkmamıştı. Unseelie Kralı güçten feragat

edip tahttan indiğinde vârisini seçmedi. Aradan beş yıl geçmesine rağmen kral hâlâ kararını vermedi. Buna şaşmamak gerek aslında. Zaman o yarı deli ve kadim varlık için hiçbir şey ifade etmiyor.

Başımıza böyle bir bela sardığı için şimdi krala da kızgıyım. Gücünün başıboş dolaşmasına izin vermekle nasıl sorumsuzca davrandığının farkında bile değil.

“Bu da ne?” diye bağırtıyor Kat birden.

Başımı kaldırdığımda, kabartmalarla süslü kornişlerin arasından üzerinden sızan, siyah, yoğun dumanları görüyorum. Kâğıt kadar ince çatlaklardan geçip odada kabaca bir buçuk metre boyunda ve dört buçuk metre genişliğinde, siyah bir bulut oluşturuyor. Onu hem sidhe-kâhin hem de kraliçe sezgilerimle usulca dürtüyorum. Müthiş bir güçle zonkluyor ve bende canımı sıkkan bir huzursuzluk yaratıyor. Muazzam bir şey bu ve bir o kadar da tanıdık. Bu büyük varlığın kanatlarında defalarca yuvarlandım ve tıpkı onun da dile getirmekten büyük bir keyif aldığı gibi, *kimse özünü değiştiremez*. Ya da gizleyemez.

Kralın gücü aramıza teşrif etti ve tepemizde asılı duruyor. Onu düşüncelerimle mi çağırdım? Onunla konuşabilir miyim? Öfkemi suratına haykırabilir miyim? Onunla uzlaşabilir miyim?

“Beni takip etti herhalde,” diye homurdanıyor Christian tavana bakarak. “Özür dilerim, Ryodan. Nereden çıktı bilmiyorum. Kesin bir yerden kaçtı.”

Ryodan gözlerini kısıyor. “Seni takip etti ve bir yerden kaçtı. Öyle mi?”

“Draoidheacht’ta takılıyordum. Bu üçüncü görüşüm. Unseelie Kralı’na ait bir şeyin içinden kaçtığını düşünüyorum. Ama kaleye bağlı olduğunu sanıyordum. Buraya kadar gelebileceği aklıma gelmedi.”

Ryodan usulca gülüyor. “Anlaşıldı. Ne olduğunu bilmiyorsun.”

“Mutlaka öğreneceğim ve onu kalede tutmanın bir yolunu bulacağım.”

“İyi şanslar,” diyor Barrons. “Unseelie Kralı’nın gücü bu. Kitapçıya da uğruyor.”

“Kralın gücü mü?” Christian gözlerini kırpıştırıp önce siyah buluta, sonra Barrons’a bakıyor. “Hadi seni gözetlemesini anlarım ama benimle ne işi var?”

Ryodan gülüyor. “Görünüşe bakılırsa sana senden daha çok güveniyor.”

“Gücümü kullanmayı bile bilmiyordum. Yeni öğrendim.”

“Güzel,” diyorum. “En azından, Cruce’un rakipleri var. Barrons ve sen, Christian.” Doğrusunu isterseniz, bu yarışta Barrons’dan başkasına şans vermiyorum. Tabii gücü istiyorsa. Kitapçının tavanına uzun zaman önce yapılan resim beni Fae Kraliçesi ve Barrons’u Unseelie Kralı olarak tasvir ediyor. Onu kimin ve neden yaptığını öğrenmek için varımı yoğumu verebilirim.

“Belki kararsızdır, çünkü Cruce yalnızca bir tane...”

“Hayır,” diye sözünü kesiyorum. “Onu tanıyorum. Eğer bir prensi varsa koca bir Gölge Sarayı da vardır. Asla önce asilleri yaratmaz. Tıpkı kral gibi, en alttan başlamıştır. Kraliyet ailesine gelene kadar tekniğini kusursuzlaştırmak için.” Onları daha büyük ve zalim yaratmıştır.

“Şarkı’yı yeniden söyle,” diyor Kat sertçe. “Yok et onları. Kızımı ve Sean’ı geri istiyorum. Christian ya da Barrons Unseelie Kralı’nın gücüne sahip olur ve bütün sorunlarımız çözülür.”

“Şarkı’yı nasıl kullanacağımı hiç öğrenemeyebilirim. Ayrıca Cruce’un bu sefer kusursuz bir saray yaratmadığını

nereden biliyoruz? Belki Şarkı onları yok etmez.” Barrons’a bakıyorum. “Benimki gibi başka inziva odaları olduğunu düşünmekte haklı mıyım?”

Lyryka boğazını temizliyor. “Zamanın ötesinde yedi tane oda var. Kral metresi için birden fazla oda yarattı ve hepsi birçok bakımdan bir öncekinden daha iyiydi. Sonunda metresinin sonsuza dek yaşlanmadan yaşayabileceği, Beyaz Malikâne’yi inşa etti.”

“İlk fırsatta burada duyduğu her şeyi Cruce’a yetiştireceğini biliyorsun,” diyorum Christian’a. “Onu şişeye koy.”

“Ona tek kelime etmemem de kuvvetli bir ihtimal bence,” diyor Lyryka.

“Onu gözümün önünden ayırmayacağım ve işim olduğunda şişeye koyacağım. Rahatladın mı?”

Hayır hem de hiç. Ama Christian’ın bakışları biraz daha üstelersem kavga edeceğimizi söylüyor ve arkadaşlarımla kavga etmekten hoşlanmam. “Nerede bu odalar?” diye soruyorum Lyryka’ya.

“Beşi Unseelie hapishanesinde ve onların üçü kralın sarayının içinde. Öbür ikisi Beyaz Malikâne’de.”

“Kralın sarayındakiler Cruce’un ihtiyacını karşılar,” diyorum. “Altında kralın laboratuvarı var.”

“Uzun zaman önce, senin inzivaya çekildiğin Gümüşte mahsur kaldım,” diyor Barrons. “Sen onu koparıp kitapçıya taşıdın. Artık hapishanenin içinde değil.”

“Birinin başka bir yere taşındığını fark etmedim,” diye söze karışıyor Lyryka. “Kütüphane kayıtları için hangisini nereye taşıdığınızı söyler misiniz?”

Kimse cevap vermiyor.

“Cruce o odalardan birindeyse Yaratılış Şarkısı’nın yıkıcı gücünden etkilenmemiş olabilir mi?” diye soruyorum Barrons’a.

“Şarkı’nın bütün Unseelie’yi yok ettiğini ve Cruce’ın kızı olarak benim de bir Unseelie olduğumu varsayarsak, büyü-
lü bir şişedeyse bile Şarkı’nın öldürücü etkisinden kaçıla-
bildiği sonucuna varabiliriz,” diyor Lyryka. “İsterseniz beni
görmezden gelmeye devam edebilirsiniz. Ya da benden fay-
dalanırsınız. Elimde muazzam bir bilgi kaynağı olduğunu
unutmayın.”

“Benim de var,” diye mırıldanıyorum ve bu da sorunun bir
parçası. Bir önemsiz ayrıntılar selinde boğuluyorum.

“Ben de Cruce’un bu şekilde hayatta kaldığını düşünü-
yorum,” diyor Barrons. “Anlaşma’yı resmiyete döktüğünüz-
de senden bileziği istedi. Belki ikisi birlikte bir koruma sağ-
ladı.”

“Cruce yeni sarayıyla birlikte hapisanede saklanıyor,” di-
yorum ve onay beklercesine gözlerimi Lyryka’ya dikiyorum.

Ellerini yana açıp bağıyor. “Ben nereden bileyim?
Kütüphaneden hiç çıkmadım. Yakın zamana dek oranın öte-
sinde bir şey olup olmadığına bile emin değildim. Babam
bana sadece emir verir. Hiçbir şey anlatmaz.”

Lyryka’nın vereceği bilgilere ihtiyacım yok. Cruce’u ta-
nıyorum. Yüz binlerce yıl boyunca bir Seelie gibi davrana-
rak saklandı. Sabır onun göbek adı. Namussuz pislik de asıl
adı. “Her neyin peşindeyse yakında harekete geçecek. Yoksa
Kat’in, yaşadığını bilmesine izin vermezdi.” Gözlerimi kısıp
Lyryka’ya bakıyorum. “Ya da kızı ona bize öttüğünü söyledi.
Ya daaa... Kızının bize ötmesini o istedi.”

“Ben bir şey söylemedim,” diye karşı çıkıyor Lyryka.

“Boşuna uğraşma. Sana inanmıyoruz.” Barrons’a dönüyo-
rum. “Beyaz Malikâne’den hapishaneye ulaşabiliriz.”

“Kesinlikle olmaz. Kralın aynasından metresinin odasına
sadece sen geçebiliyorsun. *Sinsar Dubh* artık içinde olmadığı

için, senin de öteki tarafa sağ salim ulaşacağına emin olamayız. Kralın özünü taşımadığın için Gümüş seni tanımayabilir. Ayrıca hiçbir yere yalnız gitmenize izin vermem, Bayan Lane. Şu ruh hali içindeyken olmaz.”

“Önceliklerini unutuyorsun, Mac,” diye homurdanıyor Ryodan. “Unseelie hapishanesine gidip Cruce’u öldürmek için Dani’yi kendi haline terk edemezsin. Öfkeyle yanlış kararlar alma.”

“Sadece öfkeli olduğu için yapmayacak bunu,” diyor Kat sertçe. “Cruce, Rae’yle Sean’ı kaçırdı! Kim oluyorsun da sevdiğelerimizi hangi sırayla kurtaracağımıza karar veriyorsun?”

Ryodan’ın gözleri iki kırmızı buz parçası gibi parlıyor. “Dani’yi seven adamım ve o her zaman en önce gelir.”

“Babamdan sonra” diye düzeltiyorum. “Öncelik onda.”

“Ya sonra?” diye soruyor Kat. “Rae’yle Sean Dani’den sonra mı geliyor? O daha çocuk, Mac.”

Bu tartışmaya dahil olmak yerine Barrons’a dönüyorum. “Hapishaneye nasıl ulaştın?” Şu anda Dani’yi ya da İksir’i nasıl bulacağımı bilmiyorum, ki bu, babamı da bulamayacağım anlamına geliyor. Ama Cruce’un yerini biliyorum. İki seçeneğim var. Ya bir köşede oturup dosyalarımı tarayacağım ya da gidip Unseelie kıcı tekmeleyeceğim. Doğrusunu isterseniz ikinci seçenek daha cazip geliyor.

“Kitapçının arka duvarındaki Gümüşler’den biri oraya çıkıyor.” Ve hemen uyarıyor: “Sadece ben yüzeyine belirli bir sihir uygularsam. Aksi halde her yere çıkabilir.”

Ne zeki bir adam. Her şeyi planlıyor. Ondan örnek almalıyım. Cruce’la yalnız başıma yüzleşemeyeceğimi açıkça söyledi işte. Tekrar Lyryka’ya bakıyorum. Ya da kendime. Bana benzeyen bir Fae’yle aynı ortamda bulunmaya zor katlanıyorum.

“Şişe,” diyorum Christian’a. “Sana kraliçe olarak, onu hapsedmeni emrediyorum.”

“Onun bize yardım edebileceğine inanıyorum, Mac,” diyor Christian yine. “Unseelie Kralı’nın kütüphanesindeki bütün kitaplar ve koleksiyon parçalarıyla yıllarca haşır neşir olmuş.”

“Sana bir emir verdim.” Benim kraliçesi olmadığımı söyleyebilir. Christian teknik açıdan, bir Unseelie. Ama bakışlarına meydan okurcasına karşılık verdiğimde, geri adım atıyor.

“Yardım etmek istiyorum,” diyor Lyryka çaresizce. “Lütfen hapsedmeyin beni. Bir şans verin.”

Bıçak gibi keskin bir kahkaha atıyorum. “Öyle söyleyeceksin tabii. Böylece baban yeni sarayıyla birlikte dünyamızı ele geçirmekle meşgulken sen bizi oyalayabileceksin.” Christian’a bakıyorum. “Kafanı kumdan çıkar artık. Bu kız Cruce’un casusu. Onu bize karşı silah olarak kullanacak. Cruce sadece kendini önemser. Kızıyla işi bittiğinde onu da bir köşeye fırlatacak.”

“Bunu çok uzun yıllar sonra fark ettim,” diyor Lyryka acı acı. “Ama haklısın. Ben onun için sadece bir piyonum.”

“Bana öyle bakma!” diye tıslıyorum. “Cazibe büyüünü kulan ve başka biri ol.”

Tekrar konuşmadan önce gözlerini yüzümde gezdiriyor. “Arkadaşınız Dani’den başka kimseye benzeyemem. Konuştuklarınızdan kaybolduğunu anladım. Ona benzememden de hoşlanmayabilirsiniz.”

Haklı. Üstelik benim aksime, sakın ve mantıklı konuşuyor. Kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Beynim yanıyor sanki. Kendime nefes alacak bir alan açmazsam bomba gibi patlayacağım. “Cruce’a söz verdiği için bize gerçek biçimini bile göstermeyen birinden medet umuyorsun!” diye çıkışıyorum

Christian'a. "Hepiniz kafayı yemişsiniz!" Ayağa fırlayıp hışım ile odadan çıkıyorum.

"Bugün Rae'yi ilk kez Sean'ı görmeye götürdüm."

Kat'in arkamdan geldiğini fark edince irkiliyorum. Yalnız kalmak istediğimi anlamasını umarak cevap vermiyorum. Tırabzanın üzerinden Chester's'ın alt kulüplerine bakmaya devam ediyorum. Anneme Jack Lane'in can çekiştiğini söylediğimde ne yapacak acaba? Dehşetle irileşen gözlerini aşağıdaki dans pistinin parlak yüzeyinde görür gibi oluyorum.

"Ne aptallık! Cruce belki de onun için daha erken harekete geçti."

Yine hiçbir şey söylemiyorum. Rae'i Sean'a götürmekle büyük bir kabahat işlediğini düşünüyorsa ya ben ne yapayım? Dünya kargaşaya teslim oldu. Çok sevdiğimiz dört kişi kayıp ve babamı öldürdüm.

"Rae'nin Cruce'un çocuğu olabileceğini başından beri biliyordum. Ama önemli değildi. Onu dünyalar kadar seviyorum. Rae benim kızım." Duraksıyor. "Bir yerlerde başka bir anne de Lyryka için aynısını söylüyordur."

"Buraya kütüphaneciyi savunmaya gelmediğini söyle." Christian onu şişeye koymazsa mızrağımın soğuk demirinin tadına bakar.

"Ne mutlu sana ki babanla uzun yılların oldu," diyor. "Ama ben kızım ile sadece beş yıl geçirebildim. İstersen kendine acımaya devam edip etrafında olan bitene gözlerimi yum. Ama yalnız değilsin. Dışarıda koca bir dünya var. Duvarlar yıkıldığından beri herkes sevdiklerini kaybetti. Hatta bazıları tüm ailelerini. Sence herkeste seninki gibi yıkıcı bir güç olsay-

dı ve öfkelerini dışa vurmaya kalkışsalardı dünya nasıl bir yere dönüşürdü? İnsanlık nasıl kurtulurdu?”

“Lütfen, sus, Kat.”

“Büyük güçler büyük sorumluluklar getirir.”

“Bilmediğimi mi sanıyorsun?”

“Sen Fae Kraliçesi’sin.”

“Ne yazık ki.”

“Ama sen bundan daha fazlasısın, Mac. Bir tacın ya da unvanın olmadan önce de bizim liderimizdin. Daima senin rehberliğine ihtiyaç duyduk. Sana inandık. Sayende büyük badireleri en az kayıpla atlattık. Farkında mısın bilmiyorum ama her zaman arkadayız. Sen hep bir yolunu bulursun.”

Boğazım düğümleniyor. Benimle ilgili böyle hissettiğini bilmiyordum doğrusu. Bana sorsanız, her şeyi elime yüzüme bulaştırdığımı ve bugün hâlâ hayattaysam bunun harika arkadaşlarımla başarısı olduğunu söylerim. Onlarsız hiçbirini yapamazdım.

“Kat, ben yalnız değilim ki. Siz varsınız. Hepsini birlikte başardık.”

“Cruce kızımı çaldı. Sean’ı sağ bırakacağını hiç sanmıyorum. Baban ölüyor. Dani kayıp ve nerede olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Toplantı odasına geri dön. Lyryka’ya bir şans ver. Christian bütün yalan makinesi testlerini geçtiğini söylüyor. Empati yeteneğimle onu yokladım. Cruce’tan korkuyor ve ona öfkesi her geçen gün biraz daha artıyor. Ama Stockholm sendromu yüzünden aklı karışık. Cruce onun bütün dünyasıydı. Şimdi herkesin özgür olduğu başka bir dünya olduğunu öğrendi. Sence Cruce’a karşı ne hissedebilir? Dani yıllarını bir kafeste geçirdi. Dünyayla tek bağlantısı bir televizyondur. Lyryka yüz binlerce yıldır bir şişenin içinde yaşıyor. Dani’yi yeniden bir kafese tıkmaya gönlün elverir miydi?”

Haklı olduğunu bildiğim için irkiliyorum. “Şimdi kütüphaneciyle uğraşamam.”

“Ama mecbursun.”

İç çekiyorum. “Evet, Kat. Biliyorum.”

Kat vites yükseltiyor. “Ryodan haklı. Derhal karar alıp eyleme geçmeliyiz. Tanıdığımız ve hayranlık duyduğumuz o kadın olma vakti, Mac. Babanın seni nasıl yetiştirdiğini unutma.”

“Of!”

“Başa gelen çekilir.”

Bir kez daha iç çekip gözlerimi ovuşturuyorum. Saçmaladığımın farkındayım. Ama başımdan geçen onca felaketin arasında bu fazlasıyla kişisel geliyor.

O benim babam. Şampiyonum, kahramanım. Canım babacığım.

Aoibheal’in bana gücü devrettiği gün, babamın kaderi de yazıldı belki de. Barrons, Ryodan ve Cruce satranç tahtasındaki sayısız hamleyi önceden gördü. Ben neden onlar gibi değilim?

“Kaç yaşındasın, Mac?” diye soruyor Kat.

Ne tuhaf bir soru! Cevabı da bir o kadar tuhaf. “Yirmi dört ya da yirmi beş galiba.” Halbuki bugün kendimi yüz yaşında gibi hissediyorum.

“Cruce neredeyse bir milyon yaşında. Ya Dokuzlar?”

“Şimdi de düşüncelerimi okumaya mı başladın?” diye mırıldanıyorum öfkeyle.

“Dani’yle sende bütün sorumluluğu üzerine alma takıntısı var. Kendini başkalarıyla kıyaslayıp yetersiz hissettiğinde, başarı için gereken bütün güç ve yeteneklerini sabote ediyorsun. Barrons geliyor. Ona seninle birkaç dakika yalnız konuşmak istediğimi söyledim. Dani ve sen tanıdığım en güçlü kadın-

larsınız. Ya duygularını şimdilik rafa kaldır ya da onları doğru şekilde dışa vurmanın yolunu bul. Aksi halde sana zarar verecekler. İçinde kopan fırtınalar bizim de dünyamızı başımıza yıkacak. Bunu atlatacağız, Mac. Gelecek ne getirirse getirsin, birbirimizin yaralarını sarıp gözyaşlarını silecek ve zaferlerini kutlayacağız. Zorlukları birlikte yeneceğiz. Sana ihtiyacımız var.”

Cevap veremedi önce, bir an söylediklerini düşünerek sessiz kalıyorum. Arkamı dönerken, *Teşekkür ederim, Kat,* diye mırıldanmaya hazırlanıyorum ama o gitmiş bile.

Toplantı odasına geri dönmüyorum.

Henüz değil.

Kat haklı. Şu perişan halimden ben bile sıkıldım. Derhal hedefe odaklanmazsam kontrolden çıkıp aptalca bir şey yapabilirim. Duygularımı ya ayrıştırmalı ya da dışarı vurmalıyım. Cruce beni canevimden vurdu. Arkadaşlarım defalarca tehdit edildi ama Alina'nın ölümünden beri ilk kez küçük ailemden birini daha kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyayım. Dani'nin bir yerlerde, bütün bunlardan uzakta olması için dua ediyorum. Onun nasıl izini süreceğim? Dani'yi de Cruce mu kaçırdı yoksa?

Odaklanmanın bir yolunu bulmak için kafa patlatırken, bütün hislerimden arınmış bir şekilde içimde uzun bir gezintiye çıktuktan sonra yeniden fiziksel dünyayla bağ kurabilmenin bana acı kadar haz da verdiğini fark ediyorum. Yüzyıllar boyunca hiçbir şey hissetmedim ve şimdi yoğun duygular yaşıyorum.

Mutlak bir sükûnetin ardından Dublin'e döndüm ve kendimi müthiş bir karmaşanın içinde buldum. Önce annemin

kaybolduğunu öğrendim. Sonra asıl kaybolanın babam olduğunu anladım. Sonra Dani'nin de kaçırıldığını öğrendim (hâlâ nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok!). Bütün Kış Sarayı'nı yok ettikten sonra babamın işkence gördüğünü öğrendim. Seelie biz onları kurtarmadıkça ölecek ve Cruce yeni bir saray yaratmakla kalmayıp Sean'la Rae'yi kaçırdı. Hayatım yine bir savaş meydanına döndü.

Fiziksel dünyaya geri dönmenin iyi taraflarını kendime hatırlatıp güç toplamalıyım. Geçmişte de zorluklarla karşılaştım ve kitapçada vakit geçirmek bana her zaman iyi geldi. Orada güç ve cesaret topladım.

Barrons'a çabucak bir mesaj atıp benimle kitapçada buluşmasını istiyorum. Arkasından Ryodan'a da bir mesaj atıyorum ve dört saat içinde yeniden toplanmamızı söylüyorum. Bu arada olmam gereken kadına dönüşebileceğimi umarak kitapçının sakinleştirici ortamına ışınlanıyorum.

Ateşin önündeki koltuğa kıvrılıp sıcak çikolatamı yudumlarırken birçok doğru karar aldım ve yine aynısını yapmak niyetindeyim.

Uzun bir an boyunca gözlerim kapalı, sevdiğim şeylerin kokusunu içime çekerek öylece duruyorum.

Parkelerin limonlu cila kokusunu, eskimiş derinin belli belirsiz at ve ahır kokusunu, Alina'nın, dükkânın her yerine serpiştirdiğim mumlarının şeftali ve krema kokusunu, Barrons'un havada asılı kalan kokusunu ciğerlerime dolduruyorum. Bir de kitaplarla kalemlerin, yeni dergilerin ve defterlerin kokusu var tabii. Ve bir Eski Dünya kitapçısına dair diğer bütün kokular.

Barrons'un kitapçısı benim evim.

Gözlerimi açıp sokak kapısına doğru yürüyorum. Onu açıp kapatıyorum ve çan çingırdadığında gülümsüyorum.

Antika kasanın yanına gidiyorum ve onun arkasında geçirdiğim günleri hatırlıyorum. Üzerine yapışan örümcek ağlarını süpürüp çekmecesini açıyorum. Bütün bunlar odaklanmamı ve kendimi biraz daha güçlü hissetmemi sağlıyor. Bana sorunlarımın baş edebilme becerisi aşıyorlar.

Gaz lambasını yanmaya davet edip kendimi koltuğa atıyorum. Elimde beliren bir fincan, yoğun kıvamlı sıcak çikolatayla birlikte, birdenbire aklıma geliveren bir düşünceyle oyalanıyorum. Burada gerçekleştirdiğim eylemler odaklanmama yardım ediyor madem, o zaman eskiye özlem duymamı da normal karşılamalıyım.

Kitapçada tezgâhtar olmayı özlüyorum. Kasanın arkasında...
BENİ İÇERİ İŞINLA!

Bunu söyleyen ses kafamın içinde öyle bir patlıyor ki aynı anda hem berbat bir migren sancısıyla irkilirken hem de sıcak çikolatayı kucağıma döküyorum.

“Ahhh!” diye bağıriyorum can acısı ve öfkeyle. Barrons bağımız aracılığıyla bana sesleniyor ama sesini ayarlamayı öğrenmesi gerek.

Kalkıp pencereye koşuyor ve dışarı bakıyorum. Barrons havada asılı duran, görünmez evimizin metrelerce altından bana bakıyor. *Elinizi çabuk tutun, Bayan Lane. İnsanlar burada ne yaptığımı merak etmeye başlayacak.*

Daha önce birini ışınlamayı denemedim. Bakalım yapabilecek miyim? Sonra aklıma daha iyi bir fikir geliyor. Kendimi Barrons’un yanına ışınlıyorum. Elini tutuyorum ve kitapçıya geri ışınlıyoruz.

“Neden Gümüş’ü kullanmadın?” diye soruyorum. Sıcak çikolata kokan ıslak kotumu bir düşünceyle temiz bir tane siyle değiştiriyorum (kraliçe güçlerimden bazılarını seviyorum).

Öfkeyle gözlerini kısıyor. “Çünkü Beyaz Odadaki her bir kahrolası Gümüş kırılmış. Bundan sonra Unseelie hapishanesine nasıl gideriz bilmem.”

Protein haplarını yut, kaskını tak

DANI

U yandığımda bu sefer kafeste yalnızım.
Shazam gitmiş.

Karanlığın her bir santimetresini elimle yoklayarak adını fısıldıyor ve yumruğumla öfke gözyaşlarımı siliyorum.

Burada olmaktan nefret ediyorum.

Galiba en çok da karanlıktan. Çocukken kafesim en azından biraz aydınlıktı. Gece televizyon kapandıktan sonra bile etrafı görebiliyordum.

Açım, susadım ve ihtiyacımı giderebileceğim bir kova bile yok. Her yerde olabilirim. Ya da hiçbir yerde. Zamanın ötesinde bir Avcı baloncuğunun içinde. Tıpkı odasındaki Mac gibi. Keşke burada olsaydı. Ona anlatmak ve göstermek istediğim o kadar çok şey var ki. Onu yıllardır özlüyorum. Ailemi geri istiyorum.

Bu kez kendiliğimden uyuyakalmadan önce Shazam kollarımdaydı. Tıpkı yarının ne gibi tehlikelere gebe olduğunu bilmediğimiz ve dünyadan uzakta oradan oraya sürüklendiğimiz gecelerdeki gibi. Bana Avcılar'ın yakında bir mahkeme düzenleyeceğini ve kanunlara harfiyen uyacaklarını anlattı.

Davalı taraf dinlenecekti önce.

Sonra Shazam'a da söz hakkı tanınacaktı.

Ve karar verilecekti.

Ama kararın çoktan verildiğini söyledi gözyaşları içinde. Kanunlar belliydi ve daima uygulanırlardı.

Bir Avcı bir şekilde bir çocuğun doğumuna müdahil olursa, o çocuk eski haline geri döndürülüyor, Avcı'nın bütün anıları elinden alınıyor ve annenin hafızası siliniyordu.

Bir Avcı zamanın akışını değiştirme yeteneğini kişisel çıkarları için kötüye kullanırsa, o Avcı yok ediliyordu.

Nokta! diye bağırdı Shazam ağlayarak.

Şimdiye kadar ne bir istisna yapıldığı görülmüştü ne de cezanın hafifletildiği.

Gerinip elimi ağrıyan karnıma bastırıyor ve kocaman bir şekerin, içindeki boşluğu doldurduğunu hayal ediyorum. Bunu daha önce de yaptım ve işe yaradı.

Sonra aklımı bölmelere ayırıyor ve amaca hizmet etmeyenlerden kurtuluyorum. Jada'ninkilerden değil, Dani'ninkilerden. Dani'nin ağlamaya ya da hırslanıp sağa sola saldırmaya can atan duyguları şimdilik beni hiçbir yere götürmez. Dolayısıyla bir kutuya atılıp rafa kaldırılmaları en hayırlısı olur.

Büyük bir soğukkanlılıkla Avcılar'ın iki yasasını gözden geçiriyorum.

Bir çocuğun doğumuna müdahaleyle ilgili olanı tartışmaya fazlasıyla açık bir kere. Özellikle de Y'rill'in benimle pay-

laştığı bilgilerin ışığında bununla ilgili en az yedi tane açık bulabilirim.

Zamanın akışını değiştirmekle ilgili olanıysa daha çetrefilli. O kanunu harfiyen bilmek isterdim.

Zamanı değiştirebilme gücüne sahip her varlık kâinata tamiri olmayan zararlar verebilir ve bu gücün kullanımının kanunlara tabi olmasını anlayabiliyorum.

Gelgelelim, ki bu gelgelelimler daima en büyük gücüm olmuştur, insan kanunlarında hafifletici sebepler daima göz önünde bulundurulur. Bir eylemin ardındaki niyet önemlidir ve ceza buna göre tayin edilir.

Shazam'ın suçu yüzünden alacağı cezayı hafifletmek için bunu öne süreceğim. O beni hayatın kendisinden bile daha çok seviyor. Bu da suç değil ya?

Bu tür sevgiler mucizenin ta kendisidir. Anne sevgisi ya da yakın dostların birbirine duyduğu sevgi saf ve koşulsuzdur.

Birden irkiliyorum ve pervane akımını iliklerime dek hissediyorum.

Ortamım değişti!

Kafesimin içinde bir ışık yandı ve uzun süre karanlığa bakan gözlerim başta ona alışamıyor. Onları defalarca kırıpıştırıp yeniden görebilmeyi bekliyorum.

Sonra yavaşça ışığın aslında kör edecek kadar kuvvetli değil, oldukça cılız olduğunu fark ediyorum. Gözlerim hafif bir aydınlığa bile duyarlı hale gelmiş.

“Ha siktir,” diye küfrediyorum.

Sorularımdan en azından biri cevaplandı.

Nerede olduğumu biliyorum.

Aklımdan geçirdiğim yüz kırk üç seçeneğin dördüncü en kötüsündeyim. Uzay boşluğunda asılı duran bir kafesteyim. Sınırsız evrende minicik bir noktayım.

Altımda parlak altın sarısı ve eflatun rengi bir gezegen parlıyor.

Üzerimde milyonlarca yıldız var.

Solumda, üç sütunlu bir nebula'nın kaleydoskopik lekesi.

Ve sağımda, birkaç ya da birkaç yüz kilometre ileride, uçsuz bucaksız bir evrenin içinde bir kafes daha duruyor.

Shazam o kafesin içinde ayakta dikiliyor. Parmaklıklara yapışmış, aramızdaki koca siyahlığın ötesinden, menekşe rengi, nemli gözleriyle bana bakıyor. O kadar yalnız ve çaresiz görünüyor ki kalbim sancıyor.

Ona sesleniyorum ama beni duyamıyor.

Seni görüyorum, Yi-yi, diyorum dudaklarımı abartılı bir şekilde açıp kapatarak.

İki büklüm olup gözyaşlarına boğulurken başını parmaklıklara çarpıyor.

Işıkları yaktılar ama hâlâ birbirimizle konuşamıyoruz. Kafeslerimiz bize oksijen sağlayan ve belli belirsiz ışıldayan kuvvet alanlarıyla çevrili.

Hakkımızda bir karar verene dek bizi yaşıyorlar.

Bizi orijinal formlarımızla uzay boşluğuna da atabilirler. Yakında unutulacak bir süper kahraman ve son cehennem kedisi olarak ölüp gideriz.

Karanlığın ötesinden canım Shaz'ıma bakarken, korku buzlu eliyle yüreğimi sıkıyor.

Ben, Mega, korkuyorum. Sevgi insana bunu yapıyor işte. Bütün açgözlülüğümüzle dünyadaki bütün zamanı istiyoruz. Yaşamı ve ölümü umursamaya başlıyoruz. Bir saat, bir gün, bir kahrolası ömür daha yaşamak için yüreğimiz titriyor. Benimki gibi bir sevgiye sonsuzluk bile yetmez çünkü.

Avcılar bizi hiçbir arkadaşımızın bulamayacağı bir yere hapsetti.

Tahminimce bizi zamanın akışından da çıkardılar.

Sonsuz, kozmik bir samanlıkta iki iğneyiz artık.

Beni sağ bırakırlarsa yalnızca Shazam'ı elimden almayacaklar. Birlikte yaşadığımız hayatımızın paha biçilmez anılarını da silecekler hafızamdan.

Shazam'ın var olduğunu bile hatırlamayacağım. Gümüşler'deki acı-tatlı maceralarımız, birbirimizi sevgimizle iyileştirdiğimiz tüm o yıllar kaybolacak.

Kaybettiklerimi bilmemek beni dayanılmaz bir ıstıraptan kurtaracak belki ama onlar benim duygularım, benim sevgim ve benim acılarım.

Kimse onları alamaz benden. Her bir yarayı, her bir kesiği ve yara izini hak ettim. Kanımın her dökülüğü beni bugün olduğum kadın yaptı.

Bir efsane oldum.

Boşuna mı? Asla!

Çünkü ben pes etmem.

Işıkları kapadılar.

Mahkeme başlamak üzere.

Ve tek bir şekilde sonuçlanacak: Shazam ve ben buradan birlikte gideceğiz.

Hızlanıyoruz ve hızı kontrol edebilenler hayatta kalacak

MAC

Toplantı odasına geri ışınladığımızda Lyryka'yı görmemek benim için güzel bir sürpriz oluyor.

Christan'a bakıyorum. "Şişesinde mi?"

Başını sallıyor ama hiç mutlu görünmüyor ve Lyryka'nın bir şekilde kalbini kazandığını fark ediyorum. Sadece onu korumaya söz verdiği için de değil üstelik. Yemin etmeden önce de onu koruyordu. Enteresan. Belki ileride Lyryka'nın tutukluluk süresini azaltabilirim ama şimdi ilgilenmem gereken başka sorunlar var.

"Ixcythe henüz benimle bağlantıya geçmedi," diyorum. "O, haber yollayana kadar babamla ilgili hiçbir şey yapamam." Bir iskemleyi ters çevirip oturuyor ve ayaklarımı öne uzatıyorum. İlk fırsatta dosyalarımın İksir'in yerini saptamaya çalışacağım, o ayrı.

Barrons'un kara gözleri parlıyor ama onun onayına ihtiyacım yok. Doğru kararı verdiğimi biliyorum. Kim olduğumu ve bu insanların benim için anlamını göz önünde bulundurduğumda verebileceğim tek kararı.

"Önce kimin peşinden gideceğimize karar vermeme imkân yok. Sean, Rae ve Dani arasında bir seçim yapamam, çünkü o zaman birinin hayatını diğerlerinininkinden önce tutmuş olurum. Dolayısıyla..." Cebimden dörde katlanmış iki kâğıt parçası çıkarıp onları Kat'le Ryodan'a uzatıyorum. "Bir kâğıt seçin ama şimdilik açmayın."

Ryodan başını yana yatırarak önceliği Kat'e veriyor. Kalan kâğıdı da o alıyor.

Cebimden bir bozuk para çıkarıyorum. "Size verdiğim kâğıtlarda *yazı* ve *tura* yazıyor. Önce kiminki gelirse onun istediği kişinin peşine düşeceğiz. Size sunabileceğim en adil çözüm bu." Bozuk parayı havaya fırlatıp yakalıyorum ve avcumu masaya yapıştırıyorum. "Tura. Kâğıtlarınızı açın."

Dediğimi yapıyorlar.

Kat derin bir nefes alıyor ve Ryodan, "Üzgünüm, Kat," diyor. "Dani'yi bulduğumuz gibi Sean'la Rae'nin peşine düşeceğiz."

Kat gri gözlerindeki hayal kırıklığına rağmen başını sallıyor. "Yapacak bir şey yok. Şansımız eşitti ve sen kazandın. Bunu iyi düşündün, Mac."

"Eee, plan ne?" diye soruyor Ryodan.

"Dani'ye odaklanıp yanına ısınlanmayı deneyeceğim."

"Ben de geliyorum," diyor Barrons.

"Hayır, yalnız gideceğim. Bir dalıp çıkacağım. Umarım Dani'yle dönerim. İlk denememde kimseyi yanımda götürmek istemiyorum. Bir BPÇ'ye ya da onun gibi bir şeye çarparsam..."

“Bana koymaz, idare ederim,” diye homurdanıyor Barrons ve Ryodan öfkeyle tıslıyor.

“Hayır,” diyorum kesin bir dille. “Ortamın havasını koklayana kadar kimseyi tehlikeye atmam. İkinizden birinin hizmet dışı kalması hiçbirimiz için iyi olmaz. Yardım gerekirse sizi almaya gelirim. Merak etmeyin, kendimi göstermeyeceğim. Dediğim gibi, yalnızca havayı koklayacağım.”

“Bu iş hoşuma gitmedi,” diye homurdanıyor Barrons.

“Seni anlıyorum. Bazen ben de senin kararlarından hoşlanmıyorum.”

Birbirimize meydan okuyan gözlerle bakıyoruz. Ama benim bir süre önce uzlaştığım gerçeği kabul ettiğini görebiliyorum. Bizi güçlü bir takım yapan özgürlüğümüze sahip çıkmalı ve bazen, aldığımız kararları yalnız başımıza uygulama serbestliğini birbirimize tanımalıyız.

Belli belirsiz gülümseyip gözlerimi kapıyorum ve Dani'ye dair bir anımı hatırlamaya çalışıyorum. Hepsi hafızamda birbirinden canlı olduğu için aralarında seçim yapmakta zorlanıyorum. Sonunda, içinde acı-tatlı durumlar barındıran bir tanesinde karar kılıyorum. Bana göre, Dani'nin gençliğinde maruz kaldığı dayanılmaz şiddetlerden birini ve coşkusunu en iyi yakalayan hatıralarımdan biri bu.

Barrons'un kitapçısındaki koltuğa yayılmışız. Dani'nin kısa tırnaklarına siyah oje sürüyorum. Ona yaptığım doğum günü pastasının çikolatası suratına bulaşmış. Onları işleten herkes öldüğü için sahipsiz kalan mağazalardan yürüttüğüm bir sürü hediye etrafında duruyor. Dancer'ın verdiği bileziği takmış ve sevinçten yanakları kızarmış. Saatlerdir afacan bir çocuk gibi gülümsüyor.

Benim ıslıl ıslıl parlayan, güçlü, güzel, yaralı ve ele avuca sığmaz Dani'm. Onu kardeşim gibi seviyorum.

Işın şiddet kısmı gecenin ilerleyen saatlerinde ortaya çıkıyor: Onun, kardeşimi yok etmek için bir silah olarak kullanıldığını öğreniyorum.

Başka bir günü hatırlıyorum. Su deposunun tepesinde oturuyoruz. Dani bu kez Jada. Soğuk ve sessiz. Ona ulaşma- ma izin vermiyor. Ona el yakacak kadar sıcak bir kahve fincanı veriyorum ve bazen onu bilerek kışkırttığımda yaptığı gibi yine oklarını çıkarıyor. Böyle zamanlarda ondan alabileceğim tek tepkinin bu olduğunu bildiğim için bilerek üstüne gidiyorum ve tartışıyoruz.

Ne olursa olsun çekip gitmiyor. Benimle kavga etmek için kalıyor ve bu bana yetiyor.

Bizim çok güçlü bir sevgi bağımız olduğunu biliyorum. İkimiz de onun uğruna ne kadar savaşırsak az.

Sonra manastırdaki o gece geliyor aklıma. Pelüş bir oyuncakçı kurtarmak için kendini yakmasına ramak kaldıktan sonra Ryodan'ın kollarında baygın görmüştüm onu. Üstü başı isten kararmıştı, yürek burkacak kadar genç ve savunmasız görünüyordu.

Çöpçü'nün bizi ameliyat etmek için masaya bağlayışı geliyor aklıma ister istemez.

Onun için kendi hayatımdan vazgeçebileceğimi fark ediyorum. Dani için yapmayacağım şey yok. Yeter ki o, düşlerinin peşinden koşsun. Hak ettiği gibi çok sevilsin.

Bu seferki ışınlanmam bambaşka hissettiriyor.

Ölüyorum. Dünyalar arasındaki bir yerde yaşama dönüyorum.

Ne bir hedefim ne de bir rotam var.

İncelip uzuyor ve uzamaya devam ediyorum.

Nerede bu kız?

Ya ben hangi cehennemdeyim?

İçine sızmanın mümkün olmadığı, fazlasıyla dirençli bir engele çarpıyorum.

Onu geçemesem de geri sekmiyorum.

Dani'nin yanına değil de yakınına ısınlanmayı deniyorum bu sefer.

Sonra birden oradayım. Kendimi gizliyorum ama nefes alamıyorum ve burası o kadar soğuk ki toplantı odasına geri dönmek için kendimi zor tutuyorum. Gitmeden önce hiç olmazsa nerede olduğumu anlamalıyım. Dani'yi böyle bir yerde aramak aklımızın ucundan geçmezdi zira.

İyi ki yalnız gelmek için direttim. Barrons'un öldükten sonra dirilmesi bir hafta ya da daha fazla sürebiliyor çünkü.

Sağıma soluma, yukarı ve aşağı bakıyorum. Sonra birden...

Kahretsin! Bu nasıl bir acı! Her bir hücrem ezilip parçalanıyor. Böyle bir soğuğun mümkün olabileceğini bile bilmezdim.

Nefes alamıyorum, nefes almıyorum!

Çılgınca debelenerek geri çekilmeye çalıştığımda acı beni bir kez daha ezip geçiyor. Yönümü tamamen şaşırp büyük bir hata yapıyorum. Tüm varlığımı bulduğum yere taşıyorum ve durum kontrolümden çıkıyor.

Görünmez bir şey bana çarpıyor ve ışık hızıyla geriye doğru savrulurken yıldızların yanından geçiyorum. Solucan deliği gibi bir şeye doğru yol alıyorum. Hâlâ nefes alamıyorum ve...

Dünyam kararıyor.

III. KISIM

Her etki bir tepki doğurur.

Dolayısıyla her eylemimizin dünyayı etkilemesi kaçınılmaz.

Özetle, yaptıklarımızın sonuçları var.

Ashford, Georgiada yaşarken, her cuma okuldan sonra kitapçıya uğrardım. Bölmeli pencerelerden eski, meşe parkelere güneş vururdu. Ve ben saatlerce orada, okuyacağım yeni kitaba karar vermeye çalışırdım.

Dükkanın duvarında beni deliye döndüren bir poster asılıydı. Ona bakıp *Biz fare miyiz, yoksa insan mı?* diye düşünürdüm alayla. Posterde yıldızlarla bezeli, siyah bir kapı vardı. Sizi altın tokmağını çalıp evrenin kıyısında durmaya davet ederdi. Üzerinde, T. S. Elliot'ın *J. Alfred Prufrock'ın Aşk Şarkısı* adlı şiiri vardı.

Cüret eder miyim hiç

Altüst etmeye evreni?

Tek bir dakikada bile

Yeniden gözden geçirilip değiştirilebilecek kararlar var zira.

Ondan nefret ederdim çünkü bana kararsızlığı ve huzursuzluğu çağırıyordu. Ben hayata balıklama dalıp onun üstesinden gelebilecek cesur bir kadındım.

Ama Şimdi anlıyorum. Çünkü ben de o tokmağa elimi
uzatmadan önce uzun uzun dűŐnűyorum ve bu beni bir fare
yapmıyor. Zamanla ve kaybettikleriyle sertleŐip akıllanan bir
kadın yapıyor.

Yaptıklarımızın sonuçları var.

Ve o sonuçlar en olmadık yer ve zamanlarda mutlaka ba-
Őımıza bela olur.

FAE KRALİÇESİ
MACKAYLA LANE-O'CONNOR'IN
GÜNLÜKLERİNDEN

PERİ RÜYASI

Rüyanda beni de gör

Ben bir karanlık yaratığıyım. Tıpkı âşığım gibi benim de büyük, siyah kanatlarım var. Gece semalarında birlikte uçup dünyamızı hayranlıkla izliyoruz.

Bir zamanlar altın sarısı ve parlaktık. İkimiz de. Onunki bir illüzyon, benimki içinde asla rahat etmediğim bir deriydi.

Beni o gün, o arka sokakta buldu. Pusuda bekleyen tehlikelerden habersiz, düşmanın dükkânına doğru koşturmaya hazırlanırken engel oldu bana.

Bana Fae'yi görmeyi öğretti. Onları yenmeyi öğretti. İçimdeki *Sinsar Dubh*'u keşfettiğimde onu kontrol etmek için birlikte büyü yaptık. O asla içinde kralın karanlık özünü ya da MacKayla Lane'i taşıyan bir varlık olmadı. İkisinin marifetli bir karışımıydı.

Hayatımın ilk yirmi iki yılını yaz, güneş ışığı, beyaz kumsallar, gökkuşakları ve elmas gibi pırıldayan, turkuaz rengi dalgalarla geçirdim.

Sonra ışığa neden bu kadar büyük bir aşkla taptığımı fark

ettim. Çünkü ben aslında ne olduğumun her zaman farkındaydım ve o kadından korkuyordum. O güçlü, tutkulu ve acımasızdı.

Karanlıktı.

O çıkageldiğinde, karanlık beni sarmalayan kuzguni kanatların kutsal ve ipeksi sessizliğiyle çöktü üzerime. Kafamın içindeki kuru gürültüyü susturdu, cafcacflı renklerimi soldurdu ve güzelliği yalnızca karanlıkta bulmaya başladım.

Gece gökyüzündeki yıldızlarda. Mavi kadife fonda parlayan dolunayda. Bir zamanlar, pembe ve sarı giyerdim. Şimdi beyaz, siyah ve kobalt mavisi en sevdiğim renkler.

Onun renkleri.

Cruce beni özgür bıraktı. Kız kardeşimin günlüğünden bir sayfa aldı ve şimdi bana Gece Kraliçem diyor.

Ermin pelerinine sarınıp gece yarısı krallığımızın sokaklarında gururla yürüyor ve yüzümü ayın yumuşak ışıltısına çeviriyorum.

Yanından geçtiğim Gölge Sarayı yaratıklarının güzelliği ve zarafeti her seferinde şaşırtıyor beni. Aşığımın parlak zekâsıyla yarattığı varlıkları bir sanat eserine bakar gibi huşuyla izliyorum. Sokaklar cümbüşçülerle dolu. Ara sıra çiftler sevişmek için kalabalıktan ayrılıyor. Bizim sarayımızdakiler soylarını devam ettirebiliyor. Cruce bir gün bizim de çocuklarımız olacağını söylüyor.

“MacKayla.”

Cruce’un melodik sesiyle omurgamda ürpertiler geziniyor. Yatakta yorulmak nedir bilmiyor ve diğer her şey gibi bana da takıntılı denebilecek bir şevkle odaklanıyor. Sarayı ve yaratıklarıyla meşgul olmadığında birlikte yoğun, yorucu, tutkulu, muhteşem saatler geçiriyoruz.

Sokağın aşağısından bana doğru yürürken kadınların

hayranlık ve erkeklerin kıskançlık dolu bakışlarını üzerinde topluyor. Ama hiçbiri ona meydan okumaya cüret edemez. Cruce kızdırılmaması gereken biri zira.

Gücüne yeni yeni alışan, genç bir kral olarak eskisi gibi muazzam ve tuhaf bir varlık değil. Cruce acımasız bir dünyada ölüme terk edilen, eski kral gibi olmak zorunda olmadığını söylüyor bana. İlk kralın orijinal biçimi Fae değildi; açgözlülüğü ve umursamazlığı sonucunda dev boyutlara erişti. Benim sevgilim hırslı ama aptal değil. Nerede durması gerektiğini çok iyi biliyor ve şu anda istediğimiz her şeye sahibiz. Birbirimize sahibiz.

Darroc da onunla ve daha sonra kız kardeşimle havuz başında ay banyosu yapıp laflayacağız. Tek pişmanlığım, annemle babamın ömrünün bizi yeniden birlikte görmeye yetmemesi. Ama düşmanımızın kurnaz ve sinsi büyülerini yüzünden onları geri getirmem imkânsız.

Yine de *Sinsar Dubh*'la hem Darroc'u hem de Alina'yı dirilttik ve dördümüz her geçen gün genişleyip daha da efsunlu bir hale gelen bu capcanlı ve heyecan verici krallığı birlikte yönetiyoruz. Ona doyamıyorum; beni her an şaşırtmayı başarıyor.

Burada hayal edebileceğimiz her şeye sahibiz ve...

Gözlerimi kaçırıyorum.

"Onun burada ne işi var?" diye soruyorum kralıma.

"Dünyamıza yeni yapacağımız eklemeleri konuştuk. Gücü geliyor ve heykeltıraşlıkta giderek ustalaşılıyor."

"Ondan hoşlanmıyorum. Onu neden yaptığını anlamıyorum."

"Hoşlanmıyorsan bakmazsın olur biter. Seni kaybeden adamı görmek hoşuma gidiyor. Seni asla hak etmeyen ve sana sürekli ihanet eden adamı."

Ama ben onu görmekten hoşlanmıyorum. Bana kendi aptallığımı ve onunlayken kaybettiklerimi hatırlatıyor. Cruce annemle babamı onun yüzünden geri getiremediğini söylüyor.

“Sonunda hakkından geldiğimizi unutma,” diyor Cruce karanlık bir gülümsemeyle. “O ve diğerleri ebedi bir Araf’ta, yaşamla ölüm arasında, aslında bir hiç olduklarını hatırlıyor her gün.”

Çünkü dünyayı ve Seelie’yi yok ettik ve kralın gücüyle galaksilerin ötesinde kendi yuvamızı kurduk.

Bazen hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğunu görüyorum rüyalarımnda.

Jericho Barrons.

Cruce’un bana tuzak kurduğunu haykırıyor. Dünyanın aslında yok olmadığını, âşığının gerçekleri çarpıtarak yazılı basını kandırdığını ve beni yalanlarla örülü bir ağa hapsedtiğini söylüyor. Bana ihanet etmediğini ve asla etmeyeceğini söylüyor. Annemle babamı öldürmemiş. Beni ölümün kıyısına kadar getirmemiş.

Hâlâ varım ve seni bekliyorum, diyor.

Ve Barrons diyor ki, ancak kafamı kumdan çıkarıp bu huzur ve şehvet dolu, ebedi gecenin yalnızca başkasının dokuduğu bir rüya olduğunu anlarsam kurtarabilirmiş beni. Aslında mutlu değilmişim. Cruce’un elinde oyuncak olduğum bir cehennemdeymişim.

Bir de bana sınır tanımayan ve bütün engelleri aşan bir aşktan bahsediyor. O iki kişinin genlerine, hamuruna kazınmış bir aşkmış bu. Her şeye rağmen ona güvenmek zorundaymışım. Beni sonsuza dek bekleyecekmiş.

Bana yolumu kaybettiğimi söylüyor. Cruce nasıl Lyryka’yı bir şişeye koyduysa ve yalnızca canı sıkıldığında ziyaret edi-

yorsa, beni de onun kontrolündeki bir gece yarısı uykusuna hapsetmiş. Bir gün benden de sıkılacakmış, çünkü sonsuza dek kral olmak için çırpınan bir prens başka hiçbir şeyle tatmin olamazmış.

Barrons'a göre, hayat yanımdan akıp geçiyor.

Ve sevdiklerim ölecek.

Eğer uyanmayı seçmezsem, var gücümle, bütün öfkem ve aşkımla gözlerimi açıp büyüü bozmak için savaşmazsam, cennet taklidi yapan bir cehennemde unutulup gideceğim. Rüyalar bunun yalnızca incecik bir dilimini oluşturacak ve gerisinde korkunç bir kayıtsızlık hali içinde başıboş sürükleneneğim.

Cruce sadece canı istediğinde yaşamama izin verecek.

Barrons onun er geç sıkılacağını söylüyor. O zaman bir daha asla rüya görmeyeceğim ve Cruce'un Barrons'u hapsettiğini iddia ettiği o Araf'ta asıl ben sıkışıp kalacağım.

Sonra Şış! diye fısıldayıp gitmeden önce parmağını dudaklarıma bastırıyor.

Yeniden buluşana dek bunu hatırla.

Barrons'un yalan söylediğini biliyorum. Ona inanmayı reddediyorum. Cruce'un eğlencesine yarattığı sahte Barrons'un yüzüne bakamamam o yüzden.

Yine de...

Barrons'un parmağı dudaklarımı mühürlüyor ve Cruce'a onunla ilgili tek kelime etmiyorum.

Bazı geceler Cruce gittikten sonra yatağımızda tek başıma yatarken hemen uykuya dalmıyorum.

O gecelerde uzaklardan gelen bir mırıltıya kulak veriyorum. Biri bir büyü yapıyor sanki. Bir rüyanın sonuna gizli bir zaman dilimi eklemek için uğraşıyor. Bana düşünmem için zaman kazandırmaya çalışıyor.

Ve ben o çalıntı zaman diliminde kendime bir soru soruyorum.

Ben bir gece yarısı krallığının yaşayan kraliçesi miyim?

Yoksa bir rüyanın içinde yavaşça ölüyor muyum?

LYRYKA

MACALLAN Özel Seri etiketini taşıyan yeni şişemin tabanına yayılıyorum. Sonuncu şişemden daha geniş ve dibindeki pis kokulu sıvı diğerininkinden daha az. Onunla ilgili tek şikâyetim (içinde olmam dışında!) Ölüm'ün berbat etiketleme tekniği. Okuduğunu anlamıyor olacak ki şişenin hem önüne hem de arkasına kocaman iki etiket yapıştırmış. Dışarıyı ancak şişenin dibinden ve ağzından görebiliyorum.

Ayaklarımı cama dayayıp ellerimi başımın arkasında kavuşturuyor ve ayak parmaklarımı oynatarak tepemdeki mantara bakıyorum.

Yine hapsedildim. Bu sefer de kraliçenin emriyle. Üstelik alçak bir raftayım. Ölüm içinde bulunduğum şişeden bağımsız olarak benim yerimin hep en üstte olduğunu anlamadı daha.

Şu Macallan denen şeyin kokusu ötekinden daha keskin ama bir yandan da merakımı cezbediyor. Başımı yana eğip bir fırt alıyorum.

Anında doğrulup boğulurcasına öksürmeye ve göğsümü yumruklamaya başlıyorum. Yeniden nefes alabildiğimde bir ejderha gibi ateş püskürmediğime şaşıyorum.

Ne yaktı be!

Yavaş ve hışırtılı nefesler arasında, zehir mi içtim diye merak ediyorum. Boğazımdaki yangının sönmesini beklerken öfkeden içim içimi yiyor.

Hayat bütün haşmetiyle akmaya devam ediyor.

Ölüm beni korumak için şövalye yemini etti! Artık istese de, istemese de bunu yapmak zorunda.

Bendeniz Lyryka'nın bir koruyucusu var.

Ne akıl almaz ve heyecanlı bir şey bu!

Sahneye çıkışımı gerçekleştirdiğimde kendimi kahramanların arasında ve birtakım destansı olayların ortasında buldum. Tam işler kızışmaya başladığında ve güçlerin birleştirilmesi elzem olduğunda ne yaptılar dersiniz?

Beni rafa kaldırdılar.

Ben hevesli bir okurum. Kurguda heyecanın dozunun giderek artması gerekir. Bana ihtiyaçları var.

Kimi kandırıyorum? Asıl benim onlara ihtiyacım var. Sayısız sorumun cevaplarını almam gerek.

Başım dönüyor ve tek nedeni içtiğim içki değil. Yanlarındayken akıl almaz şeyler öğrendim.

Orijinal Unseelie Sarayı yok olmuş ve haklarında hiçbir bilgim yok!

Ben Unseelie'nin hâlâ var olduğunu sanıyordum. Babamın söylediklerine bakılırsa onun peşindeydiler ve bu sebeple gizli kalmalıydık.

Ama Unseelie artık yok.

Üstelik yok olmalarının üzerinden bir hayli vakit geçmiş.

Babamı kovalayan da yok. Dolayısıyla beni de.

Öyleyse neden hâlâ özgür değilim?

Babam yeni bir Gölge Sarayı yarattı.

Bu gerçeği kabullenemiyorum. Bir sarayı, gerçek bir tebaası, bir krallığı ve bir hayatı olması beni hasta ediyor.

Sevgilileri de oluyordur mutlaka. Yiyip içiyor, sohbet ediyor ve birilerine dokunuyordur.

Bana kimse dokunmadı. (Ölüm'ün seks teklifimi reddetmesi sayılmaz.) Dokunulma arzusuyla yanıp tutuşuyorum. Babam da dokunmadı bana. Beni hapsettiği uzun yıllar boyunca ne bir kere sarıldı ne de başımı okşadı. Kitaplardaki babalar bu tür sevgi gösterilerini çocuklarından esirgemiyor.

Babam kralın gücünü elde etmeye çalışıyor. Ama güç onu seçmedi ve aklında başka iki isim var. Bu da beni rahatsız eden başka bir gerçek. Babam iddia ettiği kadar güçlü ve muhteşem bir Unseelie olsaydı, kralın gücü şimdiye kadar onu seçerdi.

Ne de olsa üç kişiden yalnızca o safkan bir Gölge Sarayı prensi.

Üstelik yeni dostlarımın arkadaşlarını kaçırmış.

Biri de kendi çocuğu.

Bir insandan olma kızı.

Bir melez.

Beni hasta eden bir gerçek daha.

Babam yeni kızını yeni Gölge Sarayı'nda yaşamaya götürdü herhalde. Saraylılarının yanında özgürce yaşayacak, yiyip içecek ve istediğine dokunacak. Büyüdüğünde sevgilileri de olacak.

Benim, varlığını bile bilmediğim bir sarayda yaşayacak.

Hiç görmediğim bir krallıkta.

Yeni dostlarım babama güvenmiyor ve ölmesini istiyor.

Ben de güvenmiyorum ona.

Kütüphanede Cruce adındaki Unseelie prensiyle ilgili tek bir kitap yok. Bütün üst ve alt raflara baktım. Birkaç kez sebebini sorduğumda beni sitemkâr bakışlarla süzüp büyük kahramanlıklarının kayda geçmemesini her zaman saklanmak zorunda kalmasına bağladı. Beni farklı hapishanelerde aynı kaderi paylaştığımıza inandırdı.

Yalan üzerine yalan attı.

Periler diyarı ve ölümlülerin krallığında basının kontrolünü elinde tutan, dünyanın hâkimi oluyor. Bence babam ondan bahseden her türlü yazılı kaydı ben gerçekte kim olduğumu anlamayayım diye yok etti.

Bana emirler yağdıran, ne yapıp yapamayacağımı söyleyen ve gerçek formumu o da dahil herkesten gizlemem için tehditler savuran o bencil tiran arkamdan ne işler çeviriyormuş meğer. Başından beri beni bırakmaya niyeti yokmuş.

Kütüphane'de babamla ilgili tek bir kitap olmamasının yanı sıra bir süredir yeni gelişmelerden de uzakmışım. 'Aoibheal'in gücünü ölümlü bir kraliçeye aktardığını bilmiyordum. Melez prenslerden haberdar değildim. Babam olan biteni öğrenmemi istemedi. Belki de ulakların yeni ciltler getirmesini bile yasakladı. Ya da onları öldürdü. Belki de gerçek Kütüphane'nin kapısı kitap yığınlarıyla dolu. Nereden bilecektim ki?

Fae Kraliçesi ne demişti?

Bu kız Cruce'un casusu. Onu bize karşı silah olarak kullanacak. Cruce sadece kendini önemser. Kızıyla işi bittiğinde onu da bir köşeye fırlatacak.

Yerden kalkıp bir ayna çağırıyor ve onu şişenin içine asıyorum.

Cazibe büyüünden kurtularak gerçek formuma büründüğümde rahat bir nefes alıyorum.

Gülümseyerek sağa sola dönüyorum.

Sonra kıpırdamadan durup aynadaki yansımamla göz göze geliyorum ve vadesi çoktan dolan gerçeklerle yüzleşiyorum.

CRUCE

“G el, evlat.” Cruce kanepeye vurarak Rae’yi yanına çağırđı.

“Babama ne yaptın?” diye sordu küçük kız. Olduğu yerde kalıp kollarını göğsünde kavuşturdu, çenesini sıktı ve onu temkinli gözlerle süzdü.

“Baban değıl o,” dedi Cruce. “Rüyalarına giren bendim. Sean safkan bir Fae bile değıl.”

“Ben de değılim,” dedi çocuk ondan beklenmeyecek bir olgunlukla.

Cruce gülümsedi. “Henüz kanatların çıkmasa da ne olduğunu biliyorsun.”

“Spyrssidhe söyledi. Kokumu seviyorlar.”

“Annenle konuştun mu bunu?”

Rae başını iki yana salladı.

“Hayır. Zaten üzülüyor. Büyüyene kadar beklemek istedim.”

“Artık endişe etmesi için bir sebep kalmadı. Bundan sonra benimle yaşayacaksın.”

“Neden?”

“Birinin sana Fae olmayı öğretmesi gerek. Annen yapamaz.”

“Neden? Fae hakkında çok şey biliyor. Manastırın kuruluş amacı o.”

“Annen sana benim öğretebileceklerimi öğretemez. Benim göstereceğim mucizeleri gösteremez. Krallığımızı görmek ister misin?”

“Bu benim krallığım değil. Ben orada yaşıyorum.” Tavanı işaret etti. “Annem ve babamla.”

“Senin baban benim!” diye gürledi Cruce.

Çocuk bir of çekip ona ateş püsküren gözlerle baktı. “Hayır! Babamı geri istiyorum. Sen babam değilsin. Babamın canını yakarsan ben de seninkini yakarım.”

Cruce bir an sessiz kalarak karşısındaki vahşi yaratığa baktı. Eski kral, çocukların tam bir baş belası olduğunu söylemişti bir keresinde. Gerçekten öyle miydi? Bu çocuğun ondan değil de Seand’ın olması mümkün müydü?

Ama tıpkı Lyryka’da olduğu gibi, onda da kendi özünü hissediyordu. Bu, onun kızıydı. Üstelik Lyryka’nın aksine, Rae bir gün bütün Unseelie soyluları kadar muhteşem görünecekti. Bir melez olmasına karşın safkan bir Fae’nin gücüyle zonkluyordu. Cruce onun ne gibi yetenekleri olduğunu öğrenmeye can atıyordu.

Belki de bir Fae ile damarlarında kralın değerli kanını taşıyan bir sidhe-kâhinin birleşimi iki Unseelie’nin karışımından daha etkileyici bir sonuç doğurmuştu.

Eğer bu doğruysa ellerinde yağmalayabilecekleri koca bir manastır vardı. Gölge Sarayı onlarla çiftleşerek güçlerine yeni

beceriler ekleyebilirdi. "Babanın neden ben değil de Sean olduğunu düşünüyorsun?"

"O beni seviyor," dedi Rae. "Sen yalnızca kendini seviyorsun."

Cruce başını arkaya atıp güldü. "Ah, birlikte çok eğleneceğiz. Masdann," diye mırıldandı sonra.

Prens ânında yanında bitti.

"Küçük prensesi uyut," dedi Cruce. "Onunla yeniden konuşmak istediğimde uyandırırısın."

"Hayır!" diye bağırdı Rae. "Uyumak istemiyorum! Bırakın beni, eve gideceğim! Annemi istiyorum! Babamı istiyorum!"

"Emredersiniz, kralım," dedi Masdann. Çocuk kanepede derin bir uykuya yatırıldıktan sonra Masdann onun kökleriyle ilgili inançlarını yeniden şekillendirecekti.

Cruce, Rae'yi memnuniyetle süzdü.

"Onu yeniden programlaman ne kadar sürer?"

"Güçlü inançlarını değiştirmemi istiyorsunuz. Bunun için rüyalarında belirli aralıklarla bazı travmatik süreçlerden geçmesi gerekecek."

Rae her Unseelie gibi sevimliydi ve Cruce, MacKayla'nın ona sahip olmaktan hoşlanacağını düşünüyordu. Bir sidhe-kâhinle çiftleşmek böyle çocuklar yaratıyorsa, müstakbel eski kraliçeyle çiftleşmek koca bir ahır dolusu asil müttefik yaratabilirdi.

"Çocuğu MacKayla'nın annesi, benim babası olduğuma inandır."

Rae'nin yanında oturan Masdann başını yana eğdi. "Rüyada bize katılmak ister misiniz?"

Cruce başını iki yana salladı. Öbür kızıyla ilgilenmesi gerekiyordu. Daha dişli olanıyla.

Lyryka.

Milyonlarca yıl önce Cruce henüz gencecik bir prensken ve kral başka işlerle meşgulken, Seelie Kraliçesi, Unseelie'nin varlığından haberdar bile olmadan önce, Cruce onunkinin içinde kendi sarayını yaratma girişiminde bulunmuştu.

Seelie'nin aksine, Unseelie'nin yavrulayabileceğini düşünmüştü, çünkü onların ölümsüzlüğü bambaşka kaynaklara dayanıyordu. Unseelie, Yaşam İksiri'ni içmemişti. Öyleyse çoğalmamaları için de bir neden yoktu. Bir avuç Seelie hâlâ doğurgandı ama geçen her yüzyılla birlikte daha az çocuk dünyaya geliyordu.

Cruce teorisini test etmek ve Işık Sarayı'nın içine sızmak için kralın kütüphanesinden bulduğu büyüler ve malzemelerle bir Seelie prensini kaçırdı. Onun cazibe büyüsünü giyinecek toy ve tecrübesiz Yaz Prensesi'ni baştan çıkardı.

V'lane, Cruce'un rolüne büründüğü ilk Işık Sarayı prensi değildi ve sonuncusu da olmayacaktı.

Prenses, bebek beklediğini fark ettiğinde, bu müjdeli haberi kraliçeyle paylaşmak için sabırsızlandı. Bir milenyumluk kısırlıktan sonra bir kraliyet bebeği doğacaktı.

Ama Cruce, prensesi doğmamış çocuğun güvenliğini bahane ederek gebeliğini gizlemeye ikna etti. Birlikte kaçmayı, prensesin bebeğini gizli bir yerde doğurmasını ve sonra onu alıp bütün sarayın karşısına çıkmayı önerdi.

Böylece prensesi uzak bir adaya götürdü ve kızları doğana dek yanında kaldı.

Lyryka'nın doğduğu gün, Cruce'un en mutlu günü olmadı.

Çocuğunun esmer olmasını hayal ettiği için solgun Kış'ı değil de esmer Yaz'ı baştan çıkarmıştı. Hatta belki sıra dışı gözlere ve Seelie arasında daha önce görülmemiş yeteneklere sahip olurdu. Bütün bu farklılıklar Fae'nin devam eden evri-

mi ve çoğalıp çeşitlenen güçleriyle açıklanabilirdi nasıl olsa.

Seelie içlerinde başka tür bir Fae büyüdüğünden habersiz, hayatlarına devam edecekti. Bir kırk iki bin yıl daha Gölge Sarayı'nı keşfetmeyeceklerdi.

Çocuk kesinlikle bir Fae olacağı için kraliçe yeni prens ya da prensesi memnuniyetle karşılayacaktı. Cruce orada geçirdiği süre içinde Işık Sarayı'nı iyi tanımıştı. Akılları hayal gücünden ve bedenleri tutkudan yoksundu. Açıklayamadıkları bir durumla karşılaştıklarında mükemmel sandıkları gerçeklik algılarını destekleyecek ilk yalana kanmaya hazırlardı.

Özetle Seelie kendilerini aldatılamayacak kadar üstün bir ırk olarak görüyordu. Cruce bu egoistçe zafiyetten pek güzel faydalanarak onları yalanlarla beslemiş ve gelecekteki yalanları için sağlam bir zemin oluşturmuştu.

Çeşit bolluğu açısından birçok Seelie dişisini gebe bırakma fikriyle oyalanmıştı uzun süre. En şüphe çekecek yavrularını bile onlara kabul ettirip Işık Sarayı'nın saf kanını tohumlarıyla sulandıracak ve dört kraliyet evi aracılığıyla onları yönetecekti.

Gelgelelim bir Işık Sarayı Fae'siyle birlikteliği hiç de umduğu gibi sonuçlanmadı.

Evren birleşmelerini lanetlemiş gibi çocuğu Cruce'un bir daha asla böyle bir işe kalkışmayacağı şekilde işaretlemişti. Onun ve sarayının varlığına büyük bir hakaretti adeta.

Cruce o gün başka bir teorisini denedi. Bir Seelie, Unseelie hapisanesinin buzuna gömülürse er geç ölürdü mutlaka. Varlığı Gölge Krallığı'nın zıt doğasıyla çatışarak son bulurdu.

Prensesin gördüklerinden sonra yaşamasına izin veremezdi.

En azından bu test başarılı oldu ve Fae'nin yalnızca üç silahtan biriyle (üçüncüyü sadece o ve kral biliyordu) öldü-

rülebileceği bir dünyada Cruce, kralın bile haberdar olmadığı dördüncü bir silah keşfetti. Zaman içinde o silahı düşmanları üzerinde defalarca kullandı ve son olarak eski Kraliçe Aoibheal/Zara'yı hedef aldı.

Prenses hâlâ böyle bir bebek doğurmasının şokunu atlata-mamış, Cruce'a beddualar edip onu kraliçeye şikâyet etmekle tehdit ederken Cruce onu bir tabuta hapsetti ve buzun altına gömdü. Prenses sadece birkaç ay dayanabildi ve sonra savaş-maktan vazgeçti.

Cruce, prensesi tabuta koyduktan sonra bebeği uzun uzun seyretmiş ve sonra annesini buzda açtığı derin yarığa fırlat-mıştı.

Canını almakla ona iyilik etmişti.

Çocuğu bir süre daha seyretmiş ve bu deneyin tamamen boşa zaman kaybı olmadığına karar vermişti. Onda kendi özünü hissedebiliyordu. Belki onu sadık bir müttefikine dönüştürebilirdi.

Kızının bütün dünyası olacaktı. Kızı onu sevecek ve ona itaat edecekti. Ve uzak bir gelecekte, bir gün, Cruce ona bir iyilik daha edecekti. Böyle bir çocuk hayattan daha fazlasını beklememeliydi zaten.

Cruce bir ölümsüz olmasına rağmen geleceğe dair sayısız planı vardı ve zamanını boşa harcamaktan nefret ederdi. Kralın kütüphanesinde eski parşömenleri inceleyip kadim büyülerin izini sürmek saatlerine mal oluyordu. Güç ve bilgi bakımından kralla denk olmaya da kararlıydı.

Çocuk yakında o karmaşık koleksiyonu düzenleyebilecek kadar büyüyecekti. Gerekli bilgileri babasına o sağlarsa, Cruce dikkatini başka işlere verebilirdi. Her şeyin rastgele bir köşeye fırlatıldığı kütüphanede insanın aradığını bulması çok zordu. Üstelik çoğu şey görüldüğü gibi de değildi.

Kızı orayı düzenleyecekti. Bunun için sonsuz zamanı olacaktı.

Cruce ona iyi kötü bir hayat sunacaktı. Ve bir gün onu şişesinden son kez çıkaracaktı. O gün gelmişti.

Lyryka'yı evine getirecekti.

IXCYTHE

Ixcythe, Yaz Krallığı'nın günlük güneşlik sarayında belirdiğinde yüzüne vuran keskin ışıkla gözlerini kısıtı.

Buradan tiksiniyordu.

Aşırı sıcaktı ve ılık gözlerini acıtıyordu. Elbisesinin şıpr şıpr erimesi de iyice sinirini bozuyordu.

Yaz'ın balo salonuna ısınlanmıştı. Kabartmalı sütunlardan rengârenk ipekler sarkıyor ve odanın çevresini saran, en az yedi tane, kocaman ve üç katlı süs havuzu zaten rutubetli ortamı iyice yapış yapış yapıyordu.

Küçümseyen bakışlarla süzdü etrafı. Özündeki sıcaklığı ayarlayarak en azından elbisesinden süzülen suları durdurdu. Balo salonu danslara, ziyafetlere ve her türlü eğlenceye ev sahipliği yapıyordu. Ne saçmalık! Yaz'ın Yüce Divan'da uzun zamandır bir koltuğu olmamasına şaşmamak lazımdı. Sarayı

basit ve zayıftı. Ve kendisi de ölümlülerin tanrısı Dionysos kadar kepezeydi!

Ne var ki sarayın duvarları ardından gelen gürültüyü duymak onu memnun etti. Yaz sarayı da savaşa tutuşmuştu. Severina sarayını saraylıların gazabından korumayı başarmasına rağmen karmaşık ses kısma sanatında ustalaşamamıştı.

Ixcythe öne eğilip elini arkaya attı ve buzlu hançerlerini çekti. “Beni ayağına çağırmaya nasıl cüret edersin?” diye tısladı.

Severina uzun balo salonunun karşısından onu kayıtsız bakışlarla süzdü. “Azar, kraliçeye açık verdiğini söyledi. İnsan taht hırsızı, ölümsüzlüğümüzü kaybettiğimizi öğrenmiş.”

“Zaten öğrenecekti,” diye hırladı Ixcythe. “An meselesi.”

“Katılıyorum,” dedi Severina onu şaşırtarak. “Ayrıca daha acil sorunlarımız var.”

Ixcythe, Azar’ın geleceğini bir dakika önceden sezip gardını aldı. Bütün sinir uçları aşırı derecede hassaslaşmıştı sanki. Varlığının her bir atomunu ayrı ayrı hissediyordu. Duygularla bezeli, ölümlü bir yaşam ihtimali soğuk tenini hiç durmadan yayılım ateşine tutuyordu.

Zehirlenen insanı Periler Diyarı’nın, kimsenin ışınlanamayacağı bir kesirinde saklarken, sahte kraliçenin hayvanının ona büyü yaptığını fark etmişti. Ölümlü adamı ölüme bir nefes daha yaklaştıramıyordu. Şu hayvan hem zeki hem de faydalı biriydi. İnsanda onun kokusunu alabiliyordu.

Ixcythe hayvanın yaptığı büyüye aşina değildi. Saatlerce uğraşarak onu bozmaya çalışmış ama başaramamıştı. Bu arada, hayvana sahip olma isteği daha da artmıştı. İnsana yaptığı büyü ne menem bir şeyse, Ixcythe ona el bile süremiyordu. Bütün vücudu görünmez, lastik bir engelle çevriliydi sanki.

Zehirden etkilenmediği için Ixcythe ona daha fazla zarar veremiyordu. Her denemesi büyük bir direniş ve yenilgiyle sonuçlanıyordu.

“Beni sen mi çağırdın?” diye sordu Azar, Ixcythe’a bakarak.

“Hayır, ben çağırdım,” dedi Severina sertçe. “Aramızda planlar yapan ve geleceğimizi düşünen tek kişi o değil.”

Azar’ın bakışları Yaz’a kaydı. “Bizi buraya neden getirdin?”

Prensesin dudakları zaferle kıvrıldı. “Çünkü sizin beceremediğinizi ben yaptım. Yaşam İksiri’ni buldum.”

Ixcythe gözlerini kısıp sırtını dikleştirdi ve hançerlerini geri çekti. “İksir’i mi içtin? Ne cüretle?” Yaz aptalın tekiydi ama iki soyluyu birden üzerine sıçratmayı göze alır mıydı?

“Ağzıma bile sürmedim!” diye bağırdı Severina. “Onu buraya getirdiğim gibi sizi çağırdım.”

“Nerede buldun?” diye sordu Azar kuşkuyla.

“Kraliçenin sarayında, odasının parkelerinin altında.”

“Ben sarayı birbirine kattım,” diye gürlledi Ixcythe. “Parkelerin altında şişe filan yoktu.”

“Son günlerde aklın başında değil. Gözden kaçırdın herhalde. Bir moloz yığınının altındaydı.”

Azar gözlerinde çakan hayret kıvılcımlarıyla baktı Yaz’a. “İksir’i neden içmedin?”

“Şimdi nerede?” diye sordu Ixcythe buz gibi bir sesle.

Severina elbisesinin kıvrımları arasından şişeyi çıkardı. “İlk kraliçemiz bütün Tuatha De Danann’ın ona bir kez daha ihtiyaç duyabileceğini hesaba katmamış.” Şişeyi görmeleri için havaya kaldırırken ışıklı gözleri fırtına bulutlarıyla karardı. “İçinde bir damla kalmış. Sadece birimize yeter.”

Ixcythe kaskatı kesildi.

Odanın karşısındaki Azar da şimdi bir heykelden farksızdı.

Ixcythe ikisinin de Severina'ya saldırıp o tek damlayı içmeyi ve davalarına ihanet etmeyi gözden geçirdiğini biliyordu.

Bu tek an kaderlerini belirleyecekti.

Ve Ixcythe ikisinin de aynı tereddütle duraksadığını biliyordu. Severina'yı durduran da bu olmuştu.

Ixcythe onu içip sonsuza dek ölümsüz bir saraya hükmedebilseydi hiç düşünmeden yapardı bunu.

Ama birkaç yüzyıl içinde bütün Fae ölecekti.

Yöneteceği bir saray kalmayacaktı.

Varlığının bir aynası, bir yansıması kalmayacaktı.

Bir dağın karanlık kalbine hapsolmuş gibi yapayalnız kalacaktı.

Severina başını yana eğdi. Altın sarısı gözleri alayla parladı. "Haklısın, Ixcythe. Bizler yalnızlıktan nefret ederiz."

Az bile söylemişti. Uzun süren bir yalnızlık bir Fae için ölüm demekti. Türdaşları tarafından görülmedikleri sürece solup saydamlaşacak ve aradan geçen her yüzyılda biraz daha delirip tozları rüzgârda savrulana dek işkence çekeceklerdi. Ölümlüler bir zamanlar, bir şeyin gerçekten var olması için insanların ona inanması gerektiğini düşünen ve aldığı alkışlar sayesinde hayatta kalan bir Fae'nin öyküsünü yazmıştı. İçinde kısmen doğruluk payı vardı. Tarih boyunca yalnızlık bir ceza yöntemi olarak kullanılmıştı.

Bir Fae'nin yalnızlıktan ölmesi asırlar sürerdi ve bu zamanın büyük bir kısmını aklını kaçırmış bir zavallı olarak geçirirdi.

Ixcythe geçmişi hatırlayarak ürperdi. Kraliçe bu cezayı her uygulayışında saraylıları kaderlerinin onun iki dudağının arasında olduğunu hatırlardı. Onu kızdırdıklarında ya yavaş bir ölüme terk edilir ya da birkaç yüzyıl boyunca işkence görürlerdi. Ixcythe ve bütün Fae bir seçim yapmak zorunda kalsa,

mızrak ya da kılıçla ölmeyi yavaşça delirmeye bin kere yeğlerdi.

“Belki İksir’i inceleyip yeniden yaratmayı deneyebiliriz,” diye önerdi Azar.

Ixcythe güldü. “Kim olduğumuzu unuttun mu? Bu tür çalışmaları yıllar önce yasakladık.”

“İnsanları kaçırıp bu işi onlara yaptırırız,” diye atıldı Severina hevesle.

Ixcythe bu aptalca fikri başını iki yana sallayarak reddetti. “Onlar o teknolojik seviyeye ulaşana kadar hepimiz ölürüz. İksir’i yaratan türle kıyaslandığında, insanlar hâlâ karanlık çağlarda sayılır. Çağının ilerisinde bir toplumdan ve on binlerce yıllık bir bilimsel gelişimin sonucundan söz ediyoruz.”

Severina ikna olmamıştı; inatla üsteliyordu. “Onu çaldığımız türün hâlâ o gezegende yaşadığı söyleniyor. Onları ziyaret edelim. Bu sefer yanımıza bir sürü şişe alalım. Üçümüzden biri daha güçlü. Başarmaya daha kararlı ve acımasız. Doğuştan bir lider.”

Ixcythe tek kaşını kaldırıp alayla baktı ona. “Kendini çok beğeniyorsun bakıyorum.”

“Sana bayılmadığımı bir sır değil, Ixcythe. Ama birtakım özelliklerini göz ardı edemem. Senden bahsediyordum. Eğer birimizin İksir’in son damlasını içip daha fazlasını getirmek için o dünyaya gitmesi gerekiyorsa, bu sensin.”

Severina onu boşuna övmezdi. Ixcythe, Yaz’ın bir dümen çevirdiğine emindi. Fae’nin dostu düşmandan ayıramadıkları ilk bocalama yıllarında Yaz Prensesi, Unutma Kazanı’ndan her içişinde Kış Fae’sini avlamıştı.

“Ben zayıf ve güçlü taraflarımı çok iyi biliyorum,” dedi Severina. “Senin kadar kararlı ve hedef odaklı değilim. Azar güçlü ama sen en kurnazımızsın. Türümüzün ölümsüzlüğünü devam ettirecek biri varsa o da sensin, Ixcythe.”

“Ölümsüz olduğumda sizi de kurtaracağıma eminsin yani?”

“Hiçbirimiz ebediyeti yalnız geçirmek istemeyiz,” diye hatırlattı Severina. “Ben tüm Fae için ölümsüzlüğün peşindeyim. Senin de öyle olduğuna inanıyorum. Başarmak için tek şansımız sensin. Bütün gücümle sana destek olmaya çalışacağım. Onun için İksir’in son değerli damlasını sana veriyorum.”

Ixcythe eteklerini topladı ve balo salonunun karşısına doğru yürüdü. Severina’nın yanına Azar’la aynı anda vardılar.

Azar ona bakıp gözlerini kıstı. *Dikkatli ol, Ix*, diye konuştu sessizce, Ixcythe’in kafasının içinde. *Sev dostun değil.*

Ixcythe başını eğdi ve Severina’nın elindeki şişeyi kapdı. Onu evirip çevirerek dikkatle incelemeye başladı.

Mücevher kakmalı şişeyi kraliçenin (özellikle, yakın zamanda insanlara sevgisini açıkça belli eden Aoibheal’in) şu veya bu ölümlüye Yaşam İksiri armağan ettiği ender durumlardan hatırlıyordu.

Bu kesinlikle o şişeydi.

Ya da zekice yapılmış bir taklidiydi.

Ve Severina zekâsıyla tanınan biri değildi.

Şişenin dibinde minicik bir damla yuvarlanıyordu. Severina haklıydı; ancak birine yeterdi.

“Yapacak mısınız?” diye üsteledi Severina. “Son damlayı içip bize daha fazla İksir bulacak mısınız? Soyumuzu kurtaracak mısınız?”

Ixcythe şişeyi elbisesinin kıvrımları arasına gizledi. “Hakkımda yanılmıyorsun, Severina,” dedi.

Severina umutla başını salladı. “Tespitlerimin doğru olduğunu biliyordum. İç, haydi. Beraber ölümsüzlüğünü kutlayalım.”

“Sizden daha kurnazım.”

“Öylesin tabii. İksir’i iç de bize moral olsun. Yakında elde edeceklerimize bakıp mutlu olalım.”

“Hayır,” diye mırıldandı Ixcythe zalim bir gülümsemeyle. “Çünkü Yaşam İksiri’nin son damlasıyla ne yapacağıma dair daha iyi bir fikrim var.”

Azar’ın güz rengi gözleri parladı. “Tahmin etmeliydim.”

Ixcythe ona gülümseyerek karşılık verdi. Bir zamanlar aralarında aşktan daha fazlası vardı. Birbirlerinin cümlelerini bitirirler, düşüncelerini tamamlarlardı. “Benim gücüm kraliçeninkiyle kıyaslanmaz bile. O, dünyaları ışınlatabiliyor. Eskiden zamanı bile ışınlatabiliyordu. O, bir şişe yeni İksir’e benden daha kolay ulaşır.”

“Ama yeterli motivasyonu yok,” diye mırıldandı Azar.

Ixcythe başını salladı. “O yanlış bir türü koruma arzusuyla yanıp tutuşan ve insan duygularıyla donatılmış bir ölümlü. Bizi anlayamaz. Olduğumuz gibi kalmak istememize anlam veremez.”

Azar usulca güldü. “Son damlayı ona vereceğiz ki duygularından arınsın ve ruhu paramparça olsun.”

“Onu kendimize benzeteceğiz, hepsi bu. Bizi halkı bilecek. Bizi kurtarmak için mücadele edecek.”

“Berbat bir fikir,” diye tısladı Severina. “Bunca zahmete değer mi? Son damlayı iç ve bizi sen kurtar!”

“Bana güvendiğin için teşekkür ederim. Ama ben de güçlerimi ve zayıflıklarımı iyi biliyorum. Başaramayabilirim. Fakat kraliçe başaracak.”

“Ama duygularının kaybolması uzun sürer.”

“O kadar da değil,” dedi Azar. “Biz daha uzun dayanacağız. Otuz, kırk yıl içinde insanlıktan çıkacak ve yalnız yaşama düşüncesini bizim kadar dayanılmaz bulacak. Yeniden

ölümsüz olduğumuzda ondan kurtulup tahtı ele geçirmenin bir yolunu bulacağız.”

“Hayatımda daha aptalca bir fikir duymadım!” diye bağırdı Severina. “Ters gidebilecek o kadar çok şey var ki. İksir’i ben buldum. Onunla ne yapacağımıza karar vermek benim hakkım.”

Ixcythe ona soğuk bir bakış fırlattı. “Ama İksir bende.” Yaz’ı meydan okurcasına tepeden tırnağa süzdü. “Onu benden almaya çalışacak kadar aptal mısın yoksa?”

Azar bir kraliyet muhafızı edasıyla Ixcythe’in önüne geçip bacaklarını açtı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Karşında ikimizi birden bulursun, Severina.”

“Yanlış yapıyorsunuz. Sizi uyarıyorum, bu hatanın bedelini hepimiz ödeyeceğiz. Planınız fiyaskoyla sonuçlanacak.”

Severina onlara ateş püsküren gözlerle baktıktan sonra oradan kayboldu.

Azar gülümseyerek Ixcythe’in elini tuttu. “Ona ihtiyacımız yok. Biz daima birbirimize yettik, Ix. İkimiz Fae’nin geleceğini garanti altına alacağız ve...” İmalı bir tavırla sustu. Ona hayranlıkla ve gizlemeye gerek görmediği bir şehvetle baktı.

Ixcythe elini çekti. “Bir daha izin almadan bana dokunma. Böyle sululuklardan nefret ettiğimi bilirsin. Hem bırak beni de, şu taht hırsızını nasıl ayartacağımızı planlayalım.”

Deja vu, daha önce bu zamanda bulundum

MAC

“**D**ani hangi cehennemde?” diye tıslıyor Ryodan, gözlerini açar açmaz. Yumruklarını sıkmış, tepemde dikiliyor ve gümüş gözlerinde buz gibi bir ifade var. “Onu neden getirmedin? Yaralı mı? Tehlikede mi? Cevap ver! Nerede bu kız?”

Barrons yanıma çömelmiş, bana bakıyor. “İzin ver de kendine gelsin,” diye homurdanıyor.

Ryodan ona öfkeli bir bakış fırlatıyor. “Beş dakika bekledim ya? Gözlerini açtı ve konuşabiliyor.”

Ryodan’a bakakalıyorum çünkü şimdiye kadar, ne bu kadar çok soru sorduğuna tanık oldum ne de duygularını bu kadar açık yaşadığına. Çenesinde tam üç tane kas seğiriyor. Dani’nin kaybolmasının üzerinden *haftalar* geçtiğini fark ediyorum ve Ryodan öfkesini kimden çıkaracağını bilemiyor.

Ortada saldırılabileceği bir düşman ya da yıkılabileceği kale duvarları yok. Dolayısıyla içi içini yiyor. Barrons da ondan çok farklı davranmazdı. Burada yokken ne çok şey kaçırmışım.

Dani'nin bu soğuk ve zeki adamla ilişkisine dair neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Ondan en ufak bir detay alamadım ve meraktayım doğrusu. Üniversitedeki kızım evden kaçıp evlenmiş gibi hissediyorum. Kendimi umutsuzca o tabloya eklemeye çalışıyorum.

Ryodan'ın aşkını Barrons'unkine benzetiyorum. Dani'ye güçlü ve haşin bir sadakatle bağlı. Güzel. Çünkü onu nasıl kurtaracağımı bilmiyorum ve hayatı boyunca elinden bir deste as eksik olmayan bu adamın şimdi de oyunu lehimize çevirecek kartları olduğunu ummak istiyorum.

Homurdanarak doğruluyorum ama henüz ayağa kalkabilecek kadar toparlanmadım. Zayıf ve titrek bir haldeyim. Yüzümü yoklamak için elimi kaldırırken, "Ne kadar baygın kaldım?" diye soruyorum. Solucan deliğine yuvarlandığımda beynimin kafatasıma çarpıp çırpılmış yumurta kıvamına geldiğine emindim. Kemiklerim de kırılmıştı şüphesiz. Ama yüzüme dokunduğumda her nasılsa sağlam kaldığını fark ediyorum. Ne yazık ki midem için aynısını söyleyemeyeceğim. Durmadan takla atmaktan içim dışıma çıktı ve en son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum. Odadan çıktığımdan beri bir krizden ötekine koşuyorum. Kaç gündür uyanık olduğumu ve bunu hangi zamana göre hesaplayacağımı bile bilmiyorum. Yeni düzenimde günde kaç saat uykuya ihtiyacım var acaba? Bir noktada bayılıp kalacak mıyım? Açlıktan sinirim bozuldu ve yorgunluktan ölüyorum.

Utanmasam oturup ağlayacağım. Bu kadarı çok fazla. Vahşi, duygusal ve ölümlü Fae ile mi uğraşayım, almaya mecbur olduğum imkânsız kararlara mı sıkılayım, yoksa

Unseelie hapishanesine giden tek yolun kapanmasına mı yanayım? Cruce sidhe-kâhinlerin ayırt edemediği yeni bir Gölge Sarayı'nı yönetiyor, babam erişimimin olmadığı bir yerde ölüyor, annem babamın durumundan habersiz, Sean'la Rae'nin yeraltında düşmanla birlikte olmasının nedeni benim ve tabii Dani!

O ölümcül yere ışınlanırdığımda gördüklerim kalbimi paramparça etti.

Keşke beni görseydi ama orada bulunduğum kısacık zaman boyunca bana arkası dönüktü. Gerçi tüm varlığımla orada değildim (bir Avcı beni fark edip dev kuyruğunun bir darbesiyle Chester's'a yolladı, o ayrı) ama bu hayatta Dani'nin süper sezgileri diye bir gerçek var. Belki yüzü bana dönük olsaydı silik siluetimi görür ve yerini saptadığımızı anlardı. Onu ne olursa olsun kurtaracağımızı bilirdi.

Mekânlar arasındaki o boğucu yerde bir yandan havada asılı kalmaya çalışıp diğer yandan ayağımı hiçbir insan ve hatta Fae'nin hayatta kalamayacağı bir ortamın kapısından içeri uzatırken korktum. Hatta dehşete kapıldım ve kendi öfkemin dev okyanus dalgalarının altında soluksuz kaldım.

Barrons'a bakıyorum. *Bir insan uzay boşluğunda ne kadar yaşayabilir?*

Kara gözleri bulutlanıyor ve başını eğiyor. *Bir keresinde, lanetli bir Gümüş beni bir asteroit tarlasının ortasına fırlattı. Vücudum şişti ve donarak öldüm.*

Gözlerimi kapatıyorum. Öfkemi göklere haykırmak istiyorum. Olayları bu noktaya getiren kaçık tanrılara hesap sormak istiyorum.

Dani bir kafeste.

Parmaklıkların arkasında. *Yine.*

Tek başına.

Uzay boşluğunda birbirlerinden kilometrelerce uzakta asıllı iki kafes var.

Bana yakın olanda Dani ayakta duruyordu. Bana arkası dönüktü. Silahsız ve çıplaktı. Yumruklarını sıkmış, uçsuz bucaksız ve yıldızlarla bezeli karanlığın ötesindeki öbür kafese bakıyordu. Ve o kafesin içinde de Shazam vardı. Kocaman, menekşe rengi gözlerinde yaşlarla parmaklıklara yapışmış, titriyordu.

Acılarını hissetmek için empati becerisine ihtiyacım yoktu.

Dani'nin Shazam'ın yerine koyduğu pelüş oyuncak alevlerin arasından kurtarmak için neredeyse kendini yakacağını hiç unutmamıştım. Hiçbirimiz unutamayız. Kavuştukları gün Dani'nin hayatındaki en güzel günlerden biridir. Narin yüz hatları sevinçten ısılsı ısıldı.

Dani ve Shazam birbirlerini bir anne ve çocuğun saf, karşılıksız sevgisiyle sever.

Dolayısıyla ikisini de kurtarmanın bir yolunu bulmalıyız. Hem de derhal!

“Mac'in dili hemen çözülmezse kafasını kopartacağım,” diyor Ryodan tehlikeli bir mırıltıyla.

Barrons'un göğsünden atalarının boğuk ve hayvansı hırıltısı yükseliyor.

“Canım, lafin gelişi,” diyor Ryodan geri adım atarak.

“Aferin. Akıllı ol.” Barrons'un sesi çatlak ve tuhaf çıkıyor. Sanki dişleri ağzına fazla büyük gelmiş gibi.

“Azizler aşkına, sen manastırda yanımızda savaşıyan hayvanlardan biriydin!” diye bağıyor Kat, arkamdaki Barrons'u hayretle süzerek. Gözlerinin kan kırmızısına boyandığını, dişlerinin uzadığını, yüzünün karardığını ve boynuzlarının çıktığını görmek için dönüp ona bakmıyorum. Ryodan'ın bana asla zarar vermeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Ama haya-

ımı tehdit etti bir kere. Halbuki bu kulübün derinliklerinde Barrons, Christian, Ryodan ve ben sonsuza dek sürecektir bir müttefiklik yemini ettik. Birbirimizi korumaya, ortak düşmanlarımızla omuz omuza çarpışmaya ve sırlarımızı başka hiç kimseyle paylaşmamaya ant içtik.

Ryodan, Kat'e ölümcül bir bakış fırlatıyor. "Bunu hiç söylememiş ol. Gördüğünü sandığın şeyi de unut. Ya da hiç görmemiş ol. Yoksa seni öldürmem gerekir."

Kat, Barrons'dan gözlerini kaçırıyor. "Sakin ol. Ne gördüm ki?"

"Dani, Avcılar'ın elinde," diyorum. "Shazam'la ikisini birkaç kilometre arayla iki kafese koymuşlar."

"Neredeler?" diye soruyor Ryodan. "Hangi dünyadalar?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Bir dünyada değiller. Uzay boşluğundalar."

"Sıçayım böyle işin içine," diye homurdanıyor Christian.

"Ama hâlâ yaşıyorlar," diyor Ryodan bana meydan okurcasına.

"Evet," diyorum çabucak. "Özür dilerim, önce bunu söylemeliydim."

"Yaralı da değil," diye kükrüyor.

"İkisi de sapasağlam."

İki elini birden kısa, siyah saçlarının arasına daldırıp gözlerini kısıyor ve dişlerini gösteriyor. Barrons'un cidden keyifsiz olduğu günlerdeki kadar vahşi görünüyor. Başlıyor odada doluşmaya. "Kafesine ısınanıp onu geri getirseydin ya? Neden hâlâ burada değil?"

"Kafeslerin etrafında bir çeşit kuvvet alanı var," diye açıklıyorum. "Onu geçemiyorum. Muhtemelen onlara oksijen sağlıyor. Dani'nin yanına ısınanmaya çalıştım ama yapamadım. Bunun üzerine yakınına ısınanmayı denedim. Ama arada bir

yerde kaldığımı hissettim ve nefes alamadım. Biraz daha oyalsam ölebilirdim. Sonra bir Avcı beni bir vuruşta dışarı attı. Aynı anda iki yerde birden olmaya çalışırken dengem bozuldu ve düştüm. Avcı'yı görmedim ama kükürt kokusu aldım ve hava çok soğuktu. Sonra kocaman bir yaratık beni bir solucan deliğine fırlattı. Gözlerimi burada açtım."

"Avcılar Shazam'la Dani'yi neden hapsedsin?" diye bağıyor Kat. "Çok saçma!"

Ryodan çenesini sıkıyor. "Shazam, Dani için kuralları çiğnedi. Bir bedeli olacak mı diye merak ediyordum. Korktuğum başıma geldi."

Kat'ın gözleri, tutmaya çalıştığı gözyaşlarıyla parlıyor. "Nasıl kurtaracağız onları?"

İlk kez ne kadar bitkin göründüğünü fark ediyorum. Cruce kızını ve büyük aşkını kaçırdı. Hem Dani'yi o da benim kadar çok sever. Bir de üstüne herkesin kaygılarını ve ıstıraplarını ayrı ayrı hissediyor. Kat dayanıklı kızdır; ruhsal anlamda öyle çabucak dağılmaz. Ama bu kadarı ona bile fazla geldi anlaşılan.

Zaman ve mekândaki değişimini hissettiğim anda Christian ona doğru dönüyor.

Hava yırtılıyor ve yarıktan bir parşömen parçası süzülüyor.

Barrons'un eğilip onu aldığını bile görmüyorum. Sonraki an, elindeki kâğıda göz atıp bana bakıyor. "Yemek yemelisin. Dinlenmelisin."

"Oku!" diye gürlüyorum. Havada açılan yarığın ardındaki soğuğu hissettim. Ixcythe'dan haber var. Periler Diyarı'ndayken beni gizlice gözetliyordu anlaşılan. Christian'la nasıl haberleştiğimizi başka türlü öğrenemezdi.

"Odadan çıktığından beri koşturuyorsun," diyor Barrons öfkeyle. "Bayginken titriyordun. Güçsüz kaldın."

“İyiyim ben. Oku şunu.” Ayağa kalkarken bacaklarımın titrediğini belli etmemek için uğraşıyorum.

Çenesinde bir kas seğiriyor ve kâğıdı bana uzatıyor.

Babanı sana teslim edeceğiz.

Daha önce bulduğumuz koruya gel.

Yalnız ol.

Bizi bekletme.

Biz de seni bekletmeyeceğiz.

Kendimi iki parçaya bölünmüş gibi hissederek Ryodan’a bakıyorum.

“Bütün gördüklerini anlat. Onları bulmak için daha çok bilgiye ihtiyacım var.”

Ben de bunun için orada mümkün olduğunca uzun kalmaya çalıştım zaten. Üç sütunlu nebulanın renklerini ve biçimini, altın sarısı ve eflatun gezegeni ve yıldızların düzenini anlatıyorum.

“Git,” diyor Ryodan. “Dani’yle ben ilgileneceğim. Sen babanı kurtar.”

“Onu eve getir, Ryodan,” diyorum yalvarırcasına.

Gülümsemesi soğuk ve tehlikeli. Şu hayatta Avcılar’ı alt edebilecek tek bir kişi varsa o da bu adam.

“Hiç şüphelen olmasın, Mac.”

“Seni oraya yalnız göndermeyeceğimi biliyorsun,” diyor Barrons kapıyı arkamızdan kapatır kapatmaz. Koridorda yürümeye başlıyoruz.

Ona bakıyorum.

“Öyle bir niyetim yoktu zaten. Ixcythe’ın kurallarına uya-
cağımı kim söyledi?”

“Gitmeden önce yemek yiyeceksin.”

Dani uğrar diye kitapçada hazır beklettiğim zuladan bir
protein bar çağırıp paketini yırtıyor ve tamamını ağzıma tı-
kıyorum. Halihazırda var olan bir şeyi çağırmak yoktan var
etmekten daha kolay geliyor.

“Dani’nin yeme alışkanlıklarını benimsemişim önermem,”
diyor kuru bir sesle.

“Yediğime şükret.”

“Uyuman gerek.”

“Unut bunu. Sence nasıl bir dolap çeviriyor?”

“Önce lokmanı yut. Sonra bir tane daha ye ve biraz su iç.
Yakında anlarız.”

Gözlerimi devirsem de dediklerini yapıyorum. Sonra tuva-
lete koşup ihtiyacımı gideriyorum ve yüzüme soğuk su çarpı-
yorum. Aynada kendime baktığımda derin bir iç çekiyorum.
Kısmen bir Fae ve öldürülmesi zor biri olabilirim ama gözle-
rimin altı hâlâ yorgunluktan morarıyor. Yemişim kraliçeliği.

Koruyu artık az çok tanıdığım için bizi ağaçların kıyısı-
na ışınıyorum. Önce etrafa şöyle bir göz atmak istiyorum.
Doğrusunu isterseniz ya bir Fae ordusuyla karşılaşmayı bekli-
yorum ya da kimseyi görmemeyi.

Ama ikisinde de yanılıyorum.

Ixcythe’la Azar her zamanki zarafet ve asaletleriyle ko-
runun ortasında, uzun, beyaz örtülü bir ziyafet masasında
oturuyor. Porselen yemek takımlarındaki ağız sulandıran ye-
meklere, olgun meyvelere ve nefis tatlılara iştahla bakıyorum.
Masanın kenarında yakut kırmızısı bir şarap şişesi duruyor.

Açlıktan ölüyorum. Protein barlar dişimin kovuğuna bile
gitmedi. Işınlanmak da enerjimi tüketti.

Barrons'a bakıyorum.

Hiçbir şey yeme. Hiçbir şeye güvenme.

Anlaşıldı, diyorum.

"Gelin, bize katılın," diye sesleniyor Azar. "Işınlandığınızı hissettik."

Ağaçların arasından çıkıp açıklıktaki masaya yaklaştığımızda "Babam nerede?" diye soruyorum.

Ixcythe ağzına donuk bir üzüm tanesi atmadan önce beni baştan aşağı süzüyor. "Nerede olduğunu biliyorsun. Yanına ısınanamazsın. Şimdilik onu Darroc'un duvarları yıkmayla kopan bir parçanın içinde tuttuğumu bilmen yeterli." Barrons'a baktığında gözlerinin ifadesi tamamen değişiyor. Onu arzuladığını gizlemeye gerek görmüyor. "Yalnız gelmeni söylemiştim."

"Gelmeyeceğimi biliyordun."

"Hayvanından ayrılamıyorsun. Ama haklısın. Ben de onu hep yanımda isterdim."

"Sadede gelelim," diye homurdanıyor Barrons. "Jack'e karşılık ne istiyorsunuz?"

Ixcythe gözlerini kısıyor. "Önce terbiyeni takın. Buyurun, bize katılın. Geleceğimizi konuşmak istiyoruz."

Barrons belli belirsiz gülümsüyor. "Biz geleceğinizi çoktan tayin ettik. Kısa ömürlerinizi yaşayıp öleceksiniz."

Ixcythe omuz silkiyor. "Beş yüzyılı kısa buluyorsan, evet. Şarkı henüz ölümsüzlüğümüzü tamamen elimizden almadı. O noktaya ulaşmamız bir yüzyıl daha sürebilir. Hizmet ettiğin kadın altı yüzyıl boyunca huzur içinde yaşayabilir. Ya da durmadan arkasını kollar ve sen de onun sevdiklerini koruyayım derken harcanır gidersin."

"O bana hizmet etmiyor," diyorum.

"Tabii ki ediyor. Yoksa neden yanında kalsın?"

“Hayatta efendiler ve kölelerden ya da avlar ve avcılardan başka şeyler de var. Ama sizin türünüzün bunu anlaması zor. Bana hizmet ettiğine inanmak istiyorsun çünkü bir hizmetkârın sadakati satın alınabilir ve onunla bir şansın olabilir.”

Barrons dişlerini göstererek vahşice gülüyor. “Hiç şansınız yok, prenses.”

“Bak şimdi daha da hırslandım,” diye mırıldanıyor Ixcythe.

“Sadede gel,” diyorum Barrons’u taklit ederek.

“Bence de,” diye tıslıyor Azar. “Haydi, konuş, Ix.”

Kış’ın isteksiz bakışları beni buluyor. “Seni kraliçe olarak kabul edeceğiz.”

“Bana uyar çünkü zaten öyleyim. Siz kabul etseniz de, etmeseniz de.”

“Ixcythe’in söylemek istediği,” diye araya giriyor Azar ona ters bir bakış fırlatarak, “türümüze isteyerek liderlik edeceğinizi umuyoruz. Anılarımıza ve duygularımıza geri kavuştuğumuzu biliyorsunuz. Beş, altı yüzyıl içinde soyumuz tükenecek. O vakte dek bize göz kulak olacak mısınız?”

“İksir’i bulmaktan umudu kestiniz mi?”

“Hayır, asla,” diye yanıtlıyor Ixcythe. “Ama senin yakında fikrini değiştireceğini umuyoruz. Zamanla birlikte yaşamayı öğrenebiliriz ve insanlar artık bizden korkmaz. Unseelie’nin çok sayıda insanı katlettiğini biliyoruz,” diye ekliyor *Un* hecesini özellikle vurgulayarak. “Milyarlar telaffuz ediliyor. Seelie de sık olmamakla birlikte insanları avladı ama onların kötülükleri yanında bizimkilerin esamesi bile okunmaz. Çağlardır yaşadığımız bu gezegende aldığımız canların sayısı birkaç bini geçmez. Bizi Gölge Sarayı’yla bir tutamazsınız. Biz canavar değiliz. Yüzlerimize baktığınızda vahşice öldürülen insanları gördüğünüzü biliyorum. Ama o vahşetin sorumlusu Işık

Sarayı değildi. Yılan gibi sürünen, böcek gibi sokan, ırkımızın yüz karası, o uzun dişli, eciş bücüş yaratıkları bizimle aynı göremezsiniz.”

“Aldatıldık, kraliçem,” diyor Azar. “Cruce yüz binlerce yıl boyunca bir Seelie gibi numara yaptı. Bir *Unseelie* haince sarayımıza sızdı. Bizi vahşice davranmak için kışkırtan oydu. Aoibheal’i coşkuyla desteklerken bir yandan da gizli gizli insanlara yeni saldırılar düzenlenmesinin yolunu yaptı. Unseelie bunu çoktan alışkanlık haline getirmişti zaten. Vahşi Av’ı yeniden organize etti. Tahtı avcunun içine aldı ve bizi yönetti.”

Nasıl olsa öldü ya, arkasından diledikleri gibi atıp tutuyorlar, diye düşünüyorum. *Cruce’un yaşadığını bilseler bu kadar rahat konuşurlar mı acaba?* Ama sessizliğimi koruyarak alt metni okumaya çalışıyorum.

“Kullanıldık ve yanlış yönlendirildik,” diye söze karışıyor Ixcythe öfkeyle. “Cruce ve Aoibheal’den sonra insanlara güvenmemekte ve tahta aramızdan birinin geçmesini istemekte haksız mıyız? Türünüzden bir Işık Sarayı Fae’si sorumlu olsaydı, siz ne hissederdiniz? İnsanlar hakkında pek az bilgi sahibi bir Fae hiçbir direnişle karşılaşmaz mıydı? Hayat tarzınız tehdit edildiğinde, bildiğiniz ve zevk aldığınız tek hayat, insanların eski haklarına ve ayrıcalıklarına kavuşması için elinizden geleni yapmaz mıydınız?”

Haklı olduğu bir nokta var. Ya da belki iki tane.

“Bu da yetmezmiş gibi,” diye atılıyor Azar, “biz yüz binlerce yıldır varlığımızı sürdürürken, bir ölümlü, henüz yirmi küsur yıl önce hayata gözlerini açmış biri bizi yönetmeye kalkışıyor.”

Yine haklılar. Yerlerinde olsam ben de endişelenirdim. “Bakış açınızı anlıyorum,” diyorum. “Daha önce de söylediğim gibi, ben iki türün barış içinde yaşaması için bir yol

arıyorum. Saraya ilk geldiğimde ne yazık ki anlaşılamadım ve düşmanca karşılandım.” Sonraki sözlerimi vurgulamak için duraksıyorum. “Günü geldiğinde kraliçenin gücünü bir Fae’ye devretmeye de sıcak bakıyorum.”

Azar’ın gözleri önce hayretle irileşiyor, sonra kısılıyor ve yarı kapalı gözkapaklarının ardından beni dikkatle süzüyor. Bu bakışı bana Cruce’u hatırlatıyor. “Neden?” diye soruyor.

“Sizi yönetmeyi gerçekten istediğime inanıyor musunuz? Aoibheal, *Sinsar Dubh*’u etkisiz hale getirmek için gücünü etime bir kılıç saplar gibi içime soktu. Görünürde tek amacı buydu ama yaşadıkları yüzünden kin de güdüyordu tabii. O gün Cruce da oradaydı ve gücü ona aktarmasını istedi. Kandırıldığınız için öfkелisiniz. Ya o ne yapsın? Aoibheal’in asıl adı Zara. Bir zamanlar insandı. Ölümlü hayatını ve ailesini seviyordu. Dünyasını ve Unseelie Kralı’nı seviyordu. Cruce onu kraldan çaldı. Ona tecavüz etti, hafızasını sildi ve bir Fae olduğunu söyledi. Sonra da onu kendi türünden olmayan varlıkları yönetmeye zorladı. Bununla da yetinmedi; onu her fırsatta taciz etmeye devam etti. Haliyle o da biraz öfkeliydi.”

“Gördüğün gibi, ölümlülerle Fae bir arada olamıyor,” diyor Ixcythe sertçe.

“Doğru,” diyorum. “Krallıklar arasındaki duvarlar iyi bir amaca hizmet ediyordu. Ama mağdur olduğunuza inanmamı bekliyorsanız her iki tarafın da öfke ve güvensizlik hissetmek için haklı sebepleri olduğunu kabul etmelisiniz. Bunu yapabilirsek anlaşmamız da mümkün sanırım.”

“Doğru söylüyorsunuz. Oturun, lütfen.” Azar boş sandalyeleri işaret ediyor. “Ortak bir yol bulalım.”

Barrons’a göz attığımda başını sallıyor. Bir iskemle çekip oturuyorum. Barrons arkamda ve biraz solumda ayakta dikilmeye ve Fae’yi dikkatle izlemeye devam ediyor. “Bağlı

olduğunuz gezegeni iyileştirmek için Şarkı'nın yarısını ele geçirmem gerekiyordu," diyorum. "Karşılığında Cruce'a bir söz verdiğimi biliyor musunuz? Kraliçenin gücünü ona aktarmayı kabul ettim."

Ixcythe gözlerini öfkeyle kısıp yumruklarını sıkıyor. "Hani gücü bize geri verecektin? Yalancı!"

"Sakin ol," diyorum. "Böyle bir niyetim yok zaten. Anlaşmamızda bir açık buldum."

Azar kayıtsızca omuz silkiyor. "Cruce öldü zaten. Şarkı bütün Unseelie'yi öldürdü."

"Cruce ölmedi," diyorum. "Hatta yakın bir zamanda yeni bir Gölge Sarayı yarattığını öğrendik." Cruce'un yaşadığını bildiklerine dair şüphelerimde haklı olmadığımı görüyorum. İkisi de önce ağızları beş karış açık bana bakakalıyor. Sonra yerlerinden fırlayıp birbirlerine bağırmaya, beni Seelie'yi yarı yolda bırakıp Gölge Sarayı'na yardım etmekle, birbirlerini de Cruce'un işbirlikçisi olmakla suçlamaya başlıyorlar. O kadar öfkeli ki bir ara dövüşmeye başlayacaklarını sanıyorum. Duygularını nasıl kontrol edeceklerine dair en ufak fikirleri yok. Çağlar boyu duyguları olmadan yaşadılar. Bir zamanlar, akıllarından geçenler asla yüzlerine yansımazdı. Soğuk ve sakinlerdi. Ama şimdi onları kitap gibi okuyabiliyorum.

Arkama yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum ve yatışmalarını beklerken sofradaki yiyeceklere bakıyorum. Nar gibi kızarmış etlere, sarımsak ve peynir dolgulu zeytinlere, fırında pişmiş sebzelere, çıtır çıtır ekmeklere, üç ayrı çeşit balık yemeğine, hayatımda gördüğüm en parlak renkli, olgun meyvelere. Hepsi birbirinden nefis görünüyor ama en çok da üzerinde adım yazan pastada gözüm kalıyor. *Alice Harikalar Diyarında*'daki sihirli YE BENİ pastası gibi fena halde baştan çıkarıcı görünüyor.

Ağzımın sulandığını fark ederek iç çekiyorum.

Pasta yedi katlı ve yoğun kıvamlı bir çikolata sosuyla kaplı. Her katın arasında frambuaz püresi var ve tepesindeki birkaç santimlik pembe şekerli karışımın üzeri siyah çikolatayla yapılan burgulu süslemeler ve kakao tozuyla bezeli. Onu bir tabağa koyduğumu ve tadını çıkara çıkara yediğimi hayal ediyorum.

Nihayet sesleri kesiliyor ve düşüncelerimi pastadan güçlükle uzaklaştırıyorum. "Gölge Sarayı ortak düşmanımız," diyorum. "Söylediğiniz gibi, milyarlarca insanın ölümünden sorumlular. Cruce önderliğinde henüz dünyamıza saldırmadılar. Ama fazla bekleyeceklerini sanmıyorum." Cruce her zaman mutlak gücün peşindeydi.

Gözlerime bakarak samimiyetimi sorguluyorlar.

"Doğru söylüyor, Ix," diyor Azar sonunda.

Ixcythe iç çekip bir iskemleye çöküyor ve elleriyle yüzünü örtüyor. Gözlerini ovuşturmasını izlerken tıpkı bir insana benzediğini düşünüyorum. Belki de Fae ve insanlar ilk yaratıldıklarında birbirlerinden çok farklı değildi. Başını kaldırdığında, kış gözlerinde buz kristalleri parlıyor. "Ölümlü olduğumuz gibi yok edecekler bizi! Bize İksir'i vermelisin. Kraliçem, bizi onlara karşı savunmasız bırakamazsın. Gölge Sarayı varlığını sürdürüp her geçen gün daha da güçlenirken, Işık Sarayı'nın soyu tükenecek. Gerçekten bunu mu istiyorsun? Bize ölümsüzlüğümüzü geri verirsen onlarla savaşırız. Seninle birlik oluruz."

Barrons'a baktığımda sessizce homurdanıyor. *O kahrolası pastaya elini sürersen yumruğumu ortasına indiririm. Periler Diyarı'nda hiçbir şey yiyemezsin.*

Ona üzeri pembe şeker hamuruyla kaplı, çikolatalı bir doğum günü pastası yedirmeye çalıştığım geceki fiyaskoyu

hatırlayınca gülesim geliyor. *Yemeye niyetim yok. Sadece bakıyordum. Otursana Barrons. Sonunda yola geldiler.* Pastaya son bir kez iç çekerek bakıyorum ve onu açıklığın uzak bir ucuna ışınıyorum. Gözden uzak, gönülden ırak hesabı.

Burada biraz daha kalmamız gerekecek anlaşılan.

Saatler sonra dördümüz bir anlaşmaya vardık sayılır. Gerçi hâlâ çözmemiz gereken önemli meseleler var.

Ama bir beş-altı yüzyıl daha dünyayı paylaşmanın bir yolunu bulacağımıza inanıyorum. Kadim Şarkı'yı söylemeyi öğrenip aramızdaki duvarları yeniden inşa etmem en güvenlisi olur tabii. Işık Sarayı'yla Gölge Sarayı'nın dünyaya girişini engelledikten sonra istedikleri kadar birbirlerini yiyebilirler (İksir'i Seelie'ye yeniden vermem gerekecek sanırım çünkü Cruce'un hepsini öldürmesini istemem). İlk kraliçenin Unseelie'yi neden hapsettiğini şimdi daha iyi anlıyorum. Hepsi de kuduz ve tehlikeli yaratıklar. Cruce'un bu kez daha mantıklı ve medeni bir saray yarattığını umuyorum.

Ixcythe'la Azar bazı önemli noktalara parmak bastı. Ben de öyle. Babama yaptıklarına karşılık hepsinin gebermesini istesem de hayatta kalan tek Fae türünün Gölge Sarayı olmasını istemiyorum. Ama bunu nasıl yapacağımızı düşünmek için zamana ihtiyacım var.

“Karşılıklı iyi niyetimizi göstermek için bazı fedakârlıklarda bulunmamız gerekecek,” diyor Azar.

“Önce sizinkini duyalım,” diyorum soğuk bir tavırla.

“Babanı geri vereceğim,” diyor Ixcythe. “Onu dünyanıza geri götürebilirsin. Hayvanın büyüü etkisini koruyor. Durumu kötüleşmedi.”

“Yine de ölüyor.”

“İksir buna engel olacak.”

“Babam için böyle bir seçenek yok.”

Ixcythe bir an sessiz kalıyor. “Bir panzehir olabilir. Araştırmam lazım.”

“Karşılığında ne istiyorsunuz?”

“Sarayımı onar. Krallığımın her yerine sürüklenen parçaları hâlâ olan bitenin farkında ve acı çekiyorlar. Ölümsüzlüklerini kaybedene kadar da acı çekmeye devam edecekler. Yüzyıllardan söz ediyoruz.”

İçimden suratımı buruştursam da dışarıya bir şey belli etmiyorum. “Ya labirentindeki heykeller, Ixcythe?” diye soruyorum. “Onlar acı çekmiyor mu?”

Öfkeyle tıslamaya hazırlanırken kendini topluyor. “Heykeller seni ilgilendirmez. Hepsi de bunu hak etti.”

“Neden acaba? Sana karşı yaptıkları ufacık bir hatanın bedeli yüzyıllarca eziyet çekmek olmamalı. İsteğini tek şartla kabul ederim. Bütün Kış Sarayı’nı onaracağım. Ama önce babamı buraya getir.”

“Önce sarayımı onar.”

“Hayır.”

Ixcythe başka bir şey söylemeden gözden kayboluyor. Az sonra babamla birlikte geri dönüyor ve onu yere fırlatıyor. Yine duygularımı belli etmiyorum. Babama şöyle bir göz atıp Barrons’a bakıyorum. Başını yana eğiyor. *Onu son görüşümüzden beri değişen bir şey yok. Büyüm hâlâ etkili.*

Ixcythe kadehlere şarap dolduruyor ve ikisini bize doğru itiyor. “Daha işimiz bitmedi. Anlaşmamıza resmiyet kazandırmalıyız. Yoksa iki taraf da sözünden dönebilir.”

“Nasıl yapacağız onu?”

Belli belirsiz gülümseyip aç gözlerle Barrons’a bakıyor.

“Eski günlerde, halka açık bir çiftleşme töreni düzenlenirdi. Benim için uygun.”

Gözlerimi deviriyorum. “Olmasa şaşırdım.”

“Seni öldürebileceğimi biliyorsun,” diyor Barrons. “Sana o kadar yaklaşmama izin vermek istediğine emin misin?” Gözlerinde kan kırmızısı kıvılcımlar çıkıyor.

Ixcythe kibirle başını arkaya atıyor. Bakışları buz gibi. “Kutsal Yaratılış Korusu’nda hiçbir canlı öldürülemez.” Bana dik dik bakıyor. “Mızrağınla bile. Onun için burada buluşmak istedik.”

“Kutsal Yaratılış Korusu mu? Biraz daha açar mısın?”

“Burası bir zamanlar Şarkı’yı Söyleyen’in eviydi,” diyor Azar. “Kadim melodiyi ilk kraliçemize emanet edenin. Uzun yıllar önce burada Tanrıça’yla birlikte yaşırdık. Spyrssidhe bu koruda yaratıldı.”

Fae tarihinin hiç bilmediğim büyüleyici bir gerçeği daha. Spyrssidhe’nin o kadar sevimli yaratıklar olmasına şaşmamak gerek.

“Bu gezegen korunuyor,” diye devam ediyor Azar. “Burada hiçbir canlı öldürülemez.”

“Hiçbir canlı,” diye yineliyor Ixcythe öfkeyle. “Sen de Severina kadar kötüsün. Doğal sebeplerden ölmek, öldürülmek sayılmıyor. Burada da dünyadaki kadar çabuk öleceğiz. Haydi, anlaşmamızı mühürleyelim artık.”

Kaşımı kaldırıyorum. “Kimse kimseyle çiftleşmeyecek. Biliyorsun değil mi?”

“O zaman şerefe kadeh kaldıralım.” Ixcythe kadehini kaldırıyor. “Hepimiz içmeden önce aynı sözleri tekrarlayacağız. Süslü laflara gerek yok. Yeni başlangıçlara ve dünyayı birlikte paylaşmanın yolunu bulmaya gibi bir şeyler söyleyebiliriz.”

Kadehimi kaldırıp içindeki yakut rengi sıvıya bakıyorum.

Birden zamanın ötesindeki o odada gördüğüm bir rüya ya da belki kâbus gibi bir gündüz düşünüyü bütün korkunç ayrıntılarıyla hatırlıyorum.

Düşmanla buluşup bana verdiği bir kadeh lanetli şarabı kabul ediyor ve barışın mümkün olabileceğine inanıyordum.

Beni Yaşam İksiri'nin bir damlasıyla zehirliyorlardı. Fae gibi soğuk ve rutkusuz bir yaratığa dönüşüyordum. İnsanlığı yok edip Barrons dışında bütün Dokuzlar'ı cehennem gibi bir arafa hapsediyordum. Barrons her nasılsa Unseelie Kralı olmuştu ve kadim gözlerinde muazzam bir üzüntüyle bana bakıyordu.

Mac, her şeyi unuttun, diyordu kâbusumda. Seni geri götürmeme izin ver.

Ama her şeyi unutmamıştım. Doğduğum güne lanet ediyordum ve yakında kendimden nefret bile edemeyeceğimi biliyordum. Tamamen bir Fae olacak ve kaybolacaktım.

Sonsuza dek.

İnzivadayken gördüğüm bu ve buna benzer birkaç kâbus, kraliçenin geleceği görme becerisinin somut kanıtları mı?

Eğer öyleyse ve burada başıma geleceklerden kaçabilirsem belki aynı şekilde babamı da kurtarabilirim.

Ixcythe ve Azar gözlerimin içine baka baka bana yalan mı söyledi?

Burada hiçbir şeyin öldürülemediği doğruysa bile bana hileyle bir damla Yaşam İksiri'ni pekâlâ yutturabilirlerdi. Bu beni öldürmek sayılmazdı ki. Aksine beni ölümsüz yapacaklardı.

Ama İksir'i benden önce bulduklarını varsayarsam beni neden ölümsüz bir yaratığa dönüştürmeye çalışıyorlar? Bundan çıkarları ne?

Gözlerimi Ixcythe'a dikiyorum ve birden kadehin içindekini yere boşaltıyorum.

Ayağa fırlıyor. “Dur!” diye bağıyor. “Ziyan etme! D’Anu adına, ver şunu bana! Ben içerim!”

İçkinin döküldüğü yerdeki çimenler kararıyor ve yerden zehirli dumanlar yükseliyor. Barrons’la aynı anda ayağa fırlıyoruz ve birkaç saniye içinde çimenler tutuşuyor.

Ixcythe uzun bir süre hiç kıpırdamadan yere bakıyor. Sonra gözleri Azar’ı buluyor. Yüzü tuhaf bir şekilde gerilip derisinin altındaki kemikler belirginleşiyor. “Severina beni zehirlemeye kalkıştı! Sarayına gittiğimizde onu içseydim... O hain sürtüğün derisini yüzeceğim!” diye tıslıyor müthiş bir öfkeyle.

Barrons ne zaman babamı kucakladı bilmiyorum.

Elini tutuyorum ve ısınlarıyoruz.

MAC

Babamı Chester's'da, eskiden annemle kaldıkları odaya götürüyoruz. *Sinsar Dubh*'un canlı bir varlık olarak peşime takıldığı ve sevdiklerimi öldürmeye çalıştığı dönemde burası onlar için iyi bir sığınak olmuştu.

Şimdi Fae bir kez daha bana saldırıyor. Düşmanlıkları fazlasıyla kişisel ve hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor.

Chester's'ın ikinci katında, bir bal peteğini andıran ve görüntüleri yansıtan yüzeyleriyle lunapark aynaları etkisi yaratan cam ve krom koridorların ucundaki cam duvarlı odada babamı usulca yatağa yatırıyoruz.

Saçlarını düzeltemiyorum. Ona dokunamıyorum. Kış'taki kadar solgun görünüyor. Vücudunda bir damla kan kalmamış gibi. Barrons'un büyüü elimle vücudu arasında bir bariyer oluşturuyor. Artık kolundan bir kemik fırlamı-

yor. Barrons'un ona yaptığı şey yaralarını ve sakatlıklarını yavaşça iyileştiriyor.

Güvende olduğu için minnettarım. Ama bir yandan da şu hali yüreğimi sızlatıyor.

Chester's'a dönmeden önce Kış'a uğradık. *Nezaket ve zalimlik*, dedim Barrons'a. *Onlara nezaketimi göstereceğim. Bu şekilde acı çekmelerine göz yumamam. Ben öyle biri değilim, Barrons.*

Ixcythe'in sarayını eski haline döndürürken neredeyse tamamen tükendim. Halkını bir savaş sahnesinin içinde dondurdum. Labirentteki her bir varlığı Ixcythe'in onları tam ortasındaiken dondurduğu işkencelerden kurtardım ve bana teşekkür etmelerine fırsat tanımadan yeniden dondurdum. Aslında onları tam anlamıyla özgür bırakmış sayılmadığımı fark ettim sonra. Henüz.

Bir gün oraya geri dönüp donmuş nehirdeki mahkûmların da çilesine son vereceğim.

Kendimi babamın yatağının yanındaki iskemleye atıp Barrons'a bakıyorum.

"Bana İksir'in son damlasını içirmeye çalıştılar. Neden sence?"

"Ah, fark etmişsin. Fae oyun içinde oyun oynar. Severina, Ixcythe'la Azar'ı İksir'i bulduğuna ve sadece son bir damlası kaldığına inandırmış anlaşılan. Belki de birbirlerine düşmelerini umdu. Ama öbür ikisi sonsuza dek yalnız kalıp delirmektense seni saflarına katmalarının daha akıllıca olacağını düşündü. Sen onların istediği bir kraliçe olup belki İksir'in daha fazlasını bulacak ve hepsini kurtaracaktın."

"İksir gerçek olsaydı işe yarayabilirdi," diye mırıldanıyorum.

"İçmeye niyetin yoktu ki. Sana bakar bakmaz anladım."

“İnzivadayken geleceği gördüm. Yalnızca bir sahneyi ve sonrasında olacak korkunç şeyleri.”

“Anlat,” diyor usulca.

“İnsanlığı yok edip Dokuzlar’ı cehennem gibi bir arafa mahkûm ediyordum. Yalnızca sen özgürdün ve Unseelie Kralı’yydın. Benden nefret ediyordun. Yine de beni geri götürmeyi teklif ettin. Beni eski halime döndürmeye çalışıyordun.”

Bir an sessiz kalıyor. “Sana verdikleri sahtesi olduğuna göre gerçek İksir hâlâ dışarıda bir yerlerde.”

“Babam için hâlâ bir seçenek değil.” Bakışlarım Jack Lane’e kayıyor ve odayı toplamam gerektiğini düşünüyorum. Annem her duygusallaştığında etrafı silip süpürür. Eh, bu da sık sık tekrarlandığı için babam temizliğe ve düzene alışkın. Karyolanın direklerini bile örümcek ağları sarmış. Birini süpürmek için uzandığımda, oburca elime yapışıyor. Parmaklarımda tuhaf ve yapışkan bir nem bırakıyor. Elimi koltuğun kenarına siliyorum. “İksir’i bulduğumda ona teklif edeceğim. Ama onu tanıyorsam, kabul etmeyecek. Kabul etmeyi düşünürse de ben vazgeçiririm zaten.” Birkaç dakikalığına sessizliğe gömüldükten sonra acı acı gülümsüyorum. “Ixcythe her konuda yalan söylüyordu. Ona verdiği zehrin bir panzehri olduğunu sanmıyorum.”

“Ben de,” diyor Barrons üzüntüyle. “Sana şarabı içirmek için her şeyi yaparlardı. Bir ara o cehennemden çıkma pastayı yemen için tutturmalarından korktum.”

Ona bakıyor ve tüm çaresizliğime rağmen gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Birden atılıp beni ayağa kaldırıyor ve dudaklarıma yapışıyor. Kendimi ona bırakıp aynı tutkuyla karşılık veriyorum. Öpüşmemizin ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. O

muhteşem ânın içinde kayboluyorum. Nihayet ayrıldığı-mızda kendimi başka bir gerçekle yüzleşmeye hazır hisse-diyorum.

“Fade’le Kasteo annemi Chester’s’a getirdi mi? Ryodan bu odayı bir şekilde güvenceye almalı. Kan lazımsa ben veririm. Hiç olmadı her tarafa kırmızı rünler yapıştırırım.”

“İşe yarayabilirler. Fae onlardan iğreniyor. Cruce’la Christian üzerinde işe yaramışlardı.”

“Doğru,” diyorum. “Ama bütün odayı onlarla donatacak kadarını çağırabileceğimi sanmıyorum. Ayrıca kulüpte karga-şaya neden olabilirler.”

Darroc’un çatı katı dairesinde kalırken, kapıyla eşiği aynı rünlerle mühürledim. *Sinsar Dubh*’u ele geçirip intikamım için kullanmaya kararlıyım. Sonrasında binanın önünden geçtim. Kalp gibi atan kırmızı duvarları ve gölgeli odalarıyla dev gibi ve tüyler ürpertici bir viraneye, gerçek bir perili eve dönüşmüş. “Ryodan odayı güvenceye alamıyorsa biz de-nemek zorunda kalabiliriz.” Babama bakıp mırıldanıyorum. “Büyüyü serbest bıraktığında ölmesi ne kadar sürer?”

“Bilemem. Kalbi daha yeni katılaşmaya başlamıştı.”

“Tahmin yürüt,” diyorum.

“Zehrin ne kadar hızlı ilerlediğini bilmiyoruz. Ama mantı-ken, Fae bu kelimenin anlamını biliyorsa tabii, İksir’i bulmak için zamana ihtiyacın olacağını tahmin etmiştir. Asıl soru sana ne kadar zaman tanıdığı. Mümkün olduğunca risk almamaya çalışmıştır. Baban ölünce bir motivasyonun kalma-yacaktı sonuçta. Şimdiye kadar Diyar’ın altını üstüne getir-diklerine eminim. İksir’in sende olduğunu düşündüyse bile ikna edilmenin zaman alacağını biliyordu. Babanın gözleri-nin önünde can çekişerek ölmesinden daha iyi bir ikna yön-temi de olamazdı. İksir sende değilse de onu araman zaman

alacaktı. Ixcythe'in yerinde olsam, ölümlü zamanıyla sana en az bir-iki hafta tanırdım. Ama bunları hep mantık çerçevesinde düşünüyorum, Mac. Azar'ı da, onu da pek makul tipler olarak değerlendiremiyorum."

Bunları ben de düşündüm ve aynı sonuca vardım. Barrons'un bana farklı bir bakış açısı sunacağını ummuştum halbuki. "Annem onunla konuşmak isteyecek," diyorum. "Sonrasında babamı yeniden dondurabilir misin?"

"Evet."

Dönüp kapıya yürüyorum. Annem buraya gelmeden ve ona babamın benim yüzümden can çektiğini söylemeye mecbur kalmadan önce yapmam gerekenleri halletmeliyim.

"Lyryka'ya ihtiyacımız var," diyorum mesajıma cevaben Chester's'a ışınlanan Christian'a.

Barrons'la yeniden dekore edilen ve şimdi Jimmy Durante Kulübü olan Sinatra Kulübü'ndeki rahat bir kanepede oturuyoruz. Burası yalnızca Chester's'ın nispeten sessiz köşelerinden biri olmakla kalmayıp Dublin'e geldiğimden beri tattığım en lezzetli Guinness soslu kızarmış balık ve patatesi servis ediyor.

Uzak bir köşede bir şantöz şuh sesiyle şarkı söylerken barda oturan yarım düzine insan viski üzerine viski yuvarlayıp ısrarla bize bakıyor. Christian ışınlandığında heyecandan taburelerinden düşmelerine ramak kalıyor.

Barrons'la ben geldiğimde Fae gece kulübü Elyreum'un kapanmasına ne kadar üzıldüklerini konuşuyorlardı.

Şimdi dört erkek ve iki kadın aç gözlerle beni, Barrons'u ve Christian'ı izliyor. Yanımıza gelecek cesareti toplamalarının an meselesi olduğunu biliyorum.

“Hiçbir şey fark etmiyor,” diye mırıldanıyorum. “Fae'nin insanları avladığını bilmelerine rağmen mezbahaya koşan koyunlar gibi peşlerine takılıyorlar.”

“Ölüme âşık olduklarını sanıyorlar,” diyor Christian alçak sesle. “Onun yakınında olmak, onunla cilveleşmek istiyorlar. Sonra onunla karşı karşıya kaldıklarında Ölüm birden ta en başından beri korkutucu bir varlık oluveriyor. Ama o âna dek, kendilerini hiç olmadıkları kadar canlı hissediyorlar. Onlara çekici gelen ölüm değil aslında. Onu kandırmanın heyecanı. Sorun şu ki Ölüm'ün dikkatini bir kere çektin mi, bir daha radarından hiç çıkamıyorsun. Almaya geldiğini alana dek ilgisi hep üzerinde oluyor.”

Ona bakıyorum. Sesinde en ufak bir burukluk ya da pişmanlık yok. “Ben neysem oyum, Mac,” diyor tarafsızca. “Kimliğim ve isimle barıştım. Artık ikisi de benim kontrolümde. Çok gerekli olmadıkça öldürmeyeceğim bir daha. Hep başka bir seçenek arayacağım.” Başıyla barı işaret ediyor. “Şu aptalları eğlendirmeyeceğim.”

Biraz da kırgınlıkla Christian kadar ilgi çekmediğimi fark ediyorum. Onun bir devi andıran cüssesi ve mürekkep siyahı kanatlarını benim kanatsız ve eterik Fae çehreme tercih ediyorlar. Sahi neden kanatlarım yok? Bu arada en çok Barrons'la ilgilendiklerini fark ediyorum. İnsanlar uzun boylu, esmer ve baskın karakterli erkeklere neden hiç dayanamıyor?

Tek kaşımı kaldırıp kendi kendime gülüyorum. Cevabı belli. Onları ben de çekici buluyorum. Uzun zaman önce Christian'ı uğrunda ölünecek kadar cazibeli bulurdum. Barrons içinse ölürüm zaten.

“Lyryka'yı nereye getirmemi istiyorsun peki? Buraya değil herhalde? Şu aptallar birazdan kendilerini kucağımıza atacak.”

“Ryodan dışarıda,” diyor Barrons. “Mac yemeğini bitirecek. Onun ofisinde buluşuruz.”

Bardakiler birbirlerinden aldıkları cesaret ve alkolün etkisiyle taburelerinden kalkıp bize doğru yürüyor.

Gözlerimi devirip en derin enerji rezervlerime ulaşıyorum. Barrons’u, kendimi ve yemek tabağımı Ryodan’ın ofisine ışınlıyorum.

“Bana zehirlerle ilgili ne anlatabilirsin?” diye soruyorum, Christian, Lyryka’yla yanımıza ışınladığında. Bir girizgâh yapmaya bile gerek duymadım. Hoşbeşle harcanacak vaktimiz yok.

Kaşlarını kaldırıyor. “Zehirlemek istediğin biri mi var?”

“Seelie babamı zehirledi. Bir panzehir arayışındayım. Benden ve Dani’den başka bir formun var mı? Sana bakarken kendimle konuşuyormuşum gibi hissediyorum ve dikkatim dağılıyor.”

Kaşlarını çatıyor. “Babamın dikkatini çekmemeye çalışıyorum. Farklı bir form denemeyi onun için istemiyorum. Zehrin adını biliyor musun?”

“Ixcythe bana asla söylemez.”

“Ixcythe mı?” diye bağıyor telaşla. “Işık Sarayı hikâyelerinin çoğunda ondan bahsedilir. Hırslı ve zalim bir kadın. Çağlardır Kış Sarayı’nın hâkimi olmaya çalışıyor.”

“Amacına ulaştı.”

“Ne korkunç! Bütün insanlardan ve Fae’nin çoğundan nefret eder. Eskiden Sonbahar Sarayı prensi Azar’ın âşığıydı. Fakat Azar bir Yaz Sarayı Fae’sine kur yapmaya başlayınca araları bozuldu. Neydi adı?” Kaşlarını çatıyor. “Seraphina mı? Öyle bir şey işte.”

“Severina,” diye düzeltiyorum bütün nemrutluğumla.

“Evet! İkisi Ixcythe’a tuzak kurdu. Kraliçeye yaptıkları hainliği onun üzerine yıktılar. Ama ayrıntıları bilmiyorum. Ixcythe beş yüz yıla mahkûm oldu ve bir dağın içine hapsedildi. Tabii ki ölmedi ama delirdi. Kraliçe nihayet onu serbest bıraktığında Ixcythe bir yüzyıl daha kendine gelememi. Saraydaki sadist ruhlu Fae’nin elinde oyuncak oldu. Sonunda akıl sağlığına kavuştu ama kendisine yapılanları asla affetmedi. Düşmanlarının listesini tuttuğunu ve güç kazandıkça her birini teker teker avlayıp bir labirentteki donuk heykellere dönüştürdüğünü söylerler. Üçü hiç durmadan kavga ediyormuş. Kraliçe sonunda dayanamayıp hepsini Kazan’dan içmeye zorlamış. Böylece biraz huzur bulabilmiş.”

Aralarındaki husumetin nedeni şimdi belli oldu. Eski aşklar ve eski düşmanlıklar birdenbire su yüzüne çıktı. “Sen bunları nereden biliyorsun? Fae’nin yazılı kayıtlar konusunda iyi olmadığını duymuştum.”

“Kraliçelerin hem insan hem Fae kâtipleri olur. Bir hainin onları Kazan’dan içmeye zorlaması ihtimaline karşı bütün olanların ayrıntılı kayıtlarını tutarlar.” Burnunu kırıştırıyor. “Aptalca tabii, çünkü hafızalarını kaybettiklerinde o kayıtları tuttuklarını da unutacaklar. Ben insan kayıtlarını tercih ediyorum. Ama gerçeklere yaklaşmak için her iki bakış açısını da değerlendirmek daha doğru olur. Bütün o edebi süslemelerin ardındakilere ancak bu şekilde ulaşılır.”

“Pekâlâ. Ixcythe ve zehir konusuna geri dönelim.”

“Size onun ne olduğunu asla söyleyemeyecek,” diyor Lyryka. “Ebedi kindarlıklar ve sonsuza dek süren cezalar. Ixcythe’ın olayı bu. Onunla ilgili kaleme alınan bütün şarkılarda bunlardan bahsediliyor.”

Konuyu değiştiriyorum.

“Ya Avcılar? Bana onlar hakkında ne anlatabilirsin?”

“Ne öğrenmek istiyorsunuz? Bu arada benden yardım almaya karar vermenize sevindim,” diye ekliyor neşeyle. “İşinize yarayacağıma eminim. Ekibin bir parçası olduğum için çok şanslıyım. Beni bir daha serbest bırakmayacağınızdan korkuyordum açıkçası. Cruce babam olabilir ama...” Gözlerini uzaklara dikeyor. “Haklıydınız. Beni hiç sevmedi. O, hayatına devam ederken beni bir yere kapadı ve kendi çıkarları için kullandı. Kendine yeni bir saray inşa etti. Yeni bir kızı oldu.” Yüz hatları sertleşiyor. “Daha akıllı biri olsaydı, beni asla serbest bırakmaz ve gerçekliğimin asıl tabiatını keşfetmeme izin vermezdi.”

İki Fae karşıma geçip bana büyük bir pişkinlikle yalan söyledi. Dolayısıyla Lyryka'ya da güvenim kalmadı. Christian'a göz atıyorum.

“Doğru,” diyor. Lyryka'ya bakıyor. “Babanla ilgili ne hissediyorsun?”

Yumruklarını sıkıyor. “Ondan nefret ediyorum.”

“Doğru. Onun için nasıl bir gelecek isterdin?”

“Bir milyon yılını bir şişede geçirse fena olmazdı,” diyor alçak sesle. “Ama bunu en büyük düşmanım için bile dilemem. Bir daha kimseye zarar veremeyecek durumda olması yeterli.” Bir an sessiz kalıyor. “Dolayısıyla sanırım ölmesi gerekiyor. Başka çare yok.”

“Doğru söylüyor,” diyor Christian anlam veremediğim bir coşkuyla.

“Avcılar,” diye yineliyorum. “İki arkadaşımızı uzay boşluğunda iki kafese kapadılar. Avcılar uzayda hayatta kalabilir. İnsanlar ve Fae kalamaz. Onları nasıl kurtarabiliriz?”

Yine uzaklara dalıyor. “Kütüphane'deki bütün bilgileri dışarı çıkartamıyorum. Okuduklarımin doğru olup olmadı-

ğını da bilmiyorum. Yazarlar hikâyeyi ilgi çekici kılmak için genelde süsler. Hele hikâyecilerden hiç bahsetmeyeyim. Ah, ne sinsidir onlar! Kralın kendisi bile Kütüphane'deki bütün bilgileri içinde saklayamazdı. Kütüphane'yi de ondan yarattı zaten. Babam bir bilgiye ulaşmamı istediğinde bazen haftalar süren araştırmalar yapmak zorunda kalıyordum. Bu süreleri kısaltmak için kütüphaneyi elimden geldiğince düzenledim.” Christian'a ters bir bakış fırlatıyor. “Ama Ölüm, dosyalama sistemimi mahvetti! Şimdi Kütüphane'nin bir kısmı İskoçya'da ve diğer yarısının Beyaz Malikâne'de olduğunu varsayıyorum.”

“Şu anda Beyaz Malikâne'ye ulaşamayız,” diyorum. “Cruce Gümüşler'i kırdı.”

“Kral, Avcılar'ın en kadim ve güçlüsüne binerdi. K'Vruck olarak bilinir ve nefesinin tüm canlılara ölüm saçtığı söylenir. O her şeyin sonu, omegadır. Kral her neden yapılmışsa, uzayda hayatta kalabilir. Bulunduğu çevreden etkilenmez. Ama metresini eserlerini göstermek için uzaya çıkarmayı severdi. K'Vruck metresi bir şekilde hayatta tutabiliyormuş. Uzayda boğulmuyor, donmuyor ya da şişmiyormuş.”

Barrons'a bakıyorum. “K'Vruck'u bulmalıyız. Dani'yle Shazam'ı gerçek formlarında muhafaza edebilir.” Barrons'un telefonu elindeydi ve ben cümlemi bitirmeden önce Ryodan'a mesaj yazmaya başladı bile.

Kütüphaneciye bakarak kaşlarımı çatıyorum. Bir süredir kafamı kurcalayan bir şey var. Diğerleri kadar önemli olmasa da cevabını bilmek istiyorum. “Kral bir vâris seçip gücünü devrettiğinde vârisi de onun gibi olacak mı?”

“Sorunu tam anlayamadım.”

“Vârisi kocaman, tuhaf ve yarı kaçık biri mi olacak? Bütün hayatlar onun yanında gerçeküstü mü görünecek?

Kanatlarında gezegenlerin yuvarlandığı ve bizimle iletişim kurmak için birçok insana bölünmesi gereken bir yaratığa mı dönüşecek?”

Lyryka gülüp neşeyle el çırpıyor. “Unseelie Kralı’yla tanışmışsın! Kim bilir ne kadar heyecanlandın!”

Ben duygularımı böyle tanımlamazdım doğrusu. Ama cevabını duymak istediğim için başımı sallıyorum.

“Kralın kendi açgözlülüğü, kayıtsızlığı ve ihmali sonucu böyle bir yaratığa dönüştüğünü söylerler. Durmadan genişleyip değişmeyi o istemiş ve bunu yaptıkça hep daha fazlasını istemiş. Sonunda kontrol edilemez boyutlara ulaşmış. Efsaneye göre, bir zamanlar bambaşkaymış. Ne Fae ne de ölümlü, bambaşka bir varlıkmiş. Gücü devralan kişi öz benliği kadar genişleyecek. Ölçülü ve dengeli biriye, dönüşümü de makul ölçüler içinde olur. Açgözlülük hızlı ve kontrolsüz değişimi beraberinde getirir.”

“Yani kral olacak kişi açgözlü değilse...”

“Büyük ölçüde olduğu gibi kalır. Zamanla kanatları çıkacak tabii ama...” Christian’a bakıyor. “En fazla Ölüm’ünkiler kadar olurlar.”

“Seelie Kraliçesi’nin kanatları var mı?”

Gülüşünün metalik tınısı bütün odada yankılanıyor. “Kraliçe istediği her şeye sahip. Görünüşün senin kontrolünde. Kanatların olmasını istiyorsan onları çağırman yeterli.”

“Benimkilerden kurtulabilir miyim?” diye soruyor Christian merakla.

“Bunu neden isteyesin? Ben kanatlarına bayılıyorum. Öyle güzeller ki.” Bana bakıyor. “Bütün kraliyet ailesinin kanatları var. Seelie’nin bile.”

“Ben kanatlı bir Seelie prensi ya da prensesi görmedim.”

“Onları gizliyorlar da ondan.”

“Neden?”

“Kanatları kesilebiliyor,” diyor. “Geçmişte bir kraliyet evinin yöneticisi görevinden azledildiğinde bu tür olaylar yaşandı. Soylular da onları gizlemeyi öğrendi. Kanatlara ihtiyaçları da yok aslında. İstedikleri yere ışınlanabiliyorlar. Kanatlarının kesilmesi güçlerini büyük oranda azaltıyor.”

Öfkeyle homurdanıyorum. Demek Cruce kanatlarını onarmam için o yüzden ısrar etti. “Avcılar’ı çağırmanın bir yolu var mı? Özellikle K’Vruck’u?”

“Bilmiyorum. Araştırmam gerek.”

“Avcılar’ın kanunlarıyla ilgili bilgin var mı peki?”

“Bir kitapta üstünkörü bahsediliyordu sanırım. Avcılar’la ilgili konularda baş hikâyeci kraldı. O ciltlerin karmaşıklığını anlatamam! Gerilim dozu yüksek bir savaş sahnesi okurken birden derin felsefi monologlara geçiş yapıyorsunuz. Neyin arkasından ne geleceği hiç belli değil. Kral kanunlarla filan ilgili değildi. Alaycı bir umarsızlık ve zararsız bir kayıtsızlık içinde olduğunu söyleyebilirim.”

“Onu kalene götür,” diyorum Christian’a. “K’Vruck’u bulmamız ve çağırmamız gerek. Dani’yi başka türlü kurta-ramayız.”

“Ona benimle ilgili emirler vereceğine isteklerini benden rica etsen?” diyor Lyryka öfkeyle. “Bak, karşıdayım ve sorularını elimden geldiğince yanıtlamaya çalışıyorum. Beni neden muhatap almıyorsun? Biraz nezaket kimseye bir şey kaybettirmez. Bana böcek gibi davranmak zorunda değilsin.”

“Lyryka, rica etsem kitaplarını araştırıp istediğim bilgilere ulaşabilir misin?”

Gözleri parlıyor. “Memnuniyetle! Sorduğun için teşekkürler!”

Saatler sonra daha önce yalnızca kırk dakika uyuyabildiğim, rüyamda da Cruce, Barrons ve kralı gördüğüm kanepedeyim. Gözlerimi kırpıştırıp ovuşturuyorum. Yorgundan da öteyim. Annem birkaç saat içinde burada olacak ve onu bu halde karşılamak istemiyorum. Biraz dinlenip güç toplanmazsam onu gördüğüm gibi zırlamaya başlayacağımı biliyorum.

İki yüzyıl ve sayısız gündür, gece uykusu nedir unuttum. Şimdi hepsinin acısı çıkıyor. Sessiz ve karanlık bir yerde, en az altı saat uyumazsam yığılıp kalacağım.

Barrons bu dar zaman diliminde elinden geldiğince babamın odasını koruma büyüleriyle donattıktan sonra Ryodan'ın bir Avcı bulmasına yardım etmeye gitti. Ama gökyüzümüz uzun zamandır o dev yaratıklardan yoksun. Kulüpte konuşulanlar doğruysa Dublin semalarında uçan, mürekkep siyahı ejderhalar altı ay kadar önce Seelie bizim krallığımızdan çekilmeye başladığında ortadan kaybolmuş.

Gezegeni tehdit eden savaşlar, şeytani kitaplar, sadist vampir özentileri, sosyopatlar ve Cruce'tan arınmış bir dünya biraz monotonlaşmıştı doğrusu.

Kaşlarımı çatıyorum. Şimdi topraktan suçlu fışkırdığına göre Avcılar da geri döner herhalde.

Birden tenim karıncalanmaya başlıyor. Nabzım hızlanıyor ve kanım tutuşuyor. Barrons'un arkamda durduğunu hissediyorum. Ellerini omuzlarıma koyuyor. "Uyumalısın."

"Annem geldiğinde onunla konuşmak için uyanık kalmalıyım."

"Saatler sonrasında bahsediyorsun."

"Uyuyamıyorum. Aklım susmuyor."

"Yine de dene. Benim yeniden dışarı çıkmam lazım. Avcı'ya bağlama dövmesi yapmak için döndüm."

"Ah, bir tane buldunuz demek!" Rahat bir nefes alıyorum.

“Uyuyamazsan en azından temiz hava al. Şehirde yürüyüş yap. Sevdiğin dünyayla, Dublin’le yeniden bağlantı kur. Göreceksin, iyi gelecek.”

Yalnız kaldığımda Chester’s’da bir dakika daha durmaya tahammül edemeyeceğimi fark ediyorum.

CHRISTIAN

L yryka, Draoidheacht'taki şapelde kelebek gibi uçuşuyor. Nasıl mutlu, nasıl heyecanlı! Kitapları karıştırıyor, solmuş duvar halılarının altlarına, sandıkların içine ve aynaların arkasına bakıyor. Bir de durmadan kendi kendine konuşuyor. "Ah, sen değil, aptal", "Canım arkadaşım burada mıymış?" ya da "Benden yardım istediler, onları yüzüstü bırakamam," gibi şeyler söylüyor.

Örümcek ağları ve tozla kaplı kocaman ciltlerin üzerine yayılıp çenemi yumruğuma dayıyor ve onu izliyorum. Bu kadına giderek ısındığımı inkâr edemem.

Kaşlarımı çatıyorum. İyi ki Mac'e benziyor da uzak duruyorum ondan. Bana aslında ne olabileceğini ve neye benzeyebileceğini hatırlatıyor. Cruce ona faydalı bir oyuncak doğurabileceğine inansa Kırmızı Cadı'yı bile becerecek türden bir adam çünkü.

Sonra Cadı'nın Unseelie yavruları doğurmaya çalıştığı hikâyeleri hatırlıyorum. Her söylentide biraz gerçek payı vardır. Lyryka gerçek biçimini onun için gizliyor belki de. Beni bir uçurumun kenarında kazığa bağlayıp bağırsaklarımdan elbisesinin eteğini ören o korkunç ve iğrenç yaratığın daha da karanlık bir versiyonu olduğu için.

Şüphelerimi daha fazla içimde tutamıyorum. “Dani'nin kazara serbest bıraktığı cadıyı tanıyor musun?” diye sesleniyorum. “Kırmızı Cadı'yı?”

Kısa kuyruklu bir piyano genişliğinde ve boyu onun yarısı kadar bir seyahat sandığının arkasından başını uzatıyor. “Bağırmana gerek yok, duyuyorum. Ama soruların beklemek zorunda çünkü önce kraliçenin işiyle ilgilenmek istiyorum. Onun verdiği görev senin merakını gidermekten daha önemli benim için.” Birden gözlerini bana diyor. “Bir dakika... Yoksa bu Kırmızı Cadı da sizin düşmanlarınızdan biri mi? Vay canına, aynı anda ne kadar çok kişiyle uğraşmak zorundasınız!”

“Kırmızı Cadı öldü.”

“Oh, içim rahatladı,” diyor neşeyle ve sandığı karıştırmaya devam ediyor.

“Bana cevap ver.”

“Soru neydi?” diye mırıldanıyor başını kaldırmadan.

“Kırmızı Cadı'yı tanıyor musun?”

Alayla homurdanıyor. “Onu kim tanımaz? Çok kötü biri.”

Bu bir cevap sayılmaz. Bir şey saklıyor. “Kırmızı Cadı senin annen mi?” diye tıslıyorum.

Lyryka önce donup kalıyor. Sonra kucağındaki kitapları pat diye yere bırakıyor ve yumruklarını kalçalarına dayayarak bana ateş püsküren gözlerle bakıyor. “Annem olabilecek onca yaratığın içinden neden o canavar kadını seçtin? Benim

neyimi benzettin ona? Kişiliğimi mi, yoksa öfkemi mi? Beni kaçığın biri olarak mı görüyorsun? Ya da belki sadist bir man-yak olarak? Giyiniş tarzıma bakarak kanlı bağırsaklardan örülen bir kıyafeti kendime yakıştıracığımı mı düşündün? Ya da örgü örmeyi seven bir tipe mi benziyorum? Hangisi ha? Senin derdin ne?”

Ağzımı açıyor, sonra tekrar kapatıyorum. “Hiç. Sadece merak ettim,” diyorum usulca.

“Bir kere de hakkımda iyi bir şey düşün,” diye tıslayıp tekrar sandığın üzerine eğiliyor. “Aslında çok güzel olduğumu hayal et mesela. Ya da ne kadar iyi biri olduğumu. Benim yarım kadar bile akli olmayan insanlar tarafından aşağılanmaktan bıktım usandım artık. Evet, seni de kastediyorum, yüce Ölüm. Doğrusu asla benden daha zeki olduğuna inanmıyorum. Ben hayatımda tanıdığım en sevimli ve akıllı insanım.”

“Kendini kandırma. Sen insan filan değilsin. Ayrıca şimdiye kadar kaç kişi tanıdın da en akıllarının kendin olduğuna karar verdin?”

“Hiç!” diye bağırdığında sandıktan küçük bir toz bulutu yükseliyor. “Babamın yeni kızını doğuran o sidhe-kâhin, Kat bile tam manasıyla insan sayılmaz. Bundan sonraki sohbetlerimizde *insan* kelimesini genel anlamda söylediğimi hatırla, lütfen. İki tarafın da kabul ettiği tanımlar sağlıklı bir sohbetin anahtarıdır. Sen de neyi kastettiğimi bal gibi biliyordun, mankafa!” Sandıktan bir kitap alıp öfkeyle sayfalarını karıştırmaya başlıyor. “Kırmızı Cadı!” diye homurdanıyor. “Cidden inanamıyorum! Ah, ne oldu sana böyle? Sayfalarını kim kıvırdı? Yüzyıllardır okunmamışsın. Ben bunu nasıl gözden kaçırdım?” Kitabı özenle yakındaki bir masaya koyuyor. “Şimdi vaktim yok. Ama ilk fırsatta seni tamir edeceğim, bebeğim.”

Kitapla konuşmasını izlerken bu ciltlerin, sandıkların ve eşyaların onun ailesi ve arkadaşları gibi olduğunu fark ediyorum. Dolayısıyla onlarla konuşmasını da yadırgamamam lazım. Yüzyıllar boyunca yanında sadece onlar vardı. Tabii ki onlarla konuşacak. O kitaplardaki karakterler de ailesi ve arkadaşları gibi olmuş.

Pekâlâ, itiraf ediyorum işte. Bu kadın bir şekilde içime işledi. Hani kanım ısındı derler ya?

Birden bana bakıyor ve yüzü mutlulukla ışıltıyor. “Benden hoşlanıyorsun!”

Öfkeyle ayağa fırlıyorum. “Başkalarının düşüncelerine sızmak büyük saygısızlık!”

“Ah, anladım. Sen etrafındakilere her türlü yakıştırmayı yapabilirsin ama ben parçaları mantık çerçevesinde birleştirip gerçeklere ulaşamam. Kırmızı Cadi’nin annem olmasından korktun çünkü orada oturmuş, aslında neye benzediğimi düşünüyordun. Benimle ilgilenmiyorsan gerçek biçimimi neden merak edesin? Benimle seks yapmayı istiyorsun aslında ama kraliçeye benzediğim için kendini tutuyorsun. Asıl biçimimi ondan görmek istiyorsun. Beni beğenirsen seks yapacaksın. Ben de diyorum ki beni beğenmemen imkânsız çünkü ben olağanüstü bir yaratığım.” Parmağını yüzüme doğru sallıyor. “Gördüğün gibi, düşüncelerine filan sızmadım. Sadece basit bir mantık yürüttüm. Bugün hayatımın en şanslı günü! Yeni arkadaşlar edindim ve birileri beni ilgi çekici buluyor!”

Yeniden sandığa gömülüp kendi kendine mırıldanmaya başlıyor.

“Mac’in düşüncelerine girdin ve Cruce’un görüntüsünü zihninden çekip aldın,” diye homurdanıyorum.

“O farklıydı,” diyor. “Mac canlı yayın yapıyor. Ama sen kapalı kutusun. Kraliçe benim gibi; içi dışı bir. Belki kadın

erkek farkıdır. Henüz her iki cins konusunda da yeteri kadar tecrübeye sahip olmadığım için kesin konuşamam. “Ah, bak bu işimize yarayabilir...” Sonra birden inliyor ve canı çekilmiş gibi kıpırdamadan duruyor.

Üç adımda yanına varıyorum. Omuzlarını yakalıyorum. “Lyryka. Ne oldu?”

Cevap vermiyor. Onu hafifçe sarsıyorum. Gözleri tuhaf, mat bir yeşile dönmüş. “Lyryka,” diye tekrarlıyorum defalarca. Kollarını ovuşturarak onu kendine getirmeye çalışıyorum.

Birden dehşetle gözlerimin içine bakıyor. “Babam burada. Şişede. Beni çağırıyor.”

“Ne var bunda? Şişeyi kırarım olur biter.”

Çılgınca başını sallıyor. “Sakın yapma! Durumu daha da zorlaştırmaktan başka işe yaramaz. Gitmeliyim.” Bana kederle bakıyor. “Kraliçeye üzgün olduğumu söyle. Bana ihtiyacı olduğunu biliyorum ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemezdim. Şimdi beni güvenilmez biri sanacak.”

“Çağrısına kulak asmasan ne olur?”

Yüzü biraz daha soluyor. “Ona itaatsizlik edersem bana ne yapacağını gösterdi. Kasvetli bir yerde, canavarlarla dolu bir boşluk var. İçinde siyah, beyaz ve maviden başka renk yok. Çok soğuk ve karanlık.”

“Seni oraya atamaz. Ben senin koruyucunum, unuttun mu?”

“Bana dokunuyorsun,” diyor çıplak kollarına hayretle bakarak. “Ne harika bir hismiş.”

“Daha önce sana kimse dokunmadı mı?”

Başını iki yana sallıyor. “Hep nasıl bir his olduğunu merak ederdim. Hayalimdekiinden de daha güzelmış.” Gözleri telaşla irileşiyor. “Gitmeliyim. Yoksa o yanıma gelir ve seni görmesini istemiyorum. Henüz değil. Daha ne olduğunu bile

bilmiyorsun. Sana büyük haksızlık olur. Babam hiçbir oyunu adil oynamaz. Yalan söyler, gerçek niyetini gizler ve herkesi kullanır. Ondan nefret ediyorum.” Başımı ellerinin arasına alıp eğiyor. Dudaklarını kulağıma yapıştırıp telaşla bir şeyler fısıldıyor.

Ve gidiyor.

Bir an duyduklarıma inanamaz bir halde öylece dikiliyorum.

Ben bu muyum sahiden? Ama nasıl olur? Cruce’un neden ölmemi istediği anlaşıldı. Bana neden hiçbir şey öğretmediği.

Kendimi topladığımda o piçe Lyryka’yı rahat bırakmasını, yoksa onu öldüreceğimi -ki bunu yapabileceğimi ikimiz de biliyoruz- söylemek için arkamı dönüyorum. Ama şişe gitmiş.

Lyryka da öyle.

*Gidiyorum uzaklara*MAC

Zümrüt Ada'ya ilk kez ne zaman ayak bastığımı hatırlamayı isterdim. Ama Periler Diyarı'nda kaybettiğim zaman, bir *Priya* olarak harcadığım aylar, Beyaz Malikâne'de geçirdiğim bir o kadar daha zaman ve birkaç yüzyıl süren inzivam sonrasında kesin bir tarih vermem imkânsız.

Aç biilaç, yorgun ve psikolojim altüst olmuş bir şekilde, Clarin House'a yerleştiğim gece, eski, turuncu ve pembe perdeleri açıp ıslak sokaklara baktığımda kız kardeşimin hayatını çalan bu ülkeden nefret etmeye hazırdım.

Gelin görün ki ona âşık oldum.

Ve doğduğum ülkeye sevgim bende onu her ne pahasına olursa olsun koruma saplantısı yarattı.

Tüm yağmacılardan korunmalıydı İrlanda. Kara deliklerden, Kırağı Kral'dan, Unseelie Kralı'nın psikopat artıkların-

dan, Kırmızı Cadılardan, Gri Adam ve Kadınlardan, Fae'den ve eski dünya tanrılarından. Bu topraklar ve üzerinde yaşayan halk benim için kutsal.

Barrons haklıydı. Dışarı çıkmam gerekiyordu. Okyanustan esen tuzlu rüzgârı koklamam, sokak çalgıcılarının tatlı şarkılarıyla mest olup sıradan insanların koşuşturmasını izlemem, rengârenk binaların, kaldırım taşlı sokaklardaki su birikintilerine yansıyan görüntülerini hayranlıkla izlemem gerekiyordu. Yine yağmur yağmış. Alacakaranlık çökerken gökyüzü, içine bir fiske mor çalınmış bir kobalt mavisine dönmüş. Ufuk çizgisinin orada eflatunun açıklı koyulu tonları Fae ışıklarına karışıp ıslak pencere camlarını parlak bir kıızıla boyuyor. Baktığım her yer nefes kesici bir güzellikte, adeta sihirli.

Ellerimi ceketimin cebine koyup manzarayı gözlerimle içermesine yürüyorum.

On dakika kadar sonra hava iyice kararıyor.

Endişelerimi ancak o kadar erteleyebiliyorum. Sonra annem ve babamla ilgili düşünceler yine etrafımı kuşatıyor. Kendi karamsarlığıma gömülerek görmeyen gözlerle yürürken anneme Seelie'nin babamı zehirlediğini nasıl söyleyeceğimi düşünüyorum. Acı haberi alan annemin yüzünü gözümde canlandırıyorum.

Ne zamandır ağlamamak için kendimi tutuyorum ama şimdi gözlerim yaşlarla doluyor. O tatlı, eflatun ışıktaki sendeleyerek ilerliyorum. Yanımdan geçenleri görmemek için başımı eğiyorum ve sonunda kendimi kaldırım taşlı, ıssız bir sokakta tek başıma buluyorum.

Bu tuhaf ve antika sokağın iki yanında, ön cepheleri ferforje balkonlarla süslü, rengârenk kapıları ve yarımay şeklinde pencereleri olan George dönemi evleri var. Kenarları ametist

rengi dolunay ıslak sokakları ve geceyi aydınlatıyor.

Annemlerin evi gibi bu şehir evleri de son derece bakımlı ama... Gözlerimi kısıyorum. O da ne? Ön cephelerini örümcek ağları sarmış.

Son günlerde her yerde karşıma çıkan örümcek ağlarının sırrı nedir hiç anlamadım. Şimdiye kadar her yeri örümcek sarması gerekirdi ama öyle bir durum da yok.

Hele şuna ne demeli? *Bu bir örümcek ağı olamaz*, diye düşünüyorum sokağın aşağısına doğru koştururken.

Dev gibi! Çatıdan ipeksi bir şelale gibi dökülüyor ve yere birkaç santim kala evin yan duvarının köşesinde kayboluyor.

Merakla köşeyi döndüğümde sırtımı tırmanan soğuk ürpertiyle zınk diye duruyorum.

Sokağın doğusundaki bir evden batı taraftaki diğer bir eve kadar uzanan gümüşü örümcek ağının üzerinde şişman yağmur damlaları pırıldıyor. Bütün yolu kaplıyor ve çapı on sekiz metre kadar var.

Örümcek ağlarını bilirim. Erken sabah güneşinde parladıklarında onları büyüleyici bulurum. Ashford'daki evimizin en aydınlık odasının pencerelerinden dışarıdaki örümcek ağlarını izlemeye doyamazdım. Hele çiy taneleriyle parladıklarında nahif bir güzelliğe bürünürlerdi. Bu da büyüklüğü dışında, daire şeklinde, sıradan bir örümcek ağı gibi görünmesine rağmen tam ortasında bazı sıra dışı geometrik şekiller var. O kadar büyük ki sokağın diğer tarafına geçişi tamamen engelliyor. Biri şu incecik ipliklerin içinden geçmeye kalkışmadıkça tabii. Düşüncesi bile içimde bir huzursuzluk yaratıyor ve tenim karıncalanıyor.

Örümcek ağlarını sevsem de sakinlerinden hiç hoşlanmam. Aklım kurt örümceklerinin hamamböceklerini yediğini kabulleniyor ama dolaptaki çarşafların altında bir tanesini

bulduğumda kendimi yine o ilkel korkuyla tepki vermekten alıkoyamıyorum. Bu arada güney eyaletlerindeki karadul ve kahverengi örümcek nüfusu yoğunluğundan hiç bahsetmeyeyim!

Örümcek ağları yakınlarda bir örümceğin bulunduğuna işaret eder ve bu anormal büyüklükteki ağı ören örümcek bizim gezegenimizden olamaz. Cruce bir örümcek-Fae kastı mı yarattı acaba?

Kafamın içinde yanan ampulle neredeyse alnıma bir şaplak atacağım.

Baba Hamamböceği, Ryodan'ın en etkili casuslarındandı. Ulaşılması zor yerlere ve en küçük deliklere bile girebilen bu dayanıklı hayvanlar gördüklerini ve duyduklarını rapor ederek son derece yararlı olurdu.

Cruce'u tanıyorum. Kendisi usta bir emek hırsızıdır. Başkalarının başardıklarını kopyalamakta üzerine yoktur. Bu da beni fena halde kızdırır çünkü orijinal fikri üretmek her zaman daha zordur.

Cruce'un Ryodan'ın izinden giderek bir örümcek Fae kastı yarattığına eminim şimdi. Bu nedenle her yer ağlarla sarılı. O kahrolası eklembacaklılar her deliğe girerek bizi gözetliyor. Cruce bu yüzden hep on adım önümüzde. Teorimi detaylandırıdıkça gözüme daha da mantıklı görünüyor. Daha önce bir örümcek ağı problemimiz yoktu. Cruce yeni Unseelie kastları yarattı ve birden nur topu gibi bir derdimiz daha oluverdi.

Kitapçının bile her yeri ağlarla sarılı. Ayna, yazarkasa, asansör... Chester's'ın toplantı odasında, babamın yatak odasında ve hatta karyolasının direklerinde bile onlardan var. Cruce'un zekası karşısında hem şapka çıkarıyor hem de ondan her zamankinden de çok nefret ediyorum.

Telefonumu çıkarıp Barrons'a öfkeli bir mesaj yazarak dev ağın fotoğrafını atıyorum. Ağları gördüğü yerde yok etmesini söylüyorum.

Telefonu cebime koyduğumda onlardan kurtulmanın tek yolunun bütün Dublin'i gezip örümcekleri mızrağımla avlamak olduğunu fark ediyorum. Bir bu eksikti!

Unseelie örümceklerle uğraşırken diğer konularla nasıl ilgileneceğim? Cruce onlardan kaç tane yaptı? İnsanları avlıyorlar mı, yoksa şimdilik sadece yeni ortamlarına alışmaya mı çalışıyorlar?

Kaşlarımı çatıyorum. Mızrağım onları öldürecek mi bakalım?

Sinsi Savaş prensi sidhe-kâhinlerin bile ayırt edemediği yeni bir Unseelie kastı yarattı. Emanetlerin onlar üzerinde işe yarayacağını kim söyledi ki?

Dünyanın bu denli kontrolden çıkmasıyla ilgili paniğimi yatıştırmaya çalışarak ağa temkinli adımlarla yaklaşıyorum. Fae örümceği bulup öldürmeliyim. Hızlıca. Kocaman ve zehirli bir örümceğin sokaklarda cirit atmasına izin veremem. Ağın büyüklüğüne bakılırsa küçük bir araba kadar olduğunu tahmin ediyorum.

Ağla aramda üç metre kadar kaldığında aniden esen rüzgârla burnuma nefis bir koku çarpıyor. Cruce'un, yeni casus kastının ağlarını panayırlarda satılan çıtır huni keklerin kızarmış hamur ve pudra şekeri kokusuna bulamasını hayretle ve büyük bir öfkeyle karşılıyorum. Çocuklar bu kokuya hayatta dayanamaz.

Kokular anıları canlandırır. Çocukken annem, babam ve Alina'yla Georgia Eyalet Panayırı'na gidişimizi hatırlıyorum. Alina'yla el ele tutuşup etrafı ilgiyle izler ve ailece bir sürü tatlı anı biriktirirdik.

Hamur kokusu o kadar nefis ki burnumu ağa sokup derin bir nefes almak istiyorum.

Sonunda dayanamayıp yapıyorum bunu.

Etrafta bir örümcek yok nasıl olsa. Ağı da şöyle bir koklayıp dağıtacağım. Örümcek geri döndüğünde yeni bir ağ örme zorunda kalacak.

Ben yaşadıklarımın neden hiç ders almıyorum acaba?

Varsayımlar beni kaç kere uçurumun kıyısına sürükledi.

Ama bazı davranış biçimleri o kadar içimize işler ki artık bizim normalimiz haline gelir. Hiç düşünmeden tekrarlarız onları. Dünyanın düzeni bu.

İnsanların krallığında öyle en azından.

Örümcek ağları düşmanınızın bir örümcek olduğunu söyler size. Haksız mıyım?

Ama karşınızdaki bir Fae'ye, hayır!

Dev örümcek ağı gökten düşen bir yıldırım gibi etrafımı sarıyor. Daha neler olduğunu bile anlamadan kendimi çelik gibi sağlam bir kozanın içinde buluyorum.

Dışarıdan ipek yumuşaklığında görünen iplikler etimi acıtıyor. Kendimi kilolarca balığı çekmeye yarayan o kocaman balık ağlarından birinin içine hapsolmuş gibi hissediyorum. Beni öyle bir sıkıyor ki mızrağıma bile ulaşamıyorum. Zaten bu şey üzerinde işe yarayacağına da emin değilim.

Chester's'a ısınlanıyorum.

En azından deniyorum.

Cruce'un yeni icadı, ısınlanma gücümü bile etkisiz bırakarak kaburgalarımı sıkmaya devam ediyor. Ciğerlerimdeki bürün hava boşalıyor.

Ağ beni sıkmaya devam ediyor.

Oksijensizlikten bayılmadan önce Cruce'un bu yeni

Unseelie örümcekleri kastını bizi gözetlemek için yaratmadığını fark ediyorum.

O alçak insani varsayımlarımızla alay etmekle kalmayıp tuzağını bizim türün pek sevdiği bir kokuya da bulayarak yeni bir örümcek ağıları kastı yaratmış.

IXCYTHE

Ixcythe bir adım geri çekilip eserini memnuniyetle süzdü. Burada, Yaz Krallığı'nda da bütün sesleri kısmıştı. Ama sadece saray duvarlarının dışındakileri. Kıyasıya çatışan Yaz Fae'sinin kavgı sesleri zaten laçka olan sinirlerini iyice zorluyor ve ona Kış Sarayı'nın mahvoluşunu hatırlatıyordu. Ama en önemlisi Severina'nın kan donduran çığlıklarının zevkini yeterince çıkaramıyordu.

Bir zamanlar hain ve kıt akıllı Yaz Prensesi ondan daha güçlüydü. Ama Şarkı söylendiğinde Ixcythe'ın kadim büyüleri onarılmış, soğuk ve karanlık bir dağda çektiği beş yüz yıllık işkencenin etkisi silinmişti. Azar ve Severina'nın gayet iyi bildiği gibi o cezayı hiç hak etmemişti üstelik.

Kraliçe nihayet onu salıverdiğinde Ixcythe hazırlıksız yakalanmış ve önce bocalamıştı. Gözleri ışığa alışamamış, dili

anadilinin kelimelerine dönmemiş, konuşmaya çalıştığında ağzının kenarından süzülen tükürüklerle anlamsız bir şeyler söylemiş ve sihrine ulaşamamıştı. Dağın duvarlarını tırmalar-ken bütün gücünü harcamış ama milyonlarca tonluk kayalar- da ancak sığ tırnak izleri bırakabilmişti. Önceleri kurtulmak için o kadar uğraşmıştı ki ufak çaplı yer sarsıntılarına bile se- bep olmuştu. Hiçbiri işe yaramamıştı.

Gücü çöl güneşi altında eriyen sabah çiyi gibi hızla terk etmişti onu.

Ixcythe bu ağır cezadan sonra bir daha asla tam anlamıyla iyileşememişti. Kraliçe ona isyan edenleri ebediyen zayıflatır ve sarayda ibretiâlem olsun diye sergilerdi.

Ama ne zaman ki Şarkı söylenip onları başlangıç nokta- larına geri götürmüştü, işte o zaman Ixcythe eski gücüne ka- vuşmuştu. Severina'dan yüz yetmiş üç bin yıl daha yaşlıydı ve sihri eskisi kadar güçlüydü artık. Bundan Azar'ın bile haberi yoktu. O ikisinden de daha yaşlı olduğu için şimdilik etrafta olmaması Ixcythe'in işine geliyordu.

Azar bir kere Severina'yı ona tercih etmişti ya, Ixcythe bir daha ikisini de affedemezdi. Bir ölümsüz ya da beş-altı yüzyıl sonra ölecek bir ölümlü olması fark etmezdi. Kalan vaktini Severina'ya işkence ederek geçirecek ve onu acının dorukla- rına çıkaracaktı.

"Beni neden cezalandırmıyorsun?" diyor Azar sessizce ar- kasından.

Ixcythe hızla ona dönüyor.

"Git buradan, aptal! Bu ikimizin arasında. Bana ne yap- maya çalıştığını gördün. Sahte Yaşam İksiri'ni içseydim son- suza kadar içten içe yanacaktım. Dayanılmaz acılar çekecek- tim. Bir panzehri de yok. Asla kurtulamayacaktım. Koru'daki çimenler ebediyen yanacak."

Zalim bir gülümsemeyle Severina'ya dönüyor. "Ben sadece iyiliğine karşılık veriyorum." Yaz Prensesi ayakları, elleri, karnı ve başına saplanan jilet gibi keskin, buzdan mızraklarla parlak renkli balo salonunun duvarına mihlanmıştı. Güzel yüzü saç diplerine yakın bir yerden etine gömülen, yaklaşık on iki santim çapındaki buz mızrağın etrafında kanlı bir et yığınınna dönüşmüştü. Ixcythe özellikle suratının ortasını hedef almamıştı. Yaz'ın çığlık atmasını istiyordu.

Sonra Severina'nın çıplak vücudunun her bir santimini yavaş yavaş dondurmaya başlamıştı. Çağırabileceği en yakıcı buzu seçmişti. Buzlar bacaklarından yukarı tırmanmış ve Ixcythe vaktiyle Azar'ı baştan çıkaran o fahişenin rahmine buzlu kürdanlar saplamıştı. Severina'nın çığlıklarını sonsuza dek dinleyebilirdi. Bu ilahi şarkıyla kendinden geçebilirdi. Severina çoğu zaman etinden et koparılmış gibi bağıırıyordu. Sesi kısıldığında da acıyla inleyip yalvarmaya devam ediyordu. Ixcythe ara sıra mahsus acısını dindiriyordu. Onu affettiğini sanıp umutlanması için.

Aptal!

Sonra acı daha da şiddetlenerek geri dönüyordu.

"Bir zamanlar dünyayı renklerine boyardın," diyor Azar usulca. "Benim ihanetimden önce Kış Krallığı'nda seni nasıl çağırdıklarını hatırlıyor musun?"

Nasıl unutabilirdi ki? Bu da ayrı bir dertti. İçlerine duygu katılmış ve ölümlülüğü çağrıştıran anılar. En sevdiği iki kişinin ihanetine uğramadan önce kim olduğunu biliyordu. Azar âşığı, Severina can dostuydu. O ve altın prenses birbirlerinin farklılıklarını sevgiyle kucaklıyordu.

Gh'luk-sya drea, derlerdi ona. Minik kış çiçeği, kışın kıymetli çiçeği.

Ona bu ismi takmalarının sebebi, krallığında dolaşırken,

bastığı her yerde narin kış goncaları açtırmasıydı. Kurşuni gökyüzünü parlak bir maviye boyar ve karları güneş ışığıyla ısıtırdı. Ormanlarda kendi kendine şarkılar mırıldanarak gezinir ve çam dallarını dantel gibi bir buz tabakasıyla bezerdi.

“Kış çiçeğini sen öldürdün, Azar,” diyor buruk bir sesle. “Sen ve Severina o işi pek güzel becerdiniz.”

“Biliyorum,” diye mırıldanıyor Azar üzüntüyle. “Bunun bir özrü ya da affı olmadığını da biliyorum. Ama geleceğin bize neler getireceğini hiç düşündün mü, Ix?”

“Hem de en ince ayrıntısına kadar. Olası bütün senaryolarla. Ve hepsinde bu kaltağa sonsuza dek işkence ediyorum.”

“Kraliçe bize İksir’i asla vermeyecek. Onu babası üzerinde kullanmak gibi bir niyeti de yok. Bizim gibi olmasındansa ölmesine göz yumacak.” Bir an duraksıyor. “Onu suçladığımı söyleyemem. Zamanla sana tutkum azaldı. Güç, bir şeyler hissetmemi sağlayan tek şeydi. En şiddetli hisler dışında artık hiçbir şey hissedemiyordum. Geriye yalnızca oyunlar kalmıştı. Bir şey, herhangi bir şey için dayanılmaz bir açlık duyuyorduk. Ama şimdi, eskiden sana karşı neler hissettiğimi hatırlıyorum.”

Yeniden sessizliğe gömüldüğünde Ixcythe elleriyle kulaklarını kapatıp ona susmasını haykırmak istiyor. Tek kelime daha duymak istemiyor.

Ama bir yandan da bu sözleri duymayı binlerce ömür beklemiş gibi geliyor.

“Duygularımı yeniden kaybetmek istemiyorum,” diyor Azar.

Ixcythe hayretle bakıyor ona. “Bilerek ve isteyerek böyle mi kalacaksın?”

“Hayır. Mümkün olsa yeniden ölümsüz olurdum. Ama eskisi gibi ruhsuz bir yaratık olmak istemiyorum. Onu asla

sevmedim, Ix. O zaman birini sevmem mümkün değildi zaten. Yolumun üzerinde, şimdi keşke hiç uğramasaydım dediğim bir duraktı yalnızca. Şimdiki aklım olsa yakınından bile geçmezdim.”

“Seni bağışlamamı mı istiyorsun?” diye soruyor Ixcythe hayretle.

“Kraliçe bize İksir’i vermezse, ki vermeyecek, sadece üçümüz kalacağız. Sen, ben ve Severina. Tebaamızın tamamı delirdi. Önümüzdeki beş-altı yüzyıl boyunca birbirimize muhtacı. Kalan zamanını gerçekten böyle mi geçirmek istiyorsun?”

Ixcythe gözlerini kısıp tırnaklarını avuçlarına geçiriyor. D’Anu adına, Azar haklı! En nefret ettikleriyle yalnız kalacak! Kaderin böylesine lanet olsun!

Ama evet, bin kere evet! Sonuna kadar Severina’ya işkence edecek. Bu, onun son başyapıtı olacak.

“Tıpkı şu ölümlü oyun yazarının kaleme aldığı oyunlar gibi,” diyor Azar. “Neydi adı?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye homurdanıyor Ixcythe. “Ölümlülerin oyunlarını sen seversin.” Ixcythe intikam konulu Fae dramlarını tercih ederdi.

“Jean-Paul Sartre. *Gizli Oturum*. Üç insan bir odada hapis kalıyor ve sonsuza dek acı çekmelerine yetecek kadar işkence üretiyorlar. Cehennem diğer insanlardan başka bir şey değil. Yalnızca biz kaldık, Ix. Biz, üçümüz. Ama her şey farklı olabilir.”

“Bu sürtük nefes aldığı sürece asla.” Ixcythe öfkeyle Severina’ya dönüyor.

“İzin ver, son yüzyıllarımı o dağda yitirdiklerini telafi etmek için harcayayım.”

“Zavallının tekisin. Nefret ediyorum senden!”

Azar birden arkasında bitip beline sarılıyor ve Ixcythe kendini başka bir yerde buluyor.

Onu Kış Krallığı'na ışınladı.

“Çek ellerini üzerimden!” Ixcythe ona öyle müthiş bir öfkeyle dönüyor ki gök gürlüyor ve lapa lapa kar yağmaya başlıyor.

Azar uzanıp saçlarına dokunuyor. “Bir keresinde sana karnın, doğanın seni süslemek için icat ettiği, elmaslarla bezeli bir duvak olduğunu söylemiştim. Çünkü Fae ya da insan eliyle yapılmış hiçbir şey senin saçlarının güzelliğiyle boy ölçüşemez.”

“Çek elini dedim!”

Azar onu dinlemiyor. Ixcythe'ı belinden tutup ters tarafa doğru çeviriyor. Açık kapılardan avlu görünüyor.

Ixcythe oraya bakakalıyor. Sarayı onarılmış. Bütün tebaası yeniden bir bütün halinde, bir savaş sahnesinin ortasında donup kalmış.

Artık acı çekmiyorlar. Sadece anda donmuşlar.

Azar haklıysa, hepsi de onlar gibi, beş-altı yüzyıl sonra ölecek.

“Sen mi yaptın bunu?” diye inliyor. Bu kadar mı güçlendi? Yok artık!

“Kraliçe yaptı.”

Ixcythe ağzını açıyor. Sonra ne söyleyeceğini bilemeyip tekrar kapıyor. “İyi de neden?” diye soruyor dili çözöldüğünde. “Kim bilir neyin peşinde? Bunu bana açıkla!” Tebaası acı çekiyor diye içi içini yiyordu. Kış tacını takabilmek için milyarlarca yıl uğraştıktan sonra halkını yarı yolda bırakmayı kendine yediremiyordu.

Onları hayal kırıklığına uğratmıştı.

“Anlamıyorum,” diyor. “Anlaşmamızın bana düşen şartlarını yerine getirmedi. Ruhunu öldürmek istedim. Babasını korkunç bir ölüme mahkûm ettim.”

“Senin yaptıklarının cezasını halkının çekmesini istemedi. Akıllıca bir karar bence. Duygular, Ix. Biz onlardan vazgeçtik ama gerekliler.”

“Asla. Bir yolunu bulup eski halimize dönmemizi sağlayacağım. Kimseden yardım istemiyorum.”

“Beni bu işin dışında tutabilirsin. İksir’i bulsan bile içmeyeceğim.”

Ixcythe hayretle ona dönüyor. Bakışlarında sözlerini doğrulayan bir samimiyet arıyor. Yoksa bu da Fae’nin sonu gelmeyen zalim oyunlarından biri mi yalnızca? Bıraksalar, Ixcythe onları sonsuza dek oynar.

“Ölümsüzlüğümü kaybettiğim için öfkeliydim,” diyor Azar. “Ama şimdi onu elde etmek için ödediğim bedeli biliyorum. Duygularımızı o kadar yavaş kaybettik ki bize neler olduğunu fark etmedik bile. Yavaş yavaş uyuştuk. İçimiz bomboş kaldı. Kalan hayatımda iki tane beklentim var. Sadece silik izlenimlerle yetinmeyip yeniden coşkuyla hissedebilmek. Ne kadar acı çekersem çekeyim, ruhsuz, donuk bir kukla olmamak.”

“İkinci isteğin nedir?” Ixcythe bunu neden sorduğunu bilmiyor. Ondan nefret ediyor; sonsuza dek dinmeyecek öfkesi.

Azar, Kış’ın yüzüne düşen bir tutam saçı usulca arkaya atıyor. “*Gh’luk-sya drea*’nın bir gün yine krallığını çiçeklerle bezediğini, körpe dalları buz kristalleriyle donattığını ve altlarından geçerken şarkılar mırıldandığını görmek. İşte o zaman, Ixcythe, beni asla affetmeyeceğini bilsem de kış çiçeğinin artık eskisi gibi acı çekmediğini anlayacağım.”

Yuvaya dönmek gibisi yok

LYRYKA

Bana sayısız kitapta gördüğüm Tara Tepesi'ni hatırlatan bir tepede, babamla yan yana dikiliyoruz. Altımızda uçsuz bucaksız bir gece yarısı krallığı serili.

Büyük küçüklü ev ve binalar siyah, kadife gökyüzünün oluşturduğu fonun önünde kaymaktaşı gibi bembeyaz parlıyor.

“Gölge Krallığım hakkında ne düşünüyorsun, Lyryka?” diye soruyor babam gülümseyerek.

Israrlı çağrısına kulak verip Ölüm'ü yeni öğrendiği gerçeğe baş başa bırakarak şişeye döndüğümünden beri gülümüyor. Ondan önceki Ölüm prensi bu bilgiden yoksundu. Söylediğim kitaba baktığında güçlerinin hepsine kavuşacak.

O zaman kralın gücünün kimi seçeceğini hep birlikte göreceğiz.

Bu hikâyenin kötü adamı olduğuna emin olduğum Cruce bana nazik davranıyor.

Koluma girip bana sevgi gösterilerinde bulunuyor. Hatta ara sıra elimi tutuyor. Beni ikramlarla şımartıyor, kendi gücü ve zekâsına dair hikâyelerle oyalıyor. Nihayet yuvamda olduğumu söylüyor coşkuyla.

Yuva.

Bu kelimeyi kavramaya çalışıyorum.

Burada olmak istediğime bile emin değilim.

Belki de ben yuvamı bambaşka bir yerde, hiç ummadığım insanların arasında buldum.

Cruce, Christian'a ne söylediğimi duyunca artık gülümsemeyecek.

Beni krallığından sürgün mü edecek?

Ölüm'le savaşa mı tutuşacak?

En azından eşit şartlarda bir savaş olacak bu. Gücünün zirvesindeki iki prens kapışacak.

Her halükârda babam beni asla affetmeyecek. Krallığının muazzam güzelliğini inkâr edemem. Bir zamanlar bu yeni Unseelie gibi muhteşem ve ilgi çekici yaratıklarla arkadaşlık etmek için neler vermezdim. Ama ben artık o kadın değilim. Dostlarım burada asla hoş karşılanmaz.

İki dünyanın arasında duruyorum. Bir ayağım birinde, diğeri ötekinde.

Cruce beni saatlerce ya da belki günlerce (o kadar harika şeyler gördüm ki zaman kavramımı yitirdim) gece yarısı krallığının baş döndürücü sokaklarında gezdirdi. Unseelie Kralı'nın sarayının altındaki mağaralarda kendine yeni bir dünya kurmuş. Ama ne tuhaftır ki insan kendini burada yeraltındaymış gibi hissetmiyor. Şehir o kadar geniş ve kubbeli tavanlar o kadar yüksek ki içinde gezegenleri, üç güzel ayı ve

milyonlarca yıldızı barındıran ta uzaktaki gökyüzü herhangi bir gezegenden görünen kadar gerçek geliyor.

“Uzun zaman önce, kralın bir krallığa bir gerçeklik cebi yerleştirdiğine tanık oldum,” diye anlatıyor. “Ben de eski kralın sarayının altında aynısını yaptım. Bir tohum atıp büyümesini bekledim. Seelie ve insanlar öldüğüme inandı. Ben de sarayıma hak ettikleri krallığı inşa etmek için zaman kazandım.”

Yüzyıllar boyunca, kralın laboratuvarında inzivaya çekilerek, her biri birbirinden daha güzel, güçlü ve yaratıcı yüz binlerce karanlık Fae kastı yaratmış. Beni uzun zaman yalnız bırakmasının nedeni de dünyalarını koruyabilecek bir ordu kurmakmış. Böylece hem alışma sürecini rahatça atlatmışlar hem de Seelie ve insanlarla başa çıkabilecek sayılara ulaşmışlar.

“Sana yardım edebilirdim,” diyorum. “Beni buraya neden daha önce getirmedi?”

Tüm çekincelerime rağmen yüreğimi titreten bir sevgiyle süzüyor beni. Daha önce bana hiç böyle bakmadı. “Sen her zaman çok yardımseverdin. Bana büyük faydan dokundu, Lyryka. Kralın karmaşık notları ve kitapları arasında yolumu bulmamı sağladın. İhtiyaç duyduğum bilgilere ulaşmak için araştırmalar yaptın. Krallığımı ve şehrimde yaşayan Unseelie’yi senin bulduğun cevaplar sayesinde mükemmelleştirdim.”

İşte yine başladı. *Benim* krallığım, *benim* şehrim, ben, ben, ben... Ara sıra *bizim* de diyor ama nadiren.

Sözlerinde samimiyse bu benim de krallığım. Temelleri sayemde atıldı.

“Biz nerede yaşayacağız? Bir evimiz var mı?”

Neşeyle kıkırıyor. “Bir kral basit bir evde oturur mu hiç?”

Hayır, Lyryka, ben bir saray inşa ettim. Gel, göstereyim.”
Elimi tutuyor.

Babamla oturduğum ziyafet sofrasından saatler sonra kalktım. Yemekte ısrarla üvey kız kardeşim konusunu açmadım çünkü bunu bildiğimi öğrenmesini istemiyorum. Şimdi beni kapısına kadar getirdiği odada (sanırım beni buraya kilitledi; henüz kontrol etmedim ama anahtar sesine benzeyen bir ses duyunca şüphelendim; artık şişede olmadığım için ısınlabileceğimi unuttu galiba) dinleniyorum. Perdeler tam da sevdiğim gibi, sert ama ılık bir rüzgârla dalgalanıyor.

Kitabımı kenara koyuyorum. Onu yüksek raflardan birinde buldum. V’lane olarak bilinen bir Seelie prensinin büyük kahramanlıklarından bahsediyor. Fransız balkonun açık kapılarından şehrin parlak ışıklarını izlerken, beni sonsuzluk kadar uzun süren bir mahkûmiyetten sonra özgür bırakan varlığın aslında kim olduğunu düşünüyorum. Sözde yuvamdayım ama gerçek biçimimi göstermem hâlâ yasak. Babam sokaklarda yanından geçtiğimiz onlarca Unseelie’den gizledi bizi.

Ben krallarıyım, diye açıkladı üstelediğimde. Beni gördükleri gibi sorunlarını anlatmaya başlayacaklar. Aralarındaki anlaşmazlıkları çözmemi bekleyecekler. Ben baba kız baş başa vakit geçirmemizi istiyorum.

Ona karşı çıkmak, tartışmak istedim. Asırlardır yalnız olduğumu ve nihayet özgürsem bunu sonuna kadar yaşamak istediğimi söylemek istedim.

Ama akıllılık edip dilimi tuttum. Babam bana ne kadar nazik davranırsa davransın, bu işin içinde bir bityeniği oldu-

ğu hissinden kurtulamıyorum zira. Aniden kavuştuğum özgürlük inandırıcı gelmiyor.

Hikâyeler bu şekilde ilerlemez. Babasının hapsettiği kahraman birdenbire özgür kalıp onunla sonsuza dek mutlu yaşamaz.

Hayattan bekleyebileceğim her şey gerçekleşmişken, kral babamın şatosunda prenseslere layık bir yatakta yatarken birden kalkıp kapıyı zorluyorum.

Evet, kilitli.

Arkamı dönerken alayla homurdanıyor ve balkona yöneliyorum. Gerçek biçimime bürünüp güzelim kanatlarımla şehrin üzerinde birkaç tur atmak hiç fena olmaz.

Ama eşiğini atladığımda gizli bir alarm mekanizmasını harekete geçirmişim gibi babam balkonda yanımda bitiyor. Bana gülümsüyor ama bakışları kanımı donduracak kadar soğuk ve mesafeli.

“Gel. Sana göstermek istediğim bir yer daha var.”

Ellerimi elbisemin ceplerine sokmaya yeltendiğimde atılıp birini sıkıca tutuyor. Ve sonra...

...yerden metrelerce yüksek kayalıkların tepesindeki bir çıkıntıda, altımızdaki derin uçuruma bakıyoruz. Sert rüzgârda saçlarım etimi kırbaç gibi dövüyor.

O ilk şaşkınlığı üzerimden attığımda, “Burası eskiden yaşadığın yer mi?” diye bağıriyorum hayretle. Onu kitaplardaki resimlerden ve tanımlardan hatırlıyorum. Bütün Unseelie bir zamanlar buraya hapsedilmiş.

Yine sadece kitaplarda okuduğum bir şey görüyorum. Hayal gücüm ne kadar zengin olursa olsun, hiçbir yazılı kelime buranın dehşeti ve kasvetini anlatmaya yetmez.

“Cehennemden farksız yarım bir hayattı,” diyor. “Neyi neden yaptığımı anlamanı istiyorum. Neden daha üstün bir

saray yarattığımı. Sonunda başardım, Lyryka. Başardım değil mi?” Benim ya da başkalarının düşüncelerini umursamasına şaşıyorum. “Değil mi?” diye yineliyor hevesle ve takdir beklediğini fark ediyorum. Onu övmemi istiyor.

Krallığında çıktığımız gezinin gerçek maksadı buydu. Bana her gösterdiğini hayranlıkla alkışlamamı ve krallığını övmemi bekliyordu. Sınavı geçemedim.

“Burada ne kadar kaldınız?” Titrediğimi fark edince kanadını omzuma sarıyor. Kadim ve acımasızca soğuk Unseelie hapishanesinde, insanın başını döndürecek açılarla birbirini kesen ve siyah buz kayalıklarından oluşan, tepelerin arasında dar, derin yarlar var. Bunlarda gizli binlerce evin kapıları buzlara oyulmuş ve altımızdaki uçurumdan kükürt kokulu, çirkin, mavi bir ışık yayılıyor. Başımızda esen kutup rüzgârları beni iliklerime dek titretiyor.

Yukarı bakıyorum. Burada ay doğmaz. Yıldızlar parlamaz. Bu ıssız ve çıplak yere ışık sızmaz. İlk kraliçe ne zalimmiş! Onlarca mucize yaratabilecekken ya da Kadim Yaratılış Şarkısı’nı halefine aktarabilecekken bir hilkat garibesi yaratmayı seçmiş.

Gözlerimin önündeki dehşeti kavramakta güçlük çekiyorum. Buzdan evlerinde yaşamaya mahkûm olanların sonsuz ıstırapı, açlığı ve giderilmeyen ihtiyaçlarının baskısı havaya sinmiş adeta. Burada hiç kimsenin mutlu olmasına imkân yok.

Faydasızlık buranın oksijeni. Havada başka hiçbir şey yok. Bir hava varsa tabii.

Ve şunu fark ediyorum ki bir Unseelie melezi olmama rağmen Unseelie hapishanesi benim antitezim. Benim gibi biri için bir karşı-yaşam. Özümün derinliklerindeki Işık Sarayı enerjisini emdiğini hissedebiliyorum. Doymak bilmeyen ağ-

zıyla yalıyor beni, etimin ve kemiklerimin tadına bakıyor. İçgüdülerim bana burada uzun süre hayatta kalamayacağı-mı söylüyor. Beni buraya neden getirdiğini düşünüyorum. Korkuyla titreyip büyük başarıları karşısında saygıyla eğilme-mi mi bekliyor? Yine alkış almaya mı çalışıyor?

Kaşlarımı çatıyorum. Hapishane neden bana kitaplarda okuduğumun da ötesinde tanıdık geliyor? Ömrümün bir döneminde bu çaresizliği tattım da ışıklı tarafıma o sayede tutundum sanki.

Yarı Unseelie olmama rağmen ben ışığın ta kendisiyim. Kısıtlı imkânlarımla bile bir günü daha tecrübe edebildiğim, bir kitap daha okuyabildiğim, bir rüya daha görebildiğim ve son günlerde yeni dostlar edindiğim için şükrettim hep. Yaşamayı seviyorum. Benden yardım isteyen yeni arkadaşla-rımı düşündükçe içim içime sığmıyor. Beni yarı yolda bırak-mayacaklarını hissediyorum.

Ölüm artık benim koruyucum.

Güçlü ışığıyla evreni aydınlatan kraliçe beni özgür bırak-maktan söz etti.

“Yedi yüz elli bin yıl,” diye mırıldanıyor Cruce. “Bu ce-hennemde dayanılmaz acılar çektim. Ama gel. Sana göstere-ceklerim bitmedi.”

Ona acıyabilirdim. Zaten istediği bu. Ama acımiyorum. Çünkü bütün Unseelie burada sıkışıp kalmaya mahkûmdu ama o gidebilirdi. Açıkça itiraf etti işte. O her zaman gidip hayatını yaşayabiliyordu. Kaç yaşında olduğumu biliyorum. Seelie’ye gitti ve diğer bütün Unseelie burada hapisten, o ora-da birini baştan çıkardı.

Ve ben doğdum. Annem Işık Sarayı’ndandı.

“Yaz Prensesi,” diye mırıldanıyor. Hızla başımı çevirip ona bakıyorum. Düşüncelerimi mi okuyor?

“Yüksek sesle konuşuyorsun, Lyryka. Hatta onları yüzüme haykırıyorsun. Hep böyleydin. Bütün duyguların ve mirasının ardındaki gerçek her zaman yüzüne yansdı.”

Ben Yaz ve Savaş'ın kızıyım. Hırçın bir güneş ışığı olmama şaşmamak lazım. Beni buraya neden getirdi? Asıl niyeti ne?

“Nelerin üstesinden geldiğimi görmeni istedim,” diyor. “Çıktığım yer belli. Bir canavar olabilirdim. Tıpkı eski kral gibi.”

Ah, baba! Nasıl bu kadar kör olabilirsin? Yalnızca kendini kandırıyorsun. Bu düşüncelerimi çabucak bir sandığın derinliklerine tıktırıyorum.

“Ben canavar değilim. Güzel varlıklarla dolu bir saray yarattım. Yalnızca güzel bir varlık yapabilir bunu. Çocuklarım ışıktaki büyüyecek. Dünyada rahatça gezebilecek. Seelie önlerinde saygıyla eğilip canlarının bağışlanması için yalvaracak. Işık Sarayı'nın teker teker ölüşünü zevkle izleyeceğim. Bu dünyada sadece benim sarayım kalacak. Ben ve çocuklarım Periler Diyarı'nın tek hâkimi olacağız.”

“Buna ben de dahil miyim?”

Dudaklarında yine o tuhaf gülümseme uçuşuyor. “Ah, Lyryka. Sen daima benim ve planlarımın bir parçası olacaksın.”

Hiç tatmin edici bir cevap değil doğrusu. Nasıl? Benden korkunç bir şekilde kurtulduktan sonra dişlerimden bir kolye yaptırıp boynuna da takabilir.

Titriyorum. Buradan çıkmalıyım. Belki melodrama kaçıyorum. Ama insanı paranoyanın karanlık uçurumlarına yuvarlayan bu buzlu kayalıklarda, babamın oyununa geldiğimi düşünmeden edemiyorum.

Korkudan büyük bir aptallık ediyorum. Arkadaşlarımın dünyasına ısınlanmaya çalışıyorum.

Bu yerin kurallarını gayet iyi biliyorum halbuki. Tanıdıklarım arasında yalnızca iki kişi Unseelie hapishanesine ısınlanabilir. Ama kimse dışarı çıkamaz. O zaman üst katlar burada durmazdı zaten. Babam nasıl beceriyordu hiç bilmiyorum, fakat ısınlanmıyordu. Belki bir Gümüş sadece onun bildiği bir yere açılıyordu.

Aptallığıma gülerek başını iki yana sallıyor. Sonra beni kucaklıyor ve kalçamda arı sokması gibi bir acı hissediyorum. Babamın kanatları havayı dövüyor. Uçmaya başlıyoruz. Engebeli arazinin üzerinde kilometrelerce uçuyoruz.

Sonra bir sahnenin içine dalıyoruz. Bizi kare şeklinde, mavi ve siyah platformlarla bezeli bir tepeye indiriyor. Burayı bir insan mezarlığına benzetiyorum. Ama taşların üzerinde ne bir isim ne de bir işaret var.

Kütüphanedeki kitapların hiçbirinde hapishanenin içinde böyle bir yer olduğundan söz edilmiyor.

“Burayı gizli tutuyorum,” diyor Cruce. “Bir Fae mezarlığı. Azılı düşmanlarım.” Omuz silkiyor. “Yoluma taş koyan birkaç dost. Hepsi burada yatıyor. Gerçek formuna bürünebilirsin, Lyryka.” Beni yere bırakıyor.

Nihayet değişmekte özgürüm. Kendim olabileceğim. Sonra beni bıraktığı yerden bir milim ileri gidemediğimi fark ediyorum dehşetle.

Kıpırdayamıyorum.

Ne yaptı bana? Nasıl yaptı?

Kalçamdaki batmayı hatırlıyorum. Babam beni zehirledi mi?

İç çekiyor. “Bu karışımın fazlasının kişiyi felce uğratan bir etkisi olduğunu unutmuşum. Sanırım biraz abartmışım ama uyuman ve bu süreci daha az hissetmen içindi. Ne yalan söyleyeyim, sonuna kadar uyuyacağını sanmıyorum. Onun

için ilave dozlar lazım. Gördüğün gibi... Ah, pardon, başını çeviremediğini unuttum. Artık sana ulaşamayacağım bir yerde olacaksın ve geri dönmeyeceğim. Bu seninle son görüşmemiz, tatlım. İyi haber şu ki bir melez olduğun için annenin yarısı kadar dayanabileceksin. Ölümlü zamanında belki bir ay. Uzun sürmeyecek, Lyryka. Bizim gibiler için göz açıp kapayıncaya kadar sona erecek.” Beni oyuncak bir bebekmişim gibi kucaklıyor ve platformlardan birine götürüyor. Kaskatı kesilen vücudumu buzdan bir levhanın üzerine yatırıyor ve sihirli kelimeleri mırıldanmaya başlıyor.

Mac’in yüzüyle vücudunu benden sıyırdığında değişmeye başlıyorum.

İşi bittiğinde, yıldızlı gözlerinde küçümseme ve hayal kırıklığı görüyorum.

Sırf görünüşümü beğenmediği için beni gözden çıkarıyor.

Ağlıyorum ama gözlerimden yaşlar akıyor. Beni istemediği için değil, şu olağanüstü kanatlarımı bir kez bile açmama fırsat verilmediği için. Onları hissetmekten bile men edildiğim için.

Şimdilik uyanığım ama söylediklerine bakılırsa birazdan uykuya dalacağım.

Sonrasında da eğer yanlış anlamadıysam öleceğim. Ama sonunda uyanık olacağım.

Neden? diye düşünüyorum elimden geldiğince yüksek sesle.

“Melezsin,” diyor. “Benim istediğim bu değildi. Sen Işık Sarayı’nın içine gizlediğim ordumun ilk neferiydin. Ama doğduğun günden itibaren, kendi işini göremeyen, zayıf ve muhtaç bir yaratık oldun. Annen solundaki tabutta yatıyor. Yıllar önce onu gömdüğüm gün sen de yanımızdaydın. Senden de kurtulacakken son anda vazgeçtim. Sana bir ha-

yat bağısladım, Lyryka. Babalık ettim. Yaşamana izin verdim. Beni düşündüğünde bunları da hatırla. Seni istenmeyen, kırma bir hayvan gibi doğar doğmaz boğdurabilirdim. Prenses, karnında nasıl bir yaratık taşıdığını gördüğünde çığlıklar attı. Beni ele vereceğini söyleyerek tehditler savurdu. Ah, benim çirkin, bahtsız, Lyryka'm. Cazibe büyüleriyle anneni bir Seelie olduğuma inandırdım. Bütün Unseelie'nin öldüğünü sanıyordu. Işık Sarayı Fae'sinin biraz daha karanlık bir versiyonu olacağını sanıyordum. Ama sen yanlış doğdun. Bizim sarayımızın varlığına ihanet ettin. Doğar doğmaz, bana ihanet ettin.

Ama şimdi hepsi öldü. Yine de beni serbest bırakmadın. Neden?

Omuz silkiyor. "Çünkü melezsın. Evren seni bir ucube olarak işaretledi. O da senin asla doğmaman gerektiğini biliyordu. Asla kabul görmeyeceksin. Sana hiçbir dünyada yer yok. Tüm Fae ırkı sana baktığında, düşman sarayı görecektir. Hiçbir yere ait değilsin. Seni bugüne dek tüm kötülüklerden korudum. Anneni gömdüğüm gün kendime söz verdim. Sana iki tane iyilik yapacaktım. Kitaplarla kuşatılmış bir hayat bahşedecektim. Ve vakti geldiğinde seni yuvana getirecektim. Şimdi tam zamanı. Yeni dünyamda sana yer yok. Senin yerin burası, annenin yanı. Nihayet huzur bulacaksın."

Ama daha yaşamadım! diye bağıriyorum.

Umursamıyor. Diyeceğini dedi ve benimle işi bitti. Yeni hayatına dönüp ona benzeyen kızı, yeni sarayı ve planlarıyla ilgilenmesi lazım. Beni buzun içine bastırıyor ve biraz daha gömülüyorum. Ne bağırabiliyor ne de canımı kurtarmak için savaşabiliyorum. Onu öldürmek isterdim ama yapamıyorum.

Benim hiçbir yere ait olmadığımı o nasıl karar verir? Kimsenin beni sevmeyeceğini nasıl söyler? O kim ki gerçek-

ten önemli olanlara aldırmayıp beni sadece görünüşümle yar-
gılayabiliyor?

Yaşayacağıma ya da öleceğime nasıl karar verebiliyor?

Formları ne olursa olsun, bütün canlılar eşit ve özgür ya-
şama hakkına sahiptir.

Buz üzerime kapanıyor. Nefes alamıyorum ve aslında buna
ihtiyacım olmasa da kendimi Guinness'te boğuluyor gibi his-
sediyorum. Ah, o leş kokulu şişenin içine dönüp Ölüm'ü
baştan çıkarma planları yapmak için neler vermezdim. Cruce
mavi-siyah buz tabakasının ardından beni izliyor. Mezarımın
üzerine koruma büyüleri yerleştiriyor ve sonra etrafımı turla-
yarak yine büyüler yapıyor.

Beni öldürdüğünü biliyorum çünkü aç bir karanlık daha
şimdiden ışığım ve enerjime saldırıyor. Cruce'un ne kadar
yanıldığını düşünüyorum.

Çok ama çok yanılıyor.

Ben çirkin değilim.

Bir canavar değilim.

İyi niyetli, tutkulu, yakıp yıkmaktan çok yaratmaya heves-
li biriyim. Kitaplara çok iyi bakıyorum. Sayfalarını kıvrırmıyo-
rum. Başkalarının amaçlarına ulaşmalarına yardım ediyorum.
Ve seviyorum. Ölüm'ü nasıl güzel sevebilirdim! (Ona doğru
etiketleme yapmayı öğretebilirdim.)

Sözün kısası, muhteşem biriyim.

Sonra uykuya çılgınca direnmeme karşın gözkapaklarım
üzerlerine birer madeni para konmuş gibi ağırlaşıyor ve son
uykuma dalıyorum.

Günaydın, sayın solucan yargıç

DANI

U zayda süzülen ve Avcılar olarak bilinen muhteşem yaratıklar telepatiyle iletişim kuruyor ve davamızı da bu şekilde yürütecekler.

Kafesimin parmaklıklarının ardından bir düzine siyah ejderhaya bakarken onlardan birini Dublin semalarında ilk görüşümü hatırlıyorum. Deri kanatlarını çırpıp buzları çalkalarken ondan gözümü alamamıştım.

Üzerinden koca bir ömür geçmiş gibi. Daha genceciktim. Hayatla kavgalı, benim kadar delişek olmadıkları için herkese ve her şeye kızgındım. Bir kişilikten diğerine bürünerek kim olmak istediğime karar vermeye çalışıyordum.

En iyi günlerimden bazılarıydı. Çocuk halimi seviyorum. Özellikle de şimdi neye dönüşebileceğim hakkında daha gerçekçi bir bakış açısına sahipken. Değer verdiklerimi içimde

canlı tuttum ve erozyonların heyelanlara dönüşmesine izin vermedim.

Avcılar büyük, iblis kafaları, uzun, kıvrık boynuzları, ortadan ayırık toynakları, çatal dilleri, kocaman, siyah gövdeleri, kanatları ve pullu kuyruklarıyla cehennemden çıkma yaratıklara benziyor. Ama ağızlarından cehennem ateşi püskürtmek yerine buzu çırpıyorlar. Ürkütücü görünüşlerine rağmen onları güzel buluyor ve onlardan birine dönüşüm sürecimin sekteye uğramasını istemiyorum. Shazam'ın da Y'rill olarak bilinen varlık olmaya devam edebilmesini istediğim gibi. Dolayısıyla ikimizin de olduğumuz çift görünümlü yaratıklar olarak kalmamıza engel olmayacak bir cezaya çarptırılacağımızı umuyorum. Otuz-kırk yıllığına kanatlarımızı kesebilirler mesela. Güçlerimizi sınırlayabilirler. Bunlara razıyım.

On iki Avcı'dan oluşan jürimiz kafeslerimizin biraz ilerisinde eşit aralıklarla dizilmiş. Kanatlarını hiç çırpmadan havada asılı durabiliyorlar (bunun sırrını öğrenmeliyim; kıskançlık benim göbek adım).

Bunlar evrenin upuzun ipliklerinin koruyucuları. Zaman ve mekânlar arasında yolculuk ederek hayatları ve olayları birbirine bağlıyor, sonuçlarını seyrediyorlar. Meraklı maceracılar olarak ne zaman evrenin uzak bir köşesindeki bir noktada bir hareketlenme hissetseler, hemen doğum sancıları çeken o gezegene uçup içindeki değişimi takip ediyorlar. Bir süre önce Fae ve insanlar arasındaki duvarlar yıkıldığında dünyaya doğru da böyle çekildiler.

Y'rill bana farklı Avcı kastları olduğunu anlattı. Hiyerarşik düzenlerinin en dibinde Unseelie Kralı'nın laboratuvarında yarattığı V'Kan kastı var. Bunlar sonradan sidhe-kâhinlerin ödül avcıları oldu. Avcılar çocuk sahibi olmakta güçlük çektiğinden, kralın, özlerini yeni bir hayat yaratmak için kullan-

masına izin verdiler. Böyle üreyebileceklerini umdular.

Y'rill'e bakılırsa Avcılar kralın ürettiklerini beğenmedi ve V'Kan'ı dışladılar. İçlerinden biri aptallık edip göklerdeki kardeşlerine katılmaya kalkıştığında hemen nahoş bir yere ışınlanıyor. Bundan da ders almazsa yok ediliyor. Gerçek Avcılar kralın yarattığı paralı asker kastıyla hiçbir ilişkilerinin olmasını istemiyor.

Ama kralı seviyorlar. Y'rill uzun zaman önce onlara büyük bir iyilik ettiğini söylüyor. Karşılığında da henüz hiçbir şey istememiş. Bunu endişe verici buluyorum doğrusu. Avcılar zamanın akışını değiştirebiliyor zira ve kralın bir gün her şeyi en başından başlatmaya karar vermeyeceğini umuyorum. Mac de krala bir iyilik borcu olduğunu söylüyor. Bu da en az diğeri kadar endişe verici.

Avcılar daha çok çocuk istiyor. Ama doğum süreçlerinin karmaşıklığına bir de katı ve mantıksız kuralları eklenince sonuç hüsrana oluyor.

Kararmaya ve birden ellerimden ölümcül yıldırımlar fırlatmaya başladığımda bana neler olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Neyse ki ben acayıplıklara alışık bir kadıyım. Sıradan biri, benimki gibi nahoş bir dönüşümle nasıl başa çıkardı bilmem.

Dönüşümü reddetme şansım vardı. Y'rill eğer onu tam anlamıyla kucaklamasaydım, içten içe arzu etmeseydim, vücudumun eski haline döneceğini ve bazı yerlerimin kararıp yeni bir süper güç kazanmamın sebebini de asla öğrenemeyeceğimi söyledi. Büyük bir Avcı'nın beni çocuğu olarak seçtiğini hiçbir zaman bilmeyecektim. Uzayı keşfeden bir ejdere dönüşmeyecektim.

Sadece size söz hakkı tanındığında konuşacaksınız, diyor kafamın içinde bir ses. Ellerimle kulaklarımı kapatarak öf-

keyle tıslıyorum. “Sesi kısın!” Kahretsin, Christian kızdığında bile bu kadar bağırıyor. Hiç iyi bir başlangıç yapmadık. Şimdiden sinirim tepemde. Ne zaman konuşacağımıza da onlar karar veriyor. Kıçımın kenarı. “Buna ilişkin kanun maddesini görmeyi talep ediyorum!” diye bağırıyorum.

“Sadece” söz hakkı verildiğinde konuşmanın nesini anlamadın?

“Her bir kahrolası hecesini,” diyorum. “Bize işkence ediyorsunuz, kafese kapatıyorsunuz, aç bırakıyorsunuz ve neyle suçlandığınızı bile söylemiyorsunuz. Sizin gibi aşırı gelişmiş bir türden bunu beklemezdim doğ—”

Sessizlik!

“Yenecek bir şeye bile benzemeyen şu proteinli bulamaçlardan verseydiniz bari. Ayrıca Shazam’ı duyamıyorum. Ne söylediğini duymaya hakkım var.”

SESSİZLİK!

Kulaklarım çınılıyor ve birden midem bulanıyor. “Shazam’ı duymama izin vererseniz çenemi kapatacağım.” Onunla konuşmak, onu teselli etmek istiyorum. Bir kafeste çaresizce ağlamasını izlemek beni öldürüyor.

Kafamın içinde öfkeli homurtular yankılanıyor. Aynı anda bir sürü düşünce duyuyorum: *Ne kadar zor biri. Y’rill onu neden seçmiş? Belki de hepsi onun hatasıydı; Y’rill’in hiç suçu yoktu. Bu kız hayatına girene kadar, Y’rill kurallara uyardı. Sert bir ses araya giriyor: Y’rill kendi davranışlarından sorumlu. Avcılar başkalarının etkisiyle hareket etmez.*

“Haydi oradan! Herkes sevdiklerinden etkilenir,” diye homurdanıyorum. “Y’rill’in tek suçu beni sevmek. Bütün yaptıklarını bunun için yaptı. Bu arada hani kanunlarınız? Savunmamı yapmadan önce onları etraflıca incelemek istiyorum.”

Birden kafeslerimiz bir dahili iletişim sistemiyle birbirine bağlanmış gibi Shazam'ın hıçkırıklarını duyuyorum. "Yi-yi, canım Yi-yim'm. Beni affedebilecek misin?"

"Affedecek bir şey yok, Shazam. Seninle yaşadığım tek bir andan bile pişman değilim. Seni görüyorum, Yi-yi."

Birbirinizle konuşmanız yasak. Ancak mahkemeye konuşabilirsiniz. Bu kuralı bir kere daha çiğnersen Y'rill'in söylediklerini duyamazsın.

"Bir dakika," diyorum. Buna hazırlıklıydım. "Y'rill'i suçluyorsunuz ama Shazam'ı yargılıyorsunuz. Cezalandırmak istediğiniz kararları Shazam vermedi. Y'rill verdi. Dolayısıyla o konuşmalı."

Kısa bir sessizliğin ardından bir düşünce patlamasıyla kulaqlarım sağır oluyor. Benimle telepatik iletişimlerine ara verdiklerinde derin bir sessizliğe gömülüyoruz.

Açlık yüzünden beni yavaştan yoklamaya başlayan migren atağına aldırmadan öfkeyle tepiniyorum. "Beni bu şekilde dışlayamazsınız. Düşüncelerinizin ardındaki bakış açısını kavramaya hakkım var. İnsanlar bile mahkemelerde buna izin veriyor. Siz sözde onlardan daha ilerisiniz. Bakın, *sözde* kelimesine özellikle vurgu yapıyorum."

On iki çift öfkeli bakış bana çevriliyor.

Shazam'ın bir Avcı olması yasaklandı.

"Biliyor ve size hata ettiğinizi söylüyorum. Shazam Avcı değil. Y'rill'in zekâsı ve bilgeliğinden yoksun, küçücük bir yaratık. Kendini onun kadar iyi ifade edemez. Yargılanmasına neden olan suçları o işlemedi. Yanlış kişiyi yargılıyorsunuz. Y'rill'e kendini savunması için hak tanımalısınız."

Avcılar birer birer kayboluyor. Bunu kendi aralarında tartışmak için başka bir yerde toplandılar herhalde. Birazcık da olsa umutlanıyorum. Umarım dönüşte yazılı kanunlarını da getirirler ve onları inceleme şansım olur.

“Shazam?” diye sesleniyorum aynı umutlu ruh halimle. Cevap gelmiyor. Yine bağımızı kopardılar.

İç çekerek ona bakmak için döndüğümde yüreğim burkuluyor. Siyah tırnaklı, tüylü patileriyle parmaklıklara yapışmış, ağlıyor.

Çocukluğumdaki kafesim geliyor aklıma ister istemez. Gecelerce aynı onun gibi içli içli ağladım. Dolayısıyla ıstırabını, yalnızlığını ve korkularını yüreğimin en derininde hissediyorum. Shaz’la ben mükemmel ikiliyiz. Onu kaybetmeyeceğim.

Birden kafesim kararıyor ve dışarıyı göremiyorum.

İç çekerek yere oturduğumda bir tıkırtı duyuyorum. El yordamıyla kafesin tabanını yokluyorum.

Parmaklarım ıslak ve soğuk bir şeye değiyor. “Hele şükür,” diye mırıldanıyorum. Kafese fırlatılan metal kapta ne olduğu umurumda değil. Bir sıvının içinde yüzen bir tür tahıl olduğunu tahmin ediyorum. “*Happy Meal*” verecek değillerdi ya, diye düşünüyorum öfkeyle. Seçme şansım olsa hamburgerle patates kızartması isterdim.

Parmaklarımla kabı sıyırarak iştahla yiyorum ve dipte kalan sıvıyı da ağzıma boşaltıyorum. Shazam’ı da doyurmuşlardır umarım.

Aksi halde geri döndüklerinde bu zalimliğin hesabını da sorarım.

*Savulun, Ölüm geliyor*CHRISTIAN

Sen tüm Fae'nin sonusun, diye fısıldadı Lyryka kulağına telaşla. Seelie Kraliçesi'nin Far Dorocha'sının, Ölüm Arabası'nın arabacısının Unseelie Kralı versiyonusun. Onları öldürebilirsin. Ölüm, kralın özel silahı olarak yaratıldı. O prensin ne olduğunu sadece kral ve Cruce biliyordu. Ona hiç söylemediler. Gücünün tamamına ulaşmasını sağlayacak büyüyü ona vermediler. Boora Boora kitaplarına bak. İhtiyacın olan bütün bilgileri orada bulacaksın.

Söylediği kitaplardan oluşan yığının önünde oturuyorum. Onları açtığım anda kelimelerle cümlelerin, sayfaların arasından çıkmak için kararlı bir yürüyüşe geçeceğini biliyorum. Boora Boora kitaplarındaki cümleler nedense sayfalarda hapis kalmak istemiyor. Belki de hikâyelerini beğenmiyorlar ve olayların daha hızlı geliştiği, yeni bir hikâye yazmak istiyorlar.

Vaktiyle birkaçını okumuştum ve bazıları yeniden yazılsalar iyi olurdu gerçekten.

Dani uzun zaman önce kralın Gerçek Kütüphanesi'nde bu kitapları açtı ve o gün Kırmızı Cadı'yı serbest bıraktı. Ben o sırada üst raflarda dolanıyordum. Her nedense merakıma yenik düşmüştüm işte. Dani kitaplardan fırlayan cümleleri geri koymaya çalışırken kıkırdamayı bırakıp küfretmeye başladı. Kızgın ateş karıncaları gibi üzerine saldırıyorlardı kızın. Dani onları itekleyip sayfaların arasına sokmaya çalıştığı için ona çılgınca karşı koyuyorlardı.

Boora Boora kitapları aynı adı taşıyan ve hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı bir dünyadan gelme. Gerçi son günlerde dünya da oradan farksız. Bazen düşünüyorum da, Yaratılış Şarkısı bugüne dek yazılmış bütün hikâyelerin kahramanlarını diriltse ne olurdu acaba? Dünya iyice zıvanadan çıkardı. Umarım öyle bir şey olmaz; etrafta yeterince manyak var zaten.

Derin bir nefes alıp ilk cilde elimi uzatıyorum. Lyryka'nın mizah anlayışına şöyle okkalı bir küfür sallıyorum içimden. İhtiyacım olan bilgileri bu sayfaların arasına o sıkıştırdı şüphesiz. Sırf bana kılık olsun diye. Dayanamayıp gülüyorum. Başından beri ne olduğumu biliyordu ve şirretliğinden bir gıdım bile ödün vermedi. Karakterli kızmış doğrusu.

Büyünün işe yarayacağını varsayarsak yakında Mac'in mızrağı ve Dani'nin kılıcı kadar ölümcül olacağım.

Ve eğer gerçekten işe yararsa, Lyryka bize Fae'ye karşı kullanabileceğimiz üçüncü silahı kazandırmış olacak. Öz babasındansa bizim tarafımızı tutması ona güvenimi bir kat daha artıracak.

Elim havada duraksıyor. Şimdi ben bunları karıştırmaya başlayacağım ya, aradığım bilgi kesin en sonuncudadır. Onun

için, üst üste duran kitapların üçünü kenara ayırıp dördüncüyü açıyorum.

Kapağı kaldırdığım gibi indirmem bir oluyor. Yine de geç kalıyorum. Birkaç cümle düğüm olmuş, kapağın kenarından sarkıyor. Bana öfkeyle tıslayıp kurtulmak için debelenirken iyice dolaşıyorlar.

Hızlı ve öfkeli bücürler sizi!

Kapağı kapalı kitaba öfkeyle bakıp omuz silkiyorum. Kalede bir yerlerde kırık bir ayna var ve kesin içinden uğursuz bir yaratık kaçtı. Yakında muhtemelen bir şişe daha kırarım. Halihazırda yeterince sorunum var zaten. Yedi kitap dolusu psikopat cümlelerin yerlerde koşturması hayatımı çok etkilemez yani.

Gerçi böyle şeyler düşünerek kötüyü çağırmamak daha iyi belki. Evren aklımdan geçenleri mutlaka karşıma çıkarıyor zira. Şimdi de kim bilir arkamdan nasıl gülüyordur!

Bir kez daha dördüncü kitaba uzanıyorum ama kapağını kaldırmak yerine, onu ters çevirip silkeliyorum. Kenarında sallanan cümle yere düşüyor. Kelimeler taşların üzerinde solucan gibi kıvrılıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar kuytu köşelere kaçıp gözden kayboluyorlar.

Hay aklımla bin yaşayayım! Yerde, üzerinde adım yazan kartlı bir parşömen kâğıdı duruyor.

Alayla homurdanarak sırtıtıyorum.

Hım... Etkileyici!

Bekârlık yemini eden bir keşiş kadar azgın ve fazlasıyla öfkeli olabilirim. Yine de etkilendim doğrusu.

Keşke Lyryka'nın neye benzediğini bilseydim.

Adımdaki *i* harfinin noktasını minik bir kalp şeklinde yapmış.

Parşömeni açarken bir büyüünün sihirli kelimeleriyle karşı-

laşmayı bekliyorum. Ama sonra büyüünün neden Boora Boora kitaplarında olduğunu ne yazık ki acı bir şekilde anlıyorum.

Parşömeni açtığımda kelimeler sayfadan uçuyor.

Evet, resmen uçuyorlar!

Daha da beteri, boğazıma dolanıp harflerinin keskin kenarlarıyla etime gömülüyorlar. Delik deşik oluyorum.

Ayağa fırlayıp kahrolası pislikleri üzerimden atmaya çalışıyorum. Ama geç kaldım. İçime girdiler bile. Paniğim arasında olanları kavramaya çalışıyorum. Yalan makinesi yeteneğim beni yanıltmış olmasın sakın! Ya Lyryka bir tür...

Ahhh!

Elimi enseme attığımda, bir şeyle kafama vuruyorum ve daha önce elimde olmayan bir şey tuttuğumu fark ediyorum.

Birdenbire avcumda bitti.

Bir parçam eksikmiş ve bunu ta başından beri biliyordum da nihayet tamamlanmışım gibi bir tatmin hissiyle dolup taşıyorum.

Elimdeki şey en başından beri benim eksik parçammış gibi.

Orijinal Ölüm prensi, tüm varlığını bu tuhaf bitmemişlik, tamamlanmamışlık duygusuyla geçirmiş olmalı. Belki de bu yüzden gücümü kontrol etmeyi bir türlü öğrenemiyordum.

Elimde tuttuğum cisim bir orak. Kararmış gümüşten, antika görünüşlü bir şey ve siyah, kıvrık bir bıçağı var. Boyu benim kadar ve sapının bıçağa yakın kısmının etrafı sekiz tane, ölümcül dikenle çevrili. Sap tam da benim elime göre tasarlanmış gibi avcuma rahatça oturuyor. Yüzeyinde buz mavisi ve siyah rünler parlıyor. Tıpkı kanatlarım gibi o da benim bir parçam.

Duvara dayalı aynaya bakmak için döndüğümde Unseelie Kralı'nın kadim gücünü hissediyorum.

Arkamdan omuzlarıma ağır ve siyah bir pelerin koydu ve ben birdenbire görünmez oldum sanki.

Siyah ve dumanlı varlığı derime sızıyor. Özümü anlamaya çalışır gibi beni yoklarken nefesimi tutuyorum. *Hayır, hayır, hayır*, diyorum içimden. *Seni istemiyorum. Ben bir İskoçyalıyım. Bir Keltar druidi ve Ölüm prensiyim. Bunlar bana fazlasıyla yetiyor. Lütfen, başka birini seç. Kimi olursa. Cruce dışında tabii*, diye ekliyorum telaşla.

Kralın gücü birden kayboluyor.

“Çok şükür!” diye bağıriyorum yumruğumu havaya kaldırarak.

Bir gün daha kendim olarak yaşayacağım ve eğer başarabilirsem asla Unseelie Kralı olmayacağım.

Kanatlarımı açıp orağı geleceğe kadeh kaldırır gibi aynadaki yansıma doğru uzatıyor ve gülümsüyorum.

Bütün Fae'nin ve özellikle de Cruce'un sonu olmak bana yeter de artar bile.

*Saat sabahın üçü
Kusura bakma, bebeğim, seninle ilgilenemeyeceğim*

MAC

Bir Fransız balkonun kanatlı kapılarının önünde durmuş, altımdaki karanlık şehre bakıyorum. Elimde Seelie prensi V'lane'in kahramanlıklarını öven bir kitap var. Tam da şımarık ve narsis bir Unseelie prensine uygun, çıtır çerez bir roman. Bütün sarayını ikinci şahsiyetinin serüvenlerini konu alan kitaplarla doldurmuş anlaşılan.

Cruce'un ağına dolandığımda bayıldım ve kendime geldiğimde bu yatak odasıdaydım. İçinde bulunduğum saray yüksek bir tepeye kurulu ve bütün şehri görüyor. Kapı kilitli ve örümcek ağlarından tamamen kurtulsam da hâlâ ışınlanamıyorum. Aslında hiçbir şey yapamıyorum. Bir kırmızı rün bile üretemiyorum. Nasıl becerdi bilmiyorum ama Cruce güçlerimi çaldı.

Cep telefonumu ya da mızrağımı bulurum umuduyla odayı karış karış aradım. Silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey bulsam hiç yoktan iyiydi aslında. Bir yandan da etkisiz hale getirebileceğim bir koruma büyüğü ya da rün var mı diye baktım tabii.

Ama bir silah ya da büyü bulamadığım gibi, dışarıdan da hiçbir şey çağıramıyorum. Kraliçe güçlerim elimden alınmış gibi. Krala bakılırsa buna imkân yok. Ama ben baygınken Cruce bir yolunu bulup beni güçten düşürmeyi başarmış.

Eğer bir şeyin zayıf bir noktası varsa Cruce ne yapar eder, onu bulur.

Hepsi bu kadar da değil. Elimdeki deri ciltli kitabın içinde Lyryka'nın yazdığı notu buldum.

Sanırım babam beni Unseelie hapishanesine gömerek öldürecek.

İçimden bir ses bunları daha önce de yaşadığımı söylüyor.

Derin bir iç çekip balkondan görünen manzaranın tadını çıkarmaya çalışıyorum. Ama hiç kolay değil çünkü Cruce kim bilir neredeki gece yarısı krallığında Dublin'in bir benzerini yaratmış. Yeraltında olduğumuzu biliyorum. Üzerimizde tonlarca toprak olduğunu bilmek ruhumu daraltıyor.

Bu bir gece şehri olmasına karşın sokaklar tıpkı Dublin sokakları gibi sokak lambalarının tatlı, kehribar ışıltısıyla parlıyor. Evlerin ve pub'ların pencerelerinden geceye ışık akıyor. Açık kapılardan müzik sesleri geliyor ve neon ışıklı tabelaların su birikintilerine yansıyan akisleri ömrümde gördüğümde en güzel Fae renklerinde.

Steroidli bir Dublin gecesine bakıyorum; yukarıdakinden çok daha güzel ve büyüleyici. Balkondan Trinity College'ı

ve Guinness Deposu'nu görebiliyorum. Gate Tiyatrosu'nu, Temple Bar Bölgesi'ni, Dublin Kalesi'ni ve Kilmainham Gaol'u. Ha'Penny Köprüsü'nü ve Aziz Stephen Parkı'nı da.

Tepemde yıldızlar siyah, kadife bir pelerinin üzerine saçılan elmaslar gibi parlıyor. Uzaklardaki bir nebulanın kaleydoskopik lekesinin öptüğü gezegenler ve üç tane ay gökyüzünde asılı duruyor.

Cruce'un sanatçı yönünü tartışamam.

Güzel şeyleri seviyor.

İçimden sorunlarımın listesini yapıyorum. Babam ölüyor ve annem çoktan Chester's'a ulaşmıştır. Dani, Shazam'la birlikte uzayda hapis. Seelie sarayı kontrolden çıktı. Yaşam İksiri'nin nerede olduğunu bilmiyorum. Kraliçeye ait eşyalar da ortada yok (belki de artık kraliçe değilim ve onlarla işim kalmadı). Rae ve Sean beni buraya hapseden canavarın elinde. Lyryka şu anda Unseelie hapishanesinde ölüyor olabilir (Cruce muhtemelen onu gömdü; henüz kral olmadığı için mızrağı kullanamayacağını umuyorum çünkü emanetlere sadece krallar ve kraliçeler el sürebilir). Sidhe-kâhinlerin ayırt edemediği yeni bir Unseelie türü türedi ve ben şimdi onların krallığındayım.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi, güçlerimi kaybettim.

Ayrıca dünyamız Unseelie örümcek ağlarıyla sarılmış durumda.

Son birkaç gündür hepsi birbirinden daha korkunç keşiflerde bulunuyoruz. İnzivadan çıktığım anda Cruce ve Seelie bombardımanına uğradım.

Cruce kargaşa yaratmada ustadır. Lyryka'yı bile dikkatimizi dağıtmak için serbest bıraktığından şüpheleniyorum. Belki Seelie saraylarındaki savaşların da fitilini o ateşledi. Cruce'tan her türlü pislik beklenir. Örümcek ağları sayesinde bizden her

zaman haberi oluyordu. Annemi bir BPÇ'ye o yöneltti belki de. Kraliçenin eşyalarını o mu arakladı acaba? Seelie bir daha ondan içemesin diye İksir'i çaldı ve hatta anıları yüzünden güçten düşmeleri için Kazan'ı onardı. Diyorum ya, ondan her şey beklenir.

İçime dönüp gücüme ya da herhangi bir güce ulaşmayı deniyorum.

Gerçek Büyü'nün büyük, altın kutusunu bulunca rahat bir nefes alıyorum. Ne yazık ki ona ulaşamıyorum. Cruce onu benden alamamış ama bir şekilde etkisiz kılmış. Mührünü kıramıyorum.

Haklıydık. Cruce kendini zamanın ötesinde bir odaya kapadı ve orada yüzyıllar boyunca yeni sarayıyla krallığını kurarak hain planlarını hayata geçirdi.

Ben onu öpüp başka bir yer ve zamanda belki onu sevebileceğimi söylerken Cruce, Şarkı'nın ondaki yarısını bana vermekle hiçbir şey kaybetmeyeceğini biliyordu. Zamanın ötesinde odalar vardı ve onlardan birinde güvende olacaktı.

Başından beri bana Şarkı'nın ondaki yarısını vermeyi planlıyordu. Ama beni yalvartarak gururunu okşamak istedi.

Ama neden buradayım? Beni de mi öldürmeyi planlıyor?

Bunu düşünürken bile aslında öyle bir niyeti olmadığını biliyorum.

Kralın, metresini takıntı haline getirmesi gibi Cruce da beni elde etmeyi kafaya koydu. Ama kral, metresini gerçekten seviyordu. Cruce hiç kimseyi sevemez.

Gelgelelim bu benim en büyük kozum.

Beni sevdiğini sanıyor.

İşime yarayacak hiçbir şey bulamadığım bu odada bir tek silahım var: Cruce'un, beni sevdiğine dair yanılgısı.

"MacKayla." Hiç hissettirmeden arkamda bitiyor. Gücün

karanlık dalgalarının, onun üzerinde yuvarlandığını hissediyorum. Birden kralın gücünün onu seçeceğine emin oluyorum. Nasıl seçmez? Cruce'un nasıl bir maddeden yaratıldığını hissediyorum. Dengemi kaybetmeme neden olacak kadar güçlü bir şey bu. Eski saraya mensup bir Unseelie olarak sidhe-kâhin gücüm onu hâlâ ayırt edebiliyor. Sihri nasıl da çoğalmış!

Arkamı dönerken bir an deli kralla karşılaşacağımı sanıyorum. Ama göz göze geldiğimizde henüz kral olmadığını görüyorum.

Gözleri hâlâ yıldızlı ve tuhaf. Gizemli havasını hâlâ koruyor. Ve çok güçlü.

Bir de kralın gücüne sahip olursa mahvoluruz.

"Cruce," diyorum.

"Krallığım hakkında ne düşünüyorsun?"

Başımı çevirip şehre göz atıyorum. "Nefes kesici," diyorum. "Sokaklarda gördüğüm Unseelie'yi başka kimseyle kıyaslayamam. Yarattığın her şey fevkalade. Onlara hangi güçleri verdin?"

Gülüyor. Krallığını beğenmem ve merak etmem hoşuna gidiyor belli ki. "Çocuklarımı Işık Sarayı'nınkilere benzeyen saf tabiat kuvvetleriyle donattım. Ama onları mevsimlerle sınırlamak yerine Tabiat Ana'nın kudretiyle yücelttim. *Damhan-allaidh*'le tanıştın. Olağanüstü değiller mi? Geceleri ipekten yapılmış hayaletler gibi dolaşarak yerleşmeye karar verdikleri yerlere birbirinden nadide desenler örüyorlar. Son Gölge Sarayı'nın aksine, benim evlatlarım yıkıcı değil, yapıcılar.

"Kastlarıyla tanışmak isterim," diyorum. Tanışacağım da. Çünkü buradan sağ salim kurtulduğumda ve Cruce öldüğünde bu Fae benim tebaam olacak.

“Zamanı geldiğinde tabii ki tanışacaksın, MacKayla. Hepsinin zamanı var.”

Yine ona dönüp gözlerinin içine bakıyorum. *Sidhba-jai*’a karşı bağışıklığım var ama Cruce’un cazibesini inkâr edemem. İnsanın kanını tutuşturan, tuhaf ve ilkel bir çekiciliği var. Jericho Barrons’unki gibi değil tabii ama hissedilmeyecek ve etkilenilmeyecek gibi de değil. Cruce gücünün doruğunda bir prens. Onu nasıl öldüreceğim? Parmaklarım mızrağımın hasretiyle karıncalanıyor. Cruce eski saraydan olduğu için, mızrağımla onu öldürebilirdim. Ama kral olursa işe yarayacağına emin değilim. Kralı hiçbir şey öldüremez. Uzun zaman önce Cruce, mızrağıma ben ona sahip olduğumu bilmeyeyim diye cazibe büyüsü yaptı. Şimdi bana da aynısını yapıyorsa cazibe büyüsünün içine sızıp ardına bakamıyorum. Barrons’u düşünüyorum. Bir Fae katili olarak ihtiyacım olan silah o.

“Onu unutacaksın,” diyor Cruce ve sesinde öyle bir kararlılık var ki ürperiyorum. Odamdayken gördüğüm başka bir kâbusu hatırlıyorum birden. O kadar yanlıştı ki onu bilinçaltımın derinliklerine itmişim.

Gerçek olduğunu sandığım bir rüyada hapistim ve Cruce’u seviyordum. Onun kraliçesiydim ama Fae’ye artık o hükmediyordu. Dünyayı yakıp yıkmış ve Dokuzlar’ı durmadan yeniden doğup tekrar öldükleri ve hayatta olduklarını yalnızca aradaki o bir dakikada fark ettikleri bir arafa hapsetmiştik.

Işık Sarayı’nı henüz ömürleri dolmadan vahşice imha etmiştik ve sayısız düşmanı olan Cruce hâlâ intikam peşinde koşuyordu.

Kız kardeşim ve sevgilisi Darroc’u diriltmiştik. Gece yarısı krallığını dördümüz yönetiyorduk.

Ama Barrons hâlâ uzaklarda bir yerde varlığını sürdürüyor ve beni kâbusumdan uyandırmaya çalışıyordu. Hiçbirinin gerçek olmadığını söylüyordu.

Gözlerimi kısıyorum: Şu anda uyanık mıyım?

Yoksa hâlâ o ipeksi kozanın içinde, Cruce'un her ayrıntısını titizlikle hesapladığı bir rüya mı görüyorum?

*Ava çıktım
Senin için geliyorum*

CHRISTIAN

O rağımı savurarak Ryodan'ın ofisine ışınladığımda Barrons'la ikisi ayağa fırlayıp bana bakıyor.

"Ne var?" diye homurdanıyorum öfkeyle. "O kadar da farklı görünmüyorum. Gözlerim biraz şey ama..."

"Mesele nasıl görüldüğün değil," diye homurdanıyor Barrons. Beni hayvanıyla koklar gibi burun delikleri açılıp kapanıyor. "Ne hissettiğimiz. Neler oldu?"

Lyryka'nın söylediklerini, büyüü ve orağımla neler yapabildiğimi anlatıyorum.

Sonra Unseelie Kralı'nın gücünün büyük, kara bulutu Ryodan'ın cam şatosuna sızmaya başladığında hepimiz yukarı bakıyoruz. Ryodan gülüyor.

"Az kalsın seni seçiyordu hım? Neden vazgeçti?"

Kaşlarımı çatıyorum. “Kral olmak istemediğimi açıkça ifade ettim. Belli ki bu, gücün seçiminde önemli bir faktör. Belki de onu en çok isteyene gidecek.”

Barrons, Ryodan’a sert bir bakış fırlatıyor. Aralarında sessiz bir sohbete başladıklarında sözlerini kesiyorum. Konuşmamız gereken daha önemli konular var. “Kitapçının arkasındaki Gümüşler’in kırıldığını söyledin,” diyorum Barrons’a. “Şimdi ben Unseelie hapishanesine nasıl gideceğim?”

“Unseelie hapishanesinde ne işin var?” diye soruyor.

“Cruce’un Lyryka’yı oraya götürdüğünü tahmin ediyorum.” Onlara Cruce’un Lyryka’yı neyle tehdit ettiğini anlatıyorum. Lyryka, Cruce’un ona gösterdiği hayalde sadece üç renk olduğunu söylemişti. Unseelie hapishanesinde ufak çaplı bir sonsuzluk geçirdiğim için bütün bunlar bana çok tanıdık geldi. Cruce gücümün tamamına ulaştığımı hissetti. Sean da hissetmiştir mutlaka. Birbirimize bir şekilde bağlıyız.

“Mac kayıp,” diyor Barrons. “Birkaç saattir yok. Onu ölümlülerin krallığında hissedemiyorum. Babası buradayken Periler Diyarı’na gitmez. Annesiyle konuşmak için uykuya bile direniyordu. Geriye bir tek seçenek kalıyor. Cruce onu kaçırdı.”

“Ayrıca bu şehirde bulmamız gereken bir Avcı var,” diyor Ryodan.

“Eee?” diye soruyorum Barrons’a. O piçin her durum için sayısız B planı vardır. “Hapishaneye nasıl gideceğim?”

“Seni götüreceğim yere bir daha dönmeye çalışırsan...”

“Gözdağını sonraya bıraksak?” diye tıslıyorum.

Barrons’un dudakları gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi titreyiyor. Birden öfkeleniyorum.

“Bana gülüyor musun? Ölüm’e? Fae’yi öldürebilirim. Mızrak ve kılıç kadar ölümcülüm. Invernessli bir İskoçyalı

için oldukça etkileyici değil mi?" Bu ikisi benden üstün değil artık.

Şimdi de Ryodan bir kahkaha patlatacakmış gibi görünüyor. "Bu kadar komik olan ne?" diye hırlıyorum.

Barrons elini uzatıp omzumdan bir şey alıyor. Kahrolası cümlelerden biri. Tuhaf bir açıyla bükülmesine rağmen hâlâ tıslıyor.

"Boora Boora kitapları," diye mırıldanıyor Barrons. "O cümlelerin serbest kaldıklarında neler yapabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hepsini üzerimden silkelediğimi sanıyordum."

"Kaç tanesi dışarıda geziyor?"

Omuz silkiyorum. "Bir kitap dolusu."

Yine dudakları titriyor. "Sana iyi şanslar o zaman."

"Neden? Ne yapıyorlar ki?"

"Görürsün."

"Acelem vardı," diye homurdanıyorum.

"Onu anladık." Ryodan da uzanıp sol kanadımdan bir şey alıyor. Kendimi katrana ve kuş tüylerine bulanmış gibi hissetmeye başladım. Draoidheacht'tan Chester's'a fırtına gibi ısınlandım tabii. Ryodan kanadımdan aldığını Barrons'a gösteriyor.

Barrons alayla sırtıyor. "Ne romantik," diye alay ediyor. "Lyryka, Ölüm'e âşık. Christian'ın i'sine bir kalp çizmiş."

Dudaklarını kemiriyor.

"Ver şunu!" Atılıp notu elinden kapıyor ve kotumun cebine koyuyorum. "Hiç komik değil. Hatta bence çok şirin. Beni biraz daha oyalarsan..."

"Gel." Barrons kapıya doğru yürüyor. "Hepimizin Cruce'tan bir alacağı var. Hapishaneye birlikte gidelim."

Ryodan'a bakıyorum. "Dani ne olacak?"

Gümüş gözlerinde kırmızı kıvılcımlar çıkıyor. "Plan değişti," diyor buz gibi bir sesle.

*Koşmadan önce yürüyeceğim*DANI

Karanlık kafesimde yatarken aklıma bir fikir geliyor. Avcılar Shazam'ı cehennem kedisi formuna dönüştürdü. Ben şimdilik ikinci varlığımın o kocaman, siyah derisinin içine yerleşemiyorum. Shazam, Avcılar'ın beni orijinal formuma döndürmeyi planladığını söyledi. Demek ki henüz bunu yapmadılar.

Beni bir tehlike olarak görmüyorlar. Kendi kendime dönüştemediğimi düşünüyorlar.

Güzel, diye düşünüyorum. Beni hafife almaları daha iyi.

Bir şeyden kaçmak, sizi her zaman bir korkak yapmaz. Düşmanı tanımak için zaman kazanmaya çalışıyorsanız mesele yok. Bazen kaçmak akıllıcadır. Benim de planımın ana fikrini çılgınca bir kaçış oluşturuyor. Shazam'ı Y'rill'e dönüştürmeleri için tutturmamın nedeni de bu zaten.

Ama içimde Avcılar'ın mantığını kavramayacağına dair kötü bir his var. Zavallı, yalnız ve duygusal bir cehennem kedisini bir Avcı'nın davranışlarını savunmaya zorlayacaklar. Ki bu imkânsız. Çünkü ikisinin kafası aynı çalışmıyor.

A planı işe yaramayacak anlaşılan. Sıra B planında.

Shazam'ın dönüşmesine izin vermiyorlarsa geriye bir tek çare kalıyor: Ben dönüşeceğim.

Eğer dönüşebilirsem Avcı cüssemle kafesi parçalayıp serbest kalırım. Sonra Shazam'ın kafesini pençeme taktığım gibi ver elini dünya.

Kim bilir, belki pervane akımı yeteneğimi Avcı kanatlarıma da aktarabilirim. Bunu hiç denemedim. Hâlâ genç bir Avcı olduğum için daha atik olduğumu varsayıyorum. Uçma yeteneğimi geliştirmek için aylardır uğraşıyoruz. Hâlâ gökyüzünde yağ gibi süzülesem de yüksek manevra kabiliyetimle Y'rill'in kalbine indirecek hamleler yapabiliyorum. Hız benim göbek adım ve GHYKVHG (gözle, hedefe yönel, karar ver, harekete geç) taktığım bir Avcı'yken daha da çok işe yarıyor.

Yarışmaya kalksak şu pinponlara tur bindireceğime eminim. Bahse girerim artık uçma tekniklerini geliştirmek için alıştırma bile yapmıyorlardır. Eski kafalarının içinde saçma kurallarıyla yaşayıp gidiyorlardır. Onun için benim gibi raze kanlara ihtiyaçları var zaten. Gençleri desteklemeyen bir toplum, yerinde saymaya mahkûmdur.

Defalarca başaramadım ama bu kez başka şansım yok.

Sırtüstü dönüp kollarımı başıma yastık yapıyorum. Gözlerimi kapatıp içime dönüyorum.

Selam, beyin. Gel yaratıcılığımızı konuşturalım ve farklı bir şeyler deneyelim. Bu sefer büyük fikirlerim var.

Beynimin bütün loblarını teker teker selamlıyorum. Onu

her zaman hissedebildim ve bütün ayrıntılarıyla gözümde canlandırabildim. Bunu yapamayanları anlayamıyorum doğrusu.

Beynimin her bir bölgesinde gezinip şimşeklerin patladığı beyinciğimin vadileriyle bayırlarını şöyle bir gözden geçirir ya da tamamen içine gömülebilirim. Frontal, parietal, oksipital ya da temporal loblardan herhangi birini hedef alabilirim.

Ventriküllerime, talamusuma, hipotalamusuma, köprü dokularıma, iliğime ve en ilginçleri, amigdalama yerleşebilirim.

Çocukken kalp atışlarımı beynimin çeşitli bölümlerine hizalamayı bir meditasyon yöntemi olarak pratik ederdim. Orayı kanla besleyip geliştirmeye odaklanırdım. Yapacak daha iyi bir işim yoktu zaten. Bir yerde bir düğme bulduğumda (tabii ki mecazi anlamda söylüyorum) ona mutlaka basardım. Tek oyun arkadaşım kendi beynimdi ve orada henüz keşfedilmemiş bir ülke vardı.

Limbik sistemin derinliklerine gömülüyorum. Burası sessiz, karanlık ve bereketli. Unkusu sıyrıp amigdalama ve onu besleyen bilgilere dikkatle bakıyorum.

İnanılmaz.

Genetik yapımın en önemli anomalisini her zaman burada sezinledim. Limbik sistemim ve özellikle amigdalam birçok insanınkinden farklı. Rowena'nın müdahalesi ve Unseelie Kralı'nın damarlarımda dolaşan kanı bu farklılığın başlıca sorumluları kanımca. Amigdalamın ne bakımdan farklı olduğunu söyleyemem ama öyle işte.

Beynim benim en canlı yerim. Kafesten kurtulduktan sonra tıp dergileri ve internetten insan beynini büyük bir şevkle araştırdım. Hatta gizlice bir morga girip bir kadavra çaldım ve üzerinde biraz inceleme yaparak neden başkala-

rından farklı olduğumu anlamaya çalıştım. Ne yazık ki kendimi öldürmeden beynimi inceleme şansım yok, dolayısıyla hâlâ meraktayım. İçime gömüldüğümde aklımla hissettiklerim aslında gördüklerimden muhtemelen çok farklı. Mesela bana sorsanız beynimin yüzeyinde gözle görünür şimşekler çaktığını söylerim.

Ya da belki gerçekten çakıyordur.

Bir gün öldüğümde kendime otopsi yapamayacağım için fena bozuluyorum. Ne müthiş olurdu.

Amigdalamın merkezinde farklı bir kalp atışı duyumsuyorum. Kendi karanlık, harikulade dolaşım sistemine sahipmişçesine, damarları yıldız tozu pompalıyor ve beynin gri maddesinin o ufacık bölümüne akıl almaz beceriler miras bırakıyor.

Amigdalamla ilk oynamaya başladığımda küçük, badem şeklinde bir şeydi. Zamanla büyüyüp kabuklu bir ceviz kadar oldu. Güç ve tutkuyla, korkusuzca zonkluyor ve bana gerçekten istediğim her şeyin mümkün olduğuna dair sonsuz bir iyimserlik aşıyor.

Dış dünyaya ait her şeyi geride bırakarak daha da derine gömülüyorum ve düşüncelerden arınmış bir şekilde, yalnızca ruhen var olmayı deneyimliyorum. Varlığımın özüne gömülmeyi sürdürdüğümde bu kez dönüşebileceğime emin oluyorum.

Bütün mesele her birimizin yapıldığı yıldız tozu. Hepimiz sınırsız bir yaratma ve gelişme gücüne sahibiz. Her şey içimizde ve özümüzdeki iyiliği ortaya çıkarabilirsek bizi kurtarır. Aksi halde bizi mahveder.

Daha fazla düşünmüyorum.

Akıшта sürükleniyorum.

Ben oluyorum.

İnsan değilim. Bir Avcı değilim.

Bir bedenim yok.

Evrenin en güçlü maddesiyim artık. Hedef odaklı bir iradeyle karışık saf sevgi ve umudum.

*Tatlı rüyalar bundan yapılır
Ben kimim ki karşı çıkacağım?*

MAC

Rüya mı görüyorum diye düşünmüyorum artık.
Görmediğimi biliyorum.

Ölüm benimle konuşuyor.

Bu bir rüya olsaydı ve Cruce beni gerçekten kontrol edebilseydi bir balkonda, suratımda sahte bir gülümsemeyle, başarılarını şişinerek anlatmasını dinlemek yerine yatağında gücünü ve maharetini övüyor olurdum.

Açım. Tuvaletim var. Hâlâ konuşuyor. Ondan nefret ediyorum.

Durmadan konudan konuya atlayarak insanın aklını allak bullak ediyor. Kendini ne kadar geliştirdiğini ve ne acılardan geçtiğini anlatıyor taramalı tüfek gibi.

Değişmiş. Daha kibirli olmuş. Güçlendikçe kendini hep-

ten evrenin tek hâkimi olarak görmeye başlamış.

Lyryka'nın izinden giderek, nazik davranmaya çalışıyorum. Başarılarını övüyorum ve şov devam ediyor.

"Yaratılan bütün Unseelie arasından," diyor, "neden sadece prens ve prenseslerin güzel olduğunu ve sonsuz bir açlıkla sınanıp akıllarını kaçırmadığını hiç merak ettin mi?"

"Ben bir şey mi kaçırdım acaba?" diyorum nazik olma çabama rağmen kendimi tutamayarak. "Sonsuz bir açlıkla sınanıp aklını kaçıran asıl sen değil misin?"

Gülüyor. "Nihayet! Bu ateşli hallerini özlemişim. *Damhan-allaidh*'in seni ehlileştirdiğinden endişe etmeye başlamıştım. Seni temin ederim, prenses..."

"Kraliçe," diye meydan okuyorum. Şimdilik kullanamam da Gerçek Büyü hâlâ bende.

Tek kaşını kaldırıyor. "Benim açlığımın akli gayet başında."

Alaycı bir yorum dilimin ucuna kadar geliyor ama sonra söylediklerini bir kez daha düşünüyorum. Haklı. Alt kastlar, Gölge, Gergedan Çocuklar, Gri Kadın/Adam, Kırmızı Cadı, Çok Ağızlı Şey ve Kırığı Kral kuduz köpekler gibi etrafa saldırıyordu. Öte yandan diğer iki Unseelie prensi, Rath ve Kiall hapisten kaçtıklarında kendilerini kontrol etmeyi bir dereceye kadar öğrenmişti. "Unseelie soyluları neden farklı?"

"Kral alt kasta bize verdiği şeyi vermedi. Yaşam İksiri'nden hiç içmememize rağmen Unseelie'nin neden ölümsüz olduğunu düşündün mü peki?"

Hayretle ona bakıyorum. Hayır, düşünmedim. Aklıma bile gelmedi. Ama şimdi buna şaşıyorum. Işık Sarayı ölümsüz olmak için İksir'i içti ve bu süreçte duygularıyla ruhları paramparça oldu. Ama Gölge Sarayı'nın kullandığı şey her neyse, onlar üzerinde böyle bir etkisi olmadı. Cruce'un bana verdiği bozuk Yaşam İksiri'nin daha gelişmiş bir versiyonu

mu var? Ve tabii, onu babam üzerinde kullanabilir miyim?
“Devam et,” diye yüreklendiriyorum onu.

“Kral en başta kastları yaratmaya başladığında ölümsüz bir yaratığın kanını kullandı. Fakat bu yaratık o kadar iğrenç ve çirkindi ki onu krallığının altındaki bir çukurda hapis tutuyordu. Alt kastların çirkin ve doymak bilmeyen yaratıklar olmasının sebebi o yaratık işte. Kral zaman içinde canavarlarla uğraşmaktan sıkıldı ve onu daha az yoracak bir şeyler aradı. Sonunda aradığını buldu ve bizi ölümsüz varlıklara dönüştürdü. Ben de çocuklarımı aynı malzemeyle yarattım. Onun sayesinde böyle güzel, tutkulu ve mantıklı oldular.”

“Nedir o malzeme?”

Dudakları tehlikeli bir gülümsemeyle kıvrılıyor. “Benim sinsi MacKayla’m. Kusura bakmazsan o bana kalsın. Seelie’yi yeniden ölümsüz yapmanı istemem.”

Demek ki hâlâ ulaşılabilir bir şey. “Bana verdiğin iksir de o mu?”

“Hayır. Onu ben yaptım. Kralla ilgisi yok. Öldürülmen zorlaştı ama hâlâ imkânsız değil. Belki zamanla sana kralın iksirini armağan ederim. Göreceğiz.”

Aha! Kralın bir iksiri var. “Onu metresinde neden kullanmadı?”

“Kral, Zara’nın yalnızca ölümsüz olmasını istemiyordu. Tamamen bir Fae olmasını istiyordu. Ayrıca Beyaz Malikâne yaş almamasını sağlıyordu zaten.”

“Öyleyse Christian, Sean ve Jayne neden ölümsüz? Şu iksire ya da kralın sizi yaratmak için kullandığı her neyse ona hiçbir zaman sahip olmadılar.”

“O bulmacayı henüz çözemedim. Yaşlı pislğin bir oyun oynadığından şüpheleniyorum. Ne işler çevirdiğini asla tahmin edemezsin.”

Gücü hâlâ seni seçmedi ha? Ama bunu yüksek sesle söyleyerek onu kıskırtmak istemiyorum. “Kralın Yaşam İksiri’nin bir kısmını onlarla mı paylaştı yani? Neden yapsın bunu?”

“Bunca yıl sonra bile düşünce yapısını tam çözmedim. Belki de ölümlülerden ölümsüz Fae yedekleri yapmak hoşuna gitmiştir. Belki ölümsüz olmasalar onları öldüreceğimi biliyordu. Ya da çeşitlilikten faydalanabileceğini düşündü. Hiçbir şey düşünmeden laf olsun diye yapmış da olabilir tabii. Ya da sırf beni kızdırmak için damarıma basmak istedi.”

“Ama kralın müdahalesini hissederlerdi.”

“Senden daha fazla değil. Kral insanların ölümsüz olmasını isteseydi yediklerine bir şey katardı ve ruhları bile duymazdı. Ama biz, Unseelie ondan bağımsız olarak ölümsüzüz.” Otuz iki diş sırtıyor. “Ve Seelie artık ölümsüz değil. Evren kusursuz düzenine kavuştu. Bu kadar gevezelik yeter. Gel, sana dünyamı yakından göstermek istiyorum.”

Cruce nihayet beni odama geri getirdiğinde kendimi dört direkli karyolaya atıyorum. Sonra cibinliği aralayıp balkona açılan ve şimdi kapalı duran, kanatlı kapılardan dışarı bakıyorum.

Bu şehre Ebedi Gece’nin Dublin’i adını taktım ve gerçekten de nefes kesecek güzellikte. Birçok kastla tanıştım ve Cruce’un yarattıklarından etkilenmemek mümkün değil. Ailelerin birlikte yaşadığı evleri, geleceğe dair hedefleri, umutları olan, Seelie kadar, hatta onlardan bile daha güzel bir Saray yaratmış. Yaratıcıların eserleriyle değerlendirildiği bir yarışmada Cruce büyük ödülü kimseye bırakmazdı.

Ama o, sarayını yaratmaya başladığındaki Cruce’la aynı kişi değil artık.

Bu süreç onu değiştirmiş.

Neredeyse kralın aynısı olmuş ve kralın gücünün hâlâ onu seçmemesine şaşıyorum doğrusu. Bu yarıştaki kıstas orijinal kral gibi olmaksa Cruce hedefi on ikiden vurmuş.

Kibirli, kendini beğenmiş ve en iyi taraflarını açgözlülüğe kurban vermiş biri o artık. Çocuklarının güzelliğini sadece kendi yansıması olarak görüyor. Ve sarayı çok geçmeden, sınırlanan özgürlüklerinden ve giderek şiddetlenen cezalardan yakınmaya başlayacak. Çünkü her çocuğun yaptığını yapacak ve kendi yollarını bulmak için dış dünyaya açılacaklar. Ama Cruce buna izin veremez. Yansıması aynı şekilde muhafaza edilmeli zira.

Ve Gölge Sarayı uzun zaman önce başladığı yere dönecek. Giderek ruhsuzlaşan, takıntılı ve yarı deli bir kralın saçma sapan buyruklarına boyun eğmek zorunda kalacaklar.

Lyryka haklıydı. Gücümüzü karakterimiz şekillendirir.

Şehrin sisli sokaklarında dolaşırken Temple Bar'ın parlak, kırmızı duvarının önünde durduk ve Cruce Gerçek Büyü'yü ona teslim etmemi istedi. Bu kadar güçlüyken onu neden istediğini sordum. Gücün fazlasından zarar gelmeyeceğini söyledi. Işık Sarayı'nda çektiği acılardan sonra Gerçek Büyü'nün onun hakkı olduğunu düşünüyor. "Ben anlaşmamızın bana düşen sorumluluklarını yerine getirdim, sıra sende," dedi.

Anlaşmanın geçersiz olduğunu çünkü kanunların yalnızca Işık Sarayı soyluları arasındaki anlaşmaları bağladığını ve onun bir Seelie olmadığını söylediğimde bakışları karardı ve teni koyulaşıp abanoz rengini aldı. Bir an bana zarar vereceğinden bile korktum. Ama kendini topladı ve buz gibi bakışlarına ulaşmayan bir gülümsemeyle süzdü beni.

Sonra birden gezimizi yarıda kesip beni odama getirdi. Kaçmamam için kapıyı ve balkon kapılarını büyülerle donat-

tı. Bana Gerçek Büyü'nün etkisiz hale getirildiğini, yaşadığım sürece onu bir daha kullanamayacağımı ve önünde sonunda mutlaka ona teslim olacağımı söyledi. Bana üç gece mühlet tanıyormuş. Bu sürede aklımı başıma toplayıp hem Gerçek Büyü'yü hem de kendimi ona teslim edeceğimi umuyormuş.

“Yoksa?” diye sordum.

Yüzüne soğuk ve gergin bir gülümseme yayıldı. “Öyle ya da böyle istediğimi alacağım.”

Ve ortadan kayboldu.

Yatakta uzanmış, esnerken onun gece yarısı krallığında uyuma fikrinden hiç hoşlanmadığımı düşünüyorum. Ama bir yandan da öyle yorgunum ki. Hikâyenin seyrini değiştirecek, çok yanlış bir kararın eşiğinde miyim?

Gördüğüm şu hayal ya da rüyanın ağırlığı altında eziliyorum.

Gerçek hayatta Cruce'a teslim olmayı reddedersem, beni sonsuz bir gece yarısı rüyasında zoraki bir teslimiyete mahkûm edebilir mi?

Var gücümle savaşıyorum uykuyla.

Sonunda yeniliyorum.

IV. KISIM

Ben küçükken, babamın elinden kitap düşmezdi. Ara sıra da hoşuna giden cümleleri ya da paragrafları bizimle paylaşırdı. Halil Cibran'ın çok sevdiği bir şiiri vardı:

*Çocuklarınız sizin çocuklarınız değil,
Onlar hayatın kendine duyduğu özlemin oğulları ve kızları.
Sizden değiller ama sizin aracılığınızla dünyaya geldiler,
Sizinle olsalar da size ait değiller.
Onlara sevginizi verebilirsiniz ancak, düşüncelerinizi değil.
Bedenleri için bir yuva sunabilirsiniz ama ruhları için değil.
Çünkü onların ruhları, yarının evinde yaşar,
Sizin rüyalarınızda bile ziyaret edemeyeceğiniz.*

Bu sözler bana her zaman hüznü gelmiştir ve babama hemen karşı çıkmıştım: *Ama baba, Alina'yla ben sizdeniz* (o zaman biyolojik annemizle babamız olmadıklarını bilmiyordum) *ve her zaman sizin olacağız. Olmak istediğimiz başka hiçbir yer yok ve yarınımızda da yanımızda olacaksınız.*

Babamın dikkatle ektiği diğer tohumlar gibi, şimdi bunu da daha iyi anlıyorum. Alina ve ben, yeni Unseelie Sarayı, Avcı'nın yavruları, hepsi yarının evinde yaşıyor. Her ebeveyn, her hükümdar kendi vazifesinin, çırak usta olurken ona bu

dönüşümde çobanlık etmekten azı ya da fazlası olmadığını anlamalı.

Kişi ne zaman ileri, ne zaman geri adım atacağını bilmeli.

FAE KRALİÇESİ
MACKAYLA LANE-O'CONNOR'IN
GÜNLÜKLERİNDEN

GÖLGE RÜYA

Her şeye sahiptin ama hepsinin uçup gitmesine izin verdin

Kurşuni gri, puslu bir gökyüzünün ve hafifçe çiseleyen yağmurun altında, babamın mezarının başında dikiliyorum. Büyük, siyah kanatlarımın uçları toprağın üzerinde hareketsiz duruyor.

Kuş tüyleriyle kaplı o kocaman ve ıslak uzantıların ipek, iyi kalite deri ve şeftalili, vanilyalı mumlar gibi kokmasını nasıl garip bulduğumu anlatamam.

Jack Lane'i manastırdaki mezarlığa gömdüm. Yanında aneme de yer var. Onun için daha çok erken olduğunu söylemek isterdim ama babamın ölümüyle yine ağır bir bunalımın pençesine düştü. Alina'nın arkasından da böyle olmuştu. Artık yüzüme bile bakmıyor. Cenazeye katılmadı. Babamla yaşadığı evden ayrılmayı reddetti. Bana onunla vedalaştığını söyledi ama gerçeği biliyorum. Beni görmeye tahammül edemiyor.

Babam hayatta olsaydı, *Annen seni bütün kalbiyle seviyor, Mac, derdi. Ölümümün senin suçun olmadığını biliyor. Bir gün*

yine eskisi gibi yakın olacaksınız. Ona zaman tanı. Zaman her şeyin ilacı, kızım.

Hayır, değil, derdim ben de. Zaman yalnızca bir eşlikçi. Vakti geldiğinde hepimizi tabutlarımıza götüren bir rehber. Benim dışımda. Üzerinde adım yazan bir mezar taşım olmayacak çünkü ölmeyeceğim. Ama bütün sevdiklerim ölecek ve çektiğim ıstırabı hafifletmek için kendimi oyalayacak bir şeyler bulmaktan başka umudum yok. Zaman neşter de değil, sargı da. Yara dokusu yalnızca yaranın öbür yüzü.

Babamın buna nasıl bir cevap vereceğini tahmin edebiliyorum: *Mac, duvarlar, sen ve kız kardeşin, İrlanda'ya gitmeseydiniz de yıkılacaktı. Bunların hepsi sizin müdahaleniz olmadan da gerçekleşecekti. Sen ve kardeşin Dublin'e gitmeseydiniz, yıllar önce Gölge'nin elinde ölmeyeceğimizi kim söyleyebilir? Ya da kaybolan milyarlarca insandan dördü olmayacağımızı? Her davranışının sonuçlarını tahmin edemezsin. Ama her günü sevgi dolu ve samimi bir kalple karşılayabilirsin. Sen yalnızca bunu yap.*

Sesinin hâlâ böyle kulaklarımda çınlayabilmesi ne tuhaf.

Bu sözlerle buruk bir yanıt verirdim şüphesiz: *Yapamadım, baba. Kritik bir anda kalbimi kararttım. Onun için şimdi bu noktadayım.*

O da acımı hafifleten bir şey söylerdi: *Sadece birkaç saniye bekleseydin o karanlık an geçecekti. O sırada işler boka sarmıştı. Hepimizin karanlık anları olur, tatlım. Er geç onları aşarız. Bir de, bana sevmenin hayatın en güzel armağanı olduğunu hatırlırdı. Tecrübe konuşuyor, derdi gururla. Barrons ve Dokuzlar'ın bunu bildiğini ve benim de asla unutmamam gerektiğini söylerdi. Onlardan ders al, kızım. Kederle yaşamayı öğren.*

Zamanla öğrenirdim.

Ama zamanım olmadı.

Babam da yanımda değil artık. Ne yazık ki.

Ama bir yandan da beni bu halde görmemesi iyi oldu.

Jack Lane'in cennete gittiğine eminim. Ama aşağı bakmasını istemiyorum. Neler yaptığımı görmesini istemiyorum. Neye dönüştüğümü.

Babamın yavaş ve acılı ölümü beni kahretti. Ama tüm kalbimle sevdiğim insanlar öldüğünde bunalıma girmem ben.

Öfkelenirim.

Deliririm.

İntikam ateşiyle yanarım.

Alina öldüğünde de böyle oldu. Barrons'un öldüğünü sandığımda da. Babam nihayet Ativan ve morfinin etkisiyle morarmış parmakları ve yeterli oksijen alamadığı için iflas eden kalbiyle, onurlu bir şekilde hayata gözlerini yumduğunda da benim için bir şey değişmedi.

Ama bu sefer çabaladım. Babam öleli sadece üç gün oldu. Kendimi ölümünün benim suçum olmadığına ikna etmeye çalıştım ki aslında öyleydi. Hıncımı dünyadan çıkarmamın kimseye faydası olmayacağını söyledim kendime. Ama kederin insan beyni üzerinde tuhaf bir etkisi var. İstirap ve kafa karışıklığı yüzünden en basit kararları bile veremiyorsunuz.

Gri, yoğun bir sisin arasında yolunuzu bulmaya çalışırken, duş alabilmeyi ya da yatağınıza uzanabilmeyi bile büyük bir başarı sayıyorsunuz.

Seelie'yi yok ettim.

Hepsini, Splyrsidhe'yi bile.

İstemedim oldu. Periler Diyarı'nda bile değildim. Kitapçıdaki yatağımdaydım, içimdeki ıstırapı ve öfkeyi daha fazla zapt edemedim.

Çılgınlar gibi ağlayıp dövünürken Unseelie Kralı'nın gücü odama süzüldü. Yatağımın üzerine çöreklenerek beni izlemeye koyuldu.

Sırtüstü döndüm. Yaşlarla ıslanan yüzümü ona çevirdim ve *Gücünü istiyorum*, diye tısladım. *Hepsini. Çünkü hiçbir Fae'nin onun tek bir kırıntısına bile sahip olmasını istemiyorum. Cruce hâlâ dışarıda bir yerlerde, sevdiklerimi öldürmek için planlar yapıyor. Ahdım olsun ki senin gücünü ele geçirmesine izin veremeyeceğim. Gücü bana verirsen onu ve bütün Faeyi yok edeceğim. Dünyamızda yine yalnızca insanlar kalacak. Eski tanrıları da yok edeceğim. Bu bizim dünyamız! Gücünü bana ver!*

En derin kusurlarımı ve kederlerimi içeren o minik zaman kapsülünde, göz açıp kapayıncaya kadar geçecek o kısacık anda, her şeyin geçici olduğunu hatırlamalıydım. Ama ben geri dönüşü olmayan bir adım attım.

Tek bir an. Gücü bütün kalbimle arzuladığım ve düşmanlarımı onunla ezip geçmeyi istediğim o tek an. Beni o an mahvetti işte.

Ben mükemmel değilim. Hiçbirimiz değiliz. Neyse ki yeterince güçlü de değiliz ve o anlar mutlaka geçer. Siz siz olun, bu umuda sıkı sıkı tutunun.

Ama benim hayatım biraz daha farklı.

Neyi kimden istediğinize her zaman dikkat edin. Ben büyük bir güce sahip olduğum için sorumluluğum da büyük.

İşte o tek anda bütün istediklerime kavuştum.

Kralın karanlığı içime doluştu. Minik varlığım o müthiş gücü içinde tutamadı. Güç bedenimden taşıtı. Aklımdaki düşünceler ve kalbimdeki arzularla Unseelie'yi de, eski tanrıları da yok ettim.

Gezegeni insanlar dışında diğer bütün varlıklardan temizledim. Fae'nin tüm izlerini sildim.

Büyük, siyah kanatlarımla sersemlemiş bir halde aşağı inerken merdivenin dibinde Barrons'la karşılaştım. O da olanları hissetmiş olmalıydı ki yukarı koşuyordu.

Yüzündeki ifadeyi yaşadığım sürece unutamam.

Bir an bile beklemeden ışınlandım. Buraya, mezarlığa geldim. Ama fazla kalamam. Barrons gidebileceğim yerleri tahmin eder. Beni teselli etmeye çalışır. Ama bunun bir tesellisi yok. Kendimi asla affetmeyeceğim. İnsan kendini affedemediğinde ne sevebilir ne de sevilebilir. Aynı hataları yapmaya devam edersiniz. Tıpkı kral gibi.

“Hoşça kal, baba,” diye fısıldıyorum yanaklarımdan süzülen yaşları silerek. “Seni çok seviyorum.”

Başımı arkaya atıp yeni evime bakıyorum.

Orada, yıldızların arasında. Dani'den de bucak bucak kaçıyorum. Onu da görmeye dayanamam.

Kral onun için mi hiç durmadan yarattı? Yanlışlarını telafi etmeye mi çalışıyordu? Yalnızca metresinin değil, kendi varlığının da kefareti böyle mi ödedi?

Çünkü o da vaktiyle, tıpkı benim gibi, ona emanet edilen kıymetli şeyleri yok etti.

Kız ona koştı ve birlikte uçtular

CHRISTIAN

Barrons, Ryodan ve ben Unseelie hapishanesinde ayrılıyoruz.

Chester's'ın altında ettiğimiz kan yeminini hatırlıyorum. Bana ne olduklarını ve amcam Dageus'a ne yaptıklarını itiraf etmişlerdi. Şimdi korumam gereken bir sır daha var.

Barrons'un kitapçısının arkasındaki garajın altında, Barrons'un erkili büyülerle koruduğu bir Gümüşler odası var. İçindeki farklı şekil, renk ve ebatlardaki yüzü aşkın aynadan biri bizi doğruca Unseelie hapishanesine getirdi. Diğerlerinin nereye çıktığını bilmiyorum; Barrons beni yanlarından ışık hızıyla geçirdi. Sadece birini görebildim. İçinde, birkaçını tarih kitaplarından tanıdığım, hiç durmadan değişen manzarlalar vardı. Barrons beni bir aynanın içine itti ve mavi-siyah buzdan bir duvardan geçtik.

Burayı biliyorum. Buradan nefret ediyorum. Cruce, Lyryka'yı buraya getirmeye nasıl cüret eder? Bu hapisane Lyryka'nın antitezi.

Ama Lyryka'ya tam da bunu yaptığını biliyorum. Cruce asla boşa tehdit savurmaz. Dile getirdiklerini çoktan planlamıştır zaten. Yalnızca doğru zamanı bekliyordur. O doğru an da başkalarına en büyük zararı vereceği ve kendisinin en çok eğleneceği andır.

Lyryka'nın ondan korktuğu çok belliydi. Ayrıca eğer Cruce onu buraya getirdiyse onunla işi bitmiş demektir. Lyryka'yı yedi yüz bin yıl boyunca bir şişede hapis tuttuğuna inanmıyorum. Canavar herif! Cruce hele onun bana verdiği sırrı öğrendiyse iyice hırslanmıştır.

Uzun zaman önce, Unseelie cehennemine ayak bastığımız anı dondururdum ama şimdi bunu yapmıyorum. Barrons'la Ryodan yapıyor ve onlar da durdukları yerde koşarak buzları kırıyorlar.

En korkunç Fae diyarlarında hayatta kalmanın sırrı, durmadan hareket etmektir. Gideceğiniz bir sonraki yerin bulunduğunuzdan daha iyi olduğunu sanıyorsanız bir kere daha düşünün. Tüm Günler Salonu, bunun en güzel örneği.

Sonra Barrons'la Ryodan başlarını yana eğiyor ve birden koşmaya başlıyor.

"Bekleyin!" diye sesleniyorum arkalarından.

"Ne var?" diye homurdanıyor Barrons. Bana dönerken yerinde koşmaya devam ediyor.

"Birbirimizden ayrılmayacağımızı sanıyordum."

"Farklı yerlerde farklı amaçlarımız var, İskoçyalı," diyor Ryodan omzunun üzerinden. "Neden boşa vakit kaybedelim?"

Gözlerimi kırptırıyorum. İlk kez bana kaş çatmak yerine durumu açıkladılar. Bunun anlamını biliyorum.

Barrons bana dik dik bakıyor. “Başının çaresine bakabileceğini düşünüyoruz.”

“Hayır,” diyorum ve hafifçe gülümserken kendimi Lyryka’ya benzetiyorum. “Bunun güvenle ilgisi yok. Artık benden hoşlanıyorsunuz.” Yaşasın. Dokuzlar nihayet beni aralarına kabul etti.

Gülerek arkamı dönüyorum ve Cruce’un başka bir hayatta, Seelie Kraliçesi’ni gömdüğü tepeye yöneliyorum.

Lyryka orada değil.

Eski kraliçenin mezarının başında çömelmiş bir vaziyette, Lyryka’yı uzun zaman önce, bir milyonu aşkın Unseelie’ye ev sahipliği yapan uçsuz bucaksız Unseelie hapishanesinde nasıl bulacağımı düşünüyorum. O beni kolayca buluyordu. Beni bir şekilde damgaladığını söylemişti.

Topuklarım üzerinde yaylanarak bir yol bulmaya çalışıyorum. Burada ışınlanmanın imkânsız olduğunu biliyorum. Dolayısıyla Mac’i taklit ederek doğrudan Lyryka’nın yanına ışınlanamam. Ayrıca o işi bir kere bile layıkıyla beceremedim zaten. Ama bir dakika...

Kotumun cebinden Lyryka’nın adımı minik bir kalple yazdığı notu çıkarıyorum.

Gözlerimi kapatıp onun sayısız özelliğine odaklanıyorum. Sinir bozucu, komik, karmaşık, azgın (belki bininci kez neye benzediğini düşünmeden edemiyorum), sayısız Fae sırrını bünyesinde barındıran ayaklı bir kütüphane, zeki, kültürlü ve ilerlemiş yaşına rağmen bir o kadar da genç ve toy.

Alayla homurdanıyorum. Bir de hırçın tabii. Hem de nasıl. Ama burnunu kırıştırıp beni paylamaya başladığında, kalp

atışlarım hızlanıyor. İçi dışı bir. Samimi. Yalansız...

Tamam, buldum.

Gözlerimi açıyorum. Galiba bana sesleniyor. Uykuyla savaşıyor ama gözlerini açık tutamıyor.

Burada yön kavramı yok. Kuzey, güney, doğu ve batı yok. Sadece ne tarafta olduğunu biliyorum.

Onu aşağı yukarı yüz altmış kilometre ileride, yüksek bir tepedeki, illüzyonlarla gizlenmiş bir mezarlıkta bulacağımı biliyorum.

Notunu cebime geri koyup orağımı göğsüme bastırıyorum ve kanatlarımı çırparak yukarı süzülüyorum.

Arazinin hangi kısmının Cruce'un illüzyonu olduğuna karar vermem epey sürüyor. Orağımı zayıf bir nokta bulma umuduyla buzlu kayalıklara defalarca saplıyorum. Her seferinde rünlerinden kıvılcımlar saçılıyor. Bu silahın tek işlevinin Fae öldürmek olmadığından şüpheleniyorum.

Lyryka'nın zor durumda olduğunu hissettiğim için zaman geçmek bilmiyor. Şimdilik can çekişmiyor. Işığı o kadar kuvvetli ki ölüme yakın bile değil. Ama Cruce ona ilaç vermiş olmalı. Durmadan kendinden geçiyor. Sonra yine savaşımaya başlıyor ve bir kez daha bayılıyor.

İllüzyonun ardına geçtiğimde karşımdaki manzaraya hayretle bakakalıyorum. Cruce kaç Fae öldürdü? Ben yalnızca Aoibheal'in ve şimdi de Lyryka'nın canına kastettiğini sanıyordum. Ama belli ki yüzlerce cinayet işlemiş.

Lyryka'nın özüyle temasımı koparmamaya çalışarak mezarlıkta dolaşıyorum. Birden onu altımda hissediyorum. Buzdan yapılmış bir platformun üzerindeyim ve karları sü-

pürdüğümde tabutunun mavi-siyah buz kapağından onu görüyorum.

Derin bir uykuda ve...

Artık Mac'e ya da Dani'ye benzemiyor.

Kendisi olmuş.

Ne kadar da güzel.

Ama ikilikler her zaman benim zehrim oldu.

Ölüm'ün kanı, Cruce'un koruma büyülerini etkisiz kılacak. Fakat kanımı akıttığım anda havaya saçılıp gözden kayboluyorlar ve sezgilerim bana, gidip Cruce'u uyaracaklarını söylüyor.

Ölüm kadar soğuk gülümsüyorum.

Çünkü ben oyum.

Cruce'un geleceği varsa göreceği de var.

Bizi yok edebileceğini mi sanıyorsun? Avcunu yalarsın, pislik.

Lyryka'yı kucakladığım gibi kanatlanıyorum ve onu ait olduğu dünyaya götürecek Gümüş'e doğru uçuyorum.

Bizim dünyamıza.

*Bana öyküden taklitçi
Benimkini kollayamadığında kendi arkasını kolla*

MAC

Karanlık ve dipsiz bir kâbuslar gölünün yüzeyine doğru süzülüyorum usulca. İlaçlı uykumdan uyanıyorum.

Gördüğüm bütün kâbuslarda Cruce'un eşiydim. Ve her birinde, olduğum kişiden nefret ediyordum. Dudaklarım, aradan milyon yıl geçse bile ona asla söylemeyeceğim sözlerle şekillenirken içimden inkâr ve öfkeyle inliyordum.

Biri rüyalarımı kontrol ediyor gibiydi. Beni yeniden programlayarak Barrons'u hiç sevmediğime, ta eskiden beri Cruce'un olduğuma ikna etmeye çalışıyordu.

Nasıl becerdiysem yorganı kafama dolamışım. Debelenerek ondan kurtulmaya çalışıyorum.

"Ah, nihayet," diye mırıldanıyor Cruce. "Az kalsın yatağına girip sana yardım edecektim." Gözlerini kısıyor ve aşağı

doğru kaydırıldığı bakışları şehvetle parlıyor.

Nasıl uyandığımı biliyorum. Uyurken dudaklarım şişer. Annem buna *gençliğin kolajenli öpücüğü* derdi. Saçlarım doluşup kafama yapışmış. Ama erkekler yatak saçını sever. Bir dakika... Neye baktığını şimdi anladım.

Uyurken terler ve hiç uyanmadan soyunurum. Şimdi de üstüm çıplak ve Cruce memelerime bakıyor.

Giyinmek için hemen bir büyü yapıyorum.

Tabii ki işe yaramıyor.

Cruce güçlerimi etkisiz hale getirdi.

Öfkeyle tıslayarak yorganı üzerime çekiyor ve el yordamıyla tişörtümü arıyorum.

Cruce gülümseyerek onu havaya kaldırıyor ve omzunun üzerinden yere fırlatıyor. Beni aç ve ateşli bakışlarla süzüyor. Bir kez olsun gerçekten gözlerinin içi güldü mü diye merak ediyorum. Yoksa onlara da mı cazibe büyüğü yapıyordu? Ya da belki krallığını kurup genişlettiği yıllarda iyice sert ve acımasız birine dönüştü.

“Teslim ol, MacKayla,” diyor. “Nasıl olsa kazanamayacaksın. Bana karşı hiç şansın yok. Seni bir kere altıma aldım ve zevki tecrübe ettin. Dün geceki rüyaların nasıldı? Bu gece de aynılarını göreceksin. Bana boyun eğene dek her gece. Masdann, rüyasında gerçekliği yeniden programlanan kişinin acı çektiğini söylüyor. Belki bu geceki rüyalarına ben de katılıp mücadeleni izlerim. Er geç yenileceksin. Masdann daha önce başkalarını da programladı. Vazgeç, MacKayla. Yenilgiyi kabul et. Sıradanlığa razı olma. Bizim gibiler, hak ettikleri gibi yaşamalı.”

Göğsüme bastırdığım yorganla ona dehşetle bakıyorum. “Rüyalarda gezinebilen bir prens yarattın. Rüyalarımınla o oynuyordu!”

Ne korkunç ve müthiş bir güç! Cruce bu kadar mı aptal? Ondan önceki kral da kendisinin bile içlerine sızamadığı illüzyonlar ören tılsımlar yaratmıştı. Şimdi Cruce da kendi kuyusunu mu kazıyor? Geçmişten hiç ders almayacaklar mı? Bu yeteneğe sahip bir prens, Cruce'un da rüyalarına kolayca girip onu asıl kralın kendisi olduğuna inandırabilir. Yılanı kuyruğundan yakalamak deyiminin tam karşılığı bu olsa gerek.

Aptalca cesaretinin farkında bile olmayan Cruce başını yana eğiyor. Yıldızlı gözleri parlıyor. "Evet," diyor. "Tamamen benim emrimde. Masdann," diye ekliyor fısıltıyla.

Sonra peş peşe o kadar tuhaf olaylar cereyan ediyor ki hayretler içinde kalıyorum.

Odanın kapısı açılıyor.

Jericho Barrons içeri giriyor.

Cruce ona gülümsüyor.

Gözlerimi kırptırıyorum. Cruce, Jericho Barrons'a gülümsüyor. Onu gördüğüne memnun olmuş gibi. Aralarına mesafe koymaya bile kalkışmıyor. Rahat bir tavırla sırttmaya devam ediyor.

"Beni mi çağırdınız, kralım?" diye soruyor Barrons.

"Evet, Masdann."

Kalbim ağırlaşırken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Rüyalar prensini Jericho Barrons'a benzetmediğini söyle," diye tıslıyorum. Üstelik onun gibi şık, İtalyan bir takımla beyaz, kolalı bir gömlek giyip kırmızı bir kravat takmış.

Cruce gülümsüyor. "Tam da öyle yaptım, aşkım. Bir gün bu yüze baktığında sadece can düşmanını göreceksin. Ve o gün geldiğinde bir daha onu hiç görmeyeceksin. Masdann dünyanızda Barrons kılığında geziniyordu. Ryodan'ı bile kandırdı. Seni bile. Chester's'daki kanepede seni iki kere ziyaret etti. İki kere sana dokundu, seninle sohbet etti. Hiçbir şey anlamadın."

Gözlerimi biraz daha açarsam korkarım, kafamdan fırlayacaklar. “O Masdann mıydı? Bana yürüyüşe çıkmamı öneren ve o ağa takılmama sebep olan o muydu?” Hayır, inanmıyorum. Barrons’du o. Onu tanıyorum. Hiç kimse Jericho Barrons’u, beni bile kandıracak kadar iyi taklit edemez.

Cruce başını yana eğiyor. “Sen uyuduğunda Masdann notlarını okuyup bana ilettili. O günkü rüyalarına rehberlik etti ve birlikte geçirdiğimiz günleri hatırlamana yardım ederek bana ısınmanı sağladı.”

O rüyaları hatırlıyorum. Barrons’un beni izlediğini düşünmüştüm. Ama Cruce’la yaşadıklarımı izleyen, Barrons’a benzeyen bu prensli. Anlaşmanızı mühürlemek için öpüştüğümüz ânı uzatan da Barrons değil, Masdann’dı.

Omuzlarıma dokunup kalbimin en büyük gücüm olduğunu bana o söyledi. Dün, kanepede bana buldukları Avcı’ya dövme yapmak için geri döndüğünü söyleyen ve yürüyüşe çıkmamı öneren de oydu.

Şaşkınlıktan dilim tutuldu; konuşamıyorum.

Cruce, Barrons’a tıpatıp benzeyen bir Unseelie prensi yarattı. Bana rüyamda kendi istediklerini gösterebiliyor ve beni yeniden programlayarak gerçek algımı değiştirebiliyor.

“Yüz yıl bile sürse vazgeçmeyeceğim,” diyor Cruce gözleri zaferle parlayarak. “Ama fazla uzatma, MacKayla. Seni bir an önce yanımda istiyorum.”

Titreyerek Barrons’dan asla ayırt edemeyeceğim prence ve yeniden Cruce’a bakıyorum. Masdann’la sevişebilirdim ve farkı asla anlamazdım. Daha kusursuz bir kopya görmedim.

“*Damhan-allaidh*’in büyük yardımı oldu,” diyor Cruce.

Yine övünmeye başlıyor ama bu kez onu daha dikkatli dinliyorum. Hatta onu mümkün olduğunca çok konuşturacağım ki rüyalarımda aklımla daha az oynasın.

“Koruma büyülerini onlar etkisiz kılıyordu. Hiç şüphelenmediniz.”

Fae bu sayede Chester's'a ve Christian'ın kalesine ışınlanabiliyordu.

“Barrons, Ryodan ya da Christian yeni bir büyü yaptığı anda *Damhan-allaidh* devreye giriyordu. Çoğunu kolayca kırdılar. Güçlü bir malzemeye sahipsen koruma büyülerini kırmak çocuk oyuncağı. Ben de o kastın temelini sağlam inşa ettim.”

“Kendi akıllarıyla mı hareket ediyorlar? Yoksa Gölgeler gibi bağımlılar mı?” Onu konuşturmak için çaba harcıyorum. Bir gün kaçabilirsem, kastlar hakkında bilgi sahibi olmam hayati önem taşıyor. Barrons'dan gözümü alamıyorum. Tıpkı Jericho ama değil. Aslında bir yabancı. Bakışlarına kayıtsız bir ifadeyle karşılık veriyor. O yalnızca bir hizmetkâr. Cruce'un sonraki emirlerini bekliyor.

Hayatımın aşkını aklımdan ve kalbimden silecek varlık karşımda duruyor. Beni Barrons'a düşman edecek. Gücsüzüm, çıplağım ve bir cep telefonum bile yok. Cruce ve bir Unseelie prensiyle kaçılması imkânsız görünen bir odada mahsurum.

“Elbette kendi akılları var. Üstelik olağanüstü güzellikler. Sence de öyle değiller mi? Bürünebilecekleri şekilleri bir görsen ağzın açık kalır. Daha yaratıcı tasarımcılar az bulunur.”

“Seninle işbirliği yapmayı kabul edersem, babamı kurtarır mısın?” Şu anda aklıma başka hiçbir şey gelmiyor. Barrons-prensin beni bile aldatabilmesi cesaretimi kırdı. Masdann'la konuştum ve onu Barrons sandım. Bana *dokundu*. Bir sahtekâr olabileceği aklımın ucundan geçmedi. Cruce'un planlarının ardındaki zekâ karşısında sersemlemiş haldeyim.

Memnuniyetsiz bir ifadeyle dilini şaklatıyor. “Eski aileni unut. Artık yeni bir ailen var. Yakında dünya diye bir

yer kalmayacak, MacKayla. Ölümlülerin krallığı artık işime yaramaz. Dünyanın özündeki güce muhtaç değilim. Başka kaynaklarım ve planlarım var. Bu dünyadan zamanla nefret ettim. Yok olmasının vakti geldi de geçiyor. Sen de vazgeç artık. İnan, bir önemi kalmadı.”

Tiksintim suratıma yansımış olmalı ki iç çekiyor. “Seni mutlu edecekse Jack Lane’e daha hızlı ve acısız bir ölüm armağan edebilirim.” Masdann’a bakıyor. “Barrons şimdi nerede?”

“Bir Avcı bulmaya çalışıyorlar. Dani’yi kurtarmayı deneyecekler.”

“Avcılar dünyayı terk etmemiş miydi?”

“Son gelişmeler ilgilerini çekti ve yakın zamanda geri döndüler. Bağlama büyülerinin gücünden bağımsız bir şekilde Barrons’la işbirliği yapıyorlar.” Bana bir bakış fırlatıyor. “Ondan hoşlanıyor gibiler.”

Bir dakika. Ne? Kafamın içinde bir düşünce patlaması yaşıyorum.

Birbirine dolaşan düşüncelerimi nazıkçe ayırıp sıraya diziyorum: Cruce beni Chester’s’daki kanepemde ziyaret edenin Masdann olduğunu söyledi. Onun önerisiyle yürüyüşe çıktım ve ağa takıldım. Avcı’yı bağlamak için dövmelere ihtiyacı olduğunu söyleyen de oydu o halde. Ama şimdi Masdann dövmelerin gerekli olmadığını söylüyor. Kanepede aklım babamla meşgul olmasaydı ben de şüphe lenirdim zaten. Çünkü Barrons’la dövmelerin ejderhalara benzeyen o kocaman yaratıkları sinir etmekten başka bir işe yaramadığını keşfettik. Hatta onları ıvır zıvır olarak nitelendiriyorlar. O halde Masdann dövmelerin gerekli olmadığını neden şimdi söylüyor?

“Renkler ve zevkler tartışılmaz,” diyor Cruce kuru bir sesle. “Avcılar yakında yine gider nasıl olsa.” Yeniden bana dönüyor.

“Beklemekten sıkıldım. Şimdi seni becereceğim, MacKayla. Masdann da izleyecek. Ve buna rıza göstereceksin çünkü aksi halde Barrons’a tıpatıp benzeyen prensimi dünyaya göndereceğim. Anneni, babanı ve sevdiğin herkesi öldürecek. Anlıyor musun?”

Ona bakakalıyorum. Kahrolası planı kesinlikle işe yarar. Ailem ve dostlarım Barrons’a güveniyor. Masdann beni bile kandırabilirdiyse sevdiğim herkesin ölmesi an meselesi.

“Başını sallaman yeterli, MacKayla,” diyor Cruce soğuk bir gülümsemeyle.

Arka arkaya yutkunarak ağzımı dolduran safra tadından kurtulmaya çalışırken yorgana daha sıkı yapışıyorum. İçimden en korkusuz John Wayne sesimle, *Sıkma canını, kovboy*, diyorum. *Bir gün daha savaşmak için yaşa. Bana daha önce de tecavüz etti. Yine atlatırım. Her fırsatta kuyusunu kazarım. Bir gün güçlerime ne yaptığını öğrenecek ve onu öldüreceğim. Benim cesur, ateşli bir yüreğim ve titanyumdan bir iradem var. Kazanana dek asla pes etmeyeceğim!*

Bana dokunduğunda içimden bunları tekrarlayacağım. Bedenimle bağlantımı koparıp aklıma odaklanacağım. Bana yapacaklarına katlanacak ve Cruce’u dünyamızdan silmek için gereken her rolü oynayacağım.

Dünyayı yok etmeyi planlıyor. Buna asla izin vermeyeceğim. Öyle ya da böyle başaracağım.

Başımı sadece bir kere sallıyorum.

Cruce gülümsüyor. “Yola geleceğini biliyordum. Sen de benim gibi, her ne olursun olsun hayatta kalanlardansın. O kadar çok ortak yönümüz var ki mükemmel bir çift olacağız. Masdann.” Yatağa vuruyor. “Gel, bize katıl.”

“Zevkle, kralım,” diye mırıldanıyor ve Barrons’un avına yaklaşan bir kaplan gibi yürümesini kusursuz bir şekilde taklit ederek bize doğru yürüyor.

Beni kandırmasına şaşmamak lazım. En ince ayrıntısına kadar fevkalade bir kopya.

Masdann, Cruce'un bana tecavüz etmesini izlemek için yatağa yerleşiyor. Barrons'un gözleriyle acı çekişimi seyredecek. Gözlerini bana diktiğinde içlerinde kırmızı kıvılcımlar çıktığını görüyorum. Aynı anda Avcı yorumunu hatırlıyorum ve içime bir şüphe düşüyor. Bu, o kadar olağanüstü bir ihtimal ki detaylandırmaya bile çekiniyorum.

Cruce bana uzanıp yorganı çekiştirirken Masdann, Barrons'un çevikliğiyle ok gibi üzerine atılıyor.

Cruce, Barrons'u bunun için asla yanına yaklaştırmıyordu. Barrons'un ne kadar hızlı hareket edebildiğini biliyordu. O riski sadece bir kere aldı. Yağmurda gırtlak gırtlığa geldikleri gün. Barrons'u ben durdurdum. Cruce buna güveniyordu. Şarkı'nın yarısına ihtiyacım olduğu için Barrons'un onu öldürmesine izin vermeyeceğimi biliyordu.

Zeki piç. O zaman bile bunu planlıyordu.

Masdann şimdi Cruce'un kanatlarını tutuyor ve... Ah! Dokuzlar Fae'yi böyle mi öldürüyor?

Barrons bu tür sahneleri izlememe asla izin vermedi. Bir Fae'yi öldürürken hep görüş alanımı bulanıklaştırdı. Tabii ki bazı fikirlerim vardı ama insanın kendi gözleriyle görmesi başka oluyor.

Masdann, Cruce'un dudaklarına yapışıyor. Cruce göğsünü yumruklayarak ona çılgınca karşı koymaya çalışıyor. Masdann derin bir nefes alıyor ve göğsü balon gibi şişiyor. Yaratılış Şarkısı'nı serbest bıraktığım gün benzer bir olaya şahit olmuştum. *Sinsar Dubh*, Unseelie prensesinin vücudunu ele geçirip bizimle savaşıyordu ve Beyaz Malikâne'deki tuzağımızdan kurtulmuştu. Barrons bana zaman kazandırmak için prensesin dudaklarına yapışıp *Sinsar Dubh*'u vücudundan emdi. Masdann da Cruce'u aynı yöntemle öldürüyor. Psişik

bir vampir gibi hayatını emiyor. Ve her nedense işi ağırdan alarak benim olan biteni izlememe imkân tanıyor.

Birden yatak odasının kapısı açılıyor.

Barrons içeri giriyor.

Ağzım beş karış açık ona bakıyorum.

Bir dakika. Bu Masdann mı yoksa?

Gözlerimi kısıyorum. Neler oluyor?

Cruce hayatını çalan öpücükten kurtulmak için çırpınıyor. Kollarını savurup tekmeler atıyor ve tüm vücudu müthiş bir dirençle düşmanına karşı koyuyor.

Sonra hareketsiz kalıyor.

Masdann onu sertçe itip elinin tersiyle ağzını siliyor ve nefretle yüzünü buruşturuyor. Cruce kocaman açılan gözleri ve bembeyaz suratıyla yere yığılıyor. Yarı kilosuna düştüğünü fark ediyorum. Vücudu hızla kuruyup buruşuyor.

Ölüyor.

O zaman, Masdann, Barrons ya da bu şey her neyse, onunla ilgili bir şey daha keşfediyorum. Avını ne kadar sürede öldüreceğini kontrol edebiliyor. Geçmişte Barrons ne zaman bir Fae öldürse, o anları izlememe izin vermedi ama sonrasında cesetleri gördüm. Uykuya dalmış gibi görünüyorlardı. Barrons normalde düşmanlarına bile merhametli davranır ve ölümlerini kolaylaştırır.

Ama bu sefer Cruce'a acı çekti.

Çıplak olduğumu ve diğer her şeyi unutarak yatağın kenarından başımı uzatıyorum. Cruce'un ölümünü izlemekten zevk aldığımı inkâr edemem.

"Canını yavaş yavaş alıyorum çünkü sana göstermek istediğim son bir şey var," diyor Masdann buz gibi bir sesle. Yataktaki Barrons, kapıdaki Barrons'a bakıyor ve birbirlerine gülümsüyorlar.

Kapıdaki Barrons, yataktaki Barrons'a yaklaşıp yerdeki Cruce'a bakıyor. Cruce onları hayretle izliyor. "Prensım," diye fısıldıyor. "Bunu bana nasıl yaparsın?"

"Ben asla senin prensin olmadım. Hep özgürdüm. Beni yarattığın anda senin olmaktan çıktım. Beni yaratmak için Jericho Barrons'un özünü kullandın, aptal. Ne bekliyordun ki?"

Yataktaki Barrons büyük bir soğukkanlılıkla ekliyor (şimdi onun başından beri gerçek Barrons olduğunu biliyorum): "Herhangi bir gerçeklik ya da evrende, benim MacKayla Lane'e sadık olmayan bir versiyonumu yaratabileceğine inandın mı gerçekten?"

CHRISTIAN

L yryka uykusunda konuşuyor. Yatağının kenarına oturup ona bakıyorum. Gözlerimi ondan alamıyorum.

Tek kelimeyle olağanüstü.

Bir Gölge Sarayı prensiyle bir Işık Sarayı prensesinin kızı olduğu o kadar belli ki. Bir tahmin yürütmem gerekirse annesinin Yaz olduğunu düşünüyorum.

Savaş ve Yaz'ın kızı, dümdüz ve net bir çizgiyle ortadan diklemesine ikiye bölünmüş. Ve yaşı sebebiyle Işık Sarayı'nın henüz Gölge Sarayı'nın varlığından haberdar olmadığı bir zamanda dünyaya geldiği için görünüşü Cruce'un tabiatına ve varlığına tamamen aykırı. Kahrolası pislik onu sırf bu görünüşü yüzünden bir şişeye hapsetmiş. Lyryka'yı kimsenin görmesini istememiş. Yeni dünyasını kurup onunla işi bittiğinde

de, öz kızını diri diri gömerek ölüme terk etmiş.

Lyryka'nın yüzü ve vücudunun yarısı, Seelie ve diğer yarısı, Unseelie.

Birbirinden hafifçe ayırık gözleri, hokka burnu ve gülümserken görmek için sabırsızlandığım, yukarı kıvrık dudakları Yaz'ın zarafeti ile kıvrak zekâsının izlerini taşıırken, geniş ve çıkık alnı, güçlü çenesiyle savaşa giden askerlerin kararlılığını anımsatıyor.

Lyryka'nın sol tarafı altın ışıltılarıyla parlıyor ve kanadı odamın loş ışığında kaymaktaşı gibi içinden tatlı bir ışık yayıyor. Sağ tarafı benim gibi esmer ve gölgeli. Zarif omzundan çıkan siyah, kadife kanadı semavi bir ateşle yanıyor. Saçlarının sol tarafı sarı, sağ tarafı kuzguni siyah.

Nefesimi kesiyor.

Ona bakanın bir Işık ve Gölge sarayı melezi olduğunu anlamamasına imkân yok. Lyryka eşi benzeri olmayan, nadide bir yaratık. Gözlerinin rengini görmek için sabırsızlanıyorum.

Birden gözlerini açıyor ve bana bakıyor.

Sol gözü benimki gibi, kaplan sarısı. İçinde yosun yeşili ve bakır kızılı menevişler oynuyor. Sağ gözü o kadar koyu ve yoğun bir kobalt mavisi ki bu ışıktaki simsiyah görünüyor.

"Selam," diye fısıldıyor.

"Selam," diyorum aptal gibi.

Bir an gözlerimin içine bakıyor. "Ah, hayır," diye inliyor.

"Güvendesin," diyorum. "Draoidheacht'tasın ve Cruce bir daha yanına yaklaşamayacak. Söz veriyorum."

Çünkü ölecek, demiyorum. Zaten yıllardır neler yaşadı ve bir de üstüne şu son olanların ağırlığı eklendi. Ne de olsa Cruce onun babası. Canavar gibi davransalar da ailelerimizle ilgili hislerimiz oldukça karmaşık olabilir.

“Yok, ondan değil,” diyor gözlerini kırpıştırarak. Yorgun olduğu için böyle baktığını biliyorum ama öyle seksi ki aklım başka yerlere kayıyor.

“Şimdi dinlen,” diyorum. “Sonra bol bol zamanımız olacak.”

Gözleri kapanırken kederle mırıldanıyor. “Evet ama benimle seks yapmak istiyorsun. Bakışlarından anladım. Ne yazık ki...”

Yine uyudu. “Uyanık kalamıyorsun,” diyorum hafifçe gülerek. Gerçekten de çılgınca sevişmek istiyorum onunla. Umarım uyandığında buna bir itirazı olmaz. Yılların birikimi içimde patlıyor. Yine de tekrar seks yapabileceğimi fark ettiğimdeki gibi hayvani bir azgınlıkla sağa sola saldırma arzusu içinde değilim. Tabii ki hâlâ sekse açım ama Lyryka'nın ilk seferini hayal ettiği gibi yaşamasını istiyorum. Yavaş ve romantik bir sevişmeden sonra sıra ateşli ve kirli bir düzüşmeye de gelecek elbette. Lyryka'nın bütün fantezilerini gerçeğe dönüştüreceğim.

Vay canına, resmen büyüledim. Onu yakından tanımak, ona dünyayı göstermek için sabırsızlanıyorum. Hak ettiği saygıyı ve sevgiyi görmesini istiyorum.

Battaniyeyi üzerine çekerken usulca iki kanadına da dokunuyorum. Beyaz kanadı sıcak, yumuşak ve ipek gibi. Siyah kanadı serin, güçlü ve tüyleri biraz sert. Ayaklı bir ikilik abidesi gibi.

Ben bu hatuna fena tutuldum, arkadaş.

Ama önce sevgili kardeşi Ölüm'le tanışması gereken kahrolası bir prensle ilgilenmeliyim.

Kalkıp kapıya yöneldiğimde cep telefonum ötüyor. Cebimden telefonu çıkarıp gelen mesajı okuyorum.

Cruce öldü.

Yapma be. O pisliğı kendi ellerimle gebertecektim. Mesaj Barrons'dan. *Ben gelene kadar dirilt ki onu yeniden öldürebileyim*, diye yazıyorum.

Beni yoldan çıkarma. Mac'le Chester's'a dönüyoruz.

Dani?

Ryodan peşinden gitti.

Nasıl?

Görürsün. Bu arada, ne bu samimiyet? Ben senin klanından değilim, İskoçyalı.

Boşuna inat etme.

Ancak rüyanda görürsün.

Gülerek telefonu cebime atıyorum. Lyryka yine uykusunda hafifçe mırıldanıyor. Cruce'u ben öldürmeliydim. Ama olsun. Lyryka güvende ya.

Ben onun yeminli koruyucusuyum.

Hayatım ve ateşli İskoçyalı kalbim onun. Orağım daima onu bütün kötülüklerden korumaya hazır olacak.

Bir daha hiç kimse Lyryka'ya kötü davranamayacak.

Yeminimi sonsuza dek bozmayacağım.

"Tatlı rüyalar, güzel kız," diye mırıldanıyorum kapıdan çıkarken.

*Bir kurtarıcı olmayabilirim
ve bir kral da olmayacağım asla*

DANI

Shazam, Y'rill'i savunuyor ve her şey umduğum kadar korkunç gidiyor.

Avcılar baş başa görüşmelerinden döndüğünde bir milim bile esnemediklerini görüyorum. Shazam, Y'rill adına konuşacak; safran gözlü, Avcı Z'kor öyle buyurdu. Sonra kuvvet alanını kafesinden geri çekecekler ve benim cesur, sulu gözlü, sevecen cehennem kedimi uzayın zalim kucağına teslim edecekler.

Uzayda korunmasız bir insana neler olacağını biliyorum ve Shazam'ın biyolojisini göz önünde tutarak onun da aşağı yukarı aynı şekilde öleceğini tahmin ediyorum. Belki ölümü bir insanınkinden biraz daha uzun sürer, o kadar.

Uzay boşluğunda akciğerlerinizdeki gaz ve sindirim siste-

miniz hızla genişler ve şişmeye başlarsınız. Aptal gibi, gayriih-tiyari nefesinizi tutmaya kalkışırsanız dış basıncın azalması o nefesteki gazın ciğerlerinizi parçalamasına neden olur. Aklınız varsa uzayda korunmasız kaldığınız anda nefes verin.

Eksi 454,8 derece sıcaklıkta hemen donacağınızı sanıyor-sanız yanılıyorsunuz çünkü vücut ısınız sizi terk edene kadar başka bir şekilde öleceksiniz.

Aşağı yukarı on saniye içinde görme yetinizi kaybedersiniz. Hemen hemen aynı sürede vücudunuzdaki suyun atmosfer basıncı eksikliğiyle buharlaşmasına bağlı olarak deriniz ve dokularınız şişer. Bomba gibi patlamazsınız, korkmayın. O, filmlerde olur. Kabaca vücudunuz iki katı genişlediğinde bü-yüme durur. Deri son derece esnektir zira. Şanslıysanız ve vak-tinde kurtarılırsanız vücudunuz normale döner. Hayatınızın geri kalanına bir balon-insan olarak devam etmek zorunda kalmazsınız.

Dilinizdeki nem kaynamaya başlayabilir. Kozmik radyas-yondan yanabilir ve vurgun yiyebilirsiniz. Neyse ki kandaki oksijen azalmasına bağlı olarak birkaç saniye içinde bayılırsınız. Kan dolaşımı durunca morarılırsınız ve sonraki bir dakika içinde boğularak ölürsünüz.

Vücudunuzda hiç oksijen kalmayınca vücudunuz çürü-mez ve cesediniz birkaç milyon yıl boyunca uzay boşluğunda başıboş sürüklenabilir.

Cehennem kedileri uzun ömürlü bir tür. Dolayısıyla Shazam'ın uzayda dayanma süresi doksan ila yüz yirmi sani-yelik ortalamanın üzerine çıkabilir.

Daha da beteri, tamamı Avcılardan oluşan yargıç ve jüri heyetimiz onun bu korkunç ölümünü izlememi gayet man-tıklı buluyor. Onlardan nefret ediyorum. Çok yanlış yapıyor-lar, çok!

“Hani siz süper gelişmiş bir türdünüz?” diye araya giriyorum, Shazam sözde savunmasını yaparken. *Sözde* diyorum, çünkü ağlamaktan iki kelimeyi bir araya getiremiyor. Sadece kendisi için üzülmediğini biliyorum. Benim için de endişeleniyor.

Birbirimiz için hiç düşünmeden canımızı veririz. Bizimki öyle bir sevgi. Ryodan olmasaydı, Shazam’la birlikte seve seve ölürdüm. Shazam ve Dancer’la pervane akımında yeniden kavuşma umuduyla bu riski alırdım.

Ama Ryodan ne olacak? İki arada bir derede kaldım çünkü ikisini de seviyorum.

Beynimin yüzeyinde her şeyin farkındayım ama amigdalamın derinliklerinde bir yanımda hâlâ Avcılar’ın dönüşünü beklerken girdiğim meditatif hal içinde.

Evet, gelişmiş bir türüz, diyor Z’kor.

“Yine de birini çok sevdiği için birkaç kuralı çiğnedi diye aranızdan birini ölüme terk edebiliyorsunuz.”

Sebepler önemli değil. Biz sonuca bakarız.

“Saçmalık!” diye bağıryorum. “Sebepler nasıl önemli olmaz? Niyet asla göz ardı edilemez. Hata yapmamak için ne kadar çabalarsak çabalayalım, hepimiz bazen sıçarız. Sizler de Avcı olmadan önce mutlaka bir sürü hata yaptınız. Çok eskide kaldığı için hatırlamıyorsunuz. Eylemlerimize aslında niyet yön verir. Her şeyi bok ettiğinizde bile eğer niyetiniz iyiyse hatanızdan ders alıp gelecek sefere daha iyisini yaparsınız. Ama niyetiniz kötüyse hatalarınızdan ders almazsınız çünkü kötüler hep kötü kalır. Y’rill’in niyeti iyiydi. Toyluk etti. Beni korudu ve yaptığı her şeyi koşulsuz sevgiden yaptı. Sizin gibi kocaman ve soğuk yaratıkların böyle bir sevgiden haberi yok anlaşılan.” Bir an duraksıyorum. Sonraki sözlerim istemsizce dudaklarımdan dökülüveriyor. “Pekâlâ. Öyle olsun. Shazam

ölürse ben de ölürüm. Eğer siz Shazam ve Y'rill gibi bir varlığı böyle saçma sebeplerden öldürebiliyorsanız hiçbir zaman sizden biri olmak istemiyorum. Onun kafesinden kuvvet alanını kaldırırsanız benimkini de kaldırın çünkü onsuz yaşamayı reddediyorum."

Duygularımın yoğunluğu yüzünden titriyorum. Ryodan'ı bırakmak istemiyorum. Ama bu saçmalık. Bizi öldürürlerse...

Kahretsin! Oluyor, hissediyorum.

Dönüşüyorum.

İçimde kocaman ve kor gibi sıcak bir nefesin temelleri atılıyor. Y'rill ateş nefesimi ve ejder kalbimi bulmamı söylerken bunu kastediyormuş meğer! Şimdiye kadar bir türlü kafam basmamıştı.

Nihayet anlıyorum.

Ateş nefesim ulaşmayı beceremediğim yeni parçamdı çünkü onu ısrarla beynimin içinde arıyordum. Aklım da bana mantıksız bir iş yaptığımı söylüyordu. Ama ateş nefesim beynimde değil, karnımda. Giderek genişleyip yayılıyor, kanıma karışıyor ve onu tutuşturuyor. Bu arada kalbimin etrafında deri pullar oluşuyor, sıcaklık beynime, iç organlarıma, ötesine yayılıp kas ve kemiklerimi yeniden inşa ederken, dolaşım sistemimi koruyorlar.

İnanılmaz ama omurgam değişiyor ve kuyruğum çıkıyor. Bütün evren içime üşüşmüş gibi kendimi müthiş hissediyorum. Avcılar'ın annenin çocuğun değişmesine neden asla yardım etmemesi için ısrar ettiğini şimdi anlıyorum.

Y'rill'in beni dönüştürmesiyle alakası olmayan bir his bu. O sırada neredeyse hiçbir şey hissetmedim. Bir an Dani'ydim ve sonraki an bir Avcı'nın vücudunun içindeydim.

Ama bu sefer beynim yeni bağlantılar kuruyor. Ben bu olağanüstü, nefes kesici, büyüleyici ve tuhaf bir şekilde insa-

nın kibrini kırıcı değişimi hayretle izliyorum.

Beyin gücüm artıyor ve... Vay canına! Bambaşka bir bakış açısı kazandığımı fark ediyorum. Harekete geçmek için dayanılmaz bir arzuyla kıvranmıyorum eskisi gibi. Daha merhametliyim ve biraz da... Hay aksi! Alçakgönüllüyüm galiba. Hayata dair gündelik dertlerim önem kaybederken dünyaya kuşbakışı bakabiliyorum. Dani detaycıydı, ben resmin bütününe görebiliyorum.

Y'rill onun için Shazam'dan bu kadar farklı. O, dönüşümü aracılığıyla yolunu buldu. Ben şimdiye kadar bulamamıştım. Y'rill beni dönüştürdüğünde yine aynı Dani olarak kalıyordum ve sadece kabuğum değişiyordu.

O kadar büyüyorum ki kafesime sığmıyorum. Kafes birdenbire paramparça oluyor ve Shazam'ın kafesine doğru atılıyorum. Havada pervane akımını yakalamanın kıyısında yım ve pençelerimle parmaklıklara yapışıyorum. O sırada...

Derimin içinde donup kalıyorum. Boynumdan aşağısını hareket ettiremiyorum. Tıpkı V'lane'in Rowena'nın vücudunu donduruşu gibi. Konuşabilmesi için kafasını olduğu gibi bırakmıştı.

Kahrolası Avcılar'a ateş püsküren gözlerle bakmak için başımı çeviriyorum. Ama on ikisi de benim arkamdaki bir şeye bakıyor. Gözlerindeki ifade benim de onları taklit etmeme neden oluyor.

K'vruck.

Avcılar'ın en kadimi birkaç kilometre ötede büyük, deri kanatlarıyla siyah buzu çırpıyor. Sırtında Unseelie Kralı'nın devasa büyüklükteki siyah, bulutsu ve soyut gücünü taşıyor. Ama kendisi tam anlamıyla soyut sayılmaz. Kral bir leke gibi ve bulanık görünse de kanatları net bir şekilde ayırt ediliyor.

Kral ve K'vruck o kadar büyük ki gökyüzünde siyah bir ay gibi görünüyorlar.

İyiliğimin karşılığını almaya geldim, diyor Unseelie Kralı.

Avcılar önce cevap vermiyor. *İstedığinin bu olduğuna emin misin?* diye soruyor Z'kor sonra. *Bizden çok daha fazlasını isteyebilirsin.*

Sizin için yaptığım iyilik de çok büyük değildi.

Öyleydi, diyor Z'kor. *Kimse bir konunun başka biri için önemine değer biçemez.*

Bu da benim için önemli. Onları serbest bırakacak ve her iki formlarını da devam ettirmelerine izin vereceksiniz. Zamanı değiştirme yeteneklerini ellerinden alacaksınız. İki yüzyıl sürgün edilecekler ve diğer Avcılar'la dostluk kuramayacaklar. İki yüzyıl sonra onları yine arınıza kabul edeceksiniz. O süre zarfında hiçbir şekilde hayatlarına burnunuzu sokmayacaksınız ve arınıza döndüklerinde onları tamamen affedeceksiniz.

Sana olan iyilik borcumuzu boşuna harcama, diyor Z'kor. Zaten onları salıverecektik.

Bir dakika. Ne? Ama neden? Bir türlü konuşamadığım için telepati yoluyla iletişim kurmaya çalışıyorum. *Neden? Beni yanlış anlamayın. Size minnettarım. Ama neden?*

Z'kor başını çevirip bana bakıyor. *Bu davanın Y'rill'in kuralları çiğnemesiyle ilgisi yoktu. Sonunda yeni ismini taşımaya hak kazandın. Klanımıza hoş geldin, Y'taine. Sen bugün doğdun. Orijinal formundan kendi iradenle bir Avcı'ya dönüşerek geçiş ayinini tamamladın. Bunun aklında ve bedeninde yaptığı değişimi hissettin. Bir Avcı olmak böyle bir şey işte.*

Kaşlarımı çatıyorum. *Dönüşmeyi başaramasaydım Shazam'la Y'rill'i öldürecek miydiniz? Bütün mesele bu muydu? Beni kıskırtmak ve dönüşmeye zorlamak için mi tıktınız ikimizi de kafese?*

Hayır. Kafeslerin amacı o değildi. Ama dönüşemeseydin Shazam'la Y'rill'i öldürdüğümüze inanmana izin verecek ve seni dünyaya geri gönderecektik. Bir daha birbirinizi göremeyecektiniz.

Başından beri, Y'rill'i öldürmeyi planlamıyor muydunuz? Yeni kazandığım geniş bakış açıma rağmen yaşadıklarımızı kavramakta güçlük çekiyorum. Yargıladıkları kişi, Y'rill değildi.

Bendim.

Seni cezalandırmak istedik, diyor Z'kor. Bencillik edip Y'rill'in sana zaafını kullandın. Burada yargılanan o değildi. Niyet önemli ve seninki iyi değildi.

Şaşkınlım ve utanç içindeyim. Ne demek istediklerini anlıyorum ve haklılar.

Gelgelelim, Y'rill'den seni durmadan dönüştürmesini istemenin nedeni de bir başkasına duyduğun sevgiydi. Bugün dersini aldığını düşünüyoruz. Şimdi kendi gücünle dönüştün ve bir Avcı olmanın tadına vardın. Bundan sonra bir Avcı'ya yakışacak şekilde davranacağına inanıyoruz.

Özür dilerim, diyorum tüm samimiyetimle. Her şeye sahip olma arzusuyla, Ryodan'ın yanında bir insana dönüşebilmek için Y'rill'in sevgisini kullandım ve onu her seferinde benim için kuralları çiğnemeye teşvik ettim. Y'rill beni defalarca uyardı. Bunun bir bedeli olacağını söyledi. Ama ben kulak asmadım. Her zamanki vurdumduymazlığımla sınırları zorlamaya devam ettim. Y'rill beni her istediğimde değiştirdiği için gerçek dönüşümün derinliklerini tatma fırsatım olmadı. Zaman içinde belki de kendim dönüşmek için çabalamaktan bile vazgeçip kolaya kaçacaktım. Evet, arsızca hile yapıyordum. *Hatamı anladım. Üzgünüm.*

Bundan sonra aklını başına toplarsın.

Söz veriyorum, diyorum coşkuyla.

Z'kor beni ciddi bakışlarla süzüyor. Dani Mega O'Malley, seni görüyoruz. Geçtiğin sınavları ve kazandığın zaferleri biliyoruz. Tıpkı Y'rill gibi, bizler de çektiğin acıların ve potansiyelinin farkındayız. Sen müstesna bir varlıksın. Ara sıra bazı istisnalar yapabiliriz. Ama sabrımızı zorlama. Akıllı bir Avcı yeni imtiyazlar istemek için önce kabahatlerinin unutulmasını bekler.

Aynı ciddiyetle başımı sallıyorum. Shazam yine Y'rill olabilir mi?

Oldum bile, küçük kızıl. Seninle gurur duyuyorum, genç Y'taine.

Kalbim süpernova parlaklığıyla ısıldıyor ve hızla başımı çevirdiğimde Y'rill'in arkamda havada asılı durduğunu görüyorum. Bana sevgiyle bakan gözlerinde menekşe rengi şimşekler çakıyor.

Gelin, diyor Unseelie Kralı. Sizi dünyaya geri götüreyim.

Kendimiz uçabiliriz, diyorum yeniden hareket edebildiğimi fark ettiğimde. Olduğum yerde şöyle bir titreştikten sonra soluğu Y'rill'in yanında alıyorum.

Havada sabit durması üzerinde çalışın, Y'rill, diye takılıyor Z'kor. Daha hiç beceremiyor. Bana dönüyor. Buradan dünyaya uçamazsınız. Bulunduğumuz bu yere sizin ulaşmanız mümkün değil. K'Vruck ve kral sizi dünyaya geri götürecekt.

Teşekkür ederiz, diyorum ona ve bütün Avcılar'a.

Büyük, siyah kafalarını eğip bizi selamlıyorlar ve gözden kayboluyorlar.

Pişmiş kelle gibi sırtarak Y'rill'e kuyruğumla bir tane patlatıyorum.

Hazır mısın, Shaz-ma-taz? O kadar mutluyum ki şarkı söylemeye başlıyorum. Gökyüzünde yaşayan kocaman ve tüylü canavar, Shaz ve onu çok seven Dani Mega O'Malley...

Benimle öleceğini söyledin, diyor. Bir daha duymayayım. Sen hep yaşa. Ben yalnızca bunu istiyorum.

Seni görüyorum, Y'rill ve çok üzgünüm.

Artık eve dönelim, küçük kızıl.

K'Vruck ve Unseelie Kralı işte o zaman, beynimin kavrayamadığı bir şey yapıyor. Kanatları uzayıp genişliyor ve Y'rill'le ben onlara sarınmış bir halde zaman ve mekânda yuvarlanıyoruz. Kuş tüylerinin, deri pulların arasından yıldızları ve gezegenleri izliyorum. Giderek hızlanıyor ve birden duruyoruz. Ana rahmindeki gibi boşlukta hafifçe salınıyoruz. Sonra yine dönmeye başlıyoruz...

Birden kendimizi Chester's'ın tepesinde buluyoruz. Dublin'de.

K'Vruck ortada yok.

Unseelie Kralı normal bir insan ebatlarına ulaşana kadar küçülüyor. Kanatları dışında hâlâ bulanık görünüyor.

Y'rill'le aynı anda orijinal formumuza dönüyoruz ve Shazam'a gülümsüyorum. "Çabucak dönüştüm!" diye bağıriyorum. "Yeniden yapmak için sabırsızlanıyorum."

Dizlerimin üzerine düşüp kollarımı yana açıyorum. Shazam beni kucaklıyor ve sevinçten ağlamaya başlıyor. Yüzümü tüylerine gömdüğümde benim de gözlerimden yaşlar süzüldüğünü fark ediyorum. Onu kaybedeceğimi sandım. Sonra birlikte öleceğimizi düşündüm. Ama şimdi kollarımda ve bir daha onun değerli hayatını hiçbir şekilde tehlikeye atmayacağım. Başımı kaldırıp hâlâ bizi izleyen krala bakıyorum. "Bizi eve getirdiğin için teşekkürler," diyorum.

Gülüyor ve gözlerimin önünde ete kemiğe bürünürken kanatları kobalt ateşle parlamaya başlıyor.

Unseelie Kralı'nın gerçek formuna bakmak insanı delirebileceği ya da kör edebileceği için elimi gözlerime siper et-

mem akıllıca olurdu belki. Ama bunu yapmıyor ve karşımda dikilen yaratığa hayretle bakakalıyorum.

Nasıl olur?

Yok artık.

İmkânı yok.

Hadi canım.

Ağzımı açıp tek kelime edemiyorum.

Unseelie Kralı yine gülümsüyor. “Daima hizmetindeyim, Yıldıztozu,” diyor Ryodan.

MAC

Babamın yatağının kenarında bir iskemlede oturuyor ve göğsünün aldığı zahmetli nefeslerle yükselip alçalmasını izliyorum.

Ara sıra uyanıyor ve sonra yine dalıyor.

Yaratılış Şarkısı'nın zamanı yeniden düzenlediğine eminim artık. Cruce'un sarayında geçirdiğim bir buçuk gün bana Dublin'de de otuz altı saate yakın bir süreye mal olmuş.

Sürekli bir şeyler düşündüğüm için bedenim gibi aklım da yorgun.

Cruce'un yeraltı krallığından ayrıldığımızda Masdann'ın yanında dikilen Barrons'a son bir kez bakıp babama koştum.

Barrons beni anlar. Duygularım karmakarışık. Yorgun ve kızgınım ama bir yandan da rahatladım. Olaylar bu şekilde geliştiği için minnettarım ve babam için çok üzgünüm.

Milyonlarca sorum var ama şimdilik beklemek zorundalar.

Barrons geri dönüşümüzden kısa bir süre sonra babamın durumunu sabitleyen büyüyü bozdu. Annem yatağın diğer tarafında oturuyor ve babamın elini tutuyor.

Barrons babamın en fazla iki haftası kaldığını söylüyor.

Gözyaşlarımı içime akıtıyorum. Bu odayı saran kedere bir damla daha katkıda bulunmamaya kararlıyım.

Annem de babamın kâbuslarımdan birinde kurduğu cümlelere benzer şeyler söyledi. “Sen İrlanda’ya gelmeseydin de duvarlar yıkılacaktı, bir tanem. Bunların hepsi yine yaşanacaktı. Hiçbiri senin hatan değil. Belki de yıllar önce ölecektik. Sakın kendini suçlama. Babanla ben riskleri biliyorduk. Bunu birlikte atlatacağız. Kolay olmayacak ama birbirimize sığınacağız. Seni seviyorum, Mac.”

Babam da hırıltılı nefesiyle söze karıştı. “Bebeğim, benim harika bir hayatım oldu. İster yirmi beşinde öl, ister elli beşinde, bunu söyleyebilmek güzel bir şey. Eğer kendini suçlamaya kalkışırsan iki elim hep yakanda olur. Sen benim biricik, canım kızımsın.”

Şimdi uyuyor. Bu kadar anlayışlı ve bağışlayıcı davranımları yüreğimi dağlıyor. İkisini de dünyalar kadar çok seviyorum.

“Neden iki tane Barrons var?” diye soruyor Rainey Lane.

Ona boş boş bakıyorum. Sahi ya. Artık iki tane Barrons var ve onları ayırt edemiyorum. “Uzun hikâye,” diyorum. “Kesin konuşmak için benim de daha çok detaya ihtiyacım var.” Babamın başucunda otururken, ölümü nasıl kandıracağımı düşünüp duruyorum. “Anne,” diye fısıldıyorum. “Bir Unseelie iksiri var...”

“Boşuna çeneni yorma. Baban onu içmez.”

“Ama ruhunu ve duygularını çalmayacak,” diye üsteliyorum hevesle. “Sadece...”

“Ölümsüz olacak.”

“Evet,” diyorum. “Sen de içebilirsin!”

Gözleri doluyor. Ama o da benim gibi, ağlamıyor.

Rainey'yle birbirimize benziyoruz. Sonuna dek gülümseyeceğiz. Jack Lane'i iyi olacağımıza inandıracacağız. Annemle gurur duyuyorum. Güçlü ve olağanüstü bir kadın o. Beni de öyle yetiştirdiler. Biz Lane'ler askeriz. Savaşa gideriz ve başkaları düşerken biz ayakta kalırız. Kederin içinde kendimizi kaybetmeyiz çünkü uzun bir hayat yaşarsan defalarca sevdiklerinin ölümleriyle sınanırsın. Hâlâ capcanlı ve tutkulu biri olarak kalmak için her seferinde acının içinden geçersin. Hep canın yanar. Ama acı çekebildiğin sürece mutlu da olabilirsin.

“Dünyaya kazık çakmaya niyetimiz yok, kızım. Biz inançlı insanlarız. Baban cennete gitme şansının elinden alınmasını istemez. Ben de istemem.”

Ayağa fırlayıp odaya göz atıyorum. Ne aradığımı bile bilmiyorum. Belki etkili bir sakinleştirici. Çok şükür, biri odadaki örümcek ağlarını temizlemiş.

“Şu Unseelie iksirini Seelie'ye verecek misin?” diye soruyor babam. Ona dönerken kaşlarımı çatıyorum.

“Sana bunu onlar yaptı!” diyorum yumruklarımı sıkarak.

Babamın yüzüne yorgun bir gülümseme yayılıyor. “Sorumu yineliyorum.”

Cevap vermiyorum. Hayır dersem bana fırça atacak ve kıymetli nefesini boşa harcamasını istemiyorum. Evet dersem kendimden nefret edeceğim. Kâbuslarımdaki bütün senaryolarda dünyayı K'Vrucklıyordum ve hepsinin ortak noktası omuzlarımda taşıdığım o sinir bozucu yüktrü. Ne yapmaya cesaret edemeyeceğimi biliyorum. Yapmaktan nefret edeceğim şeyi de biliyorum.

“Söyle, duymak istiyorum, kızım. En doğrusunun ne olacağını sen de biliyorsun.”

Çenemi sıkıp “Bundan sonra onlarla işim olmaz,” diye tıslıyorum. “Ne halleri varsa görsünler.”

“Yanlış cevap.”

“Bu hale düşmenin sebebi onlar. Onları öldürmeyeceğim. Ama doğaya karşı gelmeye de niyetim yok.”

“Yine yanlış cevap. Bana kalbinden geçenleri söyle.”

Gözlerimi ovuşturup iç çekiyorum. “İki kişinin yaptıklarından koca bir türü sorumlu tutamam.”

“Devam et.”

Babamın karşısında kendimi mahkeme salonunda gibi hissediyorum. İkimiz de yargılanıyoruz aslında. O da verdiği kararlar doğrultusunda kendini ebeveynliğini sorguluyor.

“Onlara iyi bir hayat sunmanın yolunu bulursam...”

“...eskisi gibi ölümsüz bir hayat.”

“...tüm gücümle ona ulaşmaları için elimde geleni yaparım.” Buz gibi bir sesle konuşmama rağmen sözlerimde samimi olduğumu biliyorum. En doğrusu bu. Ama Kazan işe yaramazsa Unseelie iksirini (onu bulabilirsem tabii) Seelie’ye öylece teslim edemem. Babamı bu hale koyan üç hınçlı Seelie dışında hepsi anılarının etkisiyle delirdi. Onları şimdiki durumlarıyla ölümsüz yapmak ancak zalimlik olur.

“Ben de başka bir şey istemiyorum zaten, kızım. Beni gururlandıracağını biliyorum.”

Yeniden uykuya dalıyor. Gözyaşlarımı daha fazla tutamayacağımı hissedince, “Tuvalete gidiyorum,” diye fısıldıyorum anneme ve koşar adım odadan çıkıyorum.

Ağlamaya başlamadan önce kapıyı arkamdan kapatmayı başarıyorum.

Barrons’u kapının önünde dikilirken bulunca şaşırıyo-

rum. Belki içeri girecekti ya da benim çıkmamı bekliyordu. Çabucak gözyaşlarımı silip bir adım geriliyor ve kapıya yaslanıyorum. Bu, Barrons mu gerçekten? Yoksa yine mi yanıliyorum?

“Ben de onun için geldim,” diyor. Ona yaklaşmak istemediğimi fark etti anlaşılan. “Bu meseleyi konuşup kapatacağız.”

“Uykum var.” Babamdan başka sorunlarla yüzleşmeye henüz hazır değilim.

Gece yarısı bakışlarında kırmızı kıvılcımlar çakıyor. “Cruce, prensinin gözü önünde seni becereceğini söyledi ve ben buna katlandım.”

Derin bir nefes alıyorum. Son olaylar ikimizi de yıprattı. Cruce bana yapacağı korkunç şeyleri anlatırken Barrons ona saldırmak için doğru zamanı beklemek zorundaydı. Bana tecavüz etme ve tek aşkımlı aklımdan, kalbimden silme planlarını soğukkanlılıkla dinledi. Ayrıca haklı. İki Barrons’u ayırt edemediğim sürece asla rahat olmayacağım. “Pekâlâ. Ne yapacağız?”

“Masdann’la konuşup endişelerini gidereceğiz.”

“Sonra da seninkileri gidereceğiz,” diyorum usulca. Barrons’un neye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Yorgunluktan ölsem de, benim de neye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Beni tenime değmeli. Ona sarılmalı, bana sarılmasına izin vermeli ve onun benim Barrons’um olduğunu bilmeliyim. Ve eğer yeterince uyanık kalabilirsem, onunla uzun uzun sevişmeliyim. Ateşli ama bir o kadar duygusal bir sevişme hayal ediyorum. Sonra da kollarında uykuya dalmayı.

Yanımdakinin bir Unseelie prensi değil, o olduğunu bilerek.

“Benim hiçbir şeyden korkum yok,” diye homurdanıyor. Sonra yüzüne yorgun bir gülümseme yayılıyor. “Ama senin benden korkmana dayanmam. Gel.”

Masdann Ryodan'ın ofisinde bekliyor. Kapı açılıp da onu gördüğümde bir kez daha bocalıyorum. İki kişinin birbirine bu kadar benzemesi olur şey değil. Barrons yanımda duruyor ama aynı zamanda Ryodan'ın masasının yanında dikiliyor ve aşağıdaki kulübe bakıyor. Tıpatıp aynı yüzleri, vücutlarıyla, ikisi de güçlü ve fazlasıyla çekici.

Bize döndüğünde suratımı buruşturuyorum. Onları kesinlikle ayırt edemezken, bundan sonra yanımdakinin, yatağımızdakinin gerçek Barrons olduğunu nereden bileceğim?

Masdann kibarca eğiliyor. "Sizi saygıyla selamlıyorum, kraliçem. Sizi kandırdığım için özür dilerim. Ama Barrons'la sizi korumak için bunun gerekli olduğuna karar verdik."

"Rüyalarımın kaç tanesiyle oynadın?"

"İki."

"Hangileri?"

"Kanepede uyuyakaldığınız öğleden sonra Cruce'la başınızdan geçenleri bana göstermeniz için size rehberlik ettim. Bir de dün gece, Cruce'un odasında uyuduğunuzda Cruce benimle rüyaya gelmedi ama odada kalıp beni izlediği için emirlerine uymak zorunda kaldım. İlkinde şahit olduklarım karar vermemi kolaylaştırdı. Siz Cruce'u asla sevmediniz. Onu öpmekten iğreniyordunuz. Onu öpebilmek için aklınızı bölümlere ayırıyordunuz."

"Sen ve Barrons ne zaman işbirliği yapmaya başladınız? Öncelikle Barrons'un senden nasıl haberi oldu?"

"Sen zamanın ötesindeki odadan çıkmadan önce Chester's'a geldi," diyor Barrons.

"Cruce'a Barrons'un çıktığını söyledim," diye araya giriyor Masdann. "Cruce da Ryodan'ı kandırabilecek miyim diye

merak etti. Ryodan'ı kandırmak istemedim. Sadece onun damarına basmak istedim.”

“Başardı da,” diyor Barrons. “Ryodan ben olmadığımı anladı. Ama sadece ve sadece sen odadan ayrılana dek seni yalnız bırakmayacağımı bildiği için.”

“Kendimi Barrons’a sizin Cruce’la ilgili rüyalarınızı izlediğim öğleden sonra gösterdim,” diyor Masdann.

“Baban için o kadar endişeliydin ki Cruce’un hâlâ hayatta olduğunu söylemek istemedim. Ondan bahsetmeyince Masdann’ı da anlatmama imkân yoktu. Sonra Lyryka, Cruce’un ölmediğini söyledi ama o andan itibaren...”

“Sorun çözmekle o kadar meşguldük ki benimle konuşmaya fırsat bulamadın.”

Barrons’un bakışları bulutlanıyor ve benim için ne kadar endişelendiğini fark ediyorum. “Yorgundun ve babanın yasını tutuyordun. Dertlerine dert eklemek istemedim. Masdann, Cruce’un seni bu kadar çabuk kaçırabileceğini düşünemedi. Sana bulaşmadan önce işini bitirmeyi düşünüyorduk. Ama arada başka sorunlar çıktı. Işık Sarayı’nın entrikaları, Dani’yle babanın kaybolması, Sean’la Rae’nin kaçırılması derken, Cruce’la ilgilenemedik.”

“Başka önceliklerimiz vardı,” diyorum kederle. Işık Sarayı ve Gölge Sarayı kriz üzerine kriz yarattı ve odadan çıktığım gibi, kendimi onlarca sorunla aynı anda boğuşurken buldum.

Barrons *evet* dercesine başını yana eğiyor.

“Sizi tuzığa düşürmedim,” diyor Masdann. “Cruce’un sizi kaçırmayı planladığından haberim olsaydı, Chester’s’den çıkmanız için sizi yüreklendirmezdim. Sevdiğiniz bir şehrin sokaklarında yürümenin size moral olacağını düşündüm.”

“Cruce’un seni hapsettiği oda güçleri etkisizleştiriyor,” diyor Barrons. “Bağımız aracılığıyla seninle iletişim kurama-

dım. Masdann sana Avcılar'a dövme yapmaktan söz ettiğini söyledi. Cruce o işaretlerin gereksiz olduğunu keşfettiğimizi bilmiyordu. Odaya girdiğimde onun için bundan bahsettim. Belki ben olduğumu anlarsın diye."

Bir bakıma işe yaradı. Sonra kara gözlerindeki kırmızı kıvılcımları gördüm ve ümit etmeye bile cesaret edemedim. Yine de kendimle çelişerek içimde cılız bir umudun filizlenmesine izin verdim.

"Bana dikkatle bakın, kraliçem," diyor Masdann. "Ben bir Unseelie prensiyim. Barrons'la aramda belirgin farklar var."

"Sidhe-kâhinler Cruce'un yeni yarattığı Unseelie'nin cazibe büyülerine sızamıyor," diyorum.

"Bunda haklısınız. Ama sizin içinizde daha derin ve güçlü bir büyü var. Gerçek Büyü'yü kullanın. Kraliçe gözlerinizle bakın."

"Cruce her nasılsa Gerçek Büyü'yü devre dışı bıraktı."

"Gücünüz sadece Cruce'un odasında etkisizdi."

Yine yalnızca Cruce'tan beklenecek bir hinlik. Odasında gücüme ulaşmayı deneyeceğimi ve başaramadığımda cesaretimin kırılacağını tahmin etti. Krallığını dolaşırken buna bir kez daha kalkışmayacağıma güvendi.

"Masdann'ı dinle," diyor Barrons. "Başka bir yerde onun büyüüne sızmayı deneseydin başatırdın. Ama onu ben sandığın için buna kalkışmadın."

Kraliçe yeni Gölge Sarayı'nın cazibe büyülerinin ötesini görebiliyorsa rahatlayacağım doğrusu. Masdann'a gözlerimi dikip içimde Gerçek Büyü'nün usulca yanan gücünü arıyorum ve sahiden de ona ulaşabildiğimi fark ediyorum. *Bana gerçeği göster*, diye emrediyorum.

Hafifçe gülümsüyorum.

Masdann gerçekte böyle görünüyor demek?

Rüyalar prensi bir heykeltıraşın keskisiyle yontulmuş gibi biçimli yüz hatları, güçlü kas yapısı, uzun boyu, gece karası gözleri ve vahşi cazibesiyle Barrons'un ikizi gibi. Ama büyük, siyah kanatları ve derisinin altında parlak renkli bulutlar misali sürüklenen dövmeleri var. Barrons'dan daha karanlık bir görünüşü var ve boynunda simsiyah bir tork taşıyor. Bir Fae ve bir Unseelie prensi olduğu su götürmez bir gerçek.

"Bizi daima birbirimizden ayırabilirsiniz; bütün Gölge Sarayı Fae'sinin gerçek formlarını görebilirsiniz," diyor. "Bir süre için Barrons'u her gördüğünüzde kraliçe gücünüzle yoklayacağınızı tahmin ediyorum ve bunun için özür dilerim. Ama zaman içinde aramızda başka farklar da oluşacak. Jericho Barrons'la bir daha asla birbirimize bu kadar benzemeyeceğiz. Onun özünden bir parça taşıyorum ama hayvanına sahip değilim. Ben hiç lanetlenmedim. Onun hayatını yaşamadım. Sandığınızdan daha farklıyız. Ben daha dört yıldır hayattayım ve geleceğim beni bambaşka yönlerle götürecektir. Tecrübelerim beni dönüşeceğim kişi yapacak. Barrons'la birbirimize en çok benzediğimiz an bu an."

Gerçeği söylediğini hissediyorum. Masdann, Barrons'un yeni doğmuş ve bir geçmişi olmayan versiyonu. Barrons'a benziyor ve özleri aynı ama yolları burada ayrılacak.

"Tehlikeli bir gücün var," diyorum. Birçok insana büyük zararlar verebilir.

"Başkalarının rüyalarına müdahale etmeye ne hevesim ne de niyetim var. Kendi rüyalarım bana yeter. Rüyalar beni büyülüyor. Onlarda her şey mümkün. Hem kraliçe hem de MacKayla Lane olarak size sadakatle bağlıyım. Bu benim özümün bir parçası. Size asla ihanet edemem. Barrons'la bu bakımdan hep aynı kalacağız. Bana ihtiyacınız olduğunda yanınızda olacağım."

“Cruce’a neden ihanet ettin?”

“Onun gibi birine edilen ihanet, ihanet sayılmaz. Her geçen gün biraz daha aklını kaçıırıyordu. Eski kraldan bile beter biri olup çıkmıştı. Gözü doymuyordu. Misafir olduğum rüyalarda geleceğe dair birçok ihtimal gördüm ve hepsinde yalnızca Cruce kârlı çıkıyordu. Bu saçmalığa son vermeye yemin ettim. Bu dünyaya ve başkalarına neler yapacağını gördüm. Barrons’un gücüne sahip olmadığım için onu öldüremiyordum. Benim hayvanım yok, asla da olmayacak. Aramızdaki en büyük farklardan biri bu zaten. Sadece onun hayvanı olmak için cazibe büyüsü yapabilirim. Kırmızı gözlerini kopyalayabilirim. Ama siz büyüün ötesini görebilirsiniz. Cruce’u alt etmek için yer değiştirmemiz gerektiğini biliyordum.”

Barrons’a bakıp kaşlarımı çatıyorum. “Bir klonun olmasından nefret edeceğini düşünürdüm. Üzgünüm ama daha uygun bir kelime bulamadım.”

Masdann gülüyor. “Beni ilk gördüğünde az kalsın öldürüyordu.”

“Sonra Cruce’un ne kadar büyük bir aptallık ettiğini fark ettim,” diye mırıldanıyor Barrons. “Masdann’ı ona karşı kullanabilirdim ve Masdann da beni bunun için arıyordu.”

Masdann alayla homurdanıyor. “Bende kendinden o kadar çok şey buldun ki sonunda hoşlanmaya başladın.”

Bana dönüyor. “Daha rahat ederseniz sizinle her zaman mesafemi korurum, kraliçem.”

Hafifçe gülümsüyorum. Bu fikre alıştığım da, bazen etrafımda iki Barrons’un olmasına aldırış edeceğimi sanmıyorum. Bize yararlı olabilecek başka başka güçleri var zira. Görünüşe bakılırsa Masdann bir kâhin. Rüyalara aracılığıyla olacakları önceden görebiliyor ve bu, dünyayı korumak için faydalana-
bileceğimiz bir yetenek. “Duyguları yok edip ruhu zedeleme-

den ölümsüzlük bahşeden bir Unseelie iksiri var mı sahiden?”

Masdann başını yana eğiyor ve kanatlarını silkeliyor. “Evet. Onu size getireceğim. Cruce’un bana Periler Diyarı’ndan çaldığı diğer şeyleri de iade edeceğim. Ama önce umarım ricamı kırmazsınız. Fae’nin geleceğine dair bazı fikirlerimi sizinle paylaşmak istiyorum.”

İç çekerek bir iskemleye çöküyorum.

Bir gün uyuyacağım. Şimdi yapacak işlerim var.

Ben, MacKayla Lane, Fae Baş Kraliçesi.

Ve bana sunulan bütün fikirlere, bütün bakış açılarına ve tartışmalara açığım. Hâlâ bir dünya dolusu nadide yaratığımız var ve hâlâ duvarları nasıl öreceğimi bilmiyorum. Bunu yapmalı mıyım onu da bilmiyorum artık.

Belki de farklı saraylar, ölümlülerin dünyasıyla Periler Diyarı arasındaki uçurumlar, bazıları korkuyla, bazıları sihirli malzemelerle örülen o duvarlar, başından beri sorunun bir parçasıydı.

“Seni dinliyorum,” diyorum Masdann’a.

*Dünyayı durduracak ve seninle eriyeceğim*MAC

Üç gün sonra Barrons'la Jimmy Durante Kulüp'te, ikinci Guinness soslu balık ve patates kızartması tabağını iştahla mideye indirirken şantözün şuh sesiyle mırıldandığı şarkıyı dinliyorum. Dünya döndükçe nice destansı aşklara sahne olacak diyor şarkıda. Babamın ölümüne hazırlamaya çalışıyorum kendimi. O gider gitmez, Işık Sarayı'yla ilgilenmem gerekecek.

Şu anda Periler Diyarı'na gidemem. Gözlerini son kez yumarken babamın yanında olmak istiyorum.

O aramızdan ayrıldığında (ölümü ona yakıştıramadığım için bu kelimeyi kullanmaktan özellikle kaçınıyorum) yüzlerce sidhe-kâhinle Periler Diyarı'na ışınlanacağım. Ixcythe, Azar ve Severina'yla görüşüp onlara planlarımı anlatacağım. Sonra da Kış Sarayı halkının buzlarını çözecek ve onları birer birer serbest bırakacağım. Sidhe-kâhinler onlara Cruce'un

çalıp yerine sahtesini bıraktığı Unutma Kazanı'ndan bir kupa ve bir damla da Unseelie Yaşam İksiri verecek. Yeniden doğan, bir ruhu, duyguları olan Fae'nin gençlik ve ölümsüzlük gerçeğine alışmasına yardım etmek de görevlerinin bir parçası olacak. Ixcythe'ın labirentindeki mahkûmları serbest bırakıp ölümsüzlüklerini geri vererek insanları dünyaya geri gönderdikten sonra İlkbahar, Sonbahar ve Yaz krallıklarında da aynılarını yapacağım.

Fae yeni bir tür olacak; uzun zaman önceki Tuatha de Danann olacaklar yeniden. Gerçi o zaman ölümsüz değillerdi, sadece uzun ömürlüydüler.

Yeni doğan Tuatha De Danann'a Kazan'ın varlığından asla söz etmeyecek ve onu yok edeceğim. Bu andan itibaren geçmiş silmek diye bir şey mümkün olmayacak. Fae biriktirdiği bütün anıların yükünü omuzlamak ve onları geleceğe taşımak zorunda. Bizi daha iyisini yapmak için teşvik eden, başarısızlıklarımıza, en kötü anlarımıza ve en karanlık saatlerimize dair anılarımızdır zira.

Ixcythe, Azar ve Severina'nın bana sorun çıkaracağını tahmin edebiliyorum. Anılarını saklamak isteyecekler çünkü üçü de güce tapan, yozlaşmış ruhlar. Başkalarının sahip olmadığı bilgileri ileride türlü dolaplar çevirmek için saklamak isteyecekler.

Onları bir direğe zincirlemem gerekse bile Unutma Kazanı'ndan içecekler. İstisnasız herkes yeni baştan başlıyor. İşte o kadar.

Işık Sarayı onarılıp yeniden doğduğunda Masdann, Gölge Sarayı'nı Periler Diyarı'na getirecek. Unseelie'nin sarışın kardeşleriyle tanışmaya can attığını söylüyor. Sadece dört yaşındalar, henüz çok gençler. Tanışıp kaynaşacaklarını ve ileride bir kabile olacaklarını umuyorum.

Üzüntüme rağmen, ki babam aramızdan ayrıldığında

daha da çok acı çekeceğim, Fae'nin kendi yollarını bulmasına yardım etmek için sabırsızlanıyorum.

Yakında Periler Diyarı'nda sekiz tane krallık olacak. Ebedi Gece'nin Dublin'i bir tatil beldesi olarak kullanılacak. O kadar güzel ki onu yok etmeye kıyamıyorum. Hem orası Unseelie'nin evi. Ama bir daha kimse orada temelli yaşamayacak. İçeride kimse kalmadığına emin olduğumuzda Unseelie hapisanesinin hafızalardan silinmesini istiyorum.

Christian'ın yanımıza ısınlanmasıyla daldığım düşüncelerden uyanıyorum. "Fae'yi onaracağını duydum. Onlara nasıl hükmedeceksin?"

Yanındaki kadına gözlerimi kırıştırtarak bakıyorum. Gördüğüm şeyin bir cazibe büyüğü olup olmadığını anlamak için Gerçek Büyü'yü kullanıyorum. Hayır, büyü değil.

"Lyryka, sen misin?" diye bağıyorum.

Gülümseyerek başını sallıyor.

Yarısı Seelie, yarısı Unseelie. Cruce demek bunun için onu herkesten sakladı. İki sarayın da en muhteşem özelliklerini kendinde toplamış. Gerçekten de hayatımda gördüğüm en nefes kesici yaratıklardan biri. Onu sevgiyle kucaklıyorum. "Umarım bizimle kalırsın."

Geri çekildiğinde yüzü mutlulukla ışıltıyor. "Belki bir süreligine." Dizlerini kırıp beni selamlıyor. "Kraliçem." Bütün bu formaliteler beni fena halde sıkıyor. Ama şimdilik kendimden çok halkım için onlara katlanmak zorundayım. Yaptığım reformların bir çırpıda her şeyi değiştirmesini beklemiyorum.

"*Uzun* bir süreligine," diye homurdanıyor Christian.

Lyryka'nın beline sarılmasına bakılırsa sevgili olmuşlar. Kimyalarının tuttuğu hemen fark ediliyor. *Ölüm ve kütüphaneci*, diye düşünüyorum içimden gülerek. Şaka bir yana, mükemmel bir çiftler. Lyryka, Christian'ın karanlığının ışığı

olacak. Onun gibi ciddi ve ihtiyatlı bir adamın katı yanlarını törpüleyecek böyle sıcacık bir neşe küpüne ihtiyacı vardı.

Bu arada Christian'ın değiştiğini de fark ediyorum. Gücünün doruğunda bir prens o artık. Barrons'a baktığında, tıpkı onun gibi başını yana eğerek selamlıyor onu. Barrons ona ters bir bakış fırlattıktan sonra başını eğiyor. "Hâlâ benim kabilemden değilsin, İskoçyalı," diye homurdanıyor.

Christian bir kahkaha patlatıyor. Ama sonra gözleri arkamdaki bir şeye kayıyor ve bakışları bulutlanıyor. "Korktuğum başıma geldi. Şimdi daha da çekilmez biri olacak."

Christian'ın kimden bahsettiğini görmek için arkamı döndüğümde sevinçle haykırıyorum.

"Dani!"

"Mac!"

Dani pervane akımını yakalayarak yanıma konuyor. Neşeyle kucaklaşıyoruz. "Ah, konuşacak öyle çok konu birikti ki!" diyorum elini sıkarak.

"Baban için çok üzüldüm," diyor usulca. "Senin için ne kadar değerli olduğunu biliyorum."

Bakışlarıyla bana söz veriyor. Babam gittiğinde yanımda olacak, ben ağlarken elimi tutacak ve vakti geldiğinde yeniden hayata karışmam için elinden geleni yapacak. Dancer'ı kaybettiğinde biz de onun için aynısını yaptık.

Ryodan, Dani'nin yanında bittiğinde şaşkınlıktan dilim tutuluyor. Christian daha da çekilmez biri olacağı konusunda yerden göğe kadar haklı. Ama benim tanıdığım Ryodan bu işte. Her devrin kralı.

"Kralın gücü seçimini yapmış," diyorum Barrons'a hayretle. "Ama duvar resmi..."

"O bir ihtimaldi," diye hatırlatıyor. "Ben farklı bir seçim yaptım. Aslında fikir Christian'dan çıktı. Tamamen Ölüm'e dö-

nüştüğünde kralın gücü ona geldi ve Christian onu reddetti. Gücün onu en çok arzulayana gideceğini düşünüyordu. Kralın gücünü istediğimi inkâr edemem. Sen kraliçe olsaydın ben de kral olacaktım. Ama güç eskiden beri üç değil, dört kişiyi izliyordu ve uzun bir süredir Ryodan'ı yakından takip ediyordu.

“Seçilmek istememin güçlü nedenleri vardı,” diyor Ryodan. “Kral olarak Dani’yle yıldızların arasında yolculuk yapabilirim. Bundan sonra formlarımızla kısıtlanmayacağız. Barrons’la Unseelie hapishanesine gittiğimizde geceyi eski kralın sarayında geçirdik. Kralın gücünü kendimize çekmek için bildiğimiz bütün kara büyülerini denedik.”

“Kral geldiğinde ben yarıştan çekildim,” diyor Barrons. “Geriye sadece Ryodan ve Cruce kaldı.”

“Ertesi gün Barrons seni bulmaya gittiğinde, kralın gücü beni seçti,” diyor Ryodan.

“Ryodan, Avcılar'ın bizi hapsettiği yere geldi ve onlardan krala olan iyilik borçlarını istedi,” diye atılıyor Dani.

“Ama kabul etmediler çünkü Dani çoktan kendini kurtarmıştı,” diye ekliyor Ryodan gururla.

“Selam, millet! Bir sürü şey kaçırmışım yahu. Bana şöyle hızlıca özet geçebilecek biri var mı?”

Donup kalıyorum.

Arkamdan gelen babamın sesi. Ama nasıl olur? Onu son gördüğümde iki kat aşağıda ölümü bekliyordu.

Gözlerim Barrons’a kayıyor ama arkama bakmaya cesaret edemiyorum. Duyduğum sesin hayal olmasından korkuyorum.

Barrons bağımız aracılığıyla mırıldanıyor. *Bana bakma çünkü hiçbir şey bilmiyorum. Ama baban arkanda duruyor ve sol kolunun askıda olması ve ellerinin henüz tam iyileşmemesi dışında gayet sağlıklı görünüyor. Annen, Kat, Sean ve Rae de yanında. Nefes al, Mac. Çocukla ilgisi olabilir. Onda tuhaf bir şeyler var.*

Arkamı dönüyorum. “Baba,” diye inliyorum. Şuracıkta düşüp bayılacağım diye korkuyorum. “Nasıl oldu bu?” El ele tutuşan Kat’le Sean’ın arasındaki Rae’ye bakıyorum. Barrons nadiren yanılır. “Babamı sen mi iyileştirdin?”

Sırıtarak başını sallıyor. “Spyrssidhe’nin selamlarını getirdim, yüce kraliçe. Bana babanızın sihirli bir iksirle zehirlendiğini söylediler. Ben kötü sihirleri defedebiliyorum.”

“Rae’nin yeteneği kara büyülerini etkisiz kılmak,” diyor Kat usulca.

“Beni de iyileştirdi,” diyor Sean. “Nasıl ve ne zaman yaptı bilmiyorum ama Cruce gücümü bağlamış. Bir Unseelie prensine dönüşümümü bir türlü tamamlayamıyordum. Rae tanıştığımız anda kara büyüyü sezdi ve devre dışı bıraktı. Bugün de onu buraya getirmemiz için ısrar etti. Babanın kalbindeki zehri söküp atabileceğini düşünüyordu.”

Rae kaşlarını çatıyor. “Onu tamamen iyileştiremediğim için özür dilerim, yüce kraliçe.” Burnunu kırıstırıyor. “Elimden ancak bu kadarı geldi.”

“Ne demek o?” diye soruyorum endişeyle.

Annem gülüyor. “Rae babanın romatizmasını ve kollarıyla ellerindeki ağrıları hissedebiliyor. Onu söylüyor.”

“Hâlâ canı acıyor,” diyor Rae somurtarak.

Babam ona sevgiyle bakıyor. “Üzülme, tatlım. Ben çok iyiyim. Sana teşekkür ederim.”

Tek kolunu yana açtığı anda yanına koşup ona sımsıkı sarılıyorum. Bir daha asla kucaklaşamayacağımızı sanıyordum. Yanağına öpücükler kondururken annemi de aramıza alıyorum.

Sonra dizlerimin üzerine çöküp Rae’yi kucaklıyorum. “Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.”

“Çok basit,” diyor. “Spyrssidhe’yi yeniden sarayına kabul et. Sürgün edilmelerine çok üzülüyorlar. Öbür periler delirdi-

ği için saklanıyorlar. Senin her şeyi düzelteceğine inanıyorlar.”

“Bugünden itibaren Spyrssidhe’nin sürgün hayatı sona erdi. Her Fae’yle eşit haklara sahip olacaklar ve her şeyi yoluna koyacağım. Sana söz veriyorum.”

“Sorumu yineliyorum,” diyor Christian. “Onlara nasıl hükmedeceksin?”

Ayağa kalkıp küçük ama güçlü grubumuza bakıyorum. “Hepimize bazı görevler düşüyor. Sana, Ryodan, Barrons ve Dokuzlar’a, *sidhe*-kâhinlere, Sean’a ve Müfettiş Jayne’e... Bir dakika, son günlerde onu gören oldu mu?”

“Ailesini korumak için saklanıyor,” diyor Ryodan.

“Biriniz onu bulup geri dönmesini söyleyebilir mi?”

“Ben hallederim,” diyor Christian.

“Christian. Ne zamandır aklımda ama sana bir türlü söyleyemedim. Chloe, Unseelie Yaşam İksiri’nden içmek ister mi acaba? Yani Dageus’un durumu malum...”

Kaplan sarısı gözleri parlıyor. “Bence kesinlikle evet.”

On dakika sonra masaları birleştirdik ve hep birlikte öğle yemeği yiyoruz: Barrons, annem, babam, Dani, Ryodan, Christian, Lyryka, Sean, Kat ve bana babamı geri veren küçük mucize Rae. Herkesin tabağından yemek aşırı arsız bir cehennem kedisini de unutmayayım tabii. Biralarımızı geleceğe kaldırıyoruz.

Etrafıma bakıp birbirleri için çekinmeden canlarını ortaya koyan dostlarımin neşeli seslerini ve kahkahalarını dinliyorum.

Mükemmel bir an.

Ve her zaman sahip olacağımız tek şey bu. Bu an.

Çevremizdeki herkese elimizden geldiğince sevgi ve yaşam enerjisi aşılamalıyız. Bunu beceremezsek yuh olsun bize.

BİRİNCİ SONSÖZ

Bir süre sonra...

AZAR

Sonbahar Prensi Azar Kış Krallığı'nın uçsuz bucaksız ve karlı topraklarına bakarak bugün buraya neden geldiğini düşündü.

Son zamanlarda anlayamadığı bir sürü şey vardı. Hepsi onun için çok yeniydi.

Kraliçe, Tuatha De Danann'ın büyük badireler atlattığını ve ağır kayıplar verdiğini söylemişti. Anılarını silmeye ve onları ilk formlarına dönüştürmeye mecbur kalmıştı.

Şimdi her biri yeniden doğmuştu. Sırtlarında taşıdıkları bir yük olmadan hayata taze bir başlangıç yapmışlardı. Bundan sonraki davranışlarından kendileri sorumluydu.

Azar'ın eskiye dair hatıraları yoktu ama bazı şeyler, içinde güçlü duygular uyandırıyordu. Bütün Fae, kraliçenin *deja vu* dediği bir şeyi tecrübe ediyordu. Bazen bir olayı önceden de

yaşamış gibi hissediyorlardı kendilerini. Bazı yerler tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu.

Kraliçe onlara hafıza kaybından bağımsız olarak, kişinin özünün asla ruhundan sıyrılıp atılamayacağını söylemişti. Duygulara sahip oldukları sürece sevginin izi de kalıcı olacaktı. Bir gün, kalbinde isimlerini taşıdıklarıyla yeniden buluşmak kaderinde vardı.

Azar krallığından çok farklı bu buz dünyasına neden geldiğini bilmeden yürümeye başladı. Onun krallığı hazan mevsiminin kremamsı şafakları ve safran günbatımlarıyla renklenmiş, sonsuz hasat şenliklerinin şarkılarıyla şenlenen bir yerdi. Bahçelerden turuncu balkabaklarıyla kırmızı ve sulu elmalar fışkırırdı. Bütün Sonbahar Krallığı kahkahalarla çınlardı.

Ama burada yalnızca birkaç renk vardı ve toprak kalın bir kar tabakasıyla örtülüydü. Gökyüzünün maviliği insanın gözünü alıyordu ve ulu ağaçların buzlu dalları parlak güneş ışığının altında kristal gibi parlıyordu.

Hava hasat mevsimi gibi ılık değildi. Samhain ateşlerinin dumanıyla puslu, sert, soğuk ve tertemizdi. Yürürken kuru yaprakların çıtırtısını dinlemeye alıştı Azar. Ama burada botlarının ezdiği karlardan hiç ses çıkmıyordu.

Ara sıra durup buzlu ağaç gövdelerine kazınan karmaşık desenleri hayretle inceliyor ve onları çizen sanatçının sanatını takdir ediyordu. Bazen de karların arasında birdenbire karşısına çıkan yeşil çimenlere ya da çiçeklere bakakalıyordu.

Ne kadar yürüdüğünü bilmiyordu ama soğuk havanın dinçleştirici bir etkisi vardı.

Tabula rasa, demişti kraliçe. *Her biriniz boş bir levhasınız. Bir kitabın henüz yazı yazılmamış sayfalarısınız. Onları nasıl dolduracağınıza siz karar vereceksiniz. Akıllıca seçimler yapın.*

Ben yalnızca bir tür olarak aynı hatalara düşeceğinizi sezersem müdahale edeceğim. Bunun dışında serbestsiniz.

Azar daha önce sahip olduklarının tınısını taşıyan, boş bir kitap olmayı seviyordu. Yeni başlangıcının onun için henüz değerini tayin edemediği bir armağan olduğunu hissediyordu. Gönül ilişkileri konusunda da sezgileriyle bir şekilde yolunu bulacağına inanıyordu.

Ormanda karlı bir yokuşu tırmandığında tepede duraksadı. İlerideki açıklığa bakarken kalp atışları hızlandı. Onun için önemli olabilecek biri ya da bir şeyle karşılaştığında hep böyle yüreği pırpır ederdi.

İki prenses kafa kafaya vermiş, heyecanla arazide yapacakları değişiklikleri planlıyordu.

Biri altın sarısı ve parlaktı, diğeryse solgun bir ışık saçıyordu. Azar'ın nefesini kesen de karda biten çiçeklerin arasında duran bu solgun prensesti.

Kendini tanıtmak için onlara yaklaştı. İki kız da aynı anda dönerek ona gülümsediler.

Azar kibarca eğildi. "Ben, Sonbahar Prensi Azar. Size halkımın selamlarını getirdim."

"Ben, Severina," dedi altın prenses. "Burası benim krallığım değil ama Yaz adına selamınızı kabul ediyorum." Sonra solgun prensese göz attı ve yeniden Azar'a döndü. Gözleri muzipçe parladı.

Kış Prensesi de Azar'ı aynı hayranlık ve mutlulukla süzüyordu. Azar nedense onu gördüğü için tarifsiz bir sevince kapılmıştı. Yanaklarında gül goncaları açan bu kızı bir yerlerden tanıyordu sanki.

Yaz kıkır kıkır gülerek Kış'ı kucaklayıp yanağından öptü. "Daha sonra yine gelirim," dedi nefes nefese. "Ya da belki çok daha sonra. Yarın diyelim mi?"

“Olur,” dedi Kış Prensesi tatlı bir gülümsemeyle. “Labirenti boyarız. Aslında onu pek beğenmiyorum. Belki yıkıp yerine başka bir şey inşa ederiz.”

“Çiçekler ve süs havuzlarıyla küçük bir bahçeye ne dersin? Bir de ev dikeriz.”

“Harika!”

Yaz gittikten sonra Kış tekrar Azar’a dönüp kibarca reverans yaptı. “Sizi selamlıyorum, Prens Azar. Evime ve kalbime hoş geldiniz.” Kaşlarını çatı. “Pardon, krallığıma diyecektim,” diye düzeltti kıpkırmızı kesilerek. “Ben, Ixcythe. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ixcythe,” diye yineledi Azar. Bu ismi söylemek neden bu kadar hoşuna gidiyordu? Ama onu başka türlü çağıracaktı... Kulağına daha doğru gelen bir isimle. “Sanırım bundan sonra sana *Ix* diyeceğim.”

İKİNCİ SONSÖZ

Bir süre sonra...

CHRISTIAN

Koridorda durmuş, Lyryka'ya bakıyorum. Ona söylemek istediğim milyonlarca şey var ve hiçbirini söylemiyorum.

Bu noktaya gelmem uzun zaman aldı ama sonunda bencilliği bir kenara bıraktım.

Lyryka bana hayalinden ilk bahsettiğinde Barrons'un kitapçısının arkasındaki Beyaz Oda'da duran Gümüşler'in kırıldığını düşünerek avuttum kendimi. Bu durumda hayalini hiçbir zaman gerçekleştiremeyecekti.

Ama zamanla, bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlayıp etrafa soruşturmaya başladım. Önce Barrons'la konuştum tabii ama yüz küsur Gümüş'ü hakkında ser verip sır vermedi. Üstelik bir de azarladı beni. "Hay şunları görmez olaydın," diye çıkıştı.

Bana aradığımı nerede bulacağımı söyleyen, Kat oldu. Bunca zamandır manastırda, ayaklarının altındaymış meğer.

Bugün bizi buraya o getirdi ve Shedon'dan biri kapının güçlü mühürlerini kırdı.

Şimdi Lyryka'yla altın odanın önündeyiz ve onu benden uzaklaştıracağını bile bile bu işe nasıl kalkıştım diye hayret ediyorum.

Hafifçe gülümsüyorum, sonra. Neden yaptığımı biliyorum. Sadece ona bakmam ve gözlerindeki heyecanı görmem yeterli. Yine olsa yine yaparım.

Lyryka yedi yüz elli bin yıl süren şişe hapsinden sonra dünyayı görmek, cesurca ve özgürce kendi hikâyelerini yazmak istiyor. Ve bunu yalnız yapmak istiyor. Ona kırılmaya hakkım yok çünkü hepimiz biriyle bir yol çizmeden önce kendi yolumuzu bulmalıyız.

Yine de. İçim yanıyor işte. Ayrılık acısını şimdiden yüreğimin en derininde hissediyorum. Kaç kere sevişirsek sevişelim, onu arzulamaktan hiç vazgeçmeyeceğim. Yanımda, yatağımdayken bile özlüyorum onu. Sabahları odamıza gittiğimde boş bir yatak bulacağım. Sabah huysuzluklarını ve saatlerce her konudan konuşmamızı özleyeceğim. Kalem onsuz bomboş kalacak.

Onunla uçmayı, İskoçya semalarında gezinmeyi, ufacık şeylerle bile mutlu olmasını ve heyecanlı çılgınlıklarını özleyeceğim.

Hayatı upuzun bir destan olarak görmesini özleyeceğim. Tuhaf kelime seçimlerini ve vurgularını özleyeceğim.

Guinness şişelerinde hep onu arayacağım.

“Ah,” diye inliyor beni daldığım düşüncelerden çekip çıkarak. “Sen benden hoşlanıyorsun, Christian.”

“Evet.”

“Hatta çok hoşlanıyorsun.”

“Ne diyeyim? İkilikler benim zehrim.” Bu veda beni öldürüyor. Her ânından nefret ediyorum. Ama hevesini kaçırmayacağım. *Seni seviyorum*, demiyorum. Buna hazır değil. *Ama ah, Lyryka, seni nasıl seviyorum bilsen.*

Gülümsüyor. “Bende onlardan çok var.”

“Birkaç gün daha kal.” Kahretsin! Böyle demeyecektim. Bir daha ağzımı açmasam iyi olur.

“Hiçbir zaman daha kolay olmayacak, Christian. Hatta ne kadar uzun kalırsam, veda etmek o kadar zorlaşacak.”

Ben de buna güveniyorum. Ama bir kere daha söyleyemeyeceğim. Ona baskı yapmayacağım.

“Ömrüm boyunca bu ânı bekledim, Christian. Bunu düşledim. Kendi seçimlerimi yapabilmeyi ve özgür olmayı. Şu aynalara bak. Herhangi birini seçebilirim. Nihayet gerçekten özgürüm. Teşekkür ederim, Christian. Şişemi kırdın, buzumu çatlattın ve beni özgür bıraktın.”

Derin bir nefes alıp aynı uyarıları yüzüncü kez tekrarlıyorum. “Gümüşler tehlikeli. Tüm Günler Salonu’yla ilgili söylediklerimi unutma. Gideceğin yeri çabuk seç, oyalanma. Unutma, bazıları göründükleri gibi değil.”

“Hepsini biliyorum. Yüz kere söyledin.”

“En fazla beş-altı kere.”

“Benim için endişeleniyorsun.”

“Sen de bundan hoşlanıyorsun.”

“Evet.”

“Daha toysun.”

“Öyleyim,” diyor. “Kırılғанım, iyi niyetliyim ve herkese çabucak inanıyorum. Evren benim gibi insanlara iyi davranmaz.”

“Sen insan değilsin.”

“Lafın gelişi söyledim.”

“Biliyorum. Genel anlamda.”

Birbirimize gülümsüyoruz. “Kahretsin, seni özleyeceğim, Lyryka,” diye homurdanıyorum.

“Biliyorum,” diye bağılıyor sevinçle. “Bu muhteşem bir şey. Bir yerlerde beni özleyen biri olacak. Ama özgürlüğüme saygı duyduğu için beni zorla bir yere kapatmaya kalkışmayacak.”

“Özgürlüğün tadını çıkar, Lyryka. Neşeye bulan, mutluluk sarhoşu ol. Dibine kadar yaşa. Sana layık dostlarla heyecanlı maceralara atıl. Ama bir gün, geri dönmeye karar verirsen...”

“Bir gün, geri döndüğümde,” diye düzeltiyor.

“Bana gelebilirsin.”

“Sana geleceğim.”

“Seni bekleyeceğim.”

“Beni gördüğüne çok sevindiğin için bol bol seks yapacağız,” diyor kendinden emin bir sesle.

Gülümseyip tek kaşını kaldırıyorum. “Göreceğiz.”

O da kaşını kaldırıyor. “Göreceğiz.”

Beni öpmek için uzandığında her ânını hafızama kazıyorum. Bu kadın beni ne kadar bekletecek bilmiyorum ama onun yokluğunda hatıralarıyla avunacağım.

Lyryka beklemeye değer biri.

ÜÇÜNCÜ SONSÖZ

Daha da sonra...

MAC

Barrons'un Kitapları ve Süs Eşyaları'nın önündeki kaldırımında durup eski ve zarif ön cephesini beğeniyle süzüyorum.

Burayı seviyorum. Ama bir eksik vardı.

Son günlerde binaya Korrie'nin Köşesi adını taktığım yeni bir kafe ekledim. Korrie, lisedeki en yakın arkadaşlarımdan biriydi ve okumayı benim kadar çok sever. Eskiden içinde bir de kafe olan bir kitapçı açmanın hayalini kurardık. Ona buradan bahsetmek için sabırsızlanıyorum ve umarım bir gün, adını taşıyan kafeyi görmeye gelir. Geçenlerde yeniden konuşmaya başladık ve bana hayatında bir değişiklik yapmaya hazır gibi geldi.

Bence Dublin'i sevecek. Eh, kafenin işi de bitti sayılır. Korrie'nin Köşesi insanların iyi kahve içebileceği ve pence-

re önündeki oturma yerlerinden ya da büyük, rahat koltuklardan birine gömülerek kitap okuyabileceği bir yer. Hatta belki şöminenin önünde toplanıp tarihi, günümüz olaylarını ve dünyayı ilgilendiren her türlü konuyu tartışıp birlikte çözümler üretebiliriz. Şansım yaver giderse Dublin'in en parlak zekâlarını buraya çekip konuşmalarına utanmazca kulak misafiri olabilirim. Tuatha De Danaan korktuğum kadar vaktimi almıyor. Fae krallıklarını gayet iyi yönetiyor. Ve şimdi ölümlülerin krallığında da gezegeni paylaştığım her çeşit insanla bağlantı kurabileceğim bir yerim var.

Korrie'nin Köşesi'ni yaratmak için bir süre beklememin nedeni, estetik kaygılardı. Kitapçıyı o kadar seviyorum ki görünüşünü bozmaktan çekindim. Fae Baş Kraliçesi olduğumu herkes bilmediği için, bir köşeye tutturulmuş bir gerçeklik cebiyle bunu cümle âleme ilan etmek istemedim. Ayrıca burada zaten yeterince uzaysal uyum bozukluğu mevcut.

Dolayısıyla kafeyi inşa etmeyi tercih ettim.

"Siz ciddi misiniz, Bayan Lane?" diye soruyor Barrons arkamdan.

Yine *Bayan Lane* olduğumuza göre çıkardığım işi beğenmedi. "Tapusu kimdeyse kararı o verir."

Tek kaşını kaldırıyor. "Tapu sahibi de kalbinin kime ait olduğunu unutmasın."

"Kitapçının çatısında bir kafe açtım diye beni terk etmeyeceksin herhalde?" diye soruyorum gülerek. "Kabul et, mü-kemmel oldu."

"Kitapçı senin. Halılar benim. İnsanlar senin kafene ulaşmak için benim halılarımı çiğneyecek. Kapının önüne birkaç masa atsaydın ya? Hem müşterilerine dükkânda oradan oraya koşturan yağmacı lemurları nasıl açıklayacaksın?"

“Lemurlara iftira atma,” diye homurdanıyorum alayla. “Ayrıca o katı genişletip bir orman eklediğimden beri kaçmaya kalkışmadılar. Rae geldiğinde onlarla oynamayı seviyor. Bu arada, kendine ya da bana bir bak istersen. Dostlarımızı da düşün. Sence insanlar lemurları mı daha çok yadırgar, yoksa bizi mi?”

“Doğru söze ne denir?”

“Geniş bir alana ihtiyacım vardı ve çatı en uygunuydu,” diyorum kapıya doğru yürürken. “Duvarlarda genişleme elementi kullandım. Gel, göstereyim. Çok mu bariz söyle. Bu arada, üzerlerinde kitapçının ismi yazan tişörtler, takvimler, kahve kupaları filan da satmak istiyorum. Kalp şeklinde ve pembe yapışkanlı not kâğıtları da gördüm. Pembe demişken, kafede her gün taze kek ve çörek olacak. Lokal zanaatkarlara deri ciltli günlükler sipariş edeceğim. Belki çerçeveli şehir fotoğrafları da ilgi çeker. O kadar çok fikrim var ki.” İçeri girdiğimizde de, hayallerimi anlatmaya devam ediyorum. Ama bir süre sonra Barrons’un beni artık dinlemediğini ve telefonunda mesaj yazdığını fark ediyorum. “Müşterilerimin seks zindanına girmesine izin vermeyeceğim tabii,” diyorum. “Şanslı adamsın, Barrons. Bana kafe, sana seks zindanı düştü.”

Başını kaldırıp telefonu cebine atıyor ve gözlerinde tehlikeli pırıltılar yanıp sönüyor.

“Nihayet dikkatini çekebildim.”

“Neredeymiş bu seks zindanı?”

“Beni dinleseydin bilirdin. Ama pembe not kâğıtlarımla ilgilenmedin.”

Belime sarılıp beni hızla kendine çektiğinde heyecanla ürperiyorum. Bu adamı hep arzuluyorum. Ona doyamıyorum. Ve evet, kafe inşaatına başlamadan önce bir seks zindanı yarattım.

“Bodrumda,” diye mırıldanıyorum.

“Bizim bodrumumuz yok.”

“Artık var. Görmek ister misin?”

“Derhal.”

Bir süre sonra şöminede çıtırdayan ateşin önünde kırmızı çarşaflara dolanmış yatarken, aylardır aklımı kurcalayan bir konuyu açıyorum.

Barrons bir soru sorduğunda, alabileceğin bütün cevaplara hazırlıklı olman gerektiğini söyler. Ama ben bu sorunun cevaplarından korkuyordum doğrusu.

Yan dönüp başımı yumruğuma dayıyorum ve yatakta sere serpe yatan, seksi sevgilime bakıyorum. Ellerini başının arkasında kavuşturup gözlerini kapamış. Parmaklarımı kolunda ve çenesinde gezdiriyorum. Ryodan’la Unseelie Kralı’nın sarayında, gücü yakınlarına çekmek için yaptıkları kara büyüünün siyah ve kırmızı rünleri hâlâ gövdesini süslüyor. O zamandan beri hiç ölmedi. Elimi şekillerin üzerinden geçirip kasıklarına doğru kaydırıyorum. Ama daha aşağı inmeden elimi çekiyorum. Barrons çıplakken dikkatimi toplamakta zorlanıyorum. “Barrons, hani sana önsezilerimi anlatmıştım? Hatırlıyor musun?”

“Fae sana gizlice Yaşam İksiri içiriyordu,” diye mırıldanıyor.

“Evet, o.”

“Artık bunları düşünmesen?”

“Ama korkunç şeyler yaptım.”

Yavaşça gözlerini açıyor. “Bana kalırsa o senaryodaki tek yanlışın, iki türün barış içinde yaşaması arzunu, buna dair umudunu ve iyimserliğini gerektiği gibi yansıtamaman olmuş.”

“İnsanları yok ettim. Dokuzlar’ı Araf’a hapsettim.”

“İksir’i bilmeden içmiştin. Ruhun ve duyguların zorla elinden alınmıştı. Kral bir konuda yanılıyor. Kimyasalların yardımıyla kişinin özü ruhundan pekâlâ sıyrılabilir. Seninki de senden alınmıştı.”

“Cehennem kaçkını bir sürtüğe dönüşmüştüm ve sen yine de beni savunuyor musun?”

“Ben seni her zaman savunurum. Her koşulda.”

“Pekâlâ, unut bunu. Zamanın ötesindeki odadayken dört ayrı fuj durumundan geçtim.”

“Ötekiler nasıldı?”

“Hepsi birbirinden korkunçtu. Birinde yolumu kaybetmişim o sisli gün, Karanlık Bölge’den çıkamıyordum. V’lane beni kitapçıya birkaç adım kala durduruyor ve aklımı çeliyordu. Seni gördüm ama hiç tanışmadık. Onu seçtim ve onunla gittim.”

“Belasını buldu, aşağılık herif,” diye homurdanıyor. “Artıklarını yaktım ve külleri karıştırıp bir şey çıkacak mı diye baktım. Sonra da yedim onları.”

Gülmeye başlıyorum. “Cruce’un külleri yemedin.”

“Tamam, yemedim. Diğer ikisi nasıldı?”

“Cruce’un kraliçesiydim ve beni kaçamadığım bir rüya gerçekliğine hapsedmişti. Senin sesini duyuyordum. Cruce’un bana yalan söylediğini söylüyordun ve sihirli kelimeler mırıldanarak bana kaçmam için zaman kazandırmaya çalışıyordun.”

“Ya sonuncusu?”

“Babam ölmüştü. Bütün Fae’yi ve eski dünya tanrılarını öldürüyordum...”

“Bu arada, onlara da el atsan fena olmaz.”

İç çekiyorum. “Biliyorum. Füjlere dönüyorum.” Hazır başlamışken bu konuyu bitirmek istiyorum. “Sonuncuda,

öfkem o kadar büyük ve intikam arzum o kadar şiddetliydi ki Unseelie Kralı halefi olarak beni seçiyordu. Gücü beni ele geçirdiğinde içimden taşı ve insanlar dışında diğer bütün varlıkları öldürdü.”

“Ben de var mıydım?”

“Evet ama senden kaçıyordum. Yıldızların arasında yaşamaya giderken babamın mezarını ziyaret ediyordum.”

“Bana biraz inansan? Neden kaçıyordun ki? Seni her halinle isteyeceğimi bilmiyor musun? Ne olursa olsun peşinden gelip hayatımı yine de seninle paylaşacağımı?”

Doğrusu en çok da bunu merak ediyordum. “Yaptıklarım yüzünden benden nefret edeceğinden korkuyordum. Gücümü kontrol edemediğim için beni hor görmenden.”

“Asla. Ne olursan ol, ne yaparsan yap, yanında olacağım.” Yan dönüp beni kollarına alıyor ve oburca öpüyor. Nihayet geri çekildiğinde mutlu ve heyecanlıyım. Ama bilmem gerek.

“Bu dört senaryoyu uzun uzun düşündüm ve dört şekilde açıkladım.”

“Hâlâ bunu mu konuşuyoruz?” diye homurdanıyor.

“Evet. Bir: Sadece bilinçaltındaki korkularımın açığa çıktığı rüyalar.”

“Bence de.”

“Şşş. Diğer üçünü duymadın daha.”

“Beni susturdun mu sen?”

“İki: Kraliçenin kehanet yeteneğinin somut örnekleriydi.”

“Buna da inanırım. Ağzınla yapabileceğin onlarca güzel şey varken neden bunları konuşuyorsun?”

“Üç: Masdann, senin de yaptığın bir sürü şeyi üstlenmediğin gibi, rüyalarımın müdahale ettiğini kabul etmedi.”

“Şimdi bana neden sektirdiğini anlamadım.” Gülerek bana uzanıyor.

Uсталıkla elinden kaçıyorum. “Barrons, ya bunlar daha önce yaşandıysa? Ya sadece basit rüyalar ya da kehanetler değillerse? Aradaki farkı nasıl anlayacağım?”

“Gerçekten önemli mi? Sonuçta biz senin gördüğün gerçeklikleri yaşamadık.”

Ağzımı açıp kapatıyorum. Sonra bütün cesaretimi toplayarak baklayı ağzımdan çıkarıyorum. “Dört: Bütün bunlar gerçekten oldu ve sen her seferinde beni bir şekilde geri getirip formatladın. İşleri yoluna koyana kadar buna devam ettin.”

Beni uzun uzun süzüyor. “Belli ki benim muazzam güçlerim olduğunu düşünüyorsun.”

İnkâr etmediği dikkatimden kaçmıyor.

“Birincisi,” diyor, “başka gerçekliklerde büyük hatalar yaptığını iddia ediyorsun. Hayır, yapmadın. Her birinde oyuna getirildin. Sen asla kötü bir insan olmadın ve olmayacaksın. Sen kötü şeyler yapmaya zorlanan iyi bir insansın. İki: Mac, neden hâlâ bunları konuşuyoruz? Doğru gerçeklikteyiz işte.”

“Buna ulaşana kadar beni yanlış gerçekliklerden geri getirdin mi?”

Hafifçe gülümsüyor. “Nereden bilebilirim? O anıya sahip olmam için benim de geçmişe doğru yolculuk yapmam gerekirdi. Görüyorsun ya?” Beni yeniden kollarına alıyor. “Hiçbirinin önemi yok. Önemli olan, şu anda bir seks zindanındayız ve burası yaratıcılığımın sınırlarını zorluyor. Birçok şey yoluna girdi. Bence iyi iş başardın. Bu sefer ben arkama yaslanıp seni izledim.”

Karanlık bakışlarında bulabileceğim tek cevabın bu olduğunu fark ediyorum. Bu gerçeklikte iyi bir iş başardım. “Düşünüyorum da, gerçekten farklı davrandın,” diyorum. “Kararlarım müdahale etmek yerine ara sıra huysuzca ho-

murdanarak yanımda olduğunu hissettirdin. Durmadan bir şeylere itiraz etmeni bekledim ama yapmadın.”

“Doğru. Hiçbir şey yapmadım. Seni Cruce’un elinden Masdann tek başına kurtardı.”

Ona göz kırpıyorum. “Ne o, kıskandın mı?”

“Tıpatıp sana benzeyen biriyle yaşa da göreyim.”

“Yaşadım ya?”

“Kısa bir süreliğine. Masdann’dan nefret etmeyi istedim. Ama şimdi onun zeki, süper çekici, kurnaz, yaratıcı ve yetenekli bir adam ve olağanüstü bir savaşçı olduğunu düşünüyorum. Neredeyse orijinali kadar iyi.”

Gülüyorum. “Yine de odadan çıktığımdan beri oldukça sessiz olduğunu kabul etmelisin.”

“Ne bekliyordun ki?”

“Her zamanki gibi davranmanı. Beni gizlice takip edip her işime burnunu sokmanı ve benimle güç savaşına girmeni. Tehditler savurmanı. Kontrolü ele almaya çalışmanı. Herkesin susup sana itaat etmesini beklemeni.”

“Nerede o eski günler,” diye iç çekiyor. “Gelişimini gözlemledim, Mac. Dükkanıma geldiğin günden, odadan çıktığın güne kadar. Bu benim tecrübe saham değildi. Seninkiydi. Gerçi ben de kendi sınavımı verdim. Yine her şeye karışabiliyordum ama kenarda durdum. Çünkü ben kendime denk birini istiyorum. Sen öylesin. Muhteşemdin.”

“Teşekkür ederim, Jericho.”

“Her zaman, Mac.”

Dani ve Shazam gibi biz de şifreli konuşuyoruz. Dani *Seni görüyorum*, *Yi-yi*, dediğinde Shazam, Dani’nin onu sevdiğini biliyor.

Ben de Barrons’a her teşekkür ettiğimde, aslında *Sen benim güneşim, ayım ve yıldızlarımsın*, diyorum.

Ve onun *Her zaman, Mac*, diye karşılık verişinin de ne anlama geldiğini biliyorum.

Barrons bana ebediyen tutacağı bir söz veriyor. Belki uzun bir süre sonsuza kadar mutlu yaşamayacağız ama yaşayacağız. Birlikte. Şevkle ve tutkuyla.

Buzuna ateş.

Ateşime buz.

Daima.

TEŞEKKÜRLER

Gölge ve Işık Krallığı'nda Mac şöyle diyor: “Bana sorsanız, her şeyi elime yüzüme bulaştırdığımı ve bugün hâlâ hayattaysam bunun harika arkadaşlarımla başarısı olduğunu söylerim. Onlarsız hiçbirini yapamazdım.”

Hayatımdaki her şey için bunu söyleyebilirim ama özellikle de *Gölge ve Işık Krallığı*'ni yazma sürecimi daha iyi tarif edecek sözler düşünemiyorum. Bu romanı hiç yazamayacağımdan ve Ateş serisini yarım bırakacağımdan nasıl korktuğumu anlatamam.

2015 yılından 2017'nin başlarına kadar, sürekli olarak karbonmonoksit maruz kalmaya bağlı olarak büyük sağlık sorunları yaşadım. Parkinson semptomları, HPA aksı işlev bozukluğu, akciğer, kalp ve damar sorunlarıyla boğuştum. İdrak sorunları yaşadım, cümle kurmakta, kelimeleri hatırlamakta, basit matematik problemlerini çözmede ve hatta evimin yolunu bulmakta bile zorlandım.

Bütün bunlara ilaveten beynimin gördüğü zarar beni derin bir depresyona sürükledi ve kaygı bozukluğu yaşamaya başladım. O süreç sona erdiğinde, oturup durumumu gözlemem gerektiği söylendiğinde kaygılarım daha da arttı. Uzun zamandır açlık çeken dokular oksijenle buluştuğunda hücre ölümü gerçekleşiyor ve kısa bir süreliğine iyileşip sonra daha da kötü-

leşiyorsunuz. Ve ne kadar kötüleşebileceğini tayin edemiyorsunuz. Ben de oturup sistemlerimin birer birer çöküşünü izledim. Christian'ın söyleyeceği gibi, amma boktan iş ha?

On sekiz ayı aşkın bir süre boyunca defalarca yazmaya çalışıp da başaramadıktan sonra bir gün, kanepemde otururken derin bir ümitsizliğe kapıldım. Artık hikâye anlatamadıktan sonra yaşamak neye yarardı ki?

İnsanlar bana acıyarak bakıp “Eskiden iyi bir yazardı ama beyin hasarı yüzünden artık yazamıyor,” diyecekti.

İyileşemediğim sürece kendi ayaklarımın üzerinde duramayacaktım. Tarifsiz korkularla sınandığım bir dönemdi.

İçime dönüp kendimle derin hesaplaşmalara girdim.

Müthiş kazanımlarım oldu. Umutla güçlendim.

Chrisanthi Fekkos: Dostluğun ve yazamadığımı, hayatımı kazanamadığımı bildiğin için ücretini almaya asla yanaşmadığın o şifalı masajların için ne kadar teşekkür etsem az. Hiçbirimiz iyileşmemin ne kadar süreceğini bilmiyorduk. İyileşecek miyim onu bile bilmiyorduk. Ruhumun en karanlık gecesinde vücuduma ve kalbime ışık yolladığın için sana minnettarım.

Sara Johnstone Smith: Kırık kanatlarımın altındaki rüzgâr oldun. Beni iyileşeceğime inandırdın. Geçmişe değil, geleceğe bakmamı sağladın. Sana yeniden ödeme yapabilene dek beni idare ettin. Chick-fil-A, kahkahalarımız ve silahı anlayıp bana hiç bahsetmediğin için teşekkürler. Sana bunu yaşattığım için özür dilerim.

Kardeşim Brian, özellikle Booklover's Con'da bana eşlik ettiğin ve ihtiyaç halinde yardımına koşmak için beklediğin için teşekkürler.

Kabilem: Nora Luna, Sallay Short Blondaiu, Kimberly Mann Cousins, Dawn Frakes Mosely, Nicole Garcia, Andrea

Resichmann Sullivan, Sara Johnstone Smith, Sue Ramjatan, hepinize arkamı kolladığınız, beni koruduğunuz, sevdiğiniz ve yanımda olduğunuz için teşekkürler. Siz tanıdığım en iyi kadınlarsınız.

Özel bir teşekkürüm de tanıma fırsatı bulamadığım ama kitabı *My Stroke of Insight: A Brain Scientist's Personal Journey* ile hayatım üzerinde büyük etkisi olan Dr. Jill Bolte Taylor'a. Kendisi Harvard'da eğitim görmüş bir nöroanatomist ve beyninin sol yarımküresinde ciddi hasara neden olan ağır bir felç geçiriyor. Gerçi benimki karbonmonoksit zehirlenmesiydi ama mücadelelerimizin birçoğu ortaktı ve onun yolculuğu bana güç verdi. Ne zaman ümitsizliğe kapılsam, Doktor Taylor'ın yaşadıklarını ve iyileşmek için nasıl çabalandığını hatırladım. O benim kahramanımdı, bütün bunların benim için de mümkün olabileceğine dair umudumdu.

Yayıncım, Random House: Sizden bu kitabı yazmak için zaman istedim ve yeniden ayaklarım üzerinde durmam için gereken zamanı bana tanıdınız. Binlerce kez teşekkür ederim. *Gölge ve Işık Krallığı* sizsiz var olamazdı.

Editörüm Shauna Summers: Benden beklenen İskoçyalı'nın Gecesi yerine, *Karanlık Ateş*'i teslim ettiğim andan itibaren Ateş serisini ve beni destekledin. Bu seriyi başından sonuna kadar sen hayal ettin. Sensiz başaramazdım. Rehberliğin ve dostluğun benim için çok önemli. Sen kadınların birbirini destekleyerek neler başarabileceğinin en güzel örneklerinden birini mümkün kıldın.

Her zamanki gibi Random House'un muhteşem ekibine teşekkürler: Lexi Batsides, Kara Welsh, Scott Shannon, Matthew Schwartz, Gina Wachtel, Madeleine Kenney, Gina Centrello, Kim Hovey, Scott Biel, Jordan Pace, Allison Schuster, Jennifer Garza, Quinne Rogers, Nancy Delia,

Caroline Cunningham. Bu kitap ve seri sizsiz gerçek olamazdı. Sabrınız, iyiliğiniz ve zor zamanlarımdaki yardımlarınız için teşekkürler.

Moning Maniacs: Binlerce kırmızı iplikle sonsuza dek birbirimize bağlıyız. Dünyanın en harika fanları olduğunuz ve *Gölge ve Işık Krallığı*’nı bu kadar beklediğiniz için teşekkürler. Hevesiniz, enerjiniz, heyecanınız ve inancınızla yoluma ışık tuttunuz. Sizi görüp kucaklayamamak işkence gibi ve kavuşacağımız günü sabırsızlıkla bekliyorum. Selena McKissick, Capri Bolton ve müthiş moderatörlerimiz emekleriniz için sonsuz teşekkürler. Çevrimiçi topluluğumuzu iyilik ve içtenlikle idare ediyorsunuz.

Son yıllarda öğrendiklerimle koca bir kitabı doldurabilirim. Ama birkaçı özellikle önemli.

Hayat zor.

Ama güzel.

Hayatımızı kazanmak için yaptığımız işten ibaret değiliz.

Ten rengimiz, cinsiyetimiz ve cinsel eğilimlerimizden ibaret değiliz.

Biz verdiğimiz ve aldığımız sevgiyiz. Dünya zor ve karmaşıkken attığımız adımlarız ve en karanlık zamanlarımızda birbirimize verdiğimiz desteğiz.

MacKayla Lane gibi biz de dönüşüyoruz. Eğer şanslı ve azimliyse hepimizin içinden başkalarına ışık tutan bir savaşçı çıkıyor.

“Ateş” serisi burada sona eriyor.

Yolculuğuma eşlik ettiğiniz için teşekkürler.

Karen

"Bazıları için hayat sihirli bir yaz rüyası değildir.

Ölümcüldür.

Ve sen, ondan daha da ölümcül olmalısın."

MacKayla Lane, kız kardeşinin katilinin peşinden Dublin'e geldiğinden beri sayısız savaş vermek zorunda kaldı. Hayatta kalmak, gücünü kaybetmemek, şehrin güvenliğini sağlamak ve sevdiklerini korumak için canı pahasına mücadele etti. Artık Yüce Fae Kraliçesi olan Mac, şimdiye kadarki en büyük meydan okumayla karşı karşıya: Avlayıp öldürmek için doğduğu ırkı yönetmek – tahta kendini kanlarından bir kraliçe geçirebilmek için onun ölmesini isteyen bir ırkı.

Ancak halkıyla mücadelesi, Mac için sorunların en küçüğü. Eski, ölümcül bir düşman ortaya çıktığında yalnızca oyunun kuralları değil oyunun kendisi de değişecek. Mac'in öğrendiği her şeyi, sevdiği herkesi sorgulamasına neden olan korkunç olaylar zincirinin ardından, Ölümlüler ve Fae, Seelie ve Unseelie, kral ve kraliçe adayları arasında, birilerini sonsuza kadar ortadan kaldıracak destansı bir savaş başlıyor.

Kraliçenin sarayının enfes, ölümcül bahçelerinden uzun zamandır unutulmuş gerçeklere; esrarengiz, güçlü sevgilisinin tutkulu yatağından Unseelie krallığının karanlık, baştan çıkarıcı bölgelerine uzanan son yolculuğu, Mac'i daha önce hiçbir insanın gitmediği yerlere götürüyor. Ve orada sadece tek bir kişi hayatta kalabilir... Gözünü kırpmadan *her şeyini* feda edebilecek biri.

KAREN MARIE MONING, baş karakteri MacKayla Lane olan "Ateş" serisinin *New York Times* çok satan yazarı. Purdue Üniversitesi'nde toplum ve hukuk eğitimi aldı. Şimdilerde yeni romanı üzerinde çalışıyor.

Artemis Severus @artemis.kitap artemisseyinlan

